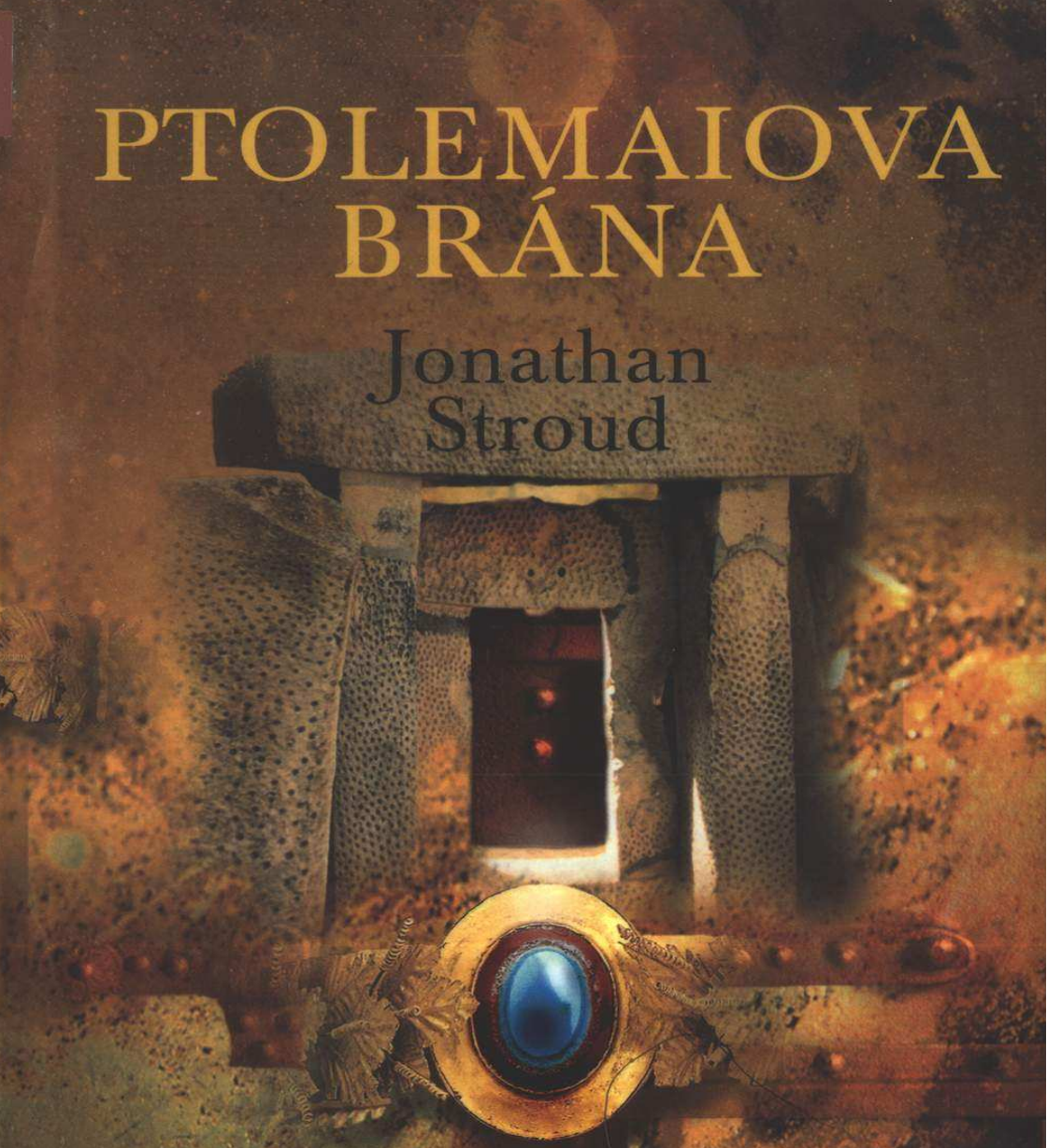
PTOLEMAIOVA BRÁNA

Jonathan Stroud

BARTIMAEOVA TRILOGIE

KNIHA TŘETÍ

KNIŽNÍ KLUB

Je to ten třetí, musí to být on... Poznámka byla stručnost sama, ale Kitty se v žilách rozlilo vzrušení. Nový pán, nová možnost. Ptolemaios... To jméno jí bylo povědomé. Pan Button je určitě zmínil; byla si jistá, že dokonce vlastní knihy s tím jménem v názvu... Ptolemaios. Usilovně vzpomínala... No, až se k němu vrátí, snadno si vyhledá všechno, co s tím souvisí.

S horečným chvatem si poznamenala svůj objev do záznamníku, přetáhla přes něj gumičku a nacpala ho do odřené kabely. Naskládala knihy halabala na hromadu, sebrala je a vrátila do polic. Ještě s tím nebyla hotová, když se v hale rozezněl bzučák. Knihovna zavírá! A ona pořád nemá knihy pro svého mistra!

Už musí běžet. Ale když Kitty utíkala chodbou k východu, cítila se jako vítěz. Dávej si pozor, Bartimae, říkala si při běhu. Dávej si pozor... Už tě skoro mám.

ISBN 80-242-1698-1

knižníweb
www.knizniweb.cz

www.euromedia.cz

Tři roky uplynuly od chvíle, kdy mág ***NATHANIEL*** *překazil ničivý útok na Londýn. Nyní musí jako vysoko postavený člen britské vlády čelit stále větším problémům: válka, kterou Británie vede v koloniích, se vyvíjí špatně, impérium se otřásá v základech a mezi plebejci to vře nespokojeností…*

BARTIMAEOVI *se v dávné minulosti nikdo nevyrovnal. Nyní, po několika letech téměř nepřetržité služby, je už však u konce sil. Přepracovaný, stále nespokojenější Nathaniel s ním zachází hůř než kdy předtím. Kdysi mocný džin je zesláblý, zranitelný a dochází mu trpělivost…*

KITTY *se mezitím u roztržitého starého mága tajně přiučuje magickému umění, studuje démony a pátrá po Bartimaeově minulosti. Doufá, že s pomocí takto získaných informací poruší začarovaný kruh nepřátelství mezi džiny a lidmi…*

Ohromující závěr Bartimaeovy trilogie překračuje hranice světů. Dramatické osudy Bartiaea, Nathaniela a Kitty s v něm naposledy spojí, neboť jenom společně mohou porazit proradné mágy, odhalit děsivé spiknutí a postavit se největší hrozbě v dějinách magie. A co hůř, musí přitom spolupracovat…

PTOLEMAIOVA BRÁNA

Jonathan Stroud

BARTIMAEOVA TRILOGIE

KNIHA TŘETÍ

KNIŽNÍ KLUB

Přeložila Petra Diestlerová

JONATHAN STROUD: PTOLEMY'S GATE
Copyright © 2005 by Jonathan Stroud
Translation © 2006 by Petra Diestlerová
Jacket design © 2006 by Miloslav Disman
Copyright of the Czech edition © Euromedia Group, k. s., 2006
ISBN 80-242-1698-1

S láskou Isabelle

Hlavní postavy

MÁGOVÉ

Pan Rupert Devereaux	*předseda vlády Velké Británie a impéria a úřadující policejní prezident*
Pan Carl Mortensen	*ministr války*
Paní Helen Malbindiová	*ministryně zahraničí*
Paní Jessica Whitwellová	*ministryně bezpečnosti*
Pan Bruce Collins	*ministr vnitra*
Pan John Mandrake	*ministr informací*
Slečna Jane Farrarová	*zástupkyně policejního prezidenta*
Pan Quentin Makepeace	*dramatik, autor* Pušek a spodniček *a dalších divadelních her*
Pan Harold Button	*mág, učenec a bibliofil*
Pan Šolto Pinn	*obchodník, majitel Nového Pinnova starožitnictví na Piccadilly*
Pan Clive Jenkins	*mág druhé úrovně, Oddělení vnitřních záležitostí*
Slečna Rebecca Piperová	*asistentka pana Mandraka, ministerstvo informací*

PLEBEJCI

Slečna Kitty Jonesová	*studentka a servírka*
Pan Clem Hopkins	*nezávislý učenec*
Pan Nicholas Drew	*politický agitátor*

Pan George Fox	*majitel hostince U Žáby v Chiswicku*
Slečna Rosanna Lutyensová	*soukromá učitelka*

DUCHOVÉ

Bartimaeus	*džin ve službách pana Mandraka*
Ascobol, Kormokodran, Mwamba, Hodge	*vyšší džinové ve službách pana Mandraka*
Purip, Fritang	*nižší džinové ve službách pana Mandraka*

A různí jiní mágové, plebejci a duchové

První část

Bartimaeus

Alexandrie, 125 př. n. l.

Asasíni pronikli do palácových zahrad o půlnoci: čtyři lehkonohé stíny rýsující se proti zdi. Zeď byla vysoká, země pod ní tvrdá; přesto nezpůsobili hlasitější zvuk než bubnující kapky deště. Tři vteřiny se nehybně krčili v podřepu a větřili. Pak se vkradli do hloubi tmavých zahrad mezi tamarišky a datlovníky, směrem k části paláce, kterou obýval chlapec. Gepard na řetězu se zavrtěl ze spánku, v dálce na poušti vyli šakali.

Asasíni kráčeli po špičkách a nezanechávali ve vysoké mokré trávě žádné stopy. Pláště jim na zádech vlály a tříštily jejich stíny na nezřetelné zlomky a cáry. Co tu bylo k vidění? Nic kromě listů povívajících ve vánku. Co tu bylo k slyšení? Nic kromě větru vzdychajícího mezi vějířovitými listy palem. Ani stín, ani hlásek. Džin v podobě krokodýla, který hlídkoval u posvátného jezírka, si ničeho nevšiml, přestože se prosmýkli stěží šupinu od jeho ocasu. Na lidi to vůbec nebyl špatný výkon.

Denní žár už byl jen vzdálenou vzpomínkou, vzduch mrazil. Nad palácem zářil chladný kulatý úplněk a zaléval střechy a nádvoří stříbrem.*

* Tohle byla jedna ze zvláštností jejich sekty: do akce se vydávali zásadně za úplňku. Tak byl jejich úkol obtížnější, představoval větší výzvu. A nikdy neselhávali. Taky chodili výhradně v černé, vyhýbali se masu, vínu, ženám a hře na dechové nástroje, a kupodivu nejedli žádný sýr kromě toho, který byl vyroben z mléka koz pasoucích se na svazích jejich odlehlé pouštní hory. Před každou prací se celý den postili, meditovali tak, že bez mrkání hleděli do země, a pak polykali

V dálce za zdí se rozléhaly tlumené zvuky nočního velkoměsta: kola skřípající na prašné cestě, vzdálený smích ze čtvrti rozkoší u nábřeží, vlny šplouchající o kamenné břehy. Z oken se linulo světlo, ve střešních ohništích poblikávaly oharky a na vrcholku věže vedle přístavní brány plál velký strážní oheň, který vysílal signály na moře. Plameny se na vlnách odrážely jako čarovná světýlka.

Hlídky na svých stanovištích hrály hazardní hry. V síních s masivními sloupy spali na lůžkách z trav sluhové. Brány paláce zajišťovaly trojité závory, každá silnější než lidský trup. Nikdo se nedíval k západním zahradám, odkud se nenápadně jako škorpin plížila smrt na čtyřech párech tichých nohou.

Okno chlapcovy ložnice bylo v prvním patře paláce. Čtyři černé siluety se přikrčily u zdi. Vůdce dal signál. Vrazi se jeden po druhém přitiskli ke kamenům, jeden po druhém začali šplhat – zdiva se přidržovali jen špičkami prstů a nehty palců u nohou.* Tímto způsobem zlézali mramorové sloupy či ledopády od Massalie po Hadramaut; drsné kamenné kvádry pro ně nepředstavovaly žádnou překážku.

První z asasínů se zachytil parapetu: pružně jako tygr se na něj vyhoupl a nahlédl dovnitř.

Místnost zalévalo měsíční světlo, lůžko bylo osvětlené jako za bílého dne. Chlapec spal bez hnutí, jako by už byl mrtvý.

Tmavé vlasy se vlnily po polštářích, křehké bledé hrdlo se odráželo od hedvábí.

Asasín vzal do ruky dýku, kterou dosud držel v zubech. Klidně a rozvážně se rozhlížel kolem a pátral po možných pastech. Ložnice byla prostorná, plná stínů, zcela neokázalá. Strop podpíraly tři sloupy. U jedné stěny stála otevřená truhla, zpola zaplněná oblečením. Zahlédl vysoké masivní křeslo, přes něž byl ledabyle přehozený plášť, sandály odkopnuté na podlaze a onyxové umyvadlo

---

malé koláčky z hašiše a kmínu, bez jediné kapky vody, dokud jim hrdla nezačala žlutě zářit. Je div, že se jim vůbec někdy podařilo někoho zabít.

* Ty nehty měli strašně dlouhé a zahnuté, zabroušené tak, aby byly ostré jako orlí spáry. Svým nohám věnovali asasíni velkou péči, protože je při práci hodně využívali. Často si je myli, drhli pemzou a máčeli v sezamovém oleji, dokud jejich kůže nebyla jemná jako kajčí peří.

plné vody. Ve vzduchu se vznášela lehká vůně. Asasín, který podobné vůně považoval za dekadentní a zhýralé, nakrčil nos.[*]

Přimhouřil oči a otočil dýku, takže ji teď držel mezi palcem a ukazováčkem za lesklý, ostrý hrot. Zbraň se nepatrně zachvěla. Odhadoval vzdálenost – ještě nikdy, od Kartága po starou Kolchidu, neminul cíl. Každý nůž, který kdy hodil, se zaryl do něčího hrdla.

Švihl zápěstím; dýka stříbřitým obloukem proťala vzduch. Přistála s tlumeným žuchnutím, po rukojeť zabodnutá do polštáře, jen pár centimetrů od krku spícího dítěte.

Asasín zaváhal, pořád přikrčený na parapetu. Hřbety rukou mu protínaly překřížené jizvy, znamení, že je mistrem své temné akademie. Mistrem, jenž vždycky zasáhne cíl. Ten hod byl přesný, dokonale vyvážený. Přesto minul. Že by se oběť o ten klíčový kousíček pohnula? Vyloučeno – chlapec tvrdě spal. Zabiják vytáhl další dýku.[†] Znovu pečlivě zamířil (byl si dobře vědom kolegů, kteří čekali za ním a pod ním na zdi: tížila ho ponurá váha jejich netrpělivosti). Švih zápěstí, nový oblouk – s tichým žuchnutím se dýka zabořila do polštáře, pár centimetrů od *druhé* strany princova krku. Možná se mu něco zdálo, protože mu koutky zacukaly náznakem úsměvu.

Za tenkým černým šátkem, který mu kryl tvář, se asasín zamračil. Zpod tuniky vylovil pruh látky, pevně spletený do šňůry. Za sedm let od doby, kdy mu Stařec poprvé nařídil zabít, se jeho škrticí šňůra nikdy nepřetrhla, ruce se mu nikdy nezachvěly.[‡] S

---

[*] Sekta se parfémům vyhýbala z praktických důvodů a její příslušníci se raději maskovali pachy přizpůsobenými podmínkám, v nichž měli pracovat: pylem v zahradách, kadidlem v chrámech, písečným prachem v pouštích, výkaly a odpadky ve městech. Byli své práci skutečně oddaní.

[†] Nebudu se šířit o tom, *odkud* ji vytáhl. Stačí říct, že ta čepel byla nejen pořádně ostrá, ale taky hygienicky závadná.

[‡] Stařec z Hory vycvičil své následovníky v mnoha spolehlivých metodách vraždění. Byli nepřekonatelní v zacházení s oprátkami, meči, noži, holemi, provazy, jedy, vrhacími kruhy, bolami, šipkami či šípy a taky docela slušně pracovali se zlým okem. Vyučovala se i smrt špičkou prstu či pohybem palce u nohy a specialitou bylo nenápadné dloubnutí. Pokročilí studenti měli k dispozici žaludeční vředy a tasemnice. A nejlepší bylo, že toho všeho mohli využívat bez jakéhokoli pocitu viny: každou smrt ospravedlňovalo a posvěcovalo neochvějné

hbitostí levharta sklouzl z parapetu a začal se krást po podlaze zalité měsíčním svitem. Chlapec na lůžku cosi zamumlal. Zavrtěl se pod pokrývkami. Asasín ztuhl uprostřed místnosti jako černá socha.

Na okenní parapet za ním se vyhoupli dva z jeho společníků. Čekali a dívali se.

Chlapec si zlehka povzdechl a opět znehybněl. Ležel na zádech mezi polštáři a po stranách hlavy mu trčely rukojeti dvou dýk.

Uplynulo sedm vteřin. Asasín se znovu pohnul. Tichounce se posouval dozadu za polštáře a konce šňůry si omotával kolem zápěstí. Zastavil se přímo nad dítětem. Hbitě se sklonil, položil šňůru na hrdlo spáče –

Chlapec otevřel oči. Zvedl ruku, chytil asasína za levé zápěstí a bez námahy jím mrštil hlavou napřed proti nejbližší zdi. Když na ni muž narazil, vaz mu praskl jako stvol rákosu. Chlapec odhrnul hedvábné prostěradlo a skokem se přenesl na zem, čelem k oknu.

Dva asasíni na parapetu, z nichž byly v měsíčním světle vidět jen siluety, zasyčeli jako skalní hadi. Smrt druha se dotkla jejich kolektivní hrdosti. Jeden vytáhl zpod pláště kostěnou foukačku; z dutiny mezi zuby vysál šipku křehkou jako vaječná skořápka a naplněnou jedem. Zvedl si zbraň ke rtům a krátce foukl: šipka mířila chlapci na srdce.

Ten uskočil. Šipka se rozbila o sloup a potřísnila ho tekutinou. Ve vzduchu se rozplynul obláček zelené páry.

Oba asasíni se vrhli do místnosti, jeden vyrazil vlevo, druhý vpravo. Tasili široké zahnuté šavle, máchali s nimi nad hlavami ve složitých křivkách a tmavýma očima těkali kolem.

Chlapec zmizel. V místnosti se nic nehýbalo. Zelený jed rozežíral sloup, zasažený kámen tiše syčel.

Ani jedinkrát za sedm let, od Antiochie po Pergamo, tito asasíni nedopustili, aby jim nějaká oběť unikla.[*] Přestali se rozmachovat

---

náboženské přesvědčení, v němž nedotknutelnost lidského života nehrála žádnou roli.

[*] A nehodlali s tím začínat teď. Stařec byl proslulý tím, že žákům, kteří se vrátili z výpravy neúspěšní, dovedl dát najevo nelibost. Ve škole měli celou jednu zeď vytapetovanou jejich kůžemi do estetického vzoru, který nejen posiloval zápal Starcových učedníků, ale také účinně bránil průvanu.

kolem sebe; zvolnili krok, naslouchali a ochutnávali vzduch, zda v něm nerozeznají pachuť strachu.

Zpoza sloupu uprostřed místnosti se ozvalo tichounké zašustění, jako by se myška zavrtěla v důlku ze slámy. Asasíni si vyměnili pohled; tiše, po špičkách se kradli ke sloupu se šavlemi v pohotovostí. Jeden zamířil doprava, kolem bezvládné mrtvoly prvního útočníka. Druhý se vydal doleva, kolem zlatého křesla zakrytého královským pláštěm. Plížili se po okrajích místnosti jako stíny a obkličovali sloup z obou stran.

Za ním se něco pohnulo: chlapecká postava ukrytá ve stínech. Oba zabijáci ji spatřili, zvedli šavle a vyrazili do útoku, jeden zleva, druhý zprava. Oba zaútočili rychlostí kobry.

Dva výkřiky, chraptivé, uťaté v půli. Zpoza sloupu se vypotácela klopýtající, rozkymácená změť paží a nohou: asasíni ve vzájemném objetí, každý nabodnutý na šavli toho druhého. Zhroutili se obličeji dolů do kaluže měsíčního svitu uprostřed místnosti, naposledy sebou škubli a znehybněli.

Ticho. Okno zůstávalo prázdné a venku byl vidět jen zářící měsíc. Přes kulatou tvář úplňku proplul mráček a nakrátko zastínil mrtvoly na podlaze. Signální oheň na věži v přístavu vrhal na oblohu slabý narudlý svit. Nic se nehýbalo. Mráček odplul nad moře, světlo se vrátilo. Chlapec vyšel zpoza sloupu, bosé nohy neslyšně dopadaly na podlahu. Byl ostražitý a strnulý, jako by vnímal napětí v místnosti. Opatrně se blížil k oknu. Pomalu, pomaličku, blíž a blíž… Dole viděl změť rostlin v zahradách, stromy a hlídkové věže. Prohlédl si parapet, dával pozor na to, jak měsíc ozařuje jeho obrysy. Ještě kousíček. Teď už položil ruce na kámen. Předklonil se a zadíval se na nádvoříčko u úpatí zdi. Jeho tenký bílý krk se natáhl…

Nikde nic. Nádvoří zelo prázdnotou. Zeď pod oknem byla rovná a hladká, stěny se v měsíčním svitu jasně rýsovaly. Chlapec naslouchal tichu. Poklepal prsty o parapet, pokrčil rameny a otočil se zase dovnitř.

V tu chvíli se čtvrtý asasín, který se dosud držel jako tenký černý pavouk kamenů *nad* oknem, zhoupl dolů za ním. Jeho nohy vydaly zvuk peříček padajících do sněhu. Chlapec ho zaslechl a obrátil se. Blýskl nůž, zalesklo se ostří, zoufalá ruka je odrazila – čepel cinkla o

kámen. Prsty jako z ocele sevřely hrdlo oběti, útočník jí podrazil nohy. Chlapec ztěžka dopadl na podlahu a zabiják na něj. Hochovy ruce zůstaly uvězněné pod tělem protivníka. Nemohl se pohnout.

Druhá dýka klesla. Tentokrát našla svůj cíl.

# # #

Čili to skončilo tak, jak se dalo čekat. Asasín, shrbený nad chlapcovou mrtvolou, se konečně nadechl – poprvé od chvíle, kdy zahynuli jeho kolegové. Přidřepl na šlachovité hýždě, pustil nůž i chlapcovo zápěstí. Sklonil hlavu v tradičním gestu úcty k padlé oběti.

A v tu chvíli se chlapec pohnul a vytrhl si dýku z hrudi. Zabiják nechápavě zamrkal.

„Není stříbrná, víš?“ řekl chlapec. „Chyba.“ Zvedl ruku.

Místností otřásl výbuch. Z okna se snesl déšť zelených jiskřiček.

Chlapec vstal a odhodil zbraň na nízké lůžko. Upravil si suknici a odfoukl z rukou pár vloček popela. Pak si hlasitě odkašlal.

Tiché zašustění. Zlaté křeslo na druhé straně místnosti se posunulo. Čísi ruka odhrnula plášť, který byl přes ně přehozený. Zpod křesla se vyškrabal další chlapec, úplně stejný jako první, pouze zrudlý a rozcuchaný po mnoha hodinách strávených v úkrytu.

Zastavil se nad mrtvolami asasínů a vydýchal se. Pak zvedl hlavu ke stropu. Na něm se rýsoval zčernalý obrys lidského těla, který vypadal poněkud překvapeně.

Chlapec sklopil pohled ke svému dvojníkovi, který ho lhostejně pozoroval z druhé strany pokoje. Posměšně jsem zasalutoval.

Ptolemaios si odhrnul z čela tmavé vlasy a uklonil se. „Děkuju ti, Rekhyte,“ řekl.

Bartimaeus

1

Časy se mění.

Kdysi dávno se mi nikdo nevyrovnal. Mohl jsem vířit vzduchem na cáru obláčku a vyvolávat tím písečné bouře. Dokázal jsem protínat hory, budovat zámky na skleněných sloupech, jediným fouknutím kácet pralesy. Vyřezával jsem chrámy ze šlach země, vedl legie mrtvých, bardi tuctu říší pěli písně na mou počest a kronikáři tuctu staletí sepisovali moje udatné činy. Ano! Byl jsem Bartimaeus – rychlý jako gepard, silný jako býk, vražedný jako útočící kobra!

Jenže to bylo tenkrát.

A teď… No, *právě* teď jsem ležel o půlnoci rozpláclý na zádech uprostřed ulice a každou vteřinou jsem byl placatější. Proč? Protože na mně ležela zbořená budova. Její váha mě tížila. Svaly se napínaly, šlachy praskaly; ať jsem se snažil, jak jsem chtěl, nemohl jsem se vyprostit.

V zásadě není nic zahanbujícího na tom, že se nemůžete dostat zpod spadlého baráku. Už jsem takové problémy míval; patří to holt k popisu práce.[*] Ale jeden má lepší pocit, když je dotyčná stavba

[*] Například tenkrát, jak se na mě za bezměsíčné noci zřítila menší část Chufevovy velké pyramidy, během patnáctého roku jejího budování. Hlídal jsem oblast, na které pracovala moje skupina, když se shora svalilo několik vápencových kvádrů a bolestivě mi pod sebou uvěznilo jednu z končetin. Nikdy se přesně nezjistilo, jak k tomu došlo, přestože jsem choval jisté podezření ohledně svého starého kamaráda Faquarla, který pracoval s jinou skupinou na druhé straně pyramidy. Nestěžoval jsem si, ale hrál jsem o čas, dokud se mi nezahojila esence. O něco později, když se Faquarl vracel přes západní poušť s nějakým núbijským zlatem, jsem vyvolal

aspoň velkolepá a důstojná. A v tomhle případě nebyl ten příšerný dům, který kdosi vyrval ze základů a vrhl ho na mě z velké výšky, ani velký, ani oslnivý. Nebyla to chrámová zeď či žulový obelisk. Nebyla to mramorová střecha císařského paláce.

Ne. Konstrukce, která mě brutálně připíchla k zemi jako motýla do sbírky, pocházela z dvacátého století a sloužila k velmi přesně vymezenému účelu.

No dobře, tak jo, byly to veřejné záchodky. Celkem prostorné, to musím přiznat, ale stejně. Fakt jsem byl rád, že se v okolí zrovna nepoflakuje žádný bard ani kronikář.

Na svou obhajobu musím uvést, že dotyčné záchodky měly betonové zdi a velmi silnou železnou střechu, jejíž krutá aura dál oslabovala moje už tak zemdlené údy. A uvnitř se nepochybně nacházely různé trubky, nádržky a drtivě těžké kohoutky, které dál zvyšovaly váhu celku. Ale stejně, aby džina mé úrovně rozmáčklo něco podobného, byla dost ostuda. Upřímně řečeno, hluboké ponížení mě drtilo víc než ta váha.

Všude kolem mě melancholicky odtékala do kanálů voda z polámaných a přetrhaných trubek. Zpod zřícené betonové zdi mi čouhala jen hlava; zbytek těla vězel pod troskami.*

Tak to bychom měli zápory. Na druhé straně jsem se takhle aspoň nemusel vracet do bitvy, která na předměstské ulici právě probíhala.

Byla to dost krotká bitva, hlavně na první rovině. Tam toho k vidění moc nebylo. V žádném z okolních domů se nesvítilo a na všech elektrických pouličních lampách někdo udělal uzel; ulice, černá jako tuš, vypadala jako pás neproniknutelné temnoty. Na obloze se studeně mihotalo pár hvězd. Tu a tam zazářila a zase zhasla nezřetelná modrozelená světélka, jako výbuchy hluboko pod vodou.

---

mírnou písečnou bouři, která způsobila, že poklad ztratil a snesl se na něj faraonův hněv. Pár let mu zabralo, než vybral z písečných dun všechna ta zlatá zrnka.

* Samozřejmě, mohl jsem změnit podobu – proměnit se třeba v obláček nebo kouř a prostě se zpod toho zbořeniště vyřinout. Ale měl jsem dva problémy. Za prvé: poslední dobou je pro mě obtížné měnit podobu, velmi obtížné, dokonce i v klidu. Za druhé: ve chvíli, kdy bych svou esenci změkčil, abych se mohl proměnit, by ji tlak trosek, který byl poměrně velký, rozdrtil napadrť.

Na druhé rovině se toho už dělo víc: poletovala tam dvě soupeřící hejna ptáků, vrhala se na protivníky a nemilosrdně útočila křídly, zobáky, spáry i ocasy. Takové chrapounské chování by bylo ostudné i u racků a dalších podřadných opeřenců; fakt, že šlo o orly, to celé ještě zhoršoval.

Na vyšších rovinách se podoby ptáků rozplynuly docela a nahradily je skutečné tvary bojujících džinů.[*] Z téhle perspektivy bylo noční nebe plné zmítajících se stínů, pokřivených tvarů a temného dění.

Nikdo nebojoval čestně. Všiml jsem si, jak se jedno ostnaté koleno zarylo do soupeřova břicha, až ten chudák saltem přeletěl za komín, aby se vzpamatoval. Hrůza! Kdybych byl tam nahoře já, tohle by se nestalo.[†]

Jenže já tam nebyl. Vyřadili mě ze hry.

A kdyby to udělal ifrít nebo márid, dokázal bych se s tím smířit. Jenže kdepak, ani omylem. Jestli chcete znát pravdu, vyřídila mě džinna třetí úrovně, bytost, jakou bych si normálně mohl srolovat do kapsy a po večeři vykouřit. Z místa, kde jsem ležel, jsem ji pořád viděl, a její křehký ženský půvab dost podrývala prasečí hlava a dlouhé vidle, které držela v paznehtech. Stála na poštovní schránce a rozmachovala se nalevo napravo s takovým elánem, že se vládní jednotky, k nimž jsem měl teoreticky patřit, raději stáhly a vyhýbaly se jí obloukem. Rozhodně jí nechyběla zručnost, a podle toho kimona získala praxi v Japonsku. Vlastně jsem se nechal ošálit jejím venkovským vzhledem a přiblížil jsem se k ní, aniž jsem vztyčil Štíty. Než jsem se vzpamatoval, ozvalo se strašlivé skřípění, něco zavířilo a – *buchl* – byl jsem přišpendlený k silnici, příliš slabý, abych se mohl osvobodit.

---

[*] No, přinejmenším *skutečnější*. V podstatě jsme všichni stejně beztvaří, ale každý z duchů má „styl“, který mu vyhovuje a do kterého vklouzne, když se pohybuje po Zemi. Na vyšších rovinách se tedy naše esence vlévají do těchto osobních podob, zatímco na nižších na sebe bereme přestrojení odpovídající dané situaci. Ale poslyšte, tohle jsem vám určitě už někdy vykládal.

[†] *Nejdřív* bych mu vrazil koleno do břicha, *pak* bych ho špičkou křídla bodnul do oka, a *nakonec* bych ho důkladně nakopnul do holeně. To je daleko účinnější postup. Ti mladí džinové mají tak nemožnou techniku, že mi to rve srdce.

Ale pomaloučku polehoučku získávala moje strana převahu. Jen se podívejte! Tady kráčí Kormokodran, který utrhl jednu pouliční lampu a ohání se s ní jako větví; tuhle se žene Hodge a vypouští přitom jednu jedovatou šipku za druhou. Nepřátelé zakolísali a začali na sebe brát podoby naznačující, že se smiřují s osudem. Zahlédl jsem hrstku velkých brouků, kteří ve vzduchu bzučeli a uskakovali, několik proužků dýmu, které se zuřivě kroutily, a párek krys prchajících k horám. Jenom prasnice umíněně setrvávala v původní podobě. Moji kolegové vyrazili do útoku. Jeden brouk se zřítil v oblaku kouře, proužek dýmu rozmetala dvojitá Detonace. Protivník se dal na útěk; dokonce i prasnice pochopila, že hra skončila. Elegantně se vyhoupla na nejbližší verandu, saltem se z ní přenesla na střechu a zmizela. Vítězní džinové ji začali pronásledovat.

Na ulici se rozhostilo ticho. Kolem uší mi bublala voda. Od vlasů po prsty u nohou mě bolel každý kousek esence. Procítěně jsem si povzdechl.

„Jeminářku," ozval se poblíž někdo posměšně. „Dáma v nesnázích."

Měl bych nejspíš dodat, že na rozdíl od všech těch kentaurů a kyklopů kolem jsem tu noc zvolil lidský vzhled. Vypadal jsem jako dívka: štíhlá, s dlouhými tmavými vlasy a vzdorovitým výrazem. Pokud snad někoho připomínala, byla to podoba čistě náhodná.

Mluvčí vyšel zpoza rohu pokácených záchodků a na chvilku se zastavil, aby si přibrousil nehet na ulomeném kusu trubky. Nevybral si žádný přijatelný převlek; jako obvykle se promenoval po světě v podobě jednookého obra s namakanými svaly a dlouhými světlými vlasy spletenými do složitého, trochu holčičího účesu. Oblékl si beztvarou šedomodrou tuniku, kterou by považovali za otřesnou i ve středověké rybářské vesnici.

„Ubohá dívenka, příliš křehká, aby se osvobodila." Kyklop si důkladně prohlížel jeden ze svých nehtů – nejspíš mu připadal trochu moc dlouhý, protože ho bez okolků ukousl drobnými ostrými zuby a začistil ho o omítku záchodků.

„Nechtěl bys mi pomoct?" zeptal jsem se.

Kyklop se rozhlédl po liduprázdné silnici. „Měla by sis dávat pozor, poklade," prohlásil a nonšalantně se opřel o zdivo, takže tlak

ještě zesílil. „Dneska v noci bys tu mohla narazit na pár nebezpečných týpků. Džinů, foliotů… a ošklivých šotků, kteří by ti mohli vážně ublížit.“

„Nech si to od cesty, Ascobole,“ zavrčel jsem. „Víš moc dobře, že jsem to já.“

Jediné kyklopovo oko pod vrstvou řasenky půvabně zamrkalo. „*Bartimaeus?*“ užasl. „Mohl by to být…? Ne, velký Bartimaeus by se přece nenechal tak hloupě polapit. Musí to být nějaký šotek nebo moulák, který drze napodobuje jeho hlas a… Ale ne! Zmýlil jsem se! Jsi to ty.“ Povytáhl obočí v předstíraném údivu. „K nevíře! Když pomyslím, že vznešený Bartimaeus skončil takhle! Pán bude *velice* zklamaný.“

Sebral jsem poslední zbytky důstojnosti. „Žádný pán nevydrží věčně,“ odpověděl jsem. „Ani žádné ponížení. Čekám na svou chvíli.“

„Samozřejmě, samozřejmě.“ Ascobol máchl gorilími pažemi a předvedl drobnou piruetku. „Dobře řečeno, Bartimae! Nedovol, aby tě tvůj úpadek sklíčil. Nesejde na tom, že dny tvé slávy jsou minulostí a teď jsi zbytečný jako bludička.[*] Nesejde na tom, že tvým zítřejším úkolem může být stejně dobře vytírat pánovu ložnici jako svobodně se prohánět vzduchem. Jsi vzorem pro nás všechny.“

Vycenil jsem v úsměvu bílé zuby. „Ascobole,“ prohodil jsem, „úpadek nepotkal mě, ale moje protivníky. Bojoval jsem s Faquarlem ze Sparty, z Tlalokem z Tollanu, se lstivým Čuem z pouště Kalahari – naše utkání rozrývala zemi a měnila koryta řek. Já přežil. Kdo je dnes mým soupeřem? Křivonohý kyklop v sukni. Až se odsud dostanu, nemyslím, že by tenhle souboj trval moc dlouho.“

Kyklop sebou trhnul, jako by ho moje slova ranila. „Takové kruté hrozby! Měl by ses stydět. Stojíme přece na stejné straně, nebo ne? Nepochybně jsi měl dobrý důvod, abys celou bitvu strávil pod

[*] *Bludičky:* drobní duchové, kteří se usilovně snaží jít s dobou. Na první rovině jsou viditelní jako mihotavá světélka (ovšem na ostatních připomínají spíš poskakující medúzy). Mágové je kdysi zaměstnávali, aby sváděly noční chodce z odlehlých stezek do bažin či strží. Rozmach měst tomu učinil přítrž; dnes bludičky poblikávají u otevřených kanálů, což zdaleka nemá takový účinek.

toaletou. Ze zdvořilosti se po něm nebudu pídit, ačkoli bych rád podotkl, že jsi přišel o svůj typický šarm.“

„Připravily mě o něj dva roky neustálé služby,“ odpověděl jsem. „Jsem teď podrážděný a cynický a v esenci mě pořád svědí něco, co si nemůžu podrbat. A tohle všechno ze mě dělá dost nebezpečného ducha, jak brzy zjistíš. Takže naposledy, Ascobole, sundej ze mě tu věc.“

Kyklop sice ještě chvilku okolkoval, ale podle všeho jsem ho umluvil. Jediným máchnutím chlupatých paží převrátil záchodek a odvalil ho na protější chodník. Trochu pomačkaná dívka se nejistě zvedla na nohy.

„Konečně,“ zavrčel jsem. „Že sis ale dal na čas.“

Kyklop si oprášil z tuniky kousek omítky. „Promiň,“ řekl, „měl jsem moc práce s vyhráváním bitvy, takže jsem se ti vážně nemohl věnovat dřív. No, ale konec dobrý, všechno dobré. Pán bude mít radost – tedy alespoň z *mých* úspěchů.“ Úkosem se na mě podíval.

Teď, když jsem byl zase ve svislé poloze, jsem ovšem nestál o další hašteření. Odhadoval jsem škody na okolních stavbách. Nebylo to tak hrozné. Pár poškozených střech, rozbitých oken… Šarvátku se podařilo udržet pod kontrolou. „Francouzi?“ zeptal jsem se.

Kyklop pokrčil rameny, což byl docela výkon, když se vezme v úvahu, že mu chyběl krk. „Možná. Mohli to být taky Češi nebo Španělé. Kdo to má poznat? Poslední dobou po nás jdou všichni. No, ale čas kvapí a já musím zjistit, jak se daří pronásledování. Nechám tě, aby sis pofoukal bolístky, Bartimae. Co takhle zkusit mátový čaj a heřmánkovou koupel na nohy jako ostatní staříci? Čau!“

Kyklop si vykasal tuniku a s dunivým dupnutím se vymrštil do vzduchu. Na zádech se mu objevila křídla, rozmáchlými tempy začal brázdit oblohu. Půvabu měl asi jako kartotéční skříň, ale energie k letu mu nechyběla. Mně jo. Aspoň dokud se trochu neseberu.

Tmavovlasá dívka se odbelhala k pokácenému komínu v nedaleké zahradě. Pomalu, se vzdycháním a opatrnými pohyby invalidy, se svezla do sedu a položila si hlavu do dlaní. Zavřela oči.

Jenom na chvilku si odpočinu. Pět minut bude stačit. Čas plynul, rozednívalo se. Chladné hvězdy na obloze bledly.

Nathaniel

2

Jak bylo v posledních měsících jeho zvykem, snídal mocný mág John Mandrake v salonu, usazený v proutěném křesílku u okna. Těžké závěsy nedbale shrnul stranou; nebe za oknem bylo šedivé, olověné a mezi stromy na náměstí se proplétaly tenké proužky mlhy.

Seděl u malého kulatého stolku z libanonského cedru. Když dřevo zahřívalo sluneční světlo, vydávalo příjemnou vůni, ale zrovna toho rána bylo pošmourno a chladno. Mandrake si nalil do skleněného šálku kávu, sundal z talíře stříbrný poklop a pustil se do volských ok s karí a slaninou. Na stojánku za topinkou a angreštovým džemem byly úhledně složené noviny a obálka s krvavě červenou pečetí. Mandrake levou rukou zvedl šálek ke rtům a pravačkou si na stole otevřel noviny. Mrkl na první stránku, pohrdavě si odfrkl a natáhl se po obálce. Z háčku na okraji stojanu visel slonovinový nůž na dopisy; Mandrake odložil vidličku, jediným plavným pohybem obálku rozřízl a vytáhl z ní složený pergamen. Ten si pečlivě přečetl a zachmuřil se. Pak ho opět složil, nacpal zpátky a s povzdechem se vrátil k jídlu.

Kdosi zaklepal na dveře; Mandrake s napůl rozžvýkanou slaninou v ústech zdušeně zavolal: „Dále.“ Dveře se tiše otevřely a dovnitř uctivě vstoupila štíhlá mladá žena s aktovkou v ruce.

Na místě se zarazila. „Omlouvám se, pane,“ vyhrkla. „Přišla jsem moc brzy?“

„Vůbec ne, Piperová, vůbec ne.“ Mávnutím ukázal k židli na druhé straně stolku se snídaní. „Už jste jedla?“

„Ano, pane.“ Žena se posadila. Byla oblečená v tmavomodrém kostýmku s naškrobenou bílou halenkou, rovné hnědé vlasy měla sčesané z čela a v týle sepnuté. Aktovku si položila na klín.

Mandrake napíchl na vidličku kus vejce. „Promiňte, dojím si přitom snídani,“ řekl. „Byl jsem vzhůru až do tří do rána, kvůli těm posledním nepokojům. Tentokrát v Kentu.“

Slečna Piperová přikývla. „Slyšela jsem o tom, pane. Na ministerstvo přišlo memorandum. Podařilo se to zarazit?“

„Ano, aspoň podle mé pátrací koule. Poslal jsem tam pár démonů. No, brzy uvidíme. Co pro mě dneska máte?“

Asistentka rozepnula aktovku a vytáhla z ní nějaké papíry. „Pár návrhů od náměstků, pane ministře, ohledně propagačních kampaní v odlehlejších oblastech. K vašemu podpisu. Několik grafických návrhů na plakáty…“

„Tak se na to podíváme.“ Napil se kávy a natáhl ruku. „Ještě něco?“

„Zápis z posledního jednání Rady –“

„To si přečtu později. Nejdřív ty plakáty.“ Prohlédl si vrchní list papíru. „*Vstupte do armády: prospějete své vlasti a poznáte svět.*… Co to má být? Vypadá to spíš jako leták cestovní kanceláře než náborová brožura. Chce to něco důraznějšího… Mluvte dál, Piperová – poslouchám vás.“

„Přišly poslední zprávy z americké fronty, pane. Trochu jsem je upravila. Myslím, že bychom mohli z obléhání Bostonu vytěžit další článek.“

„Který by zdůraznil hrdinské úsilí, nikoli bídnou porážku, doufám…“ Odložil si listiny na koleno a namazal si na toast trochu angreštového džemu. „No, později zkusím dát něco dohromady… Tohle ujde – *Chrabrou obranou vlasti se proslavíte.*… Fajn. Navrhují mužně vyhlížejícího venkovského chlapce, což je v pořádku, ale co kdybychom do pozadí dali jeho příbuzné – dejme tomu rodiče a malou sestru – kteří by vypadali zranitelně a zároveň se tvářili obdivně? Zahráli bychom na rodinné city.“

Slečna Piperová dychtivě přikývla. „Mohli bychom tam dát i manželku, pane.“

„Ne. Stojíme o svobodné mladíky. Právě manželky dělají největší rozruch, když se jim muži nevrátí.“ Zakousl se do toastu. „Ještě nějaké vzkazy?“

„Jeden od pana Makepeace, pane. Přinesl ho šotek. Ptá se, jestli byste za ním dneska dopoledne nezaskočil.“

„Nemůžu. Mám moc práce. Udělám si čas později.“

„Jeho šotek tu taky nechal tenhle leták…“ Slečna Piperová s jistým odporem zvedla levandulově zbarvený papír. „Upozorňuje na premiéru jeho nové hry, která se koná koncem týdne. *Z Wappingu do Westminsteru* se to jmenuje. Životní příběh předsedy vlády. Zjevně nás čeká nezapomenutelný večer.“

Mandrake zasténal. „To zrovna. Hoďte to do koše. Máme na práci důležitější věci než se vybavovat o divadle. Co ještě?“

„Pan Devereaux taky poslal oběžník. Kvůli ‚bouřlivým časům‘, pane, dal nejdůležitější národní poklady pod zvláštní stráž ve sklepeních Whitehallu. Zůstanou tam, dokud nebude rozhodnuto jinak.“

Mandrake zamračeně vzhlédl. „Poklady? Jako třeba co?“

„To se tam nepíše. Myslím, že nejspíš půjde o –“

„Půjde o Gladstoneovu hůl, amulet Samarkandu a další magické předměty první kategorie.“ Krátce sykl mezi zuby. „To není správný způsob, jak s nimi naložit, Piperová. Měli bychom je *používat*.“

„Ano, pane. Tohle je taky od pana Devereauxe.“ Vytáhla tenký balíček.

Mág si ho podezřívavě změřil. „Není to doufám další tóga?“

„Je to maska, pane. Na dnešní večírek.“

S výkřikem ukázal na obálku ve stojánku. „Už jsem dostal pozvánku. Je to k nevíře: válka se vyvíjí mizerně, s impériem to jde od desíti k pěti, a náš předseda vlády myslí jen na večírky a divadelní hry. No dobrá. Uložte ji k dokumentům, vezmu si ji s sebou. Ty plakáty se mi zdají v pořádku.“ Vrátil jí listiny. „Možná to není dost úderné…“ Na chvilku se zamyslel a přikývl. „Máte tužku? Zkuste *Boj za svobodu a britský způsob života.* Nic to neznamená, ale zní to dobře.“

Slečna Piperová se nad tím zamyslela. „Mně to připadá docela hlubokomyslné, pane.“

„Výborně. V tom případě to plebejci spolknou.“ Vstal, otřel si ústa ubrouskem a odhodil ho na podnos. „No, raději se podíváme, jak si vedou naši démoni. Ne, ne, Piperová – až po vás, prosím.“

# # #

Pokud slečna Piperová cítila ke svému zaměstnavateli něco víc než jen zbožný obdiv, mezi příslušnicemi smetánky rozhodně nebyla jediná. John Mandrake byl přitažlivý mladý muž a obklopovala ho aura moci, sladká a omamná jako vůně zimostrázu ve večerním vzduchu. Byl středně vysoký, štíhlý, v rozhodování rychlý a sebevědomý. V jeho bledém úzkém obličeji se neodolatelně svářilo neobvyklé mládí – stále mu bylo pouhých sedmnáct let – se zkušeností a autoritou. Oči měl tmavé, bystré a vážné, na čele se mu rýsovaly předčasné vrásky.

Jeho intelektuální sebejistota, která kdysi nebezpečně převažovala nad ostatními schopnostmi, šla nyní ruku v ruce s jistou společenskou obratností. K sobě rovným i podřízeným se choval bez výjimky zdvořile a vlídně, i když zároveň odtažitě, jako by ho rozptylovala jakási vnitřní melancholie. Vedle vulgárních choutek a výstředností ostatních ministrů působila tato potlačovaná rezervovanost zajímavě a jen znásobovala jeho kouzlo.

Tmavé vlasy nyní nosil ostříhané nakrátko, po způsobu vojáků. Účes změnil záměrně, aby tak vyjádřil úctu mužům a ženám na frontě. To gesto mělo úspěch: špehové hlásili, že mezi plebejci je nejpopulárnějším ministrem. Rovněž tím vyvolal krátkodobou módní vlnu. Už dávno se nenamáhal s vázankou a límeček u košile nechával nedbale rozepnutý.

Jeho odpůrci považovali pana Mandraka za hrozivě, dokonce nebezpečně nadaného a – poté, co byl povýšen na ministra informací – řešili to tak, jak se dalo čekat. Ale každý pokus o atentát byl bez námahy odražen: džinové hynuli, vyslaná kouzla se vracela odesilateli, pasti sklapávaly naprázdno. Když to Mandraka omrzelo, velmi okázale a veřejně vyzval všechny své tajné nepřátele, aby vystoupili a utkali se s ním v magickém souboji. Na výzvu nikdo neodpověděl, což jeho postavení ještě upevnilo.

Bydlel v elegantním georgiánském domě obklopeném jinými elegantními georgiánskými domy na příjemném rozlehlém náměstí. Bylo to půl míle od Whitehallu a dostatečně daleko od řeky, aby sem v létě nepronikaly žádné nepříjemné pachy. Náměstí tvořila travnatá plocha lemovaná vzrostlými buky a stinnými cestičkami. Byl to klidný, málo navštěvovaný park, i když nikdy nezůstával bez dohledu. Po jeho obvodu ve dne hlídkovali policisté v šedých uniformách, v noci tu ze stromu na strom nehlučně přelétali démoni v podobě sov a lelků.

Zesílená bezpečnostní opatření souvisela s obyvateli náměstí, neboť tu žilo hned několik nejvýznamnějších londýnských mágů. Na jižní straně sídlil v domě s krémovou omítkou, zdobeném falešnými sloupy a mohutnými sochami na průčelí, pan Collins, nedávno jmenovaný ministr vnitra. V severozápadním rohu se roztahoval velkolepý palác ministra války Mortensena, korunovaný zlatou kupolí.

Ve srovnání s tím byla rezidence pana Mandraka mnohem méně okázalá. Úzká třípatrová budova se zářivě žlutou omítkou měla schodiště z bílého mramoru a bílé okenice na vysokých oknech. Místnosti byly zařízeny střízlivě: stěny zdobily látkové tapety s jemným vzorkem a na podlahách ležely perské koberce. Ministr nestavěl své postavení na odiv. V přijímacích pokojích si vystavil pouze několik vybraných cenností a k vedení domácnosti zaměstnával jen dva lidské služebníky. Spal v prosté, bíle vymalované ložnici vedle knihovny ve druhém patře. To byly jeho soukromé pokoje, kam nikdo jiný neměl přístup.

O patro níž, oddělená od ostatních místností v domě holou dunivou chodbou obloženou mořeným dřevem, se nacházela pracovna pana Mandraka. Tady vykonával většinu své denní práce.

# # #

Mandrake kráčel chodbou a dojídal přitom topinku. Slečna Piperová klusala vedle něj. Chodba končila masivními mosaznými dveřmi, z jejichž středu vystupoval pozoruhodně ohyzdný reliéf obličeje. Vyklenuté čelo jako by se rozpouštělo do očí, brada a nos

trčely dopředu jako držadla louskáčku na ořechy. Mág se zarazil a s hlubokým nesouhlasem se na tu tvář zahleděl.

„Myslím, že jsem ti říkal, abys tohle nedělal," štěkl.

Ústa s tenkými rty se otevřela, čnějící brada a nos se dotčeně srazily. „Nedělal co?"

„Nebral na sebe takhle hnusnou podobu. Jestli ti to nevadí, právě jsem dosnídal."

Jedno obočí se povytáhlo a umožnilo tak oční bulvě, aby se s mlaskavým zvukem vyvalila napůl ven. Dveřník se nezatvářil ani trochu omluvně. „No tak promiň, kamaráde," odsekl. „Dělám jen svou práci."

„Tvoje práce je zlikvidovat každého, kdo by do mé pracovny chtěl vstoupit bez povolení. Nic víc, nic míň."

Strážný se zamyslel a změnil tón. „Pravda. Ale já se snažím odvrátit lidi od úmyslu vejít dovnitř *předem.* Podle mého názoru je prevence esteticky daleko uspokojivější než trest."

Pan Mandrake si odfrkl. „Zapomeň na vetřelce, daleko spíš vyděsíš k smrti tady nebohou slečnu Piperovou."

Hlava se odmítavě zavrtěla ze strany na stranu a nos se jí přitom nebezpečně rozkýval. „Nikolivek. Když se dostaví sama, uhladím svoje rysy. Plnou dávku odpornosti si schovávám pro ty, které považuji za morálně zavrženíhodné."

„Ale zrovna jsi ten obličej udělal na mě!"

„No právě."

Mandrake se zhluboka nadechl, přejel si dlaní před očima a provedl rychlé gesto. Tvář se zatáhla do kovu, změnila se v nezřetelný obrys; dveře se zhouply dovnitř. Vážený mág se napřímil, dal zdvořile přednost slečně Piperové a vstoupil do své pracovny.

Byla to účelně zařízená, vzdušná místnost s vysokým stropem a bílými stěnami, kam světlo dopadalo dvěma okny vedoucími na náměstí. Uvnitř se nenacházely žádné zbytečné tretky. Ten den halily slunce husté mraky, a tak Mandrake při vstupu rozsvítil stropní světla. Po celé jedné stěně se od podlahy ke stropu táhla knihovna, zatímco protější zeď zůstala prázdná, až na obrovskou nástěnku plnou poznámek a grafů. Dřevěná podlaha byla hladká a tmavá, s pěti samostatnými pentagramy, včetně run, svíček a nádobek s

kadidlem. Čtyři z nich měly běžné rozměry, ale ten pátý, nejblíž k oknu, byl výrazně větší: obsahoval rozměrný psací stůl, kartotéku a několik židlí. Tento hlavní pentagram spojovaly s ostatními přesně nakreslené čáry a řetězce run. Mandrake s Piperovou do něj vstoupili, usadili se za stolem a rozložili před sebou papíry.

Mandrake si odkašlal. „Tak tedy do práce. Slečno Piperová, nejdřív vyřídíme běžná hlášení. Buďte tak laskavá a spusťte indikátor přítomnosti démonů."

Slečna Piperová pronesla krátké zaklínadlo. Svíčky po obvodu dvou menších pentagramů náhle vzplály, ke stropu se zvedly proužky dýmu. V nádobkách vedle nich zavířily vločky kadidla. Zbylé dva kruhy zůstaly nečinné.

„Purip a Fritang," ohlásila slečna Piperová.

Mág přikývl. „Začneme s Puripem." Hlasitě vyslovil povel. Svíčky kolem levého krajního pentagramu vyšlehly výš; s rozostřeným mihotáním se uprostřed kruhu zjevila postava. Měla podobu muže oděného ve střízlivém úpravném obleku doplněném tmavomodrou kravatou. Bytost krátce pokývla směrem ke stolu a čekala.

„Připomeňte mi, o co jde," řekl Mandrake.

Slečna Piperová nakoukla do svých poznámek. „Purip prověřoval reakce na naše válečné letáky a další propagandistické materiály," oznámila. „Zkoumal náladu mezi plebejci."

„Výborně. Puripe – co jsi viděl? Mluv."

Démon se mírně uklonil. „Nemám moc nových zpráv. Lidé jsou jako stádo dobytka z luk na březích Gangy, polomrtví hlady, ale smíření s osudem, protože nejsou zvyklí na změny a neumějí samostatně myslet. Válka se jim však nezamlouvá a soudím, že se mezi nimi šíří nespokojenost. Čtou vaše letáky i noviny, ale bez nadšení. Nevěří jim."

Mág se zachmuřil. „Jak se ta nespokojenost projevuje?"

„Dokážu ji vyčíst z opatrně neutrálních výrazů, které nasazují, kdykoli se přiblíží nějaký člen vaší policie. Poznávám ji z toho, jak jim ztvrdne pohled, kdykoli míjejí náborovou kancelář. Vidím, jak se hněv tiše hromadí a narůstá jako květiny u dveří pozůstalých. Většina

z nich by to neřekla nahlas, ale jejich odpor proti válce a vládě stále sílí.“

„To jsou jen slova,“ namítl Mandrake. „Nedals mi nic hmatatelného.“

Démon s úsměvem pokrčil rameny. „Revoluce není hmatatelná – alespoň zpočátku ne. Plebejci stěží vědí, co to slovo znamená, ale duch revoluce do nich proniká s každým nádechem a každým douškem.“

„Dost těch slovních hříček. Pokračuj v práci.“ Mág luskl prsty, démon vyskočil z kruhu a zmizel. Mandrake zavrtěl hlavou. „Nic užitečného. Uvidíme, s čím přijde Fritang.“

Další povel: druhý pentagram ožil. V oblaku kadidla se objevil druhý démon – pomenší tlouštík se zarudlým kulatým obličejem a lítostivýma očima. Chvilku rozrušeně pomrkával do ostrého světla zářivek. „Konečně!“ zvolal. „Mám strašlivé zvěsti! Nesnesou ani vteřinu odkladu!“

Mandrake měl Fritanga dávno přečteného. „Pokud to správně chápu,“ začal zvolna, „hlídkoval jsi v přístavu a pátral tam po vyzvědačích. Souvisí zpráva, kterou neseš, s tímto úkolem?“

Chvilka ticha. „Nepřímo…,“ připustil démon.

Mandrake si povzdechl. „Tak sem s ní.“

„Právě jsem plnil váš rozkaz,“ spustil Fritang, „když – ach, při pouhé vzpomínce mě jímá hrůza! – jsem byl odhalen. Stalo se to takhle. Právě jsem prováděl šetření v jenom obchodě s vínem. Když jsem vyšel ven, znenadání mě obklopila banda dětí z ulice, z nichž některé mi nesahaly ani ke koleni. Měl jsem podobu sluhy, který tiše a nenápadně vyřizuje pochůzky pro svého pána. Neupozorňoval jsem na sebe žádnými zvuky ani gesty. Přesto mě ta děcka napadla a hodila na mě nejméně patnáct vajec – a některé ty rány dost bolely!“

„Můžeš mi svoji podobu popsat lépe? Možná už to samo znamenalo provokaci.“

„Vypadal jsem tak, jak mě vidíte teď. Šedovlasý, důstojný a upjatý, vzor puntičkářské ctnosti.“

„Ti mladí ničemové se zřejmě rozhodli přepadnout přesně takového člověka. Měl jsi smůlu, to je všechno.“

Fritang vykulil oči a rozšířil nozdry. „Ne, je to daleko horší. Poznali, co jsem zač!“

„Poznali v tobě démona?“ Mandrake si pochybovačně smetl z rukávu neviditelné smítko. „Proč si to myslíš?“

„Jisté podezření ve mně vzbudilo, že stále dokola skandovali: ‚Zmiz, zmiz, podlý démone. Nenávidíme tě i tvůj hnusný svěšený žlutý hřebínek.‘“

„Vážně? To *je* zajímavé…“ Mág se na Fritanga zkoumavě zadíval přes své čočky. „O jaký žlutý hřebínek jde? Já nic nevidím.“

Démon ukázal do prostoru nad svou hlavou. „Protože váš pohled nepronikne k šesté a sedmé rovině. Na těch je můj hřebínek nepřehlédnutelný, zářivý jako slunečnice. A rád bych dodal, že není svěšený, i když v zajetí se časem *trošičku* ohýbá.“

„Šestá a sedmá rovina… A víš naprosto určitě, že jsi ani na vteřinu neodhalil svou pravou podobu? Ano, ano,“ – Mandrake zvedl ruku, když démon začal vehementně protestovat – „jsem si jistý, že to proběhlo přesně tak, jak říkáš, a velice ti za tu informaci děkuji. Nepochybně si chceš po tom hrozném zážitku s vejci trochu odpočinout. Ztraď se. Jsi propuštěn.“

Fritang s jásavým výkřikem zavířil středem pentagramu a zmizel v něm, jako by ho hlasitě vsála odtoková roura. Mandrake a slečna Piperová si vyměnili pohledy.

„Další případ,“ prohodila slečna Piperová. „A zase jde o děti.“

„Hmmmm.“ Mág se na židli opřel a ruce si založil za hlavou. „Mohla byste projít záznamy a zjistit přesná čísla. Já musím povolat ostatní démony zpátky z Kentu.“

Předklonil se, lokty se opřel o stůl a polohlasem pronesl zaklínadlo. Slečna Piperová vstala a přešla ke kartotéce na okraji pentagramu. Otevřela nejvyšší zásuvku a vytáhla z ní přecpanou složku. Když se vrátila na místo, sundala gumičku, která byla přes složku přetažená, a začala rychle listovat v dokumentech. Zaklínání skončilo v závanu vůně jasmínu a růží. V posledním pentagramu vpravo se objevila mohutná osoba – obr se světlými vlasy spletenými do copánků a jediným žhnoucím okem. Slečna Piperová ani nezvedla hlavu od listin.

Obr vysekl dramatickou, hlubokou úklonu. „Pane, zdravím vás s krví vašich nepřátel, jejich křikem a nářkem! Vítězství je naše!“

Mandrake povytáhl obočí. „Takže jste je zahnali.“

Kyklop přikývl. „Utíkali jako myši před lvy. V některých případech doslova.“

„Skutečně? To se dalo čekat. Ale chytili jste některého?“

„Mnoho jsme jich zabili. Měl jste slyšet, jak úpěli! A pod jejich prchajícími kopyty se prakticky třásla země.“

„Ano. Takže jste nezískali jediného zajatce. Což bylo přesně to, co jsem tobě i ostatním nařídil.“ Mandrake poklepal prsty o stůl. „Za pár dní zaútočí znovu. Odkud je poslali? Z Prahy? Z Paříže? Z Ameriky? Bez zajatců se to nedozvíme. Nedostali jsme se ani o kousek dál.“

Kyklop vojácky zasalutoval. „No, moje práce je hotová. Jsem rád, že jsem ji vykonal k vaší spokojenosti.“ Odmlčel se. „Zdá se, že jste myšlenkami jinde, pane.“

Mág přikývl. „Právě se snažím rozhodnout, Ascobole, zda tě podrobím Svorkám nebo Žalostnému objetí. Dal bys něčemu z toho přednost?“

„Přece byste nebyl tak krutý!“ Kyklop se zoufale zasvíjel a začal si pohrávat s jedním ze svých cůpků. „Za ten nezdar může Bartimaeus, ne já! Jako obvykle k akci vůbec ničím nepřispěl a nechal se srazit první ranou. Nemohl jsem se okamžitě vrhnout do pronásledování, protože se zpod nějakého oblázku hlasitě dovolával mé pomoci. Je slabý jako čolek, a přitom zlovolný: *jeho* byste měl neprodleně podrobit Svorkám.“

„A kde je Bartimaeus nyní?“

Kyklop našpulil rty. „Nemám tušení. Patrně v mezičase padl vyčerpáním. Pronásledování se nezúčastnil.“

Mág si zhluboka povzdechl. „Ascobole – zmiz odsud.“ Provedl propouštěcí gesto. Obrovy zpěvavé projevy díků prudce ukončil zášleh plamene. Mandrake se obrátil ke své asistentce. „Máte něco, Piperová?“

Dívka přikývla. „Tady jsou všechny případy, kdy během posledních šesti měsíců plebejci bez povolení spatřili démona. Celkem jich je čtyřicet dva – ne, nyní čtyřicet tři. Pokud jde o druh

démonů, není v tom žádný systém: odhaleni byli ifríti, džinové, šotci i roztočíci. Ale když se zaměříte na plebejce…“ Mrkla do otevřené složky. „Většinou šlo o děti, a převážně dost malé. V třiceti případech bylo svědkům méně než osmnáct let. To je kolik? Plus minus sedmdesát procent. A více než polovině těch svědků nebylo ještě dvanáct.“ Vzhlédla. „Rodí se s tím. Se schopností vidět démony.“

„A kdo ví s čím ještě.“ Mandrake se otočil i se židlí a zahleděl se na holé šedivé větve stromů na náměstí. Stále se kolem nich přelévala mlha tak hustá, že se nedalo dohlédnout na zem. „Dobrá,“ řekl, „to by prozatím stačilo. Už je skoro devět a já musím vyřídit ještě nějakou soukromou záležitost. Děkuji za pomoc, Piperová. Uvidíme se k polednímu na ministerstvu. A až budete odcházet, nenechte si od toho drzého dveřníka nic líbit.“

Několik okamžiků po asistentčině odchodu mág zůstal nehybně sedět a bezradně poťukával prsty o sebe. Nakonec se předklonil a otevřel boční zásuvku stolu. Vylovil z ní malý předmět zabalený v plátně a položil ho před sebe. Když plátno odhrnul, objevil se bronzový disk, ohlazený lety používání.

Mág se zadíval do jasnovideckého zrcátka a přiměl je ožít. Hluboko uvnitř se něco pohnulo.

„Najdi Bartimaea,“ řekl Mandrake.

Bartimaeus

3

Se svítáním se do městečka vrátili první lidé. Váhavě, vyděšeně, jako slepci tápali ulicí a začali zkoumat škody na svých domech, krámcích a zahradách. Doprovázelo je pár členů Noční policie, kteří se okázale rozmachovali hůlkami s Infernem a dalšími zbraněmi, ačkoli hrozba dávno pominula.

Neměl jsem chuť se zvedat. Zamaskoval jsem ten kus komína, na kterém jsem se krčil, Zahalením, a zmizel jsem tak lidem z očí. Sklíčeně jsem je pozoroval.

Těch pár hodin odpočinku mi moc nepomohlo. Jak by mohlo? Už uběhly dva *roky* od doby, co jsem naposledy směl opustit tuhle prokletou Zemi; celé dva roky, co jsem se naposledy zbavil tupé, hlučné, hemžící se masy báječného lidstva. Potřeboval jsem víc než šlofíka za komínem, abych se vzpamatoval z *tohohle*, to mi věřte. Potřeboval jsem se dostat domů.

Jestli se tam nedostanu, umřu.

Technicky je možné, aby duch zůstal na Zemi donekonečna, a mnozí z nás někdy museli přetrpět dlouhodobé pobyty, obvykle kvůli tomu, že je někdo z krutých pánů násilím uvěznil v pohřebních kanopách, krabičkách* ze santalového dřeva nebo jiných stísněných

* Když se mágové nechají vyprovokovat k pronesení kletby Věčného uvěznění, obvykle slisují ducha do prvního krámu, který mají po ruce. Jednou jsem prohodil před svým tehdejším pánem příliš odvážnou poznámku během odpolední svačiny, a než jsem se vzpamatoval, vězel jsem v poloprázdné skleničce jahodového džemu, kde bych nejspíš strávil věčnost, nebýt toho, že jeho učeň ji nedopatřením otevřel

prostorách dle výběru. Je to sice hrozný trest, nicméně má jednu výhodu – jste v klídku a za větrem. Nikdo po vás nechce, abyste doopravdy něco *dělali*, takže vaše slábnoucí esence není ohrožena okamžitým zánikem. Hlavní hrozbu představuje příšerná nuda, která by mohla u dotyčného ducha vyvolat šílenství.*

Moje současná situace se od toho na hony lišila. Ne, mně nebyl dopřán ten luxus pohodlně si hovět v útulné lampě nebo amuletu. Ne, den co den jsem byl v terénu, uhýbal před útoky, vrhal se do práce, riskoval, vystavoval se nebezpečí. A každý den bylo o trošku těžší přežít.

Protože já už dávno nebyl starým bezstarostným Bartimaem. Moje esence nasákla zkažeností Země, mou mysl kalila bolest. Byl jsem pomalejší, slabší, roztržitější. S nesmírnou námahou jsem měnil podobu. V bojích byly mé útoky mdlé a bez síly – moje Detonace měly výbušnou sílu limonády, moje Konvulze se třásly jako rosol ve větru. Všechna moje síla vyprchala. Kdysi bych byl schopný hodit v šarvátce z předchozí noci ten veřejný hajzlík prasnici zpátky a přidat jí k tomu ještě telefonní budku a autobusovou zastávku, teď jsem se nezmohl na odpor. Byl jsem slabý a zranitelný jako kotě. Sem tam nějaký menší barák do obličeje asi ještě ustojím. Ale už jsem byl prakticky vydaný na milost a nemilost druhořadým vejtahům jako Ascobol, pitomcům, kteří neměli prakticky žádnou minulost, co by stála za řeč.† Kdybych narazil na nepřítele třeba jen se zrnkem moci, mohl bych se nepochybně rozloučit se životem.

---

ještě ten den u večeře. I tak jsem měl strašně dlouho esenci plnou lepkavých malých semínek.

* Ukázkovým případem byl ifrít Honorius: přeskočilo mu, když byl sto let uvězněný v kostře. Dost chabý výkon; rád bych věřil, že se svou poutavou osobností bych se dokázal zabavit trochu déle.

† Podivným faktem je, že ačkoli nám vadí, když nás povolávají do tohoto světa, duchové jako já čerpají ze svých činů značnou dávku retrospektivního uspokojení. Během akcí se samozřejmě snažíme svoje úkoly co nejvíc ošulit, ale později často dáváme najevo jistou unavenou hrdost na nejchytřejší, nejodvážnější nebo nejzapeklitější události našich životopisů. Filozofové by z toho mohli usuzovat, že je to kvůli tomu, že samu svoji *identitu* odvozujeme od svých zkušeností z tohoto světa, neboť na Onom světě nás nelze tak snadno vzájemně odlišit. A tak ti, kteří za sebou mají dlouhou a velkolepou kariéru (např. já), mívají sklon dívat se svrchu na ty (např. Ascobol), kteří byli objeveni teprve nedávno a nenashromáždili dosud

Slabý džin je špatný otrok – a špatný nadvakrát, protože je nejen nevýkonný, ale taky směšný. Mágovi není vůbec k ničemu držet takového džina na Zemi. Proto nás obvykle čas od času pouštějí na zotavenou na Onen svět, abychom si dali do pořádku esenci a načerpali síly. Žádný pán s trochou zdravého rozumu by nepřipustil, aby některý z jeho džinů sešel tak jako já.

Žádný pán s trochou zdravého rozumu… No, právě v tomhle je samozřejmě problém.

# # #

Ze zasmušilého přemítání mě vytrhl závan vzduchu. Dívka vzhlédla. Nad ulicí se začalo slabounce jiskřit – půvabně se tam mihotala růžová a žlutá světélka. Na první rovině byla neviditelná, takže si jich lidé, co se vlekli dole po ulici, vůbec nevšimli, ale kdyby to zahlédlo nějaké dítě, nejspíš by hádalo, že jde o vílí prach.

Což jen dokazuje, jak moc se někdo může mýlit.

S náhlým zaskřípěním světélka ve vzduchu zamrzla a začala se uprostřed dělit, jako by někdo rozhrnoval záclonu. Mezi nimi se objevila rozšklebená nemluvněcí tvářička posetá ošklivými beďary. Zlovolná očka měla červená a oteklá, což naznačovalo, že jejich majitel chodí pozdě spát a holduje nezdravým zlozvykům. Očka chvilku krátkozrace mžourala kolem, pak mimino tlumeně zaklelo a zamnulo si je špinavými pěstičkami.

Najednou si všimlo mého Zahalení a proneslo odpornou kletbu.[*] Měřil jsem si ho s chladnou lhostejností.

„Čau, Barte!“ houklo. „Jsi to ty? Hni sebou. Shání se po tobě.“

„Kdo?“ zeptal jsem se bez zájmu.

„Ty dobře víš kdo. A páni, jsi v pěkný kaši. Vsadím se, že tentokrát tě Svrašťující oheň nemine.“

---

tolik mimořádných úspěchů. V Ascobolově případě mi taky lezl na nervy ten jeho směšný pisklavý hlas, který k třímetrovému kyklopovi fakt nepasoval.

[*] Patrně germánského původu – zahrnovala přibíjení něčích vnitřností na vzrostlý dub.

„Fakt?“ Dívka zůstala sedět na rozbitém komíně a jenom si založila ruce na hrudi. „No, jestli po mně Mandrake tolik touží, může zvednout zadek a přijít si pro mě sám.“

Mimino se nehezky ušklíblo. „Fajn. Doufal jsem, že řekneš něco takového. Klíďo píďo, Bartíčku! Vyřídím to. Nemůžu se dočkat, až uvidím, co udělá.“

Šotkovo škodolibé potěšení mi lezlo na nervy.[*] Kdybych měl trochu víc energie, vyskočil bych a na místě ho spolknul. Takhle jsem jenom ulomil komínový nástavec a s neomylnou přesností ho hodil. Když narazil na šotkovu lysou hlavu, uspokojivě to břinklo.

„Přesně jak jsem myslel,“ prohodil jsem. „Dutá.“

Ohyzdný škleb přešel v zamračení. „Ty mizero! Jen počkej – uvidíme, kdo se bude smát, až se budu dívat, jak hoříš.“

V záplavě hrubých nadávek mimino zmizelo zpátky za oponou jiskřivých světel a hbitě ji za sebou zatáhlo. Světélka se s matným zamihotáním rozplynula ve vánku. Šotek byl pryč.

Dívka si zastrčila pramen vlasů za ucho, zasmušile si znovu složila paže na hrudi a čekala. *Teď* přijdou následky, a přesně to jsem potřeboval. Byl nejvyšší čas vyříkat si to z očí do očí.

# # #

Na začátku, před mnoha lety, jsem se svým pánem vycházel celkem dobře. Netvrdím, že jsme byli přátelé nebo něco podobně směšného, ale naše vzájemná podrážděnost se zakládala na něčem dost podobném úctě. Během série událostí od Lovelaceova spiknutí po aféru s golemem jsem musel ocenit Mandrakův elán a odvahu, jeho energii a dokonce (nepatrné) jiskřičky svědomí. Připouštím, nebylo to nic moc, ale pomáhalo mi to snášet jeho nedůtklivost, umíněnost, pýchu a ctižádostivost. Já jsem měl na oplátku samozřejmě spoustu vynikajících povahových rysů, které mohl obdivovat, a každopádně pomalu nedokázal ani vstát ráno z postele,

[*] Koneckonců oba jsme byli otroci a oba jsme v Mandrakových rukách trpěli už dlouho. Myslím, že nějaký ten projev soucitu by byl na místě. Ale dlouhé uvěznění dost pokřivilo šotkův náhled na svět, což se během let stávalo i mnohem lepším duchům.

abych mu nemusel zachraňovat kůži. Naše soužití se zakládalo na ostražité vzájemné toleranci.

Asi tak rok po porážce golema, která Mandrakovi vynesla povýšení na místo vedoucího Oddělení vnitřních záležitostí, mě moc neprohánět. Čas od času mě povolal, abych mu pomohl s drobnými potížemi, které nemám čas tady teď rozebírat,* ale celkem vzato mě nechával na pokoji.

A když už mě přece jenom povolal, oba jsme věděli, jak si stojíme. Měli jsme jakous takous dohodu. Já jsem znal jeho rodné jméno a on znal moje. Přestože mi vyhrožoval strašnými následky, kdybych to někdy někomu vykecal, v praxi se mnou jednal při všech našich setkáních s odtažitou opatrností. Já si nechával jeho jméno pro sebe a on mě držel stranou od těch nejnebezpečnějších úkolů – což byly převážně všechny, které se týkaly amerického tažení. V Americe umíraly tucty džinů – ozvuky těchto ztrát bolestně doléhaly až na Onen svět – a já byl rád, že s tím nemám nic společného.†

Čas plynul; Mandrake se pustil do práce. Naskytla se další příležitost k povýšení a on ji přijal. Byl nyní ministrem informací, jedním z nejdůležitějších mužů impéria.‡

---

* Pokud mi paměť slouží, zahrnovaly *Případ ifríta, obálky a velvyslancovy ženy*, *Případ podivně těžkého kufru* a tu zmatenou záležitost s *Anarchistou a ústřicí*. Při každé z těchto příležitostí Mandrake málem přišel o život. Jak říkám, nebyly ničím pozoruhodné.

† Těm z nás, kteří trochu sledujeme lidské dějiny, byla příčina téhle poslední války smutně povědomá. Američani už léta odmítali platit daně, které na nich Londýn vymáhal. Britové rychle sáhli po tom nejstarším argumentu a poslali tam armádu, aby si kolonisty podala. Po několika úvodních snadných vítězstvích se vojsko dostalo do slepé uličky. Vzbouřenci se stáhli do hustých lesů, odkud vysílali džiny, kteří postupující vojáky přepadali ze zálohy. Několik význačných britských mágů přišlo o život; z Čínského moře byla povolána Šestá a Sedmá flotila, aby podpořily tažení – ale přesto se boje vlekly dál. Ubíhaly měsíce, americké ztráty odčerpávaly po kapkách sílu impéria a důsledky té války se projevovaly po celé zeměkouli.

‡ Tu šanci dostal zase kvůli válce. Vzbouřenecké partyzánské jednotky britskou armádu zle tísnily. Po roce opotřebovací války se ministr zahraničí, jistý pan Fry, vypravil inkognito do kolonií s cílem dojednat příměří. Osm mágů nad ním při té cestě bdělo, smečka hoerel střežila každý jeho krok: ministr byl nezranitelný. Nebo si to aspoň mysleli. Hned první večer ve Filadelfii byl úkladně zavražděn šotkem ukrytým v masovém pirohu. Během všeobecného pobouření předseda vlády zahrál

Oficiálně měl na starost veškerou propagandu – jinými slovy vynalézání rafinovaných způsobů, jak válku prodat britskému lidu. Neoficiálně, na příkaz předsedy vlády, pokračoval ve většině své policejní práce z Oddělení vnitřních záležitostí a řídil nechutnou špionážní síť džinů a lidských špehů, kteří se zodpovídali přímo jemu. Pracovní zátěž, odjakživa obrovská, ho nyní přímo drtila.

Což přispělo k prudké změně v osobnosti mého pána. Nikdy sice neproslul zálibou v lehké konverzaci, ale nyní byl naprosto strohý a asociální a už vůbec neměl náladu na pokec se šaramantním džinem. Krutým paradoxem bylo, že mě tou dobou začal povolávat stále častěji, ze stále méně důležitých důvodů.

Proč to dělal? Nepochybně hlavně proto, aby co nejvíc omezil možnost, že mě povolá jiný mág. Odedávna měl strach, nyní ještě přiživený únavou a paranoiou, že bych mohl prozradit jeho rodné jméno nějakému nepříteli a ohrozit ho tak. No, upřímně řečeno, *možné* to bylo. *Mohl* jsem to udělat. Nejsem si jistý. Ale v minulosti se beze mě obešel a nic se mu nestalo. Takže jsem usoudil, že ho nejspíš žere ještě něco.

Mandrake dokázal svoje city zastírat dost dobře, ale celý jeho život se skládal z práce – namáhavé a nekonečné. A navíc byl teď obklopený partou zákeřných maniaků se žhnoucíma očima – ostatních ministrů –, z nichž většina mu chtěla uškodit. Jeho jediným bližším společníkem se na čas stal námezdný pisálek Quentin Makepeace, stejně sobecký a samolibý jako ostatní. Aby Mandrake v tomto nepřátelském světě přežil, ukryl svoje lepší vlastnosti pod vrstvami úlisné podlézavosti a vychloubačné samolibosti. Celý ten svůj starý život – léta u Underwoodových, ideály, kterým kdysi věřil – pohřbil hluboko v sobě. Přerval všechna pouta, která ho s tím životem spojovala, až na mě. Myslím, že se nedokázal přimět, aby ukončil i tohle poslední spojení.

Předložil jsem mu tuhle teorii se svým obvyklým taktem a laskavostí, ale Mandrake odmítal popřát sluchu mým narážkám. Byl

s ministerskými posty škatulata hejbejte se a Mandrake se stal novým členem vládnoucí Rady.

to muž* se spoustou starostí. Americká tažení byla drahá a britské zásobovací kanály přetížené. Jakmile se pozornost mágů odvrátila jinam, okamžitě se začaly bouřit další části impéria. Londýn byl prolezlý zahraničními vyzvědači jako jablko červy. Nálada mezi plebejci se zhoršovala. A Mandrake dřel jako otrok, aby to všechno zadržel.

# # #

No, ne *doslova* jako otrok. To byla moje úloha. A dost nevděčná, to vám povím. Za starých časů v Oddělení vnitřních záležitostí byly některé z úkolů, které jsem dostával, téměř hodny mého talentu. Zachytával jsem vzkazy, které si nepřátelé posílali, luštil jsem jejich šifry, podstrkoval falešné informace, sledoval nepřátelské džiny, pár jsem jich zmlátil a tak dále. Byla to jednoduchá, příjemná prácička – čerpal jsem z ní uspokojení dobrého řemeslníka. Navíc jsem pomáhal Mandrakovi a policii pátrat po dvou uprchlících z aféry s golemem. Prvním z nich byl jistý záhadný nájemný zabiják (zvláštní znamení: hustý plnovous, temný výraz, drahé černé oblečení, celková odolnost vůči Infernům/Detonacím/prakticky všemu ostatnímu). Naposledy byl spatřen ve vzdálené Praze a pak už po něm pochopitelně nezůstala jediná stopa. Tím druhým byla ještě záhadnější osoba, kterou nikdy nikdo neviděl. Dotyčný podle všeho používal jméno Hopkins a tvrdil o sobě, že je učenec. Všichni soudili, že právě on byl hlavou golemovského komplotu, a já se doslechl, že měl styky i s Odbojem. Ale stejně dobře to mohl být přízrak nebo stín, protože jsme neobjevili jedinou konkrétní známku jeho existence. V návštěvní knize jisté staré knihovny jsme narazili na roztřesený, nečitelný podpis, který *mohl* patřit jemu. To bylo všechno. A stopa, pokud jsme vůbec někdy nějakou měli, rychle vychladla.

Pak se Mandrake stal ministrem informací a já brzy dostával daleko podřadnější úkoly, např.: vylepit inzeráty na 1000 reklamních ploch po celém Londýně, nastrkat propagační letáky do schránek 25 000 bytů a domů ve výše zmíněném městě, nahnat do ohrady

* Já vím, trochu přeháním. Teď mu mohlo být plus minus sedmnáct a za muže se dal prohlásit jen tak tak. Když jste se dívali zezadu. Zdálky. Za hodně tmavé noci.

vybraná divoká zvířata při veřejných „oslavách“ státního svátku;* dohlížet na jídlo, pití a „hygienu“ při zmíněných oslavách; lítat sem a tam nad městem celé hodiny a tahat za sebou vzduchem transparenty se slogany oslavujícími válku. No, můžete si myslet, že jsem trochu cimprlich, ale řekl bych, že když si představíte 5000 let starého džina, metlu civilizací a důvěrníka králů, napadnou vás jisté věci – dejme tomu špionáž na nejvyšší úrovni nebo hrdinské souboje, vzrušující úniky a obecné víceúčelové vznešené dobrodružství. Rozhodně ne to, že by byl tento vznešený džin nucen chystat obrovské várnice s gulášem, který se měl zdarma rozdávat o státním svátku, nebo postávat na nárožích s plakáty a plechovkami lepidla.

Zejména když se mezitím nemohl vrátit domů. Zanedlouho se moje ozdravné pobyty na Onom světě zkrátily natolik, že se mi z cestování sem a tam točila hlava. A pak mě jednoho dne Mandrake přestal propouštět úplně a bylo to. Zůstal jsem uvězněný na Zemi.

Během následujících dvou let jsem stále víc slábl, a právě když jsem se dostal na naprosté dno a stěží jsem udržel štětec s lepidlem, ten zatracený kluk mě zase začal posílat do nebezpečnějších akcí – přesně řečeno bojovat s bandami nepřátelských džinů, kteří ve službách nesčetných odpůrců impéria pustošili Británii.

V minulosti bych si o tom s Mandrakem v klidu promluvil a jasně, důrazně vyjádřil svůj nesouhlas s takovým zacházením. Ale už jsem k němu neměl volný přístup jako kdysi. Začal mě povolávat společně se skupinou dalších otroků, rozdílel úkoly naráz a štval nás jako smečku psů. Hromadná povolávání jsou mimořádně obtížná a vyžadují od mága velkou duševní sílu, ale Mandrake to dělal denně bez zjevné námahy a ještě se přitom tiše vybavoval se svou asistentkou, nebo dokonce listoval novinami, zatímco my jsme se potili v pentagramech.

* Podle římské tradice se mágové snažili udržet lid v klidu prostřednictvím pravidelných veřejných slavností, během nichž se ve všech větších parcích pořádala zdarma různá přestavení. Předváděla se tam spousta exotických zvířat z celého impéria, stejně jako menší šotci a skřítci, údajně „polapení“ během války. Lidští zajatci byli voděni ulicemi nebo vystavováni ve speciálních skleněných klecích v St. James’s Parku, aby se jim veřejnost mohla vysmívat.

Snažil jsem se mu dostat pod kůži všemi prostředky. Místo abych používal obludné podoby jako moji kolegové (Ascobolův kyklop nebo Kormokodranův netvor s kančí hlavou byly typické ukázky), bral jsem na sebe vzhled Kitty Jonesové, té dívky z Odboje, kterou Mandrake před lety pronásledoval. Její předpokládaná smrt mu pořád tížila svědomí: dalo se to poznat z toho, že na mou kopii jejího obličeje vždycky zareagoval nápadným zčervenáním. Okamžitě se začal chovat rozzlobeně a zároveň stydlivě, útočně a přitom rozpačitě. Ale rozhodně ho to nevedlo k tomu, aby se mnou začal zacházet líp, to si pište.

No, už jsem toho od Mandraka vytrpěl příliš. Nejvyšší čas se s ním vypořádat. Tím, že jsem se odmítl vrátit se šotkem, jsem mága nutil, aby mě přivolal zpátky oficiálním způsobem, což sice určitě zabolí, ale aspoň to bude pravděpodobně znamenat, že mi věnuje pět minut svého času.

Šotek už byl pryč celé hodiny. V minulosti můj pán vždycky reagoval okamžitě, ovšem tohle otálení plně odpovídalo tomu, jak mě poslední dobou zanedbával. Odhrnul jsem si Kittyiny dlouhé tmavé vlasy z čela a trochu se po tom provinčním městečku rozhlédl. U rozbořené pošty se sešlo několik plebejců a právě o něčem zapáleně debatovali. Osamělý policista se je marně pokoušel přesvědčit, aby se vrátili do svých domovů. Nebylo pochyb: lidé se bouřili.

Což mě v myšlenkách přivedlo zpátky ke Kitty. Navzdory veškerým důkazům *nezemřela* před třemi lety v souboji s golemem. Místo toho se poté, co s nesmírnou obětavostí a statečností zachránila Mandrakovu bezcennou kůži, potichu vytratila. Naše známost byla krátká, ale pozoruhodná: svým vášnivým odporem k nespravedlnosti mi připomínala někoho, koho jsem kdysi, už hrozně dávno, znával.

Napůl jsem doufal, že si Kitty koupila jednosměrnou jízdenku na nějaké bezpečné odlehlé místo a provozuje teď útulnou kavárnu na pláži nebo tak něco, daleko od nebezpečí. Ale hluboko uvnitř jsem věděl, že je pořád tady a bojuje proti mágům. To vědomí mě docela hřálo, přestože Kitty neměla džiny zvlášť v lásce.

Jenom jsem doufal, že ať už dělá cokoli, dává si na sebe pozor.

Kitty

4

Démon Kitty spatřil ve chvíli, kdy se pohnula. V neforemné hranaté hlavě se otevřela široká ústa; dole i nahoře vyjely z vystýlky čelistí dvě řady ostrých zubů. Démon jimi zkusmo zacvakal, což vydalo zvuk, jako by najednou šmiklo tisíc nůžek. Záhyby šedozelené kůže na obou stranách lebky se zavlnily a odhalily dvě zlaté oči, které se při pohledu na Kitty zaleskly.

Dívka už chybu neopakovala. Stála zcela nehybně necelé dva metry od skloněné větřící hlavy a zadržovala dech.

Démon zaškrabal drápy po podlaze a zanechal v dlaždicích pět hlubokých vrypů. Odhadoval ji, to Kitty poznala, posuzoval její sílu a rozhodoval se, zda zaútočí. V těch posledních kritických okamžicích její mozek vnímal spoustu nepodstatných podrobností démonova zjevu: chomáčky šedých chlupů kolem kloubů, lesklé kovové šupiny na trupu, ruce s příliš mnoha prsty a příliš málo kostmi. Její vlastní údy se třásly; ruce měla rozklepané, jako by ji popoháněly k útěku, ale ona se vzepřela svému strachu a potlačila ho.

A pak se ozval hlas: sladký, ženský, udiveně tázavý. „Nebudeš utíkat, moje milá? Já můžu na těchhle koňských nohách jenom poskakovat. Ach, jsem tak pomalá! Jen to zkus. Nikdy nevíš – třeba bys mohla uniknout.“ Hlas byl tak něžný, že Kitty chvilku trvalo, než pochopila, že vychází z té zrůdné tlamy. Mluvil na ni démon – vlastně démonka. Kitty mlčky zavrtěla hlavou.

Démonka sevřela a opět narovnala šest prstů v nesrozumitelném gestu. „Tak pojď aspoň trošku blíž,“ přemlouval ji svůdný hlas. „Ať k tobě nemusím na těch svých nebohých nohách poskakovat. Ach,

ach, všechno mě bolí! Moje esence se svíjí pod tahem vaší tvrdé, kruté Země.“

Kitty opět zavrtěla hlavou, tentokrát pomaleji. Démonka si povzdechla a svěsila hlavu, jako by ji drtilo zklamání. „Má drahá, ty nemáš žádné vychování. Ráda bych věděla, jestli u mě tvoje esence nevyvolá žaludeční nevolnost, pokud tě sním. Jsem k tomu hrozně náchylná…“ Hlava se zvedla; oči zajiskřily, zuby zacvakaly jako tisíc nůžek. „Ale risknu to.“ Klouby na nohách se bez zaváhání ohnuly a napjaly, tlama se otevřela dokořán, prsty se natáhly. Kitty s výkřikem ucouvla.

Z podlahy vyjela řada stříbrných střepů, tenkých a ostrých jako dýky, a démonka se na ně v půlce skoku nabodla. Záblesk, sprška jiskřiček – obludné tělo vybuchlo v nafialovělých plamenech. Zlomek vteřiny viselo ve vzduchu, pak sebou škublo, zvedl se z něj dým, a nakonec se sneslo na podlahu, zlehka a tiše jako hořící papír. Tichý hlásek smutně, zatrpkle špitl: „Ach, ach…“ Z démonky zůstala jen skořápka, která se vzápětí zhroutila a rozpadla na popel.

Kitty měla všechny svaly křečovitě stažené hrůzou; musela vynaložit značné úsilí, aby se jí podařilo zavřít ústa a zamrkat – jednou, dvakrát. Roztřesenou rukou si pročísla vlasy.

„Dobrotivé nebe,“ ozval se její mistr z pentagramu na druhé straně místnosti. „Tohle jsem nečekal. Ale hloupost těchto stvoření je nekonečná. Zameť ten nepořádek, milá Lizzie, a pak si probereme průběh experimentu. Jistě jsi na svůj úspěch velice hrdá.“

Otupěle, pořád s vytřeštěnýma očima, Kitty chabě přikývla. Na ztuhlých nohách vykročila z pentagramu a vydala se pro koště.

# # #

„Jsi chytré děvče, o tom není pochyb.“ Její mistr seděl na pohovce u okna a usrkával čaj z porcelánového šálku. „A taky vaříš dobrý čaj, což je v takovýto den hotové požehnání.“ Déšť bušil do okenních tabulek a v poryvech větru šplíchal ulicí. Chodbami domu se prohánělа meluzína. Kitty si přitáhla kolena k bradě, aby neměla nohy v průvanu u podlahy, a napila se silného černého čaje ze svého hrnku.

Starý muž si otřel ústa hřbetem ruky. „Ano, velmi uspokojivé povolání. Vůbec to nebylo špatné. A co mi připadalo nejzajímavější – kdo by si pomyslel, že succuba ve skutečnosti vypadá *takhle?* Dobrotivé nebe! Ale Lizzie, víš o tom, že jsi úplně na konci trochu nepřesně vyslovila Omezující slabiku? Nestačilo to k proražení ochranné stěny, ale tu bytost to povzbudilo, takže se rozhodla riskovat. Naštěstí všechno ostatní, co jsi udělala, bylo perfektní.“

Kitty se pořád ještě třásla. Zabořila se zpátky do polštářů staričké pohovky. „Kdybych… kdybych udělala ještě *další* chyby, pane,“ řekla zajíkavě, „co by se –?“

„Dobrotivé nebe – nelámej si s tím hlavu. Neudělalas je a na ničem jiném nezáleží. Tumáš, dej si čokoládovou sušenku.“ Ukázal na podnos mezi nimi. „Zjistil jsem, že jsou moc dobré na uklidnění žaludku.“

Kitty sáhla po sušence a namočila si ji do čaje. „Ale *proč* to na mě zaútočilo?“ zeptala se a nakrčila čelo. „Muselo to přece vědět, že se okamžitě spustí obranné funkce pentagramu.“

Její mistr se zasmál. „Kdo ví? Třeba to doufalo, že leknutím vyběhneš ze svého pentagramu: tím by se démončino vězení okamžitě otevřelo a ona by tě mohla sežrat. Vzpomeň si, že už předtím použila dva dětinské triky, aby tě vylákala ven. Nebyl to žádný rafinovaný džin. Ale možná to stvoření už jenom unavila příliš častá služba; možná si prostě přálo zemřít.“ Zádumčivě se zahleděl do zbytků čaje na dně šálku. „Kdo to může říct? O démonech a jejich motivaci toho víme hrozně málo. Je obtížné je pochopit. Nezbyl ještě nějaký čaj?“

Kitty nakoukla do čajníku. „Ne. Půjdu uvařit ještě jednu konvici.“

„To bys byla moc hodná, drahá Lizzie, moc hodná. A cestou bys mi mohla podat ten svazek Trismegista. Jestli si dobře vzpomínám, je v něm pár zajímavých postřehů o succubách.“

# # #

Jakmile vešla do chodbičky, zakousl se do ní mráz. V kuchyni se naklonila nad modrý plynový plamen, který syčel pod konvicí, a v tu

chvíli ji sebeovládání opustilo. Po celém těle se roztřásla tak prudce, že se musela přidržet kuchyňské linky.

Zavřela oči. Uviděla, jak se k ní řítí démončiny rozevřené čelisti. Rychle oči otevřela.

Vedle dřezu ležel papírový sáček s ovocem. Kitty mechanicky sáhla po jablku a na několik rychlých kousnutí ho zhltala. Vzala si druhé, snědla je už pomaleji a tupě přitom civěla na stěnu.

Třas zvolna odezněl. Konvice zahvízdala. Jakub měl pravdu, pomyslela si, když vyplachovala ledovou vodou svůj hrnek. Jsem idiot. Něco takového by nikdo normální nepodstupoval. *Nikdo* normální.

Ale i blázen může mít štěstí. A jí dosud, po tři dlouhé roky, štěstí přálo.

# # #

Ode dne, kdy uvěřili v její smrt, oficiálně ji prohlásili za mrtvou a úřady zapečetily její složku kapkou horkého černého vosku, Kitty ani jednou neopustila Londýn. Přestože jí její dobrý přítel Jakub Hyrnek, který se uchýlil do bezpečí k příbuzným v Bruggách a pracoval tam jako šperkař, posílal každý týden dopisy, v nichž ji přemlouval, aby přijela za ním. Přestože ji jeho rodiče, s nimiž se čas od času potají scházela, pobízeli, aby uprchla z nebezpečného města co nejdále a začala znovu. Přestože na ni její zdravý rozum křičel, že sama nic nezmůže, Kitty se nenechala odradit. Zůstala v Londýně.

Možná byla umíněná, ale už se nevrhala do všeho po hlavě jako dřív, naučila se opatrnosti. Všechno na ní – od oblečení po každodenní zvyklosti – bylo pečlivě zhodnoceno a zvoleno tak, aby to nevzbudilo podezření úředních míst. Takový postup byl životně důležitý, protože pro Kitty Jonesovou znamenala zločin sama existence. Aby se zamaskovala v očích té hrstky lidí, kteří ji znali osobně, ostříhala si tmavé vlasy na mikádo a schovávala je pod čapkou. Snažila se udržovat své živé, pohyblivé rysy pod kontrolou v každé situaci; usilovně se pokoušela být jen číslem v davu, nenápadnou osobou s prázdnýma očima a kamenným obličejem.

Ačkoli možná trochu pohubla ve tváři vinou přepracování a nedostatku stravy, která jí připadala nepodstatná, ačkoli jí kolem očí

možná naskočily vrásky, pořád vládla stejnou rtuťovitou energií, která ji přivedla do Odboje a vyvedla ji z něj živou. Právě z ní čerpala sílu věnovat se jistému ctižádostivému projektu a zároveň vést dvojí život pod dvěma falešnými jmény.

Bydlela v jednopokojovém bytě ve třetím patře zchátralého činžáku v západním Londýně, v ulici poblíž muničních továren. Nad i pod jejím bytem byly další nájemní pokojíky, které podnikavý domácí nacpal do skořápky staré stavby. Všechny byly obsazené, ale až na domovníka, drobného mužíčka, který bydlel v suterénu, Kitty s nikým z nájemníků nikdy nepromluvila. Občas je potkávala na schodech: muže i ženy, staré i mladé, žijící osaměle a anonymně. Úplně jí to takhle vyhovovalo: samotu, kterou jí dům poskytoval, měla ráda a také ji potřebovala.

V pokoji toho mnoho nepřechovávala. Byl tam malý bílý jednoplotýnkový vařič, lednička, skříňka a v rohu za paravánem umyvadlo a toaleta. Pod oknem, z nějž se přes bludiště zídek a neudržovaných dvorků nabízel výhled na zadní trakt dalších domů, se nacházela změť zmuchlaných prostěradel a polštářů: Kittyina postel. Vedle ní měla úhledně vyrovnaný veškerý svůj světský majetek: oblečení, konzervy s jídlem, noviny, poslední válečné pamflety. Nejcennější předměty poschovávala pod matraci (stříbrný vrhací kotouč zabalený v kapesníku), do splachovací nádržky (neprodyšně uzavřený igelitový sáček s dokumenty, které potřebovala k udržení svých nových totožností) a na dno pytle se špinavým prádlem (několik tlustých knih vázaných v kůži).

Protože byla prakticky založená, příliš citových vazeb si k tomu pokoji nevytvořila. Představoval místo na spaní a vlastně na nic dalšího. Netrávila tam mnoho času. Byl to však její domov a žila tam už tři roky.

Jméno, pod nímž se představila domácímu, znělo Clara Bellová. To odpovídalo dokumentům, které s sebou nosila nejčastěji – orazítkovanému občanskému průkazu a dokladům o trvalém bydlišti, zdraví a vzdělání, které dokazovaly její nedávnou minulost. S velkou péčí je pro ni padělal starý pan Hyrnek, Jakubův otec, který také vytvořil další, podobnou sérii dokumentů na jméno Lizzie Templová. Neměla žádný papír se svým pravým jménem. Jenom v noci, když

ležela v posteli se zataženými závěsy a zhasnutou lampičkou, se z ní opět stávala Kitty Jonesová. Tahle její totožnost patřila temnotě a snům.

# # #

Několik měsíců po odjezdu Jakuba Hyrneka pracovala Clara Bellová v Hyrnekovic tiskárně za minimální mzdu a roznášela svázané knihy zákazníkům. To netrvalo dlouho – Kitty nechtěla přátele ohrožovat svou přítomností, takže si rychle našla vedlejší zaměstnání a po večerech dělala servírku v krčmě u řeky. Ale pak jí ty jednotvárné pochůzky poskytly skutečně mimořádnou příležitost.

Jednoho rána ji povolali do kanceláře pana Hyrneka a předali jí balíček, který měla doručit. Byl těžký, páchl lepidlem a kůží a byl důkladně omotaný provázkem. Na obálce stálo: PAN H. BUTTON, MÁG.

Kitty si přečetla adresu. „Eal's Court," řekla nahlas. „V západním Londýně moc mágů nebydlí."

Pan Hyrnek si právě čistil dýmku hadříkem a zčernalým perořízkem. „Naši milovaní vládci," řekl a vydloubl z dýmky kus spáleného tabáku, „považují tohohle Buttona za nenapravitelného výstředníka. Podle všeho je jako mág celkem schopný, ale nikdy se nepokusil udělat politickou kariéru. Kdysi pracoval jako knihovník v Londýnské knihovně, ale pak měl nehodu. Přišel o nohu. Teď jenom čte, sbírá knihy, a když může, trochu píše. Jednou mi řekl, že se zajímá o vědomosti čistě pro ně samé. Proto nemá moc peněz. Proto bydlí v západním Londýně. Odneseš mu to, prosím?"

Kitty to udělala. Dům pana Buttona objevila ve čtvrti plné šedobílých vil, vysokých a rozlehlých, jejichž okázalé balkony nade dveřmi podpíraly masivní sloupy. Kdysi tu sídlili boháči, nyní tu však vládla melancholická atmosféra chudoby a rozkladu. Pan Button bydlel na konci slepé uličky lemované stromořadím, v domě porostlém tmavým vavřínem. Kitty zazvonila na zvonek a čekala na špinavých schodech plných tmavých skvrn. Zevnitř se nikdo neozval, ale dívka si všimla, že dveře jsou pootevřené.

Nakoukla dovnitř: sešlá vstupní hala, kterou výrazně zužovaly hromádky knih vyrovnané kolem stěn. Nejistě si odkašlala. „Haló!"

„Ano, ano, pojďte dál!“ dolehlo k ní zdušeně. „A co nejrychleji, pokud můžete. Jsem v trochu nepříjemné situaci.“

Kitty si pospíšila do hloubi domu a v sousedním pokoji, kde díky zaprášeným závěsům zataženým přes okna vládlo příšeří, spatřila botu, která trčela zpod obrovské hromady popadaných knih a slabě sebou škubala. Když to prozkoumala blíž, objevila hlavu a krk postaršího pána, který se marně pokoušel vyprostit z té laviny. Kitty beze slova zahájila záchrannou akci; za pár minut už pan Button seděl v křesle opodál, trochu pomačkaný a velmi zadýchaný.

„Děkuju ti, milé dítě. Mohla bys mi prosím podat mou hůl? Snažil jsem se s její pomocí vytáhnout jeden spis, což nejspíš způsobilo celou tu katastrofu.“

Kitty vylovila z hromady knih dlouhou jasanovou hůl a podala ji mágovi. Byl to drobný křehký stařík s jasnýma očima a úzkým obličejem korunovaným rozcuchanou hřívou rovných šedých vlasů, které mu spadaly hluboko do čela. Měl na sobě kostkovanou košili bez vázanky, záplatovaný zelený svetr na knoflíky a šedé kalhoty, odřené a plné skvrn. Jedna nohavice byla ustřižená, založená a pevně sešitá těsně pod trupem.

Něco na jeho vzhledu Kitty mátlo… Chvilku trvalo, než si uvědomila, že nikdy neviděla mága tak neformálně oblečeného.

„Jenom jsem si chtěl podat svazek Gibbona,“ vysvětloval pan Button, „který jsem zahlédl úplně vespod jedné hromady. Nedával jsem pozor a ztratil jsem rovnováhu. A způsobilo to řetězovou reakci! Nedokážeš si představit, jak obtížné je v tomhle domě něco najít.“

Kitty se rozhlédla kolem. Místnost byla posetá sloupci knih, které vypadaly jako stalagmity vyrostlé ze stařičkého koberce. Mnohé z těch hromad byly vysoké jako ona, další se opíraly jedna o druhou a vytvářely vratké oblouky pokryté prachem. Na stole a v policích sekretáře se také kupily knihy; šířily se v neodhadnutelném množství otevřenými dveřmi hluboko do sousedního pokoje. Zůstalo mezi nimi jen několik úzkých průchodů spojujících okna se dvěma pohovkami vmáčknutými ke krbu a s vchodem do předsíně.

„Myslím, že určitou představu mám," prohlásila Kitty suše. „Každopádně vám nesu něco, co váš problém jen zvětší." Podala mu balíček. „Od Hyrnekových."

Starému pánovi se rozsvítilo v očích. „Výborně, výborně! To bude můj výtisk Ptolemaiových *Apokryfů*, nově svázaných v teletině. Karel Hyrnek je génius. Moje milá, nesmírně jsi vylepšila můj den. Trvám na tom, abys zůstala na čaj."

# # #

Do půl hodiny Kitty zjistila tři věci: že starý mág je hovorný a vlídný, že má zásobu vynikajícího čaje a kořeněné bábovky a že naléhavě potřebuje asistenta.

„Můj poslední pomocník odešel před čtrnácti dny," vysvětlil s povzdechem. „Vstoupil do armády a šel bojovat za Británii. Samozřejmě jsem mu to rozmlouval, ale byl pevně rozhodnutý. Uvěřil tomu, co mu napovídali – že se proslaví, udělá kariéru, získá hodnosti a tohle všechno. Myslím, že moc dlouho nepřežije. Ano, klidně si vezmi ten poslední kousek bábovky, moje milá. Potřebuješ trochu vykrmit. No, *jemu* možná připadá moc hezké jít se nechat zabít, ale pro moje bádání to naneštěstí znamená velkou ránu."

„O jaké bádání jde, pane?" zajímala se Kitty.

„Vědecké, moje milá. Zabývám se dějinami magie a podobnými věcmi. Fascinující oblast, bohužel nesmírně zanedbávaná. Je to donebevolající ostuda, že zavírají tolik knihoven – vláda zase jednou jedná ze strachu. Já jsem zachránil hodně významných knih na toto téma a rád bych je zkatalogizoval a vytvořil jejich soupis. Mým cílem je sestavit autoritativní seznam veškerých dosud přežívajících džinů – dochované zprávy jsou strašně nahodilé a vzájemně si protiřečí… Ale jak jsi viděla, nemám dost obratnosti, abych prozkoumal třeba jen vlastní knihovnu, kvůli tomuhle nedostatku…" Zahrozil pěstí na svou chybějící nohu.

„A… jak se vám to stalo?" odhodlala se Kitty k otázce. „Teda jestli nevadí, že se ptám."

„Jak jsem přišel o nohu?" Stařík sklonil hlavu, rozhlédl se kolem sebe a pak se zase podíval na Kitty. Promluvil dramatickým šepotem: „Márid."

„Márid? Ale nejsou to ti –?“

„Ti nejmocnější z běžně povolávaných démonů. Správně.“ Úsměv pana Buttona byl trochu samolibý. „Nejsem žádné nemehlo, moje milá. Ne že by to někdo z mých *kolegů*,“ – to slovo vyplivl se zjevnou nechutí – „někdy připustil, k čertu s nimi se všemi. Rád bych viděl, jak se o něco takového pokouší Rupert Devereaux nebo Carl Mortensen.“ Odfrkl si a opět se zabořil do lenošky. „Ironií na tom bylo, že jsem chtěl démonovi jen položit pár otázek. Vůbec jsem neměl v úmyslu ho zotročit. Každopádně jsem zapomněl připojit Terciární pouto. Ta bytost se uvolnila a utrhla mi nohu dřív, než se spustilo automatické Propuštění.“ Zavrtěl hlavou. „To je cena za zvědavost, moje milá. No, zatím to musím nějak zvládnout. Najdu si jiného asistenta, pokud ovšem Američani nepobijí veškeré naše mladé muže.“

Podrážděně kousl do bábovky, a ještě než sousto spolkl, Kitty se rozhodla. „Já vám pomůžu, pane.“

Starý mág nechápavě zamrkal. „Ty?“

„Ano, pane. Budu vaše asistentka.“

„Omlouvám se, moje milá, jestli jsem to špatně pochopil, ale myslel jsem, že pracuješ pro Hyrnekovy.“

„To je pravda, pane, ale jen dočasně. Hledám si jinou práci. A hodně se zajímám o knihy a magii, pane. Opravdu. Vždycky jsem se o ní chtěla něco dozvědět.“

„Skutečně? Umíš hebrejsky?“

„Ne, pane.“

„Nebo česky? Francouzsky? Arabsky?“

„Ne, neumím žádný z těch jazyků, pane.“

„Vskutku…“ Obličej pana Buttona na okamžik ztratil vlídný dobrácký výraz. Měřil si ji úkosem zpod přivřených víček. „A hlavní problém samozřejmě je, že jsi jen *plebejská* dívka…“

Kitty zvesela přikývla. „Ano, pane. Ale vždycky jsem věřila, že náhodný fakt původu a výchovy by neměl stát v cestě talentu. Jsem pracovitá, chápavá a taky šikovná.“ Ukázala na labyrint zaprášených svazků. „Za nějaký čas vám dokážu najít jakoukoli knihu hned, jak si na ni vzpomenete. I zespodu té nejzastrčenější hromádky.“ S úsměvem se napila čaje.

Stařík si zamnul bradu krátkými baculatými prsty a tiše si pro sebe mumlal: „Plebejské dítě… Neprověřené… To je vysoce neobvyklé… Vlastně to zákony výslovně zakazují. Ale koneckonců – proč ne?“ Tichounce se uchechtl. „Proč bych to neměl udělat? Celé roky mě trestuhodně přehlíželi. Bude to zajímavý experiment… A nikdy se to nedozvědí, k čertu s nimi.“ Znovu si Kitty změřil přimhouřenýma očima. „Víš, nebudu ti moct nic zaplatit.“

„To nevadí, pane. Já se… totiž… zajímám o vědomosti čistě pro ně samé. Najdu si ještě jiné zaměstnání. Mohla bych vám vypomáhat, kdykoli byste to potřeboval, na částečný úvazek.“

„Dobrá, tak domluveno.“ Pan Button k ní natáhl malou růžovou dlaň. „Uvidíme, jak to bude fungovat. Abys rozuměla, ani jeden z nás nebude k tomu druhému vázán jakoukoli smlouvou a můžeš ten vztah ukončit, kdykoli uznáš za vhodné. A měj na paměti – jestli budeš líná nebo nepoctivá, povolám horlu, aby tě vysála. Ale dobrotivé nebe, kde jsem nechal svoje vychování? Ještě jsem se tě ani nezeptal na jméno.“

Kitty si vybrala jednu ze svých totožností. „Lizzie Templová, pane.“

„Tak dobrá, Lizzie, rád tě poznávám. Doufám, že spolu budeme dobře vycházet.“

# # #

A vycházeli. Kitty si dala záležet, aby se rychle stala pro pana Buttona nepostradatelnou. Zpočátku měla za úkol pouze proplétat se tmavým přecpaným domem, vyhledávat roztodivné svazky v odlehlých hromadách a bez úhony je k němu dopravit. To se ovšem snáze řeklo, než udělalo. Často se vynořila v mágově pracovně zalité umělým světlem stolní lampičky sípající a pokrytá prachem nebo potlučená po nějakém obzvlášť škaredém knihopádu, jen aby se dozvěděla, že přinesla nesprávný díl nebo špatné vydání, a musela jít hledat znovu. Ale Kitty vydržela. Postupně začala být v hledání knih, které pan Button žádal, neomylná; rozeznávala jména, obálky, způsoby vazby používané různými tiskaři v různých městech v průběhu staletí. Mág byl vysoce spokojen: jeho pomocnice mu ušetřila spoustu času a práce. A tak plynuly měsíce.

Časem Kitty tu a tam položila drobnou otázku ohledně některých spisů, které pomáhala hledat. Někdy jí na ně pan Button stručně, roztržitě odpovídal, ale daleko častěji jí doporučil, aby si odpověď našla sama. Pokud byla kniha napsána v angličtině, Kitty to také dělala. Pár přístupnějších, obecnějších textů si vypůjčila a odnesla si je domů. Z její noční četby pak plynuly další otázky pro pana Buttona, jenž ji na oplátku odkazoval na další texty. A tímto způsobem, na základě rozmaru a náhodných popudů, se Kitty pustila do studia.

Po roce pokroků začala pro mága vyřizovat pochůzky. Získala oficiální průkazky a navštěvovala knihovny po celém Londýně; čas od času se zastavovala také u bylinkářů a dodavatelů magických pomůcek. Pan Button nezaměstnával žádné šotky a magii jako takovou příliš nepraktikoval. Zajímal se především o dávné civilizace a dějiny styku lidí s démony. Jen tu a tam povolal nějakou nižší bytost, aby se jí vyptal na podrobnosti ohledně určitého historického období či události.

„Ale s jednou nohou se to dělá špatně," vysvětlil Kitty. „Povolávání je nebezpečné i se dvěma zdravýma nohama, jenže když se pokoušíš nakreslit pentagram a pořád ti podkluzuje hůl a padá křída, je to riskantní dvojnásob. Už to moc často nedělám."

„Mohla bych vám s tím pomoct, pane," nabídla Kitty. „Samozřejmě byste mě musel naučit základy."

„Ne, to je vyloučeno. Pro nás oba by to představovalo příliš velké riziko."

Kitty zjistila, že v tomto bodě je pan Button hodně neoblomný, a trvalo několik měsíců, než ho přesvědčila. Nakonec, aby od ní měl na chvilku pokoj, jí dovolil plnit nádobky kadidlem, přidržovat mu křídu, když kreslil hroty pentagramů, a zapalovat svíčky z prasečího loje. Stála za jeho židlí, když se démon objevil a byl vyslýchán. Potom pomáhala uhasit doutnající šmouhy, které po sobě nechal. Její klidné vystupování udělalo na mága dojem; brzy už mu s povoláváním aktivně pomáhala. Stejně jako ve všem ostatním, i tady se Kitty učila rychle. Naučila se zpaměti několik běžně užívaných latinských povolávacích formulí, přestože jazyk neuměla. Pan Button, kterému aktivní provozování magie nesvědčilo, a navíc měl

sklon k lenosti, začal asistentce svěřovat stále větší pravomoci. Zběžně a jakoby mimochodem zaplňoval některé mezery v jejím vzdělání, ačkoli odmítal stát se oficiálně jejím mistrem.

„Magické řemeslo jako takové," říkával, „je jednoduchost sama, ale má nekonečné variace. My se budeme držet základů: jak stvoření povolat, udržet je pod kontrolou a opět propustit. Nemám čas ani chuť vysvětlovat ti detaily."

„To nevadí, pane," odpověděla Kitty. Neměla čas ani chuť se je učit. Úplně si vystačí se základními praktickými znalostmi povolávání.

Roky plynuly. Válka se vlekla. Knihy pana Buttona byly roztříděné, zkatalogizované a seřazené abecedně podle jména autora. Jeho asistentka se pro něj stala nenahraditelnou. Teď ji mohl vést při povolávání foliotů, a dokonce i nižších džinů, a sám přitom pohodlně sedět v křesle a přihlížet. Jejich dohodu považoval za mimořádně uspokojivou.

A – až na nějaké to občasné ošklivé leknutí – Kitty to taky vyhovovalo.

# # #

Jakmile se voda uvařila, Kitty udělala čaj a vrátila se k mágovi, který seděl jako obvykle zabořený do pohovky a začtený do knihy. Když před něj postavila konvici, pan Button zabručel poděkování.

„Trismegistus píše," řekl, „že succuby mají sklony k nerozvážným útokům, když jsou povolány, což často vede k jejich zkáze. Lze je ukonejšit přidáním citrusového ovoce do směsi kadidla nebo tichou hrou na Panovu flétnu. Hmmm, evidentně jsou to smyslná stvoření." Roztržitě si přes kalhoty podrbal pahýl nohy. „Aha, a našel jsem ještě něco, Lizzie. Jak že se jmenoval ten démon, co ses na něj onehdy ptala?"

„Bartimaeus, pane."

„Ano, to je on. Trismegistus se o něm zmiňuje v jedné ze svých tabulek Starých džinů. Mám dojem, že to najdeš někde v dodatcích."

„Skutečně, pane? To je skvělé. Mockrát děkuju."

„Je tam stručná historie jeho povolání. Velmi stručná. Asi to moc zajímavé nebude."

„Jistě, pane. Určitě máte pravdu.“ Kitty natáhla ruku. „Mohla bych se podívat?“

Druhá část

Bartimaeus
Alexandrie, 126 př. n. l.

Jednoho horkého rána uprostřed léta ze své ohrady u řeky unikl posvátný býk. Vztekle pobíhal mezi poli, oháněl se ocasem po mouchách a snažil se nabrat na rohy všechno, co se hýbalo. Tři muži, kteří se ho pokoušeli lapit, utrpěli vážná zranění. Pak se býk vřítil do rákosí a vyběhl na cestičku, kde si hrály děti. Když se s výskotem rozprchly, běsnící zvíře zaváhalo, jako by se ho zmocnily pochyby. Ale slunce, které se odráželo od hladiny, a pronikavá bělost dětských šatů ho rozzuřily. Býk sklonil hlavu, vyrazil proti nejbližší dívence a byl by ji nabodl na rohy a ušlapal, nebýt toho, že jsme šli s Ptolemaiem právě kolem.

Princ zvedl ruku. Bez váhání jsem jednal. Býk zabrzdil v rozběhu, jako by narazil do zdi. Zatočila se mu hlava, zašilhal a pak se zhroutil do prachu, kde zůstal, dokud ho poháněči nesvázali a neodvedli zpět do ohrady.

Ptolemaios čekal, zatímco jeho pobočníci uklidňovali vyděšené děti, a pak pokračoval ve zdravotní procházce. Už se o tom incidentu nezmínil. Ale než jsme se vrátili do paláce, ta zvěst se rozletěla po okolí a ve víru se vznášela nad jeho hlavou. Do večera všichni ve městě, od nejubožejšího žebráka po nejnamyšlenějšího z Reových kněží, o té události slyšeli něco více či méně pravdivého.

# # #

Jak bylo mým zvykem, toulal jsem se dlouho do noci po tržištích a naslouchal rytmu města, přílivu a odlivu jeho lidského moře. Můj

pán zatím seděl se zkříženýma nohama na střeše svého domu, čas od času něco naškrabal na kousek papyru a poté se opět zahleděl ke zčernalé hladině v dálce. Přistál jsem na okraji střechy v podobě čejky a upřel na něj korálkové oko.

„Mluví se o tom po všech bazarech," prohodil jsem. „O tobě a tom býkovi."

Namočil pero do inkoustu. „A co to znamená?"

„Možná nic, možná hodně. Lidi si šeptají."

„O čem?"

„Že jsi čaroděj, který se stýká s démony."

Zasmál se a úhledně vykroužil číslovku. „Což je koneckonců pravda."

Čejka netrpělivě poťukala pařátem o kámen. „Námitka! Výraz ‚démon' je mimořádně urážlivý a zavádějící."[*]

Ptolemaios odložil pero. „Je chybou zakládat si příliš na jménech a titulech, můj drahý Rekhyte. Taková označení jsou vždycky jen přibližná, založená na zvycích a konvencích. Lidé tak hovoří z nevědomosti. Teprve až pochopí tvou povahu, a *přesto* se budou vyjadřovat urážlivě, budeš mít důvod ke stížnostem." Koutkem úst se na mě pousmál. „Což je, připusťme si to, vždycky možné."

Trochu jsem nadzvedl křídla a nechal si čechrat peří mořským vánkem. „Zatím z těch zvěstí vycházíš docela dobře. Ale dej na mě, za chvíli začnou tvrdit, že jsi toho býka vypustil sám."

Povzdechl si. „Zcela upřímně, na mé pověsti – dobré či špatné – mi zase tolik nesejde."

„*Tobě* možná ne," pravil jsem temně, „ale v paláci by se našli tací, pro které je to otázka života a smrti."

„Mluvíš o těch, co se rochní v bahně politiky," odpověděl. „Pro ty já nejsem nic."

---

[*] Všimněte si, jak jsem se mírnil. Moje konverzační schopnosti byly v té době mimořádně na výši, hlavně kvůli stykům s Ptolemaiem. V jeho přítomnosti se mi vůbec nechtělo vyjadřovat se vulgárně, rouhavě nebo drze, takže jsem se dokonce krotil v používání egyptského slangu z Delty. Ne že by mi to zakazoval, ale spíš jsem se pak cítil trochu provinile, jako bych sám sebe zklamal. A hrubé urážky se taky nehodily. Je celkem s podivem, že mi vůbec zbylo něco, co bych mohl říct.

„Možná,“ pokračoval jsem pořád stejně ponurým tónem. „Možná. Co si to teď zapisuješ?“

„Tvůj popis elementálních stěn na okrajích světa. Takže na mě přestaň dělat ten nakvašený zobák a pověz mi o tom něco víc.“

A tak jsem to nechal plavat. Hádat se s Ptolemaiem nikdy nemělo valný smysl.

# # #

Od začátku to byl přeborník ve zvídavosti a nadšení. Hromadění majetku, manželek a elegantních sídel na březích Nilu – tradiční záliby většiny egyptských mágů – ho vůbec nebralo. Šlo mu jistým způsobem o poznání, ale nebyly to vědomosti toho typu, které obracejí městské hradby v prach a dupají po šíjích poražených nepřátel. Stál o zcela jiné poznání.

Při našem prvním setkání mě tím totálně odzbrojil.

Zjevil jsem se mu v podobě vířícího písečného sloupu, což bylo tenkrát dost v módě. Můj hlas duněl jako ozvěna padajícího kamení v propasti. „Pověz, čeho si žádáš, smrtelníku.“

„Džine,“ řekl, „odpověz mi na otázku.“

Písek zavířil rychleji. „Znám tajemství nebe i vzduchu, mám klíč k mysli žen.[*] Co si přeješ zvědět? Mluv.“

„Co je to esence?“

Písek se ve vzduchu zastavil. „He?“

„Vaše podstata. Co to přesně je? Jak to funguje?“

„Uchm, nó…“

„A Onen svět. Vyprávěj mi o něm. Plyne tam čas stejně jako zde? Jakou podobu mají jeho obyvatelé? Mají nějakého krále či vůdce? Je to dimenze s pevnou podstatou, vířící peklo nebo něco jiného? Jaká je hranice mezi vaším světem a Zemí a do jaké míry je propustná?“

„Umm…“

Stručně řečeno, Ptolemaios se zajímal o nás. O džiny. Svoje otroky. Přesně řečeno o naši *vnitřní* podstatu, ne o ty obvyklé povrchní žvásty. Nad mými nejodpornějšími podobami či

[*] Jenom kecy. Zvlášť to poslední.

provokacemi jenom zíval, zatímco moje pokusy vysmívat se jeho mládí a zženštilému vzhledu u něj vyvolávaly srdečný smích. Seděl uprostřed pentagramu, pero na koleni, soustředěně poslouchal, káral mě, když jsem mu předložil nehoráznější výmysl než obvykle, a často mě přerušoval, abych mu vysvětlil nějakou nejasnost. Nepoužíval Svorky, Kopí ani jiné trestající nástroje. Jeho povolání málokdy trvalo déle než několik hodin. Pro otrlého džina jako já, který už získal poměrně přesnou představu o krutosti a zlovolnosti lidí, to celé bylo dost matoucí.

Patřil jsem k řadě džinů a nižších duchů, které Ptolemaios pravidelně povolával. Nikdy se neodchýlil od zavedeného postupu: povolat, popovídat si, horečnatě zapisovat, propustit.

Za čas to vzbudilo mou zvědavost. „Proč to děláš?“ zeptal jsem se ho úsečně. „K čemu všechny ty otázky? Ty tvoje poznámky?“

„Přečetl jsem většinu rukopisů uložených ve Velké knihovně,“ odpověděl chlapec. „Stojí v nich hodně věcí ohledně povolávání, trestů a dalších praktických záležitostí, ale není tam skoro nic o povaze démonů jako takových. O vaší osobnosti, o vašich touhách. A mně připadá, že to je mimořádně důležité. Mám v úmyslu napsat na to téma zásadní pojednání, knihu, která bude čtena a obdivována po věky věků. Abych toho dosáhl, musím položit mnoho otázek. Připadá ti můj záměr podivný?“

„Po pravdě řečeno jo. Copak se někdy nějaký mág zajímal o naše utrpení? Nemáte k tomu důvod. Není to ve vašem zájmu.“

„Ale ano, je. Když zůstaneme v nevědomosti a dál vás budeme zotročovat, místo abychom se vám snažili porozumět, dřív nebo později z toho vzniknou potíže. Tak to chápu já.“

„Žádná jiná možnost než otroctví neexistuje. Každé povolání nás poutá do řetězů.“

„Jsi moc velký pesimista, džine. Obchodníci mi vyprávěli o šamanech ze vzdálených severních pustin, kteří opouštějí svá těla, aby rozprávěli s duchy z jiného světa. To je podle mě mnohem zdvořilejší přístup. Možná bychom se tu techniku mohli taky naučit.“

Posměšně jsem se zachechtal. „To se nikdy nestane. Tato cesta je pro dobře živené egyptské kněží příliš nebezpečná. Neplýtvej

energií, hochu. Zapomeň na své zbytečné otázky. Propusť mě a skoncuj s tím.“

Navzdory mé skepsi se nenechal odradit. Uplynul rok; postupně mi došly výmysly. Začal jsem odpovídat pravdivě. A on mi na oplátku pověděl něco o sobě.

# # #

Byl královým synovcem. Když se před dvanácti lety narodil, bylo to slabounké, křehké nemluvně, které u prsu kašlalo a kníkalo jako kotě. Jeho nezdravý vzhled vrhl stín na rituál pojmenování: hosté se spěšně rozešli, zamlklí úředníci si vyměňovali pochybovačné pohledy. O půlnoci jeho kojná povolala Hathořina[*] kněze, který prohlásil, že dítě je blízko smrti, nicméně provedl nezbytné rituály a poručil nemluvně pod ochranu bohyně. Chlapeček prožil neklidnou noc. Rozednilo se; první sluneční paprsky pronikly mezi akáciemi a ozářily jeho hlavu. Nářek utichl, tělíčko sebou přestalo škubat. Bez jediného zvuku či zaváhání se přisál k bradavce a začal pít.

Způsob, jak proběhlo jeho uzdravení, neprošel bez povšimnutí a chlapec byl neprodleně zasvěcen slunečnímu bohu Re. S ubíhajícími lety rostl a sílil. Byl bystrý a inteligentní, i když nikdy ne tak silný a zdatný jako jeho bratranec, králův syn,[†] o osm let starší a mnohem mohutnější. Můj Ptolemaios zůstal u dvora okrajovou figurou, neboť vyhledával spíš společnost kněží a žen než opálených chlapců, kteří spolu zápasili na nádvoří.

V těch dobách král často odjížděl na tažení, aby bránil hranice země před nájezdy beduínů. V jeho nepřítomnosti spravovala město řada rádců, kteří tučněli z úplatků a přístavních daní a stále víc popřávali sluchu tichému našeptávání zahraničních agentů – zejména

[*] *Hathor:* božská matka a ochránkyně novorozenců. Džinové v jejích chrámech na sebe brali podobu žen s kravskými hlavami.

[†] Taky se jmenoval Ptolemaios. Všichni egyptští králové nesli tohle jméno, víc než dvě stě let, jeden po druhém, dokud tu nepřerušenou řadu nepokazila Kleopatra. Originalita nebyla nejsilnější stránkou té rodiny. A dá se z toho možná pochopit, proč *můj* Ptolemaios přikládal jménům tak nepatrnou váhu. Znamenala jen málo. To svoje mi prozradil, hned jak jsem se ho zeptal poprvé.

těch, kteří přicházeli ze sílící velmoci za vodou, z Říma. Králův syn, obklopený luxusem mramorového paláce, už v raném mládí propadl požitkům a hýření. Ještě před dvacítkou se z něj stala groteskní postava s odulými rty, břichem vypouklým od pití a očima lesklýma paranoiou a hrůzou z atentátu. Prahl po moci, a zatímco se krčil ve stínu svého otce a čekal, až starý pán zemře, vyhledával mezi svými pokrevními příbuznými možné rivaly.

Ptolemaios byl naopak studijní typ, hezký štíhlý mládenec s rysy spíš egyptskými než řeckými.[*] Nacházel se sice na jednom ze zadních míst nástupnické linie, ale očividně to nebyl ani válečník, ani státník, a tak ho královská domácnost víceméně ignorovala. Většinu času trávil v alexandrijské knihovně poblíž nábřeží, kde studoval se svým učitelem. Tento muž, postarší kněz z Vasetu, byl vzdělán v mnoha jazycích i v dějinách království. Byl to také mág. Když narazil na tohoto mimořádného studenta, předal mu svoje vědomosti. Studia začala a proběhla velmi tiše, a teprve mnohem později, při té události s býkem, se zvěsti o Ptolemaiových magických schopnostech začaly šířit do světa.

# # #

O dva dny později, zrovna když jsme byli zabraní do debaty, zaklepal na dveře mého pána sluha. „Odpusťte, výsosti, ale venku čeká žena."

„Čí žena?" Měl jsem podobu učence, právě pro případ podobného vyrušení.

Ptolemaios mě gestem umlčel. „Co si přeje?"

„Úrodu jejího manžela ohrožuje hejno kobylek, pane. Žádá tě o pomoc."

Můj pán se zamračil. „To je směšné. Co bych pro ni mohl udělat?"

„Pane, ona mluví o…" Sluha zaváhal; byl u té ohrady s námi. „O moci, kterou jsi měl nad tím býkem."

[*] Hádám, že je měl z matčiny strany. Byla to domorodá dívka odněkud od horního toku Nilu, jedna z mnoha konkubín. Nikdy jsem ji neviděl. Ona i Ptolemaiův otec zemřeli na mor předtím, než jsem se s ním seznámil.

„To už je příliš! Mám náročnou práci. Nesmím být rušen. Pošli ji pryč.“

„Jak si přeješ.“ Sluha se váhavě obrátil k odchodu.

Můj pán se ošil. „Je *hodně* nešťastná?“

„Velice, můj pane. Čeká tu už od rozednění.“

Ptolemaios si netrpělivě povzdechl. „Tohle je naprostá pošetilost!“ Otočil se ke mně. „Rekhyte – běž s ním, prosím, a podívej se, co se s tím dá udělat.“

Po chvíli jsem se vrátil s plným břichem. „Je po kobylkách.“

„Výborně.“ Ptolemaios se zachmuřil na své tabulky. „Úplně jsem ztratil nit. Myslím, že jsme mluvili o tom, že Onen svět je svou podstatou tekutý, pohyblivý…“

„Uvědomuješ si doufám,“ řekl jsem a elegantně usedl na slámovou rohož, „že sis to pěkně zavařil? Získal jsi pověst mága. Někoho, kdo může lidi zbavit běžných nepříjemností. Odteďka nebudeš mít ani chvilku klidu. To samé se stalo Šalamounovi s tou jeho moudrostí. Nemohl ani vyjít ze dveří, aby mu někdo nestrkal pod nos nemluvně. I když to bývalo z různých důvodů.“

Chlapec zavrtěl hlavou. „Jsem učenec, vědec, nic jiného. Prospěju lidstvu plody svého bádání, nikoli úspěšnými boji s býky či kobylkami. A navíc veškerou práci odvádíš ty, Rekhyte. A mohl by sis prosím otřít tu krovku, co máš v koutku úst? Děkuji. Tak se do toho dáme…“

Ptolemaios byl v mnoha ohledech velmi moudrý, ale v jiných hrozně naivní. Nazítří stály před vchodem do jeho domu dvě další ženy; jednu trápili hroši, kteří se usadili na její půdě, druhá nesla nemocné dítě. Zase jsem byl vyslán, abych to vyřídil podle svých nejlepších schopností. Následující ráno se fronta přede dveřmi mého pána táhla až na ulici. Ptolemaios si rval vlasy a naříkal nad svým neštěstím. Nicméně mě opět vyslal na pomoc, společně s Affou a Penrenutetem, dvěma dalšími ze svých džinů. A tak to šlo dál. Jeho výzkumy pokračovaly šnečím tempem, zatímco jeho pověst mezi nejubožejšími obyvateli Alexandrie rostla jako květiny v létě. Ptolemaios tím vyrušováním sice trpěl, ale pomoc nikdy neodmítl. Spokojil se s tím, že dokončil knihu o mechanice procesu povolávání, a zbytek svých výzkumů odložil.

Rok se chýlil ke konci a nastal čas, kdy se vody Nilu jako vždy rozlily do okolí. Když povodeň opadla, tmavá zem se vlhce, úrodně leskla, obilí bylo zaseto a nastala nová sezona. Řada prosebníků u Ptolemaiových dveří byla občas dlouhá, občas kratší, ale vždycky se někdo dostavil. A zanedlouho se zpráva o tomto každodenním rituálu donesla k černě oděným kněžím z význačnějších chrámů a k princi s černým srdcem, který zamyšleně seděl na svém vínem nasáklém trůně.

Nathaniel

5

Vulgární zvuk upozornil Mandraka na návrat šotka z jasnovideckého zrcátka. Odložil pero, kterým si dělal poznámky k novým válečným letákům, a zahleděl se do naleštěného kovu. Nemluvnědí tvářička se zespodu přimáčkla na bronz a znetvořila se, jako by se snažila protlačit se kovem ven. Mandrake si jejího šklebení nevšímal. „No?“ řekl tázavě.

„No co?“ Šotek hekal a funěl.

„Kde je Bartimaeus?“

„Sedí na kusu zdiva jednačtyřicet kilometrů jihovýchodně odsud v podobě dlouhovlasé holky. Je opravdu moc hezká. Ale nepřijde.“

„Cože? Ona – on odmítl?“

„Jo. Áááách, tady je ale příšerně těsno. Šest let trčím v tomhle kotouči a mezitím jsem se ani jednou nemrknul domů. Mohl bys mě pustit ven, fakt. Sloužím ti tělem i duší.“

„Žádnou duši nemáš,“ odpověděl Mandrake roztržitě. „Co Bartimaeus říkal?“

„To ti nemůžu opakovat, jsi ještě moc mladý. Ale bylo to fakt drsný. Úplně mi z toho zčervenaly uši. Dobrovolně se nedostaví, a to je zhruba jádro jeho projevu. Sežehni ho a budeš mít pokoj, říkám. Nechápu, proč jsi ho nezlikvidoval už dávno. Cože, zase zpátky do toho hnusnýho šuplete – nemáš v těle kouska milosrdenství, kluku jeden krutá?“

Jakmile Mandrake zrcátko opět zabalil a zaklapl zásuvku, zamnul si oči. Bartimaeus dělal čím dál větší potíže. Džin slábl a byl popudlivější než kdy dřív; jako sluha nestál prakticky za nic. Podle

vší logiky ho měl nechat jít, ale – jako vždy – se v něm při té myšlence cosi vzpříčilo. Těžko říct *proč*, neboť jako jediný z jeho otroků se k němu džin nikdy nechoval s ničím, co by se byť vzdáleně podobalo respektu. Jeho urážky byly únavné, nevýslovně otravné…, a přitom zvláštně osvěžující. Mandrake žil ve světě, kde se skutečné city krčily navždy uvězněné pod zdvořile usměvavou maskou. Ale Bartimaeus se nijak netajil s tím, co si o něm myslí. Zatímco Ascobol a spol. se chovali podlézavě a patolízalsky, Bartimaeus zůstával stejně drzý jako v den, kdy se potkali poprvé, v době, kdy byl Mandrake ještě dítě a nesl úplně jiné jméno…

Mandrake se v myšlenkách zatoulal. Odkašlal si a trochu se sebral. O tohle jde samozřejmě především. Ten džin zná jeho rodné jméno. To je pro muže jeho postavení velmi nebezpečné! Kdyby démona povolal jiný mág a vytáhl z něj to, co ví…

Mandrake si povzdechl a jeho myšlenky se vydaly další dobře vyšlapanou cestou. *Tmavovlasá dívka. Hezká.* Byla hračka uhodnout, čí podobu na sebe džin vzal. Od doby, co Kitty Jonesová zemřela, Bartimaeus používal její tvář, aby Mandraka popíchnul. A ne zcela bez úspěchu. I po třech letech při pohledu na ten obličej mága vždycky prudce zabolelo u srdce. Potřásl hlavou a v duchu se unaveně pokáral. Zapomeň na ni. Byla to zrádkyně. Teď je mrtvá a už se nevrátí.

Dobrá, na tom zatraceném démonovi nezáleží. Naléhavým problémem jsou sílící nepokoje vyvolané válkou. To – a ty nebezpečné nové schopnosti, které se objevují mezi plebejci. Fritangův zážitek s uličníky, co po něm házeli vejce, byl jen poslední z dlouhé řady znepokojivých zpráv.

Už od Gladstoneových dob se mágové drželi jednoho základního pravidla. Čím méně toho plebejci vědí o magii a jejích nástrojích, tím lépe. Proto měl každý otrok, od nejubožejšího šotka po nejnadutějšího ifríta, nakázáno nenechat se pokud možno odhalit, když plní rozkazy svého pána. Někteří využívali schopnost se zneviditelnit; většina volila přestrojení. Proto myriády démonů, kteří se valili ulicemi hlavního města nebo se hemžili nad jeho střechami, většinou vůbec nikdo nespatřil. Jenomže to už neplatilo.

Každý týden přicházely nové zprávy o odhalených démonech. Pištící skupinka školáků zahlédla nad Whitehallem hejno kurýrních šotků; mágové oznámili, že šotci byli podle pokynů maskováni jako holubi, takže správně vůbec neměli vzbudit podezření. O pár dní později šperkařský učeň, který do Londýna nedávno dorazil z venkova, utíkal s vytřeštěnýma očima po Horseferry Road a vrhl se z nábřeží do Temže. Podle svědků přitom křičel, že mezi lidmi se pohybují přízraky. Při vyšetřování se ukázalo, že toho dne skutečně pracovali na Horseferry Road démoni-špehové.

Pokud se plebejci začínají rodit se schopností vidět démony, neklid, který v poslední době zmítal Londýnem, se může jen zhoršovat… Mandrake podrážděně zavrtěl hlavou. Potřeboval by navštívit knihovnu, vyhledat si, zda se v minulosti nestalo něco podobného. Třeba už k takovému náhlému hromadnému výskytu neobvyklých schopností někdy došlo… Jenomže se mu nedostávalo času – měl příliš mnoho starostí s přítomností. Minulost bude muset počkat.

Zaťukání na dveře; dovnitř vešel sluha, co nejtišeji, aby ho nerušil, a opatrně se vyhýbal pentagramům na podlaze.

„Přišla za vámi zástupkyně policejního prezidenta, pane.“

Mandrake překvapeně povytáhl obočí. „Ach. Skutečně? No dobrá. Uveďte ji.“

Trvalo tři minuty, než sluha sestoupil zpět do přijímacího pokoje o dvě patra níž a vrátil se s návštěvnicí, což panu Mandrakovi poskytlo spoustu času, aby vytáhl malé kapesní zrcátko a pečlivě si v něm zkontroloval, jak vypadá. Uhladil si krátce zastřižené vlasy v místě, kde se mu trochu rozježily; z ramen si smetl pár smítek. Spokojený s výsledkem se zahloubal do papírů na svém stole – ztělesněné soustředění, uhlazenost a výkonnost.

Dobře věděl, že taková marnivost je směšná, ale přesto to udělal. Při návštěvách zástupkyně policejního prezidenta se nikdy necítil úplně pevný v kramflecích.

Usečné zaklepání; lehkým krokem, rázně a energicky vstoupila Jane Farrarová dovnitř a přešla místnost. V jedné ruce nesla obal na křišťálovou kouli. Pan Mandrake se ze zdvořilosti napůl zvedl ze židle, ale ona na něj mávla, ať se zase posadí.

„Nemusíte mi vykládat, jak vás moje návštěva těší, Johne. Zdvořilostní fráze vynecháme. Chci vám ukázat něco důležitého.“

„Prosím…“ Mávl ke koženému křeslu na druhé straně stolu. Farrarová se posadila, bouchla pouzdrem s koulí o stůl a zašklebila se na něj. Mandrake jí to oplatil. Chvíli se na sebe šklebili jako dvě kočky nad zraněnou myší, hbití, silní a sebejistí ve vzájemné nedůvěře.

Golemova aféra před třemi lety skončila smrtí a zneuctěním policejního prezidenta Henryho Duvalla. Předseda vlády se od té doby nedostal k tomu, aby jmenoval jeho nástupce. Vlastně v souladu s tím, jak sílila jeho nedůvěra k mágům, kteří ho obklopovali, si ten titul udělil sám a spoléhal na to, že většinu práce odvede zástupce policejního prezidenta. A tuto funkci už dva roky zastávala Jane Farrarová. Její schopnosti byly všeobecně známé: pomohly jí bez úhony přežít úzké spojení s panem Duvallem a propracovat se zpět do přízně pana Devereauxe. Ona a Mandrake byli nyní jeho nejbližšími spolupracovníky. Proto se k sobě chovali s nucenou srdečností, ale jejich stará rivalita se skrývala těsně pod povrchem.

Mandraka Jane Farrarová zneklidňovala ještě z dalšího důvodu. Byla pořád velmi krásná: lesklé tmavé vlasy jí splývaly po zádech, pod dlouhými řasami se blýskaly bystré zelené oči. Její půvab ho rozptyloval; potřeboval veškeré sebevědomí nabyté v dospělosti, aby s ní v rozhovoru udržel krok.

Nonšalantně se rozvalil na židli. „Také bych vám chtěl něco říct,“ prohodil. „Kdo začne?“

„Tak spusťte. Až po vás. Ale pospěšte si.“

„Dobrá. *Musíme* předsedu vlády přimět, aby se vážně zabýval novými schopnostmi, které plebejci získávají. Včera byl odhalen další z mých démonů. A zase dětmi. Nemusím vám asi vysvětlovat, jaké to vyvolává potíže.“

Půvabné čelo slečny Farrarové se nakrčilo. „Ne,“ odvětila, „To nemusíte. Dnes ráno jsme dostali nová hlášení o stávkách přístavních dělníků a strojníků. Protestní shromáždění. Demonstrace. Nejen v Londýně, ale i na venkově. Organizují to právě muži a ženy s těmito neobvyklými schopnostmi. Budeme je muset pozatýkat.“

„Hmmm, ale v čem je *příčina*, Jane? Co to způsobuje?“

„To můžeme zjišťovat, až je budeme mít pod zámkem v Toweru. Momentálně v hospodách působí naši špehové a sbírají informace. Tvrdě po nich půjdeme. Ještě něco?“

„Musíme taky probrat ten nejnovější útok v Kentu, ale to počká až na Radu.“

Slečna Farrarová natáhla dva štíhlé prsty a rozepnula pouzdro. Vylovila z něj malou křišťálovou kouli. Měla modrobílou barvu a byla zcela bez kazu, s mírně zploštělým spodkem. Farrarová ji postrčila doprostřed stolu. „Teď je řada na mně,“ prohlásila.

Mág se trochu narovnal. „Jeden z vašich špehů?“

„Ano. Dávejte pozor, Johne – tohle je důležité. Víte, že mě pan Devereaux požádal, abych bedlivě hlídala naše mágy, pro případ, že by se někdo z nich rozhodl jít ve stopách Duvalla a Lovelace?“

Pan Mandrake přikývl. Víc než amerických vzbouřenců, víc než nepřátel v Evropě, víc než rozhněvaných plebejců v ulicích se předseda vlády obával svých ministrů, mužů a žen, kteří sedávali u jeho stolu a pili jeho víno. K obavám měl důvod, neboť jeho kolegové byli ctižádostiví, ale odvádělo ho to od jiných naléhavých problémů. „Co jste objevila?“ zeptal se.

„Něco.“ Přejela po kouli dlaní a předklonila se, takže jí dlouhé černé vlasy spadly kolem obličeje. Mandrake si odkašlal, také se předklonil a vychutnával si (jako obvykle) její vůni, její postavu, sdílenou blízkost. Slečna Farrarová byla sice nebezpečná a zrádná, ale její společnost měla jisté kouzlo.

Pronesla několik slov; po povrchu koule se rozběhla modravá zrnka a pak se u dna slila v loužičku. Povrch se vyjasnil a objevil se v něm obraz – tvář ve stínech. Zamihotala se, pohnula, ale nepřiblížila se.

Slečna Farrarová vzhlédla. „Tohle je Yole,“ vysvětlila. „Yole sledoval počínání jednoho z nižších mágů, který upoutal mou pozornost. Jmenuje se Palmer, je to mág druhé úrovně z ministerstva vnitra. Několikrát ho přeskočili při povyšování a cítí se zneuznaný. Včera Palmer zavolal do kanceláře, že mu není dobře. Nešel do práce. Místo toho se pěšky odebral ze svého bytu do jedné hospody poblíž Whitechapelu, oblečený jako prostý dělník. Yole ho sledoval a

může nám zprostředkovat záznam toho, co viděl. Myslím, že vás to bude zajímat.“

Mandrake nezávazně pokrčil rameny. „Pokračujte, prosím.“

Jane Farrarová luskla prsty a promluvila do koule: „Ukaž mi tu hospodu, se zvukem.“

Tvář v kouli ustoupila hlouběji do stínů a pak se rozplynula docela. Nahradil ji obraz místnosti – stropní trámy, bíle natřené zdi, dlouhý stůl na dřevěných podpěrách pod bronzovou lucernou zavěšenou ze stropu. Kolem špinavých oken z barevného skla se plazil dým. Mágové výjev sledovali zdola, jako by leželi na podlaze. Nad nimi procházeli muži v hrubě střižených oděvech a neupravené ženy. Slabě, jako z velké dálky, k nim doléhal smích, kašel a cinkot skleniček.

U stolu seděl jakýsi mohutný chlap středního věku, trochu zarudlý v obličeji. Na sobě měl ošumělý převlečník a na prošedivělých vlasech mu seděla měkká čapka. Bez přestání těkal očima sem a tam, jako by mezi návštěvníky hostince někoho vyhlížel.

Mandrake se naklonil blíž a zavětřil: parfém slečny Farrarové byl ten den obzvlášť výrazný. Rozeznal v něm vůni granátového jablka. „To je Palmer, že?“ zeptal se. „A máme to z dost zvláštního úhlu. Příliš nízko.“

Přikývla. „Yole na sebe vzal podobu myši a schoval se za ostěním. Přál si být nenápadný, ale ta chyba ho přišla draho, že, Yole?“ Pohladila povrch koule dlaní.

Zevnitř se ozval fňukavý, pokorný hlásek: „Ano, má paní.“

„Hmmm. Ano, je to Palmer. Obvykle se obléká velmi švihácky. A teď – tohle je důležité. Zdola je to špatně vidět, ale v ruce má půllitr piva.“

„Skutečně neobvyklé,“ zamumlal Mandrake trochu jízlivě. „Vzhledem k tomu, že sedí v hospodě.“ *Rozhodně* granátové jablko… a možná jemný podtón citronu…

„Jen se dívejte dál. Na někoho čeká.“

Mandrake si prohlédl postavu v kouli. Jak se dalo u mága, který se ocitl mezi plebejci, předpokládat, pan Palmer se necítil moc příjemně. Neustále se rozhlížel, krk a široké čelo se mu leskly potem.

Dvakrát zvedl sklenici, jako by se chtěl napít; dvakrát se zarazil v půlce pohybu a pomalu vrátil půllitr na stůl, mimo dohled špeha.

„Je nervózní," podotkl Mandrake.

„Ano. Chudáček Palmer."

Slečna Farrarová promluvila tiše, ale něco v jejím tónu bylo ostré jako nůž. Mandrake se znovu nadechl. Ano, ten svěží citrusový odér dokonale podtrhoval sladší vůni, která v parfému převládala.

Slečna Farrarová si odkašlala. „Máte něco se židlí, Mandraku?" zeptala se. „Jestli se nahnete ještě trochu víc, spadnete mi do klína."

Mandrake vzhlédl od koule tak prudce, že se málem srazili hlavami. „Omlouvám se, Farrarová, omlouvám se." Odkašlal si a hlubším hlasem dodal: „To je napětím – nemohl jsem se od toho obrazu odtrhnout. Zajímalo by mě, co ten Palmer hraje za hru. Chová se nanejvýš podezřele." Roztržitě se zatahal za manžetu.

Slečna Farrarová se na něj podezřívavě zadívala a pak mávla rukou ke kouli. „Tak sledujte dál."

V jejich zorném poli se objevil nový příchozí s půllitrem piva. Byl bez klobouku, zrzavé vlasy měl ulízané dozadu, pod dlouhým černým pláštěm vykukovaly špinavé pracovní boty a kalhoty. Ledabyle, ale nade vši pochybnost záměrně zamířil k panu Palmerovi, který se na lavici posunul, aby mu udělal místo.

Nový host se posadil. Odložil půllitr na stůl a brýle na knoflíkovitém nose si posunul trochu výš.

Pan Mandrake z něj nedokázal spustit oči. „Počkejte!" sykl. „Toho znám!"

„Yole," nařídila Farrarová, „zastav ten záběr."

Muži v kouli se k sobě právě obraceli, aby se pozdravili. Na její pokyn obraz znehybněl.

„Výborně," řekla Farrarová. „Poznáváte ho?"

„Ano. To je *Jenkins.* Clive Jenkins. Dřív se mnou pracoval v Oddělení vnitřních záležitostí. Co já vím, nejspíš tam pořád ještě je. Dělal jen tajemníka a nečekala ho velká budoucnost. Tak tohle je opravdu zajímavé."

„Jen počkejte." Luskla prsty; Mandrake si všiml světle růžového laku na jejích nehtech a bledé kůžičky kolem nich. Obraz v kouli se opět rozhýbal: muži dokončili pohyb, kývli na sebe a opět se otočili.

Nově příchozí, Clive Jenkins, se napil piva. Rty se mu pohnuly; o půl vteřiny později se z koule ozval jeho hlas, plechový a zkreslený.

„Tak dobrá, Palmere. Věci se daly do pohybu a nastal čas se rozhodnout. Musíme vědět, jestli do toho jdete s námi.“

Pan Palmer se dlouze napil piva. Obličej se mu leskl potem, oči ani na chvilku nezůstaly v klidu. Jeho odpověď zněla spíš jako mumlání. „Potřebuju víc informací.“

Jenkins se zasmál a zase si posunul brýle. „Jen klid, jen klid. Já vás neukousnu, Palmere. Informace dostanete. Ale nejdřív potřebujeme důkaz vaší dobré vůle.“

Druhý muž udělal podivný žvýkavý pohyb. „Dal jsem vám někdy důvod o mně pochybovat?“

„To ne. Ale také jste nám nedal moc důvodů vám věřit. Potřebujeme důkaz.“

„Jaký? Máte na mysli nějakou zkoušku?“

„Svým způsobem. Pan Hopkins chce vaše zaujetí pro věc posoudit sám. Co my víme, mohl byste být policejní špeh. Pracovat pro Devereauxe nebo pro tu mrchu Farrarovou.“ Znovu se napil piva. „Opatrnosti není nikdy nazbyt.“

Vně koule, v jiném čase a na jiném místě, John Mandrake vzhlédl k Jane Farrarové a povytáhl obočí. Líně se usmála a vycenila přitom ostré zoubky.

„*Hopkins…*,“ zamumlal mág. „Myslíte, že to je ten –?“

„Ten učenec, který Duvallovi prozradil, jak ovládat golemy,“ doplnila Farrarová. „Chybějící článek z posledního spiknutí. Ano, myslím. Ale poslouchejte dál.“

Pan Palmer se právě se zarudlým obličejem nad něčím rozhořčoval a propracovával se k bolestnému záchvatu ukřivděnosti. Clive Jenkins neříkal nic. Nakonec Palmerova tiráda skončila. Splaskl na židli jako propíchnutý balon. „Co tedy chcete, abych udělal?“ zeptal se. „Varuju vás, Jenkinsi, jestli je to nějaká past…“

Zvedl sklenici, aby si svlažil hrdlo. Jenkins sebou náhle trhl a loktem s koženou záplatou vrazil tomu druhému do ruky. Půllitr se zakymácel, pivo vystříklo na stůl. Palmer zdušené kvikl vzteky. „Vy nemehlo –“

Jenkins se neomluvil. „Když uděláte, co je třeba," řekl, „dostane se vám odměny, stejně jako mně a ostatním. Máte se s ním sejít… *tady*."

„Kdy?"

„V *tuto dobu.* To je všechno. Už půjdu."

Bez jediného dalšího slova vyklouzl hubený zrzek zpoza stolu a zmizel z dohledu. Pan Palmer zůstal ještě pár minut sedět, s prázdným, zoufalým výrazem v obličeji. Pak rovněž odešel.

Slečna Farrarová luskla prsty. Obraz vybledl, z hlubin koule se váhavě vynořila nezřetelná tvář. Farrarová se na židli opřela. „Nemusím asi zdůrazňovat," řekla, „že nás Yole zklamal. Jako myš za ostěním neviděl na desku stolu. Nenapadlo ho, že Jenkins mohl pivo rozlít úmyslně, ani že místo a čas setkání napsal do tekutiny na stole. Sledoval Palmera po zbytek dne a neodhalil nic. Večer se vrátil ke mně a podal hlášení. Právě v tu chvíli Palmer odešel ze svého bytu neznámo kam. Patrně na schůzku s tajemným Hopkinsem."

John Mandrake dychtivě poklepal prsty o sebe. „Měli bychom Palmera vyslechnout, až se vrátí."

„To bude trošku problém. Dnes za svítání technici z Rotherhitheské čističky odpadních vod objevili v jímce nějakou podivnou věc. Nejdřív si mysleli, že je to hromada hadrů."

Mandrake zaváhal. „Snad ne…"

„Bohužel ano. Bylo to tělo pana Palmera. Někdo ho bodl do srdce."

„Och," řekl Mandrake. „To je nepříjemné."

„Pravda. Ale také to vypadá slibně." Jane Farrarová znovu přejela dlaní po povrchu koule; ta potemněla a získala studený, matný modrý odstín. „Znamená to, že ten váš Clive Jenkins – společně s Hopkinsem – plánují něco velkého. Dost velkého na to, aby se nezastavili před vraždou. A my jsme se tomu dostali na stopu." Oči se jí leskly vzrušením. Dlouhé černé vlasy měla trochu rozcuchané, několik pramínků jí padalo do čela. Obličej jí zrůžověl a prudce oddechovala.

Mandrake si urovnal límeček. „Proč to říkáte *mně?* Mimo zasedání Rady?"

„Protože vám *důvěřuju*, Johne. Nikomu z ostatních nevěřím.“ Odhrnula si zbloudilé pramínky vlasů z očí. „Whitwellová i Mortensen proti nám intrikují, jak dobře víte. V Radě nemáme až na předsedu vlády žádné přátele. Jestli ty zrádce vyšťouráme sami, naši pozici to výrazně posílí.“

Mandrake přikývl. „Máte pravdu. Je jasné, co musíme udělat teď. Pošlete démona, aby sledoval Clivea Jenkinse, a uvidíme, jestli nás dovede k řešení té hádanky.“

Slečna Farrarová uložila křišťálovou kouli zpět do pouzdra a vstala. „To nechám na vás, pokud dovolíte. Yole je beznadějný případ a všechny ostatní mám v terénu. V téhle fázi jde stejně pouze o sledování. Nebudete potřebovat nikoho příliš mocného. Nebo jsou všichni vaši džinové vázáni jinde?“

Mandrake pohlédl k prázdným pentagramům. „Ne, ne,“ odpověděl pomalu. „Jsem si jistý, že někoho seženu.“

Bartimaeus

6

Jen si to představte. Zvoráte úkol, urazíte posla a výslovně odmítnete příkaz k návratu. Pak sedíte na zadku a čekáte, až mág zareaguje. A ono se nic neděje. Několik hodin. Žádné povolání, žádný pokus o potrestání, nula. Jaký mág by udělal něco takového?

Jestli mě něco *fakt* dokáže vytočit, tak když mě někdo ignoruje. Drsné zacházení vydržím, urážlivá gesta taky. Aspoň to dokazuje, že jste na protivníka zapůsobili. Ale nechat mě, ať se dusím ve vlastní šťávě, jako bych nebyl nic lepšího než mizerný šotek z jasnovideckého zrcátka… to mě opravdu nadzvedlo.

Půl dne bylo za námi, když jsem ucítil první škubnutí za esenci: rázné, naléhavé, jako by se mi do vnitřností zařízl ostnatý drát. Povolání! Konečně! Fajn – je čas jít na věc! Nebudu to protahovat ani ustrašeně otálet. Zvedl jsem se z rozbitého komína, protáhl se, shodil Zahalení, vyděsil kolemjdoucího psa, udělal hrubý zvuk na starou dámu v sousední zahradě a mrskl komínem vší silou do ulice.[*]

Už nebudu chodit kolem horké kaše. Sakra, pořád jsem Bartimaeus z Uruku, al-Ariše a Alexandrie. Tentokrát to myslím vážně.

Dovolil jsem, aby povolání zvedlo mou esenci a přitáhlo ji. Ulice pode mnou se rychle rozpadla na změť světel a barevných proužků. O vteřinu později se nanovo slily do známého tvaru povolávací síně: zářivky na stropě, řada pentagramů na podlaze. Ministerstvo

[*] Vzhledem ke svému oslabení jsem dohodil jenom na chodník. Ale panstvo, to gesto za to stálo.

informací, jako obvykle. Nechal jsem své tělo, aby se zase zformovalo do podoby Kitty Jonesové. Bylo to jednodušší než vymýšlet něco jiného.

Správně. Tak kde vězí ten zatracený Mandrake?

Támhle! Sedí za stolem, propisku v ruce, a zírá na hromadu papírů před sebou. Mým směrem ani nemrknul! Odkašlal jsem si, opřel si útlé ruce o boky, nadechl se –

„Bartimae!“ Milý hlásek. Příliš něžný, aby mohl patřit Mandrakovi. Otočil jsem se a u dalšího stolu ve vedlejším pentagramů jsem spatřil křehkou mladou dámu. Byla to Piperová, asistentka mého pána, a dneska se ze všech sil snažila vypadat přísně. Čelo měla nakrčené v pokusu o hrozivý výraz, ruce stroze sepjaté před sebou. Měřila si mě jako učitelka z mateřské školy. „Kde jsi byl, Bartimae?“ spustila. „Měl ses vrátit ráno, když jsi o to byl požádán. Pan Mandrake se musí namáhat a přitahovat tě zpět násilím, zrovna když má tolik práce. To není hezké, víš? Tvoje chování začíná být skutečně *velice* únavné.“

Tak s tímhle jsem nepočítal. Narovnal jsem se. „Únavné?“ zaburácel jsem. „Únavné? Zapomínáš, s kým mluvíš. Já jsem Bartimaeus – Sakhr al-Džinni, N’gorso Mocný, stavitel hradeb, ničitel říší. Mám dvacet jmen a titulů ve stejném počtu jazyků a moje úspěchy duní v každé slabice! Nepokoušej se mě ponižovat, ženská! Je-li ti život milý, radím ti, aby sis vykasala sukně a fofrem zmizela. Hodlám si s panem Mandrakem pohovořit o samotě.“

Nesouhlasně mlaskla. „Dneska se chováš opravdu nemožně, Bartimae. Měl bys už přece vědět, že takhle se nikam nedostaneš. Takže, mám tu pro tebe takový maličký úkol –“

„Cože? Ne tak rychle!“ Popošel jsem v pentagramů o půl kroku dopředu, z očí mi vyletěly jiskřičky a moje kůže se rozechvěla korálovým ohněm. „Nejdřív si musím něco vyřídit s Mandrakem.“

„Pan ministr je bohužel momentálně zaneprázdněn.“

„Zaneprázdněn? Pitomost. Vždyť tamhle dřepí!“

„Pracuje na dnešním tiskovém prohlášení. Hoří termín uzávěrky.“

„No, to vymýšlení lží snad pár minut počká. Chci s ním mluvit.“

Slečna Piperová nakrčila nosík. „Nemůžeš mu sdělit nic, co by ho mohlo zajímat. A teď prosím věnuj pozornost svému úkolu.“

Odvrátil jsem se od ní a otočil se k postavě u vedlejšího stolu. „Hej, Mandraku!“ Žádná odpověď. Zopakoval jsem to, tentokrát hlasitěji. Dokumenty na jeho stole se pohnuly a zašustily.

Mág si prohrábl prsty vlasy ostříhané na ježka a s trochu ztrápeným výrazem vzhlédl. Jako by mu někdo připomněl staré zranění na citlivém místě. Obrátil se ke své asistentce. „Slečno Piperová, informujte prosím Bartimaea, že jeho stížnosti mě ani trochu nezajímají. Připomeňte mu, že většina pánů by ho za ten projev neschopnosti v bitvě přísně potrestala a že má štěstí, že je naživu.“ Opět zvedl propisku.

Slečna Piperová se chystala promluvit, ale já byl rychlejší. „Prosím, informujte tu nulu s trávníkem na hlavě,“ vyštěkl jsem, „že je nezbytné, aby mě okamžitě propustil. Moje síly jsou sice stále značné, ale přesto se velmi vyčerpaly a potřebují občerstvit. Nevyhoví-li této rozumné a oprávněné žádosti, budu nucen v zoufalství jednat *proti svým i jeho nejlepsím zájmům*.“

Zamračila se. „A to má znamenat co?“

Povytáhl jsem obočí. „*On* ví.“ Obrátil jsem se k Mandrakovi. „Víš, co mám na mysli, ne?“

Pohlédl na mě. „Ano, samozřejmě.“[*] Zvolna a rozvážně znovu odložil propisku. „Slečno Piperová,“ řekl, „upozorněte laskavě toho obtížného démona, že pokud se mu jistá myšlenka na zradu třeba jen mihne hlavou, převelím ho do bažin v okolí Bostonu, kde den co den umírá tucet džinů.“

„Povězte mu, že to mi je momentálně ukradený. Moje esence je tak zesláblá, že s největší pravděpodobností zahynu už cestou na nákup. Houby mi záleží na tom, kde se to stane.“

„Povězte mu, že svou slabost nepochybně přehání. Tohle nezní jako ten Bartimaeus, který rozprávěl se Šalamounem.“

„A s Faustem a Zarbustibalem.“

„S Faustem, Zarbustibalem, to je jedno. Nehodlám tu uvádět kompletní seznam. Nicméně mu sdělte, slečno Piperová, že pokud

[*] Jasně že to věděl. Jeho rodné jméno mu viselo nad hlavou jako obnažený meč.

úspěšně splní úkol, kterým ho chcete pověřit, svolím k jeho dočasnému propuštění na zotavenou. To mu musí stačit.“

Pohrdavě jsem si odfrkl. „Povězte mu, že tuto nabídku budu považovat za přijatelnou pouze v případě, že půjde o úkol snadný, rychlý a zcela prostý nebezpečí.“

„Povězte mu – ach, pro všechno na světě, prostě mu řekněte, o co jde, a skončete to!“ Papíry zavířily, kožená židle zavrzala a mág se vrátil k práci. Slečna Piperová, která do této chvíle prudce otáčela hlavu od něj ke mně a zase zpátky jako ustaraná sova, konečně znehybněla. Zlehka si zamnula šíji.

„Tak do toho,“ pobídl jsem ji.

Zdálo se, že ji můj strohý tón trochu ranil, ale neměl jsem náladu na zdvořilůstky. Mandrake se ke mně zase jednou zachoval neuctivě, hrubě a urážlivě. Opět ignoroval moje hrozby i prosby. Po tisící jsem mu přísahal pomstu. Možná bych měl tu Ameriku risknout – jít tam a zkusit štěstí v bitvě. Ale ne když jsem taková mátoha… Kdepak, nejdřív musím načerpat sílu, což znamená souhlasit s tím „posledním“ úkolem. Nevesele jsem čekal. Slyšel jsem, jak na druhé straně pokoje škrábe Mandrakova propiska po papíře a zapisuje další myšlenky.

Slečně Piperové se očividně ulevilo, že je střet u konce. „Dobrá,“ prohodila zvesela, „jsem si jistá, že to pro tebe bude naprostá hračka, Bartimae. Přejeme si, abys stopoval nepříliš významného mága jménem Clive Jenkins a sledoval každý jeho čin a krok. Nedopusť, aby tě přitom kdokoli spatřil nebo vycítil. Ten člověk se zapletl do nějakého spiknutí proti vládě a také do vraždy. Kromě toho víme, že pracuje pro učence jménem Hopkins, který je na útěku před spravedlností.“

To mě mírně zaujalo. Od chvíle, kdy jsem tohle jméno slyšel naposledy, uplynuly celé roky. Ale přesto jsem na Kittyině tváři udržel výraz pubertální trucovitosti.

„Je ten Jenkins mocný?“

Zamračila se. „Myslím, že ani ne.“

Můj pán zvedl hlavu a ušklíbl se. „Jenkins? Ani náhodou.“

„Pracuje v Oddělení vnitřních záležitostí,“ vysvětlila slečna Piperová. „Je to mág druhé úrovně. Má šotka jménem Truklet. Víme,

že se snaží získat pro své záměry další nižší mágy. Není zatím jasné proč. Rozhodně je ve styku s Clemem Hopkinsem.“

„To je nejdůležitější,“ ozval se zase Mandrake. „Najdi Hopkinse. Nepokoušej se ho zadržet, neútoč: víme, že jsi slabý jako komár, Bartimae. Jenom zjisti, kde se schovává. A taky zkus odhalit, k čemu se chystají. Jestli se ti to podaří, pustím – Zatracená práce.“ Telefon na jeho stole se rozřinčel. „*Ano?* Aha, zdravím, Makepeacei.“ Obrátil oči ke stropu. „Ano, ano, rád bych se zastavil, moc rád, ale zrovna teď nemůžu. Co nevidět se chystám na Radu – vlastně už mám zpoždění… O co jde? Hmmm, hmmm, *velmi* tajuplné. Možná později – Dobrá, pokusím se. Zatím na shledanou.“ Praštil telefonem. „Musím jít, Piperová. Ten článek o obléhání Bostonu dokončím u oběda. Pošlu vám ho později po šotkovi, ano? Ať to dostaneme do večerníků.“ Při řeči se zvedal a cpal si papíry do aktovky. „Máš na srdci ještě něco, Bartimae? Nemyslím výmluvy nebo stesky, na ty nemám čas.“

Moje verze Kitty zaskřípala zuby. „Co takhle dát mi někoho, kdo by mi kryl záda? Jestli se k tomu Hopkinsovi dostanu, nebude ho hlídat jenom nějaký šotek.“

„Je to jen *učenec*, Bartimae. Ale i kdyby měl nějaké obrany, nechceme, abys je prorážel. Můžu pak okamžitě vyslat Kormokodrana a ostatní, aby to vyřídili, a slečna Farrarová má v pohotovosti policejní jednotky. Prostě se u mě ohlas, až budeš tu informaci mít. Dám ti volný přístup na dobu neurčitou: můžeš mě vyhledat, kdykoli se ti to bude hodit.“

„Kde tě najdu?“

„Dneska odpoledne ve Westminster Hall, během večera v Devereauxově sídle v Richmondu a v noci u mě doma.“ Zaklapl aktovku a chystal se k odchodu.

„Kde by se ten Jenkins měl teďka vyskytovat?“

„V budově vnitřních záležitostí, Whitehall šestnáct. Kancelář úplně vzadu. Je to mrňavý zrzavý ňouma. Napadá tě ještě něco?“

„To bys nechtěl slyšet.“

„Věřím. Ještě jedna věc, Bartimae,“ dodal mág. „Dal jsem ti sice slovo, ale mé rozhodnutí je dodržet určitě posílí, když upustíš od této podoby.“ Pak se na mě podíval zpříma – během té diskuse prakticky

poprvé. „Rozmysli si to.“ Provedl rukama složité gesto. Pouta, která mě vázala v pentagramu, se ovinula kolem mě, roztočila se v opačném směru a ve spirále mě vystřelila do světa.

Kitty

7

B*artimaeus:* přízvisko démona Sakhr al-Džinni, kterého zmiňuje Procopius a Michelot. Velmi starý džin střední úrovně, značně vynalézavý a nemálo mocný. Prvně zaznamenán v Uruku, později v Jeruzalémě. Bojoval v bitvě u al-Ariše proti Asyřanům. K jeho známým pánům patřili Gilgameš, Šalamoun, Zarbustibal, Hérakleios, Hauser.

Další jména, pod nimiž vystupuje: N'gorso, Necho, Rekhyt.

Zařazení podle Linnéovy klasifikace: 6, nebezpečný. Dosud existuje.

# # #

Kitty spustila knihu do klína a zadívala se z okna autobusu. Z horního patra měla výhled na všechny šlachy a úpony mágské vlády táhnoucí se londýnskými ulicemi. Mezi chodci se procházeli příslušníci Noční policie, na každém nároží se vznášely pátrací koule, vysoko na odpoledním nebi se hbitě míhaly světelné body. Obyčejní lidé si šli po své práci a pro jistotu se všudypřítomným hlídačům vyhýbali pohledem. Kitty si povzdechla. Přestože armáda bojovala v dalekých zemích, vláda měla pořád dost sil a dávala je najevo příliš okázale a důrazně, aby se někdo dokázal vzbouřit. Plebejci sami nezmůžou nic, to bylo jasné. Potřebují pomoc jiného druhu.

Znovu pohlédla do Trismegistovy *Rukověti*, zamžourala na drobné, špatně čitelné písmo a poněkolikáté si přečetla stejnou pasáž.

Jména Necho a Rekhyt dosud neznala, ale zbytek jí byl depresivně povědomý. Například ten kratičký seznam pánů. Přestože podoby Gilgameše a Šalamouna se nedochovaly, nade vší pochybnost to byli dospělí králové. Hérakleios byl mág na trůně, válečník, nikoli dítě. A pokud jde o Zarbustibala, jeho popis nalezla před několika měsíci ve starém soupisu arabských mágů: v okolí Rudého moře proslul svým křivým nosem a nápadnými bradavicemi. Hauser byl sice mladý, to je pravda, ale pocházel ze severní Evropy a byl světlovlasý a pihatý – jak se dozvěděla z rytiny v jedné z knih pana Buttona. Nikdo z nich nemohl být ten tmavovlasý chlapec se snědou pletí, jehož podobu na sebe Bartimaeus s takovou oblibou bral.

Kitty potřásla hlavou, zaklapla knihu a nacpala ji do kabely. Nejspíš jenom plýtvá časem. Měla by na ten bezděčný nápad zapomenout a provést povolání i bez toho.

Minula hodina oběda a autobus se naplnil lidmi, kteří se vraceli do práce. Někteří mezi sebou rozprávěli tlumenými hlasy, jiní, už teď vyčerpaní, pospávali a pokyvovali hlavami. Muž na sedadle naproti Kitty si četl poslední vydání *Pravdivých válečných příběhů,* brožury se zprávami o průběhu války, kterou pravidelně vydávalo ministerstvo informací. Přední stranu zdobil dřevoryt zobrazující britského vojáka, jak s nasazeným bajonetem utíká vzhůru do nějakého kopce. Na vrcholku toho kopce se krčil americký vzbouřenec s tváří znetvořenou hněvem, strachem a dalšími nepříjemnými pocity. Měl na sobě staromódní mágský háv, nakreslený tak, aby vypadal směšně a zženštile. Zvedal ruce, jako by se bránil, a vedle něj seděl jeho spojenec – nižší démon v podobné pozici, s vrásčitým obličejem plným zlovůle, oblečený ve zmenšené verzi mágova oděvu. Britského vojáka žádný démon nedoprovázel. Titulek pod dřevorytem hlásal: *„Další bostonský triumf.“*

Kitty nad nestydatou propagační lží obrázku ohrnula nos.

To bylo Mandrakovo dílo: nyní řídil ministerstvo informací. Když si pomyslí, že ho nechala naživu…

Ale k tomu ji vyprovokoval džin Bartimaeus – k tomu, aby mágovi zachránila život –, a i po třech letech jí to vrtalo hlavou. Nic z toho, co o démonech předtím věděla, ji nepřipravilo na Bartimaeovu osobnost. Jejich rozhovory, vedené v kulisách strachu a

nebezpečí, se jí vryly do paměti svou intenzitou, zajímavými informacemi a především nečekaným vztahem, který mezi nimi vznikl. Bartimaeus jí pootevřel dvířka, jimiž mohla pohlédnout na dějinný proces, o němž neměla tušení: na tisíce let, během nichž mágové zotročovali démony a nutili je, aby jim propůjčovali svou moc. Během těch tisíců let tucty říší povstaly ke slávě, upadly a zhroutily se. Ten cyklus se opakoval stále dokola. Mágové povolávali démony a jejich prostřednictvím stoupali k bohatství a slávě. Pak nastala stagnace. Plebejci objevili vrozené schopnosti, o nichž nevěděli, že je vůbec mají – odolnost vůči magii, která generaci za generací sílila a nakonec jim umožnila, aby se proti vládcům vzbouřili. Mágové padli, jinde se objevili noví a celé to začalo znovu od začátku. A tak to šlo dál: nekonečný cyklus bojů. Otázkou zůstávalo – lze ho přerušit?

# # #

Zatroubila houkačka a autobus prudce zabrzdil. Kitty sebou na sedadle trhla a pak přitiskla tvář k okénku, aby zjistila, proč zastavili.

Těsně před autobusem přeletěl vzduchem mladý muž. Ztěžka dopadl na chodník, chvilku nehybně ležel a pak se začal zvedat. Rozběhli se k němu dva členové Noční policie, muž a žena v šedých uniformách, s nablýskanými botami a helmami. Vrhli se na mladíka, ale ten se kolem sebe rozmachoval, kopal a vysmekl se jim. Vyškrabal se na nohy. Policistka vytáhla z opasku hůlku a něco řekla – na konci hůlky zapraskalo modré světlo. Lidé v okolí poplašeně ucouvli. Mladík také ustupoval. Kitty si všimla, že mu z hlavy teče krev a oči má zdivočelé.

Policistka popošla vpřed s napřaženou hůlkou. Pak skočila, švihla rukou. Mladíka to zasáhlo do hrudi. Škubl sebou a chvilku se křečovitě zmítal, z hořícího oblečení mu stoupal dým. Pak se zasmál drsným a neveselým smíchem, který spíš připomínal krákání vrány. Natáhl ruku a chytil hůlku za modře prskající hrot. Výboj mu zalil kůži, ale zdálo se, že mladík to vůbec necítí: dvěma rychlými pohyby vytrhl ženě hůlku, obrátil ji, zamířil – a policistka se zhroutila na chodník v záblesku světla. Trhala rukama a nohama, její tělo se vzepjalo do oblouku a opět ochablo. Znehybněla.

Muž odhodil zbraň, obrátil se na podpatku a bez ohlédnutí odešel postranní uličkou. Ohromený dav se před ním rozestupoval.

Autobus se zatřásl a se skřípěním se rozjel. Žena na sedadle před Kitty zavrtěla hlavou, a aniž oslovila někoho konkrétního, prohodila: „To ta válka. Ta za všechno tohle může."

Kitty se podívala na hodinky. Ke knihovně zbývalo ještě patnáct minut jízdy. Zavřela oči.

# # #

Částečně to byla pravda: válka skutečně mohla za *většinu* potíží doma i v cizině. Ale šířící se odolnost plebejců vůči magii plameny rozdmýchávala.

Před šesti měsíci ministr války Mortensen zavedl nové opatření. Ve snaze porazit americké vzbouřence na hlavu rozhodl, že dramaticky zvýší stavy britských jednotek. Za tím účelem vyhlásil Mortensenovu doktrínu – která pro Británii v podstatě znamenala všeobecnou mobilizaci. Po celé zemi se otvíraly nové a nové náborové kanceláře a plebejci byli usilovně lákáni do armády. S vidinou slibovaných prestižních pracovních míst po návratu narukovalo mnoho mužů. Po několikadenním vojenském výcviku odpluli na zvláštních armádních lodích do Ameriky.

Plynuly měsíce; očekávaný návrat vítězných válečných hrdinů se nekonal. Všechno utichlo. Informace z kolonií se sháněly obtížně, vládní zprávy začaly být mlhavé. Šeptandou, patrně šířenou kupci křižujícími Atlantský oceán, začaly prosakovat neblahé zprávy: jednotky uvízly v močálech hluboko v nepřátelském území; dva pluky byly zmasakrovány; mnoho vojáků padlo a někteří uprchli do neprobádaných hustých lesů a už je nikdy nikdo nespatřil. Mluvilo se o tom, že Brity sužuje hlad a další strádání. Fronty u náborových kanceláří se zkracovaly, až zmizely úplně. Do tváří lidí v londýnských ulicích se vloudil temný, zachmuřený výraz.

Netrvalo dlouho, a plebejci přešli od pouhé nespokojenosti k činům. Začalo to několika navzájem nesouvisejícími výbuchy vzdoru, okrajovými a krátkodechými, z nichž každý se dal přičíst na vrub náhodným místním příčinám. V jednom městě se zoufalá matka odhodlala k individuálnímu protestu a hodila kámen do okna

náborové kanceláře, v jiném skupina dělníků odložila nástroje a odmítla dřít do úmoru za mizernou denní mzdu. Tři kupci vysypali náklad luxusního zboží – kvalitní pšenice, jemné mouky, na slunci sušené šunky – na hlavní ulici Whitehallu, polili ho benzinem a k nebi se vznesl dým z obětní hranice. Méně významný mág z východních kolonií, jemuž po tolika letech cizozemské stravy nejspíš přeskočilo, vběhl s křikem do budovy ministerstva války s elementální koulí v ruce. Během několika vteřin ji aktivoval a běsnící vzdušný vír, který se z ní vyřinul, zabil atentátníka a dvě mladé recepční.

Přestože žádná z těch událostí nebyla tak dramatická jako útoky, jichž se kdysi dopustil zrádce Duvall nebo třeba dávno rozprášený Odboj, veřejnost si je pamatovala daleko lépe a déle. Navzdory neochabujícímu úsilí pana Mandraka z ministerstva informací se donekonečna přetřásaly na trzích, na pracovištích, v hospodách a kavárnách, dokud je podivná alchymie šeptandy a fámy nepřetavila v jeden velký příběh a neudělala z nich projevy kolektivního protestu proti vládě mágů.

Ale byl to bezzubý protest a Kitty, která se kdysi pokoušela o aktivní vzpouru, si o konečném výsledku nedělala iluze. Každý večer při práci v hostinci U Žáby slýchala výzvy ke stávkám a demonstracím, ale nikdo nepřišel na to, jak zabránit útoku mágských démonů. Jistě, pár lidí mělo vrozenou odolnost, podobně jako ona, ale to samo o sobě nestačilo. Potřebovali taky *spojence.*

# # #

Z autobusu vystoupila na tiché, stromy lemované ulici jižně od Oxford Street. Hodila si kabelu na rameno a zbylé dva bloky k Londýnské knihovně došla pěšky.

Vrátný ji tu vídal často, jak samotnou, tak ve společnosti pana Buttona. Přesto jí neodpověděl na pozdrav, natáhl ruku pro průkaz a z vysoké židle za psacím stolem ho chvíli zakysle zkoumal. Pak na ni bez komentáře mávl, ať jde dál. Kitty se sladce usmála a vešla do vstupní haly.

Knihovna se nacházela v budově o rozloze tří normálních domů na rohu odlehlého náměstíčka a zabírala pět nepřehledných podlaží.

Přestože plebejci do ní neměli přístup, nezaměřovala se v první řadě na magické texty, ale spíše na díla, o nichž se úřady domnívaly, že by v nesprávných rukách mohla být nebezpečná nebo by je nezasvěcení špatně pochopili. Patřila k nim pojednání o dějinách, matematice, astronomii a dalších zanedbávaných vědách, a rovněž beletrie, která byla od Gladstoneových dob zakázaná. Jen málo z význačných mágů mělo čas či zájem tuto knihovnu navštěvovat, ale pan Button, jehož pozornosti neunikl téměř žádný historický text, sem Kitty vysílal poměrně pravidelně.

V knihovně nebyla jako obvykle prakticky ani noha. Když Kitty nahlédla do výklenků kolem mramorového schodiště, spatřila pár starších pánů, kteří posedávali pod okny v naoranžovělém odpoledním světle. Jeden držel v ochablých rukou noviny, druhý zjevně spal. V odlehlé uličce mezi regály mladá žena zametala podlahu: *šššst, šššst, šššst*, dělalo koště a mezi policemi pronikaly do obou vedlejších uliček obláčky prachu.

Kitty měla seznam knih, které si vyžádal pan Button, ale také ji sem vedl vlastní zájem. Po dvou letech pravidelných návštěv se tu dokonale vyznala. Zakrátko už stála v postranní chodbičce ve druhém patře, v oddělení Démonologie.

Necho, Rekhyt… O starověkých jazycích nevěděla ani zbla, ta jména mohla pocházet z jakékoli kultury. Byla babylonská? Asyrská? Nechala se vést intuicí a zkusila Egypt. Prohlédla několik obecných soupisů démonů, všechny vázané v popraskané černé kůži a vytištěné v hustých, nečitelných sloupcích na zažloutlých stránkách. Uplynulo půl hodiny, a Kitty nenašla nic. Po krátké zastávce u hlavního katalogu se vypravila do zastrčeného výklenku u okna. Sedátko s červeným čalouněním přímo vybízelo k odpočinku. Kitty si k němu přitáhla několik specializovaných egyptských almanachů a dala se do hledání.

Téměř okamžitě v jednom obsáhlém slovníku na něco narazila.

Rekhyt: anglicky *čejka chocholatá.* Tento pták byl pro Egypťany symbolem otroctví; běžně se objevuje na náhrobcích a v hieroglyfech na magických papyrech. Démoni s tímto přízviskem se opakovaně vyskytovali v době Staré, Střední i Nové říše.

Démoni v *množném čísle*… To neznělo moc povzbudivě. Ale přinejmenším trefila tu správnou kulturu. Bartimaeus působil v Egyptě a aspoň nějaký čas tam byl znám jako Rekhyt… Kitty před sebou v duchu spatřila džina tak, jak si ho pamatovala: tmavovlasého, štíhlého, v jednoduché zavinovací suknici. Z toho mála, co věděla o vzhledu Egypťanů, usoudila, že je možná na správné stopě.

Seděla tam ještě hodinu a spokojeně listovala zaprášenými stránkami. Některé z knih jí nebyly k ničemu, neboť byly napsány v cizích jazycích či stylem tak neproniknutelným, že se věty před jejíma očima jakoby kroutily a svíjely. I ostatní spisy byly náročné a odstrašující. Obsahovaly seznamy faraonů, státních úředníků, kněží-válečníků boha Re; uváděly výčty známých povolání, dochovaných dokumentů, obskurních démonů posílaných plnit nesmyslné úkoly. Šlo o namáhavé pátrání a Kitty při něm několikrát klesla hlava. Probralo ji kvílení policejních sirén v dálce, křik a skandování z nedaleké ulice a jednou hlasité troubení staršího mága, který se šoural chodbičkou a důkladně si přitom čistil nos.

Podzimní slunce už kleslo na úroveň oken knihovny a jeho paprsky zalévaly sedátko nazlátlým světlem. Kitty mrkla na hodinky. Čtvrt na pět! Knihovna bude co nevidět zavírat, a ona ještě nevyhledala knihy pro pana Buttona. A kromě toho musí být za tři hodiny v práci. Šlo o důležitý večer a George Fox z hostince U Žáby si zakládal na dochvilnosti. Unaveně si k sobě po sedátku přitáhla další svazek a otevřela ho. Ještě pět minut a potom –

Kitty zamrkala. Bylo to tam. Osmistránkový seznam vybraných démonů, seřazených podle abecedy. Takže… Kitty s rychlostí získanou cvikem klouzala po seznamu pohledem. Paimose, Pairi, Penrenutet, Ramose… Aha – Rekhyt. Byli tam tři.

Rekhyt (I): Ifrít. Otrok Sneferuta (4. dynastie) a dalších, proslulý zlovolnou povahou. Padl u Chartúmu.
Rekhyt (II): Džin. Přízviskem Kišod. Strážce thébské nekropole (za 18. dynastie). Morbidní sklony.

Rekhyt (III): Džin. Rovněž znám jako Nectanebo nebo Necho. Energický, ale nespolehlivý. Otrok Ptolemaia z Alexandrie (kolem r. 120 př. n. l.).

Je to ten třetí, *musí* to být on… Poznámka byla stručnost sama, ale Kitty se v žilách rozlilo vzrušení. Nový pán, nová možnost. Ptolemaios… To jméno jí bylo povědomé. Pan Button je určitě zmiňoval; byla si jistá, že dokonce vlastní knihy s tím jménem v názvu… *Ptolemaios.* Usilovně vzpomínala… No, až se k němu vrátí, snadno si vyhledá všechno, co s tím souvisí.

S horečným chvatem si poznamenala svůj objev do záznamníku, přetáhla přes něj gumičku a nacpala ho do odřené kabely. Naskládala knihy halabala na hromadu, sebrala je a vrátila do polic. Ještě s tím nebyla hotová, když se v hale rozezněl bzučák. Knihovna zavírá! A ona *pořád* nemá knihy pro svého mistra!

Už musí běžet. Ale když Kitty utíkala chodbou k východu, cítila se jako vítěz. *Dávej si pozor, Bartimae,* říkala si při běhu. *Dávej si pozor… Už tě skoro mám.*

Nathaniel

8

Toho odpoledne bylo jednání Rady ještě únavnější, než John Mandrake čekal. Konalo se v Síni soch ve Westminsteru, místnosti obdélníkového tvaru obložené šedorůžovým kamenem, s vysokou středověkou klenbou a tlustými vrstvami perských koberečků na kamenné podlaze. V tuctu výklenků podél stěn byly rozestavěné sochy starých významných mágů v životní velikosti. Na úplném konci se tyčil Gladstone, strohý a hrozivý. Naproti němu stál, vysoce elegantní v přepychovém fraku, jeho věčný soupeř Disraeli. Byli tu všichni předsedové vlády až do současnosti a několik dalších významných osobností. V některých výklencích sochy dosud chyběly, ale pan Devereaux, současný premiér, nařídil, aby ty volné zaplnila bohatá květinová aranžmá. Obecně se soudilo, že prázdná místa mu příliš připomínají vlastní smrtelnost.

U stropu se vznášely koule šotčího světla a ozařovaly velký kulatý stůl z anglického dubu, vyblýskaný do dokonalého lesku četou udřených šotků, který stál uprostřed sálu. Kolem něj se sesedla Rada nejvýše postavených mágů impéria, kteří si momentálně pohrávali s propiskami a lahvemi minerálky.

Pan Devereaux se pro kulatý stůl rozhodl z diplomatických důvodů. Teoreticky si tu totiž měli být všichni rovni – obdivuhodný postoj, který poněkud podrýval fakt, že on sám zásadně usedal na obrovský zlacený trůn, umně vyřezávaný naducanými cherubínky. Pan Mortensen, ministr války, ho následoval okázalou židlí z leštěného sekvojového dřeva. Pan Collins z ministerstva vnitra se nedal zahanbit a obstaral si monumentální křeslo potažené

smaragdově zeleným brokátem s navoněnými třásněmi. A tak to šlo dál. Pouze John Mandrake a jeho bývalá učitelka Jessica Whitwellová odolali pokušení upravit si sezení podle svého vkusu.

Rozmístění sedadel bylo také zdrojem svárů a situace se nakonec ustálila tak, že věrně odrážela současné rozložení sil v Radě. Po boku pana Devereauxe seděli jeho dva oblíbenci: ministr informací John Mandrake a Jane Farrarová od policie. Vedle Farrarové měli místa paní Whitwellová a pan Collins, o nichž se vědělo, že na vývoj války hledí poměrně skepticky. Vedle Mandraka pak trůnili pan Mortensen a paní Malbindiová z ministerstva zahraničí, jejichž politické strategie se Británie v současnosti držela.

# # #

Schůze začala poměrně neblaze – upoutávkou. Z vedlejší místnosti vyjel podstavec na kolečkách, na němž stála obrovská křišťálová koule. Do podstavce byla zapřažená skupina zotročených šotčíků pod vedením foliota, který je popoháněl bičem z koňských žíní. Když se přiblížili ke stolu, foliot pronikavě vykřikl, šotčíci se postavili do pozoru, a jak dozorce práskal bičem, jeden po druhém mizeli v obláčcích barevné páry. Křišťálová koule zrůžověla, pak zoranžověla. Objevil se v ní široký rozzářený obličej, který na přítomné mrkl a oslovil je:

„Vážené dámy a pánové z Rady! Dovolte mi, abych vám připomněl, že nás již pouhé dva dny dělí od divadelní události desetiletí a společenské události roku! Rezervujte si prosím ihned lístky na premiéru mého nejnovějšího kusu, založeného na životě našeho milovaného přítele a vůdce, pana Ruperta Devereauxe. Připravte se, že se budete smát, dupat, tleskat a zpívat se sborem při slavnostním uvedení hry *Z Wappingu do Westminsteru: politická odyssea*. Přiveďte své partnery, své přátele a hlavně si nezapomeňte kapesníky. Já, Quentin Makepeace, vám slibuji nezapomenutelný večer!“

Obličej vybledl a koule opět potemněla. Shromáždění ministři si odkašlali a zavrtěli se na sedadlech. „Dobrý bože,“ špitl někdo. „On je to *muzikál*.“

Pan Devereaux se na ně radostně usmál. „Quentinovo roztomilé gesto bylo poněkud zbytečné," řekl. „Jsem si jistý, že vy všichni už vstupenky máte."

Měli. Nepřijít do divadla by se nikdo neodvážil.

# # #

Schůze byla zahájena. Pan Mortensen shrnul poslední hlášení z Ameriky, která přes oceán přinesli džinové. Nešlo o nic veselého: vyčerpávající válka v divočině, drobné šarvátky, žádné rozhodující výsledky. Tohle se vleklo už týdny.

John Mandrake poslouchal jen na půl ucha. Zprávy byly předvídatelné a skličující a jenom zvyšovaly pocit marnosti, který ho zaplavoval. *Všechno* se jim vymykalo z rukou – válka, plebejci, situace ve vzdálenějších částech říše. Bylo třeba udělat nějaký rozhodující krok, a co nejdříve, jestli má být národ zachráněn. Věděl, jaký krok by to měl být. Gladstoneova hůl – zbraň neskutečné síly – ležela bez užitku ve sklepení pod touto síní a přímo škemrala, aby ji vzal do ruky někdo, kdo má dost talentu ji použít. Při správném zacházení by rozdrtila vzbouřence, pokořila nepřátele Británie, zahnala vyděšené plebejce zpět do práce. Ale její ovládnutí vyžadovalo mága nejvyšší úrovně, což Devereaux rozhodně nebyl. A proto – z obav o vlastní pozici – ji držel bezpečně pod zámkem.

Uměl by Mandrake hůl ovládnout, kdyby dostal možnost? Po pravdě řečeno to nevěděl jistě. Možná. Byl nejsilnějším mágem v místnosti, snad s výjimkou Whitwellové. Ovšem před třemi lety, když hůl pro vládu získal, se ji pokusil uvést do provozu a selhal.

Tahle vzpomínka, ta zmařená ambice smíšená s pochybnostmi o vlastních schopnostech, to všechno jen zvyšovalo mdlou lhostejnost, která ho poslední dobou přepadala. Den za dnem bojoval s beznadějností svého úkolu – byl obklopený rozhádanými hlupáky, kteří si nedokázali poradit. Jedinou jiskřičku naděje nabízel hon na zrádce Hopkinse. Možná tam konečně dojde k průlomu a on získá aspoň pro jednou hmatatelné výsledky. Ale bude muset počkat na to, s čím přijde Bartimaeus.

Mortensen monotónně mluvil dál. Mandrake umíral nudou a čmáral si do zápisníku nesoustavné poznámky. Napil se vody. A pak začal jednoho po druhém hodnotit své kolegy v Radě.

Tak za prvé, předseda vlády: prošedivělé vlasy, obličej opuchlý a posetý červenými skvrnami od stresu vyvolaného válkou. Vypadal, jako by ho život nesmírně tížil; mluvil váhavě a nesouvisle. Jenom při hovorech o divadle se mu do tváře vracela trocha někdejší živosti a nakažlivého charismatu, které Mandraka tolik okouzlovaly, když byl ještě chlapec. Jinak ale předseda vlády propadal záchvatům nebezpečné mstivosti. Nebylo to dlouho, co předchůdkyně pana Collinse na ministerstvu vnitra, paní Harknettová, vznesla nějaké námitky proti jeho politické strategii. Ten večer pro ni přišlo šest horel. Takové události Mandraka zneklidňovaly, neboť nepůsobily zrovna jako důkaz jasné mysli, tolik potřebné u vůdce národa. A kromě toho byl takový postup dost nemorální.

Vedle Devereauxe seděla Jane Farrarová. Když na sobě ucítila Mandrakův hodnotící pohled, zvedla hlavu a usmála se; tvářila se spiklenecky. Načmárala něco na kus papíru a přistrčila ho k němu. Stálo tam: *Hopkins. Něco nového?* Zavrtěl hlavou, neslyšně zašeptal: „Moc brzy," udělal smutný obličej a přesunul se pohledem k její sousedce.

Ministryně bezpečnosti Jessica Whitwellová se v posledních několika letech nehřála na výsluní přízně předsedy vlády. Nyní ji však pomalu, ale jistě získávala zpět. Z jednoduchého důvodu – byla příliš mocná, aby se dala ignorovat. Vedla asketický život, nesnažila se hromadit bohatství a své síly zasvětila vylepšování práce Bezpečnosti. Hodně útoků vnitřních nepřátel bylo v poslední době rozdrceno v zárodku jen díky jejímu úsilí. Pořád byla vyhublá na kost a nepřirozeně bílé vlasy nosila ostříhané na ježka. Její vztah s Mandrakem byl založen na vzájemném respektu a nenávisti.

Nalevo od ní: pan Collins, nejnovější člen Rady, energický mužík se snědou pletí, kulatým obličejem a věčně trochu popuzeným výrazem. Opakovaně zdůrazňoval škody, které válka působí hospodářství. Měl však dost opatrnosti, aby otevřeně nepožadoval ukončení bojů.

Po Mandrakově pravici seděla proválečná frakce: nejprve Helen Malbindiová, ministryně zahraničí. Povahou byla mírná a plachá, ale pod tlakem současné funkce u ní propukl sklon propadat záchvatům zuřivosti, jimiž nejvíc trpěl personál ministerstva. Nálada se jí dala nejlépe poznat na nose: když byla napjatá, úplně zbělal a odkrvil se. Mandrake si jí moc nevážil.

Carl Mortensen, ministr války, stál vedle Malbindiové a blížil se k závěru svého hlášení. Jeho hvězda dlouhé roky stoupala. Právě on byl nejdůraznějším zastáncem války v Americe a vláda se převážně držela jeho politické linie. Zplihlé světlé vlasy pořád nosil dlouhé (nepovažoval za nutné přiklonit se k vojenskému sestřihu) a pořád sebejistě mluvil o vítězství. Nehty měl však okousané do živého masa a ostatní členové Rady ho sledovali nehybným zrakem supů.

„Připomínám vám, že nesmíme ve svém úsilí ochabnout," říkal právě. „Jde o klíčový okamžik. Vzbouřenci jsou vyčerpaní, zatímco my jsme do svých zdrojů dosud podstatně nesáhli. Mohli bychom se udržet ještě nejméně rok."

Pan Devereaux přejel prstem po zadečku jednoho andělíčka na svém křesle a tiše podotkl: „Za další rok byste už v téhle místnosti nebyl, Carle." Usmál se zpod těžkých víček. „Pokud bychom vás nezačlenili do výzdoby."

Pan Collins se zachichotal; slečna Farrarová se ledově usmála. Mandrake si soustředěně prohlížel víčko své propisky.

Mortensen zbledl, ale pohledem neuhnul. „Rok samozřejmě potřebovat nebudeme. Zmínil jsem to jen pro ilustraci."

„Rok, šest měsíců, šest týdnů – to vyjde nastejno," ozvala se hněvivě paní Whitwellová. „V mezičase nad námi nepřátelé po celém světě získávají navrch. Všude se mluví o vzpouře! V celém impériu to kvasí."

Mortensen udělal obličej. „Přeháníte."

Devereaux si povzdechl. „Jaké je *vaše* hlášení, Jessiko?"

Prkenně se uklonila. „Děkuju, Ruperte. Jen během včerejší noci došlo na naší vlastní půdě ke třem na sobě nezávislým útokům! Moji vlci rozdrtili skupinu holandských nájezdníků na pobřeží Norfolku, zatímco Collinsovi džinové museli odrážet letecký útok nad

Southamptonem. Domníváme se, že šlo o španělské démony, nemám pravdu, Bruci?“

Pan Collins přikývl. „Měli na sobě oranžovo-žluté pláště zdobené erbem Aragonu. Vysílali na střed města déšť Infern.“

„Zatímco *jiná* skupina démonů zpustošila část Kentu,“ pokračovala paní Whitwellová. „Mám dojem, že to vyřizoval pan Mandrake.“ Odfrkla si.

„Správně,“ odpověděl John Mandrake neutrálním tónem. „Nepřátelské síly byly zničeny, ale nezískali jsme žádné informace o jejich původu.“

„Škoda.“ Whitwellová dlouhými bledými prsty zabubnovala do stolu. „I tak je náš problém nasnadě: tohle se projevuje v celoevropském měřítku a jádro našich sil není po ruce, aby zasáhlo.“

Pan Devereaux unaveně přikývl. „Pravda, pravda. Nemá někdo chuť na něco sladkého?“ Rozhlédl se kolem. „Ne? Dobrá, tak si dám sám.“ Odkašlal si. Zdánlivě odnikud se za jeho židlí vynořil vysoký šedý stín a přízračné prsty před něj položily zlatý podnos; vršily se na něm koláčky a cukroví. Stín se opět rozplynul a Devereaux sáhl po koblize s cukrovou polevou. „Vynikající. Jane – sdělte nám, prosím, jaký je policejní náhled na domácí situaci.“

Slečna Farrarová zaujala nonšalantní pózu, v níž nicméně plně vynikla její postava. „Upřímně řečeno nás to značně zneklidňuje. Nejenže musíme čelit těmto útokům, což se nám daří stále hůř, ale je tu i ta věc s nepokoji mezi plebejci. Pořád víc lidí podle všeho dokáže vzdorovat magickým nátlakovým prostředkům. Jsou schopni prohlédnout iluze, odhalit naše zvědy… Ostatní, povzbuzení jejich příkladem, se účastní stávek a demonstrací. Mám strach, že by se z toho mohl stát ještě závažnější problém než válka.“

Předseda vlády si smetl ze rtů cukrový poprašek. „Jane, Jane, nesmíme se nechat rozptylovat. S plebejci se vypořádáme, až na ně přijde řada. Bouří se právě kvůli válce.“ Významně se zadíval na pana Mortensena.

Slečna Farrarová přikývla a do tváře jí přitom půvabně sklouzl pramínek vlasů. „Rozhodnutí je samozřejmě na vás, pane.“

Pan Devereaux se pleskl dlaní do stehna. „Přesně tak. A právě jsem rozhodl, že si dáme malou přestávku. Kávu a zákusky pro všechny, prosím!“

# # #

Šedý stín se vrátil a ministři s různou mírou neochoty přijali občerstvení. Mandrake se hrbil nad šálkem kávy a opět pozoroval Jane Farrarovou. Po pravdě řečeno, v Radě byli spojenci: ostatní jim nedůvěřovali, Devereaux je protěžoval, takže museli už dlouho chtě nechtě držet spolu. Ale to nic neznamenalo. Taková spojenectví se mohla v jediném okamžiku rozpadnout. Jako vždycky mu připadalo obtížné spojit její nepopiratelný křehký půvab s chladnou, tvrdou osobností, která se pod ním skrývala. Zamračil se. Bylo zvláštní, že navzdory jeho sebeovládání, navzdory pevné víře v prospěšnost a oprávněnost vlády mágů, když sledoval někoho jako Farrarová zblízka, cítil se hluboko uvnitř nejistě, nepříjemně a dělalo se mu trochu nevolno. Ale nedalo se popřít, že je velice krásná.

Když se to vzalo kolem a kolem, z *celé* Rady se mu dělalo nevolno. Stálo ho veškerou vnitřní sílu, aby si mezi nimi udržel své postavení. Z každého tu vyzařovala ctižádost, moc, lstivost a prohnanost, všichni vždy jednali výhradně ve svém vlastním zájmu. Dělal to samé, aby přežil.

Možná je to přirozené. Poznal snad někdy někoho, kdo by se choval jinak? V tu chvíli mu před očima bezděčně vytanula tvář Kitty Jonesové. Hloupost! Byla to zrádkyně, násilnická, výbušná, nezkrotná… Z čmáranice v jeho zápisníku se začala vynořovat tvář s dlouhými tmavými vlasy… Hloupost. A ta holka je stejně mrtvá. Chvatně ji začmáral.

A ještě dřív – hrozně, hrozně dávno – tu byla jeho učitelka kreslení. Slečna Lutyensová. Zvláštní, že si už nedokázal jasně vybavit její tvář –

„Vnímáte mě, Johne?“ Hlas pana Devereauxe mu zazněl přímo v uchu. Ucítil, jak mu na tvář dopadají drobečky pocukrované koblihy. „Právě mluvíme o naší pozici v Evropě. Zajímal by mě váš názor.“

Mandrake se napřímil. „Promiňte, pane. Takže, moji agenti mi sdělili, že nepokoje propukají i v tak vzdálených oblastech, jako je

Itálie. Pokud vím, v Římě došlo k nějakým pouličním výtržnostem. Ale to není tak úplně moje pole působnosti.“

Ozvala se ministryně bezpečnosti Jessica Whitwellová, vychrtlá, strohá, tenká jako tyčka. „Zato moje ano. Itálie, Francie, Španělsko, Nizozemí. Všude je to stejné. Naše síly jsou v historicky nejhorším stavu. A důsledek? Nepokoje, demonstrace, vzpoury. Celá Evropa je ve varu. Každý nespokojenec pod sluncem se na nás chystá zaútočit. Do konce měsíce budeme bojovat proti tuctu zemí.“

„Není nutné přehánět, Jessiko.“ Oči pana Mortensena byly jako z ocele.

„*Přehánět?*“ Kostnatá ruka pleskla do stolu a paní Whitwellová se vztyčila. „Tohle bude nejhorší povstání od roku 1914! A kde jsou naše vojenské jednotky? Tisíce mil odsud! Říkám vám, když si nedáme pozor, ztratíme Evropu!“

Teď zvýšil hlas i Mortensen a napůl se zvedl ze židle: „A *vy* snad máte řešení?“

„Samozřejmě. Stáhnout se z Ameriky a přivézt vojáky domů!“

„Cože?“ Mortensen se obrátil k předsedovi vlády s obličejem potemnělým zuřivostí. „Slyšel jste to, Ruperte? To není nic jiného než šíření poraženeckých nálad! Hraničí to s velezradou!“

Kolem zaťaté pěsti Jessiky Whitwellové se rozlila šedomodrá zář, vzduch zadrnčel výbojem nadpřirozené energie.

Její hlas byl náhle ledově klidný. „Mohl byste to zopakovat, Carle?“

Ministr války strnul s prsty zarytými do opěrek svého sekvojového křesla. Očima těkal sem a tam. Nakonec opět klesl na sedadlo, ale vztek ho neopustil. Zář kolem pěsti paní Whitwellové se zamihotala a zhasla. Ministryně bezpečnosti ještě pár vteřin počkala a pak se vítězoslavně posadila.

Podle toho, k jaké sekci patřili, se ostatní ministři buď pošklebovali, nebo mračili. Pan Devereaux si pozorně prohlížel vlastní nehty a tvářil se trochu znuděně.

John Mandrake vstal. Nebyl přívržencem ani Mortensena, ani Whitwellové, a zničehonic pocítil nutkání převzít iniciativu, zariskovat, odhodit svou dusivou nehybnost. „Jsem si jistý, že nikdo z našich vynikajících ministrů neměl v úmyslu někoho urazit a není

tak dětinský, aby se cítil dotčeně," prohlásil. „Oba mají očividně svou pravdu: Jessičina úzkost je oprávněná, neboť situace v Evropě se vyhrocuje. Carlovo odmítnutí přiznat porážku je rovněž chvályhodné. Nemůžeme zanechat Ameriku v rukou zločinců. Rád bych navrhl řešení."

„A to?" Z tónu paní Whitwellové se nezdálo, že by to na ni udělalo dojem.

„Stažení jednotek není odpovědí," pokračoval Mandrake vyrovnaně. „To by vyslalo k našim nepřátelům po celém světě zcela nesprávný signál. Ale *musíme* ten konflikt ukončit. Naši démoni na to nestačí a nestačí na to – pan Mortensen promine – ani plebejští vojáci. Potřebujeme rozhodující zbraň, jakou Američani nemají. Něco, s čím nedokážou soupeřit. Prosté a jednoduché. Použijme Gladstoneovu hůl."

Příval rozhořčených výkřiků, který po jeho návrhu následoval, plně očekával. Nepokusil se ostatní překřičet, ale s nepatrným úsměvem na rtech se opět posadil. Jane Farrarová zachytila jeho pohled a tázavě povytáhla obočí. Všechny ostatní obličeje odrážely různou míru pobouření.

„Vyloučeno!"

„Potrhlý nápad!"

„To naprosto nepřipadá v úvahu."

Hluk zvolna umlkl a Mandrake se pohnul. „Omlouvám se," řekl, „ale vaše námitky tak zcela nechápu."

Carl Mortensen odmítavě mávl rukou. „Hůl není vyzkoušená, prověřená."

„Dá se velmi těžko ovládnout," připojila se Helen Malbindiová.

„Je to vysoce nebezpečný předmět," dodala Jessica Whitwellová.

„Ale o to právě jde," namítl Mandrake. „S tou holí Gladstone dobyl Evropu. Mohla by totéž lehko dokázat s Bostonem. Naši přátelé v Paříži a v Římě se o tom dozvědí a znovu zalezou do děr. Bude po problému. Jakmile se hůl dostane za oceán, vyřídit tu záležitost nepotrvá ani týden. Proč ji držet pod zámkem, když může být řešením všech našich potíží?"

„Protože," ozval se chladný hlas, „jsem rozhodl, že ji nepoužijeme. A *moje* slovo platí."

Mandrake se otočil k předsedovi vlády, který mezitím vstal ze svého křesla. Devereauxův obličej ztvrdl a zvrásnil se, ochablost se z něj vytratila. Oči mu zmatněly a náhle byly úplně nečitelné. „Patrně jste dnes ráno obdržel můj oběžník, Mandraku," řekl. „Hůl i další předměty byly přesunuty do Pokladnice, která se nachází ve sklepení této budovy. Obklopuje je množství vysoce účinných magických bezpečnostních pojistek. Nebudou použity. Rozumíte?"

Mandrake zaváhal. Napadlo ho, že by mohl trvat na svém. Pak si však vybavil osud paní Harknettové. „Samozřejmě, pane," odpověděl. „Ale musím se zeptat proč –"

„*Musíte?* Nic nemusíte!" Premiérův obličej se zkřivil, znetvořil, zdivočelé oči se zahleděly do prázdna. „Uvědomte si laskavě své místo a nepokoušejte se podrývat autoritu Rady svými nesmyslnými teoriemi. Teď zmlkněte, a než zase promluvíte, zkuste se trochu zamyslet. A dávejte si pozor, abyste mě nepřivedl na myšlenku, že sledujete vlastní zájmy." Předseda vlády se odvrátil. „Mortensene – vytáhněte mapy. Ať si můžeme udělat přesnější obrázek o tom, jak si stojíme. Jestli jsem to správně pochopil, obklíčili jsme rebely v bažinaté oblasti…"

# # #

„To bylo trošku ukvapené," špitla Jane Farrarová, když s Mandrakem o hodinu později odcházela chodbou pryč. „Ten, kdo má hůl, drží v rukou skutečnou moc. Devereaux se bojí, jak by dotyčný naložil s ním."

Mandrake zachmuřeně přikývl. Deprese, kterou nakrátko setřásl, se rychle vracela. „Já vím. Ale někdo to musel konečně vyslovit jasně a nahlas. Země se propadá do chaosu. Nepřekvapilo by mě, kdyby polovina Rady kula nějaké vlastní pikle."

„Soustřeďte se na to spiknutí, o kterém víme. Máte už něco o Jenkinsovi?"

„Ještě ne, ale nebude to trvat dlouho. Nasadil jsem na to svého nejlepšího džina."

Bartimaeus

9

Už od dob starého Egypta, kdy jsem na sebe vzal podobu stříbrného sokola, abych mohl sledovat kušitské nájezdníky daleko přes písečné duny, jsem byl v nenápadném špehování jednička. Vezměte si například ty nájezdníky: nechávali za sebou džiny v podobě šakalů a štírů, kteří měli hlídkovat v poušti. Ale sokol letěl vysoko, skrytý v oslepující sluneční záři, a snadno kolem nich proklouzl. Hnízdo nájezdníků jsem objevil mezi modrozelenými gumovníky v oáze Kharga a přivedl k nim faraonovu armádu. Zahynuli do jednoho.

Nyní jsem uplatňoval stejné diskrétní, ale smrtící schopnosti, přestože musím připustit, že za daleko méně působivých okolností. Místo zuřivé hordy nájezdníků oděných v kůžích pum jsem tu měl hubeného zrzavého tajemníka, místo rozlehlých saharských plání smradlavou zadní uličku Whitehallu. Jinak to přirovnání sedělo. Jo, a taky jsem teď nebyl sokol – do Londýna se mnohem víc hodil vypelichaný vrabec.

Seděl jsem na parapetu a pozoroval špinavé okno naproti. Ať už ten parapet vlastnil kdokoli, ptáky dvakrát nemiloval. Vyzdobil to tam ptačím lepem, kovovými bodci a drobečky otráveného chleba. Klasické anglické přivítání. Skopl jsem ty drobky do ulice, lep jsem zuhelnatěl drobným Infernem, vylomil pár bodců a vecpal své křehké tělo do vzniklého otvoru.

Tou dobou jsem už byl tak zesláblý, že mě tenhle herkulovský úkol prakticky dorazil. Když jsem se tam usadil, abych sledoval svou kořist, strašně se mi točila hlava.

Rozhodně mě nečekala žádná strhující podívaná. Přes hodně dlouho neumyté sklo jsem viděl Clivea Jenkinse sedět za stolem. Bylo to takové hubené nahrbené nedochůdče; kdyby mělo dojít k přímému střetu mezi ním a vrabcem, vsadil bych na ptáka. Drahý oblek na něm podivně visel, jako by se ho nechtěl moc dotýkat; jeho košile měla příšernou slézovou barvu. Byl bledý a trochu pihatý, zpoza tlustých brýlí krátkozrace mžourala malá očka. Zrzavé vlasy měl ulízané dozadu jako mastnou srst, takže připomínal zmoklou lišku. Drobnýma kostnatýma rukama bez elánu ťukal do klávesnice psacího stroje.

Mandrake se v odhadu Jenkinsových schopností nemýlil. Jakmile jsem se usadil na svém stanovišti, prověřil jsem všech sedm rovin, jestli tam nejsou nastražené senzorické sítě, sledovací hranoly, bystrozraký, stínochody, pátrací koule, matrice, čidla reagující na změny teploty, odpalovací pera, duchové, osidla či jakákoli jiná bezpečnostní opatření, na jaká by mág mohl připadnout. Ani ťuk. Měl na stole hrnek s čajem a to bylo všechno. Číhal jsem na nějaký náznak magické komunikace s Hopkinsem či jinou osobou, ale tajemník neřekl ani slovo a neprováděl žádná znamení. Cvak cvak, cvak cvak, poskakovaly jeho prsty po klávesnici. Čas od času se zastavily, aby zamnuly nos, posunuly brýle nebo podrbaly svědící místečko na špičce brady. A v tomto duchu plynulo celé odpoledne. Jedním slovem strhující.

Přestože jsem se ze všech sil snažil soustředit na práci, myšlenky se mi čas od času zatoulaly, za a) protože to byla taková děsná otrava a za b) protože z rozbolavělé esence se mi motala hlava a nedokázal jsem myslet jasně. Bylo to jako trpět chronickým nevyspáním: neustále jsem v duchu odbíhal a do myšlenek se mi vtíraly věci, které s mým úkolem nesouvisely. Ta dívka, Kitty Jonesová; to, jak si můj starý nepřítel Faquarl brousil sekáček na maso; v nesmírné dálce jsem viděl Ptolemaia – předtím, než se změnil. Pokaždé jsem se musel násilím vrátit do přítomnosti, vyděšený, že jsem něco prošvihl, ale Jenkins pořád trčel za stolem, takže se houby stalo.

Minula půl šestá a s tou hodinou se Jenkins téměř nepostřehnutelně změnil. Jako by se mu v žilách rozproudila krev, bystře a lstivě, jeho otupělost byla pryč. Zručně nasadil na psací stroj

kryt, urovnal si stůl, posbíral pár hromádek papíru a přehodil si přes ruku kabát. Odešel z kanceláře a zmizel mi z dohledu.

Vrabec si ztuha protáhl křídla, potřásl hlavou, aby si ulevil od otupující bolesti za očima, a vzlétl. Proletěl jsem nad postranní uličkou a vznesl se nad ruch Whitehallu, kde se autobusy zvolna prodíraly odpolední špičkou a z pancéřovaných vozů čas od času mezi lidi vystupovali příslušníci Noční policie. Válka vyvolávala v ulicích bouře a úřady nehodlaly v centru hlavního města nic riskovat. Ze skulin pod štíty okolních budov sledovali cvrkot šotci a folioti.

Snesl jsem se na ořešák na malém nádvoříčku, které oddělovalo budovu Oddělení vnitřních záležitostí od ulice, a čekal jsem. Pode mnou u brány postával policista. Vzápětí se dveře otevřely a vynořil se z nich Jenkins; na sobě měl dlouhý kožený kabát a v jedné ruce si nesl pomačkaný klobouk. U brány kývl na strážného, ukázal mu průkaz a vyšel ven. Odbočil na sever, do hloubi Whitehallu, posadil si klobouk na hlavu ve šviháckém úhlu a náhle svižným krokem se vnořil do davu.

Není úplně jednoduché sledovat jednu osobu ve velkém shluku lidí, ale když jste zkušení stopaři jako já, zvládnete to levou zadní. Trik spočívá v tom, nenechat se rozptýlit. Nespouštěl jsem pohled z vršku Jenkinsova klobouku, vznášel jsem se vysoko a držel se trochu za ním, pro případ, že by se rozhlédl. Nehrozilo moc velké nebezpečí, že by si mě všiml, ale znáte mě, rád dělám věci jak se patří. Museli byste si pořádně přivstat, abyste mě překonali v umění tajného sledování.*

Podzimní slunce nad střechami klesalo za stromy Hyde Parku a po obloze se rozlévala půvabná narudlá záře. Vrabec se na ni uznale zadíval. Připomínala mi dobu pyramid, kdy džinové poletovali jako vlaštovky nad hrobkami králů a –

* Jednou, když jsem pracoval pro algonkinské šamany, se do našeho tábora po setmění vetřel nepřátelský ifrít a unesl náčelníkovo dítě. Když jsme to zjistili, ifrít byl už daleko; zamaskoval se jako bizoní samice a na dítě vrhl Kouzlo, takže vypadalo jako bučící tele. Ale ifríti mají ohnivá kopyta; sto mil jsem sledoval stopu sežehlé trávy na zvlněné prérii a probodl únosce stříbrným kopím. Dítě se vrátilo živé, jen trochu zelené ze vší té spořádané trávy.

Poblíž zatroubil autobus, vrabec sebou trhnul a prudce se vrátil do přítomnosti. *Bacha* – málem jsem se ztratil ve vzpomínkách… Tak co to tu máme: Jenkins…

Sakra.

Zoufale jsem se rozhlížel sem a tam. Kde je ten nápadný klóbrc? Nikde po něm ani stopy. Možná si ho sundal… Ne, ani liščí čupřinu nikde nevidět. Muži, ženy, děti, to jo. Celá pestrá směsice lidstva. Ale žádný Jenkins.

Vrabec podrážděně cvaknul zobákem. Tohle *je* Mandrakova vina. Kdyby mi poskytl pár měsíců odpočinku, myslelo by mi to daleko líp. Nerozptyloval bych se tak snadno. Jako tenkrát, když –

Soustřeď se. Jenkins možná nastoupil do autobusu. Rychle jsem proletěl kolem několika nejbližších, ale tajemník neseděl ani v jednom. Což znamenalo, že se buďto jen tak vypařil, nebo zašel někam do baráku…

V tu chvíli jsem si všiml hospody U Zralého sýra, která byla vmáčknutá mezi dvě kancelářské budovy zhruba v místech, kde se mi Jenkins ztratil. Protože k dobrovolné dematerializaci u lidí dochází jen zřídka,[*] usoudil jsem, že hospoda bude pravděpodobnější.

Nesměl jsem ztrácet čas. Vrabec se zřítil na chodník jako kámen a mezi nohama spěchajících lidí se neviděn propletl k otevřeným dveřím. Když jsem jimi procházel, zaťal jsem zuby a proměnil se: z vrabce se stala vypasená moucha masařka. Bolestí z proměny se mi zatmělo před očima. Ztratil jsem orientaci, chvilku jsem kličkoval zakouřeným vzduchem a pak s tichým šplouchnutím přistál ve sklenici vína, kterou si právě nesla k ústům nějaká dáma.

Vycítila pohyb, zadívala se do skleničky a uviděla mě plavat na zádech kousíček pod jejím nosem. Zamával jsem na ni chlupatou nožkou; zavřeštěla jako pavián a švihla sklenicí od sebe. Víno vystříklo do obličeje jednomu muži u baru; leknutím sebou trhnul a srazil z barových stoliček dvě další ženy. Křik, ječení, zmatek. Zavládl chaos. Masařka nasáklá vínem přistála na barpultu, poskočila, sklouzla, narovnala se a ukryla se za misku buráků.

[*] Obvykle bývá nedobrovolná, např. když je zasáhnete Detonací.

No, sice jsem nebyl *tak* nenápadný, jak bych si přál, ale aspoň jsem způsobil dostatečný rozruch, abych se mohl rychle porozhlédnout kolem. Otřel jsem si víno z několika plošek složeného oka, rychle odhopsal z barpultu mezi bramborovými lupínky a sáčky vepřových výpečků a vylezl po nejbližším sloupu. Ze stropu jsem přehlédl situaci.

A uprostřed místnosti uviděl Jenkinse, jak se vybavuje se dvěma dalšími lidmi.

Moucha popoletěla mezi stíny blíž a prověřovala přitom roviny. Žádný z mužů na sobě neměl aktivní magické obrany, ačkoli z jejich šatů čišel pronikavý pach kadidla a bledý, nezdravý odstín jejich kůže byl typický pro zaměstnané mágy. Rozhodně to nebyl nijak oslnivý trojlístek – stejně jako Jenkins, i zbývající dva na sobě měli obleky, které jim byly příliš velké a pořádně jim neseděly. Boty měli moc špičaté a vycpávky na ramenou příliš vysoké. Všem třem bylo mezi dvaceti a třiceti lety, aspoň podle mého odhadu. Učňové, tajemníci: žádného neobklopovala aura moci. Ale hovořili naléhavě. V šeru, které v hostinci U Zralého sýra vládlo, se jejich oči leskly fanatickým zápalem.

Moucha usazená hlavou dolů na stropě se natahovala, aby slyšela, co si povídají. Smůla – hlahol od baru všechno přehlušoval. Snesl jsem se níž, ostražitě kroužil kolem a vztekal se nad tím, že v blízkosti není příhodná zeď. Zrovna mluvil Jenkins; popoletěl jsem tak blízko, že jsem ucítil jeho pomádu a mohl si prohlédnout rozšířené póry na nose.

„… věc je postarat se, abyste byli na ten večer připravení. Už jste si vybrali?“

„Burke jo. Já ještě ne.“ To se ozval nejvyzáblejší z té trojky, postavička s propadlým hrudníkem a slzícíma očima – ve srovnání s ním vypadal Jenkins jako Atlas.[*] Ten třetí chlápek, Burke, nebyl o moc lepší: křivonožka s rameny plnými lupů.

[*] *Atlas:* márid oplývající mimořádným množstvím síly a svalové hmoty, kterého řecký mág Feidiás zaměstnal při stavbě Parthenónu kolem roku 440 př. n. l. Atlas se ulejval a odfláknul základy. Když se objevily trhliny, Feidiás ho uzavřel pod zemí a spoutal ho tak, aby navždy podpíral stavbu. Co já vím, možná tam pořád ještě je.

Jenkins nesouhlasně odfrkl. „Tak s tím pohněte. Použijte Trismegista nebo Portera – v obou najdete spoustu možností.“

Záprtek žalostně zabečel: „Ve výběru problém není, Jenkinsi. Jde o to, že… Totiž, jak by to mělo být mocný? Nechtěl bych –“

„Snad jste nedostal nahnáno, Withersi?“ Jenkinsův úsměv byl sžíravý, nepřátelský. „Palmer se pokusil vycouvat a víte přece, co se mu stalo. Ještě není pozdě najít někoho jiného.“

„Ne, ne, ne.“ Withers se mohl přetrhnout s ujišťováním. „Budu připravený. Budu připravený. Kdykoli budete potřebovat.“

„Je nás hodně?“ zeptal se Burke. Zatímco Withers bečel jako ovce, Burkeův hlas byl bučivý – typický pro rozšafného nudného hlupáka.

„Ne,“ odpověděl Jenkins. „To víte, že ne. Celkem sedm. Jeden na každou židli.“

Burke se tiše škytavě zasmál. Withers se zachichotal v nepatrně vyšší tónině. Zdálo se, že je ta představa pobavila.

Pak se Withersovi vrátila opatrnost. „A víte jistě, že mezitím jsme v bezpečí?“

„Devereaux se soustředí na válku a Farrarová s Mandrakem na nepokoje mezi plebejci. Všichni toho mají na talíři moc na to, aby si všímali nás.“ Jenkinsovi blýsklo v očích. „Koneckonců, copak si nás někdy někdo všímal?“ Odmlčel se, aby si všichni mohli dopřát chvilku nenávistného mračení, a pak si znovu nasadil klobouk. „Fajn, už musím jít,“ řekl. „Ještě se potřebuju někde zastavit. A nezapomeňte na šotky.“

„Ale ten pokus…“ Burke se naklonil blíž. „V jednom má Withers pravdu. Chceme vidět *důkaz*, že to funguje, než… Rozumíte?“

Jenkins se zasmál. „Dostanete ho. Hopkins vám osobně předvede, že to nemá žádné vedlejší účinky. Ale ujišťuju vás, že je to velmi efektní. Pro začátek –“

Plesk. Tento neobvyklý zvuk rázem uťal moje slídění. V jednu chvíli jsem diskrétně bzučel Jenkinsovi u ucha, vzápětí se jako blesk z čistého nebe snesly dolů stočené noviny a srazily mě na podlahu.

Byl to zákeřný útok ze zálohy.[*] Zřítil jsem se na zem, hlava se mi točila, všema šesti nohama jsem bezmocně hrabal do vzduchu. Jenkins a spol. na mě shlédli s mírným překvapením. Útočník, svalnatý barman, na ně zvesela zamával novinami.

„Dostal jsem ji," usmál se. „Bzučela vám hnedka u ucha, pane. A taky byla nechutně velká, na to, že na masařky není sezona."

„To teda není," potvrdil Jenkins. Přimhouřil oči a nepochybně mě zkoumal přes čočky, ale byl jsem moucha až do čtvrté roviny, takže zjistil houby. Prudce se pohnul a zvedl nohu, aby mě zašlápl. Možná s větší hbitostí, než jaká se dala od omráčené mouchy čekat, jsem uhnul a na nejistých křídlech odletěl k nejbližšímu oknu.

Venku na ulici jsem zůstal poblíž dveří hostince a ve volném čase jsem zkoumal svoji rozbolavělou esenci. Je hrůza, kam ten svět spěje, když džina, jenž -----[†], porazí srolované noviny, ale bohužel se to nedalo popřít. Všechny ty proměny a otloukání mi ani trochu neprospívaly. *Mandrake…* Za všechno může Mandrake. A zaplatí za to při první příležitosti, která se naskytne.[‡]

Z obavy, že Jenkinsovi možná došlo, že nejsem úplně obyčejný hmyzák, jsem zvolil taktický ústup, ale k mé úlevě vyšel dotyčný za pár minut ze dveří a vyrazil Whitehallem zpátky. Věděl jsem, že mouchu mi už nespolkne, a tak – s tichým bolestným sténáním – jsem se opět proměnil ve vrabce a jal se ho pronásledovat.

---

[*] Nejhorší bylo, že šlo o výtisk *Pravdivých válečných příběhů*. Mandrakova plátku! Další křivda, kterou můžu připsat na nekonečný seznam jeho zločinů.

[†] Sem si vložte slavný čin dle vlastního výběru z následujících možností: a) sám bez pomoci přemohl utukku v bitvě u Kadeše, b) vytesal mohutné hradby Uruku ze živé země, c) zničil tři po sobě jdoucí pány použitím Hermetické vytáčky, d) rozprávěl se Šalamounem, e) atakdále.

[‡] Ne že bych se ve svém současném stavu na něco zmohl. Přinejmenším ne sám. Jistí džinové, například Faquarl, už dlouho hlásali myšlenku kolektivní vzpoury proti mágům. Vždycky jsem to zavrhoval jako totální pitomost, která nemá sebemenší šanci na úspěch, ale kdyby mě Faquarl oslovil s nějakým bláznivým plánem právě teď, připojil bych se k němu s jásotem a máváním.

# # #

Zatímco na město padal soumrak, mág Jenkins kráčel pěšky uličkami v centru Londýna. Měl ještě tři další schůzky. K té první došlo v krčmě nedaleko Trafalgar Square. Tentokrát jsem se nepokusil vstoupit, ale sledoval jsem oknem, jak se vybavuje se ženou s úzkýma očima, oblečenou v pytlovitých šatech. Pak se vydal přes Covent Garden do Holbornu, kde vešel do malé kavárny. Opět jsem považoval za rozumné držet se od něj dál, ale člověka, s kterým mluvil, muže středního věku s divným rybím obličejem, jsem si dobře prohlédl. Jeho rty vypadaly, jako by si je vypůjčil od tresky. Stejně jako moje esence, i moje paměť byla plná děr, ale stejně mi byl povědomý… Ne – vzdal jsem to. Nedokázal jsem si ho zařadit.

Celé to bylo pěkně podivné. Podle toho, co jsem vyslechl, šlo nepochybně o nějaké spiknutí. Jenže tihle lidi mi připadali jako naprosto nevhodní kandidáti na nebezpečné intriky. Nikdo z nich nebyl ani mocný, ani schopný. Upřímně řečeno, přesně naopak. Kdybyste seřadili všechny londýnské mágy u zdi hřiště a vybírali si z nich fotbalové týmy, tihle by tam zbyli jako poslední, vedle tlusťocha a kluka s rukou v sádře. Jejich očividná nemožnost byla zjevně součástí plánu, ale ať jsem se snažil, jak jsem chtěl, nedokázal jsem uhodnout, co je to za plán.

Nakonec jsme zapadli do sešlé kavárničky v Clerkenwellu a tam jsem na Jenkinsovi poprvé postřehl nepatrnou změnu. Až dosud byl živoviální, rázný, vystupoval nonšalantně. Teď však před vstupem zaváhal, jako by se potřeboval uklidnit. Uhladil si vlasy, srovnal vázanku, a dokonce si v zrcátku, které vytáhl z kapsy, prohlédl beďar na bradě. Pak vešel dovnitř.

Tak *tohle* bylo zajímavé. Tady se nechystal mluvit ani se sobě rovnými, ani s podřízenými. Možná uvnitř čeká sám pan Hopkins. Musel jsem to zjistit.

Což znamenalo, že jsem musel zatnout vrabčí zobák a znovu se proměnit.

Dveře kavárny byly zavřené, okna taky. Ve škvíře pode dveřmi zářil proužek žlutého světla. Se zoufalým zasténáním jsem se proměnil v proužek dýmu, který se v unavené spirále protáhl skulinou.

Uvnitř se vznášel těžký vzduch, prosáklý vůní kávy, cigaretovým dýmem a odérem škvařící se slaniny. Špička kouřové spirály vykoukla pode dveřmi, ucouvla a rozhlédla se na obě strany. Všechno jsem měl trochu zamlžené – po proměně se mi zrak kalil víc než předtím – ale přesto jsem rozeznal Jenkinse, který se zrovna usazoval u vzdáleného stolku. Společnost mu tam dělal člověk, z nějž byl vidět jen tmavý obrys.

Kouř se vinul přes místnost a držel se nízko u podlahy; protahoval se kolem nohou židlí i bot zákazníků. Napadla mě znepokojivá myšlenka; zastavil jsem se pod jedním stolkem a vyslal jsem před sebe Pulz, který měl vystopovat veškerou nepřátelskou magii.* Během čekání jsem pozoroval Jenkinsova společníka, ale seděl ke mně zády, takže jsem neviděl žádné podrobnosti.

Pulz se vrátil zpátky – ostře oranžový, se stopami červené. Zachmuřeně jsem sledoval, jak přede mnou bledne. Takže tu pracovala magie, a nebyla slabá.

Co bych měl udělat? Připustit porážku a odejít s nepořízenou by mi nepomohlo odhalit Jenkinsovy plány, což byl jediný způsob, jak si zajistit propuštění. Kromě toho, pokud ta temná silueta *byl* Hopkins, mohl jsem ho později stopovat, vrátit se k Mandrakovi a do rána být volný. Vzato kolem a kolem, bez ohledu na rizika jsem musel zůstat.

No fajn, ani hradby Prahy nebyly vztyčeny bez nebezpečí či námahy.† Proužek dýmu se několikrát tiše zavlnil, vinul se mezi stolky a pomalu, ale jistě se blížil k místu, kde seděl Jenkins. U předposledního stolu jsem sebral v záhybu plastového ubrusu všechny síly a ostražitě vykoukl ven.

---

* Pulz měl podobu malé zelenomodré koule asi o velikosti cvrnkací kuličky, která byla viditelná pouze na sedmé rovině. Jejím účelem bylo prohnat se všemi kouty prostoru, v němž jsme se nacházeli, a vrátit se k vysílateli. Při návratu její barva odrážela úroveň magie, kterou Pulz objevil: modrozelená znamenala, že prostor je čistý, žlutá, že se tu nacházejí stopy magie, oranžová naznačovala silná kouzla a červená a fialová byly pokynem udělat čelem vzad a fofrem vypadnout.

† A taky jsem je nevztyčil já. Pluky šotků, které jsem donutil, aby pro mě dřely, makaly ze všech sil, zatímco já se v bezpečné vzdálenosti válel v houpací síti a díval se na hvězdy.

Teď jsem tu tmavou postavu viděl zcela zřetelně, i když ke mně byla pořád zády. Byl to muž oblečený v těžkém kabátě a klobouku se širokou krempou, který mu stínil tvář.

Jenkins v obličeji celý zežloutl napětím, „…a dneska ráno přijel z Francie Lime," říkal právě.* „Všichni jsou v pohotovosti a dychtivě očekávají svou chvíli." Nuceně si odkašlal. Ten druhý neřekl nic. Vyzařovala z něj mlhavě povědomá magická aura. Namáhal jsem svou zuboženou paměť. Odkud já jen tohle znám?

Nad mým stolem se něco prudce pohnulo. Proužek dýmu ucukl a zavlnil se jako mořská sasanka, ale byl to planý poplach. To jenom přišel číšník se dvěma šálky kávy. Postavil je před Jenkinse a toho druhého. Když odcházel, falešně si k tomu pohvizdoval.

Nespouštěl jsem z vedlejšího stolu oči. Jenkins si dal doušek kávy. Nepromluvil.

Po druhém šálku se natáhla ruka – velká ruka. Její hřbet křižovala podivná změť tenkých bílých jizev.

Sledoval jsem, jak ruka bere šálek a zlehka ho zvedá ze stolu. Hlava se trochu pootočila, když ji muž sklonil, aby se napil; zahlédl jsem mohutné čelo, zahnutý nos, štětiny přistřiženého černého plnovousu. A potom, příliš pozdě, jsem ho poznal.

Zabiják se napil kávy. Stáhl jsem se zpět do stínů.

* Lime! *Tohle* jméno jsem měl na jazyku. Ten chlápek s rybím ksichtem v kavárně patřil ke spiklencům z Lovelaceovy aféry, která se odehrála před pěti lety. Jestli *ten* najednou vylezl z díry, rozhodně se schylovalo k něčemu velkému.

10

Malér byl v tom, že tohohle chlapa jsem znal. Potkali jsme se už dvakrát a při obou příležitostech mezi námi došlo k názorové neshodě, kterou jsme se usilovně snažili vyřešit civilizovaným způsobem. Ale ať už jsem ho rozmáčkl sochou, uvolnil pod ním Detonaci, nebo (jako při tom posledním setkání) ho prostě podpálil a srazil z kopce, zdálo se, že nikdy neutrpěl sebemenší zranění. Na druhé straně on mě téměř úspěšně zlikvidoval různými druhy stříbrných zbraní. A zrovna teď, když jsem na tom nejhůř, se musí vynořit znovu. To mě zaskočilo. Ne že bych se ho *bál*, samozřejmě; božínku, to si nemyslete. Jenom jsem byl oprávněně znepokojen.

Jako vždy měl ten žoldák na nohou stařičké kožené boty, odřené a obnošené, které vysloveně páchly magií.[*] Pravděpodobně právě tohle aktivovalo můj Pulz. Sedmimílové boty, které dokážou v jediném okamžiku překonat obrovské vzdálenosti, jsou skutečná vzácnost. Ve spojení s mimořádnou odolností toho chlapa a jeho zabijáckým výcvikem to z něj dělalo hrozivého nepřítele. Byl jsem docela rád, že jsem dobře schovaný za ubrusem.

Zabiják vypil kávu na jediné polknutí[†] a opět položil zjizvenou ruku na stůl. Pak promluvil. „Tak co, už si vybrali?“ Byl to ten starý známý hlas, klidný, rozvážný a hluboký jako oceán.

Jenkins přikývl. „Ano, pane. A šotky taky. Doufám, že to bude stačit.“

„Zbytek dodá náš vůdce.“

Aha! Konečně se dostáváme k věci! Vůdce! Je to Hopkins, nebo někdo jiný? Od bolesti mi hučelo v hlavě a špatně jsem slyšel. Radši

[*] Na rozdíl od většiny bot mého pána, které prostě jen páchly.

[†] Musela být ještě pořádně horká. Byl to fakt drsňák.

bych se měl dostat blíž. Proužek dýmu se maličko vysunul zpod stolu.

Jenkins usrkával kávu. „Přejete si, abych udělal ještě něco, pane?“

„Zatím ne. Dodávky opatřím já.“

„A co sítě a provazy?“

„O to se taky postarám. Mám už v téhle oblasti… zkušenosti.“

Sítě! Provazy! Dodávky! Když to dáte dohromady, co dostanete? No, taky nemám tušení. Ale znělo to hodně podezřele. Samou dychtivostí jsem se přitočil trochu blíž.

„Běžte domů,“ vyzval ho zabiják. „Zvládl jste to dobře. Teď to půjdu ohlásit panu Hopkinsovi. Věci se dávají do pohybu.“

„Co když se s ním budu potřebovat spojit? Pořád bydlí v Ambassadoru?“

„Zatím ano. Ale kontaktujte ho pouze v nejnutnějším případě. Ať na sebe zbytečně neupozorníme.“

Proužek dýmu pod vedlejším stolem by se kroutil nadšením, kdyby neměl tak ztuhlou esenci. Ambassador bude určitě nějaký hotel. Což znamenalo, že jsem sehnal Hopkinsovu adresu, přesně jak si Mandrake přál. Svobodu už mám na dosah! Jak říkám, možná teď sice nejsem na vrcholu sil, ale pokud jde o nenápadné sledování, nikdo na mě nemá.

Jenkins se zatvářil trochu zamyšleně. „Když už o tom mluvíme, pane… Zrovna jsem si vzpomněl… Totiž, když jsem dneska mluvil s Burkem a Withersem, poletovala kolem mě moucha. Možná to nic neznamenalo, ale –“

Zabijákův hlas zaduněl jako vzdálené hromobití. „Skutečně? A co jste udělal?“

Jenkins si posunul kulaté brejličky na nose výš – to gesto bylo výrazem úzkosti, kterou jsem docela dobře chápal. Zabiják byl dobře o třicet centimetrů vyšší než on a skoro dvakrát tak široký. Jedinou ranou by Jenkinsovi dokázal zlomit vaz. „Začal jsem se mít na pozoru,“ vykoktal, „ale nic jsem neviděl.“

Přirozeně. Proužek dýmu se pod stolem vítězně zašklebil.

„A taky jsem požádal Trukleta, svého šotka, aby mě zpovzdálí sledoval a podal mi hlášení.“

Do háje. To nezní dobře. Stáhl jsem se z dohledu a chvíli se proplétal mezi nohama židlí a stolů a zkoumal všechny roviny. Nejdřív nikde nic. A pak, co to nevidím? Po podlaze si to šmejdí pavouček. Nakukoval pod každý stůl, očka těkala sem a tam. Vznesl jsem se mimo jeho zorné pole a plíživě se vlnil ve stínech. Čekal jsem.

Pavouček přišmejdil k mému stolu. Prošel pod něj… okamžitě mě zahlédl a zvedl se na zadní nožky, aby spustil poplach. Proužek dýmu se snesl dolů a obklopil ho. Krátký zápas, zoufalé zapištění.

Vzápětí se proužek dýmu opět pohnul. Nejdřív se pomalu, ztěžka přeléval jako krajta po vydatném obědě, ale brzy nabral rychlost.*

Ohlédl jsem se. Spiklenci se právě rozcházeli. Zabiják se zvedl, Jenkins zůstal sedět a nejspíš čekal na příchod svého šotka.† Musel jsem se rozhodnout.

Mandrake mi nařídil najít Hopkinse a odhalit jeho spiknutí a pro splnění první žádosti jsem už udělal celkem hodně. *Mohl* jsem se na místě otočit a vrátit se ke svému pánovi, protože jsem odvedl dost dobrou práci, abych si po právu zasloužil propuštění. Bohužel na „práva“, a především na ta moje, Mandrake nikdy nebral velký ohled. Už jsem se v něm mockrát zklamal. Bude lepší si to pojistit a zasypat ho takovou hromadou informací, aby mu nezbylo než mi pokorně poděkovat a uvést mě do pentagramu.

A právě teď se zabiják chystal vyrazit za Hopkinsem.

Proužek dýmu se pod stolem stočil jako pružina. Nespouštěl jsem zrak z podlahy. Nic…, pořád nic… Přede mnou se vynořily dvě boty; stará hnědá kůže, odřená a obnošená.

Když mě míjely, rozvinul jsem se, vymrštil se – a v letu se opět proměnil.

Zabiják důstojnými kroky mířil ke dveřím. Kabát mu vrzal, zbraně cinkaly. V záhybu pravé boty se držela malá ještěrka s dlouhými drápky.

---

* Esence chudáka Trukleta moc výživná nebyla. Normálně bych nad ní ohrnul nos, ale tohle byly zoufalé časy a já potřeboval veškerou dostupnou energii, ber kde ber. A kromě toho se mě ten hajzlík chystal prásknout.

† To si teda počká. Měl bych mu koupit ještě jedno kafe.

# # #

Venku mezitím padla noc. Po vzdálené ulici tu a tam projel vůz. Kolem chodilo jen málo lidí. Žoldák za sebou nechal zaklapnout dveře kavárny, udělal pár kroků a zastavil se. Ještěrka zaryla drápky hlouběji. Věděl jsem, co přijde.

Záškub magie, vibrace, která mnou otřásla do hloubi esence. Bota, které jsem se přidržoval, se zvedla, naklonila se, opět dopadla – byl to jediný krok, ale ulice, noc i světla kavárny se všude kolem mě rozmazaly do plynulého proudu. Další krok, a ještě jeden. Proud světla se zamihotal. Matně jsem vycítil budovy, lidi a nějaké roztříštěné zvuky, ale musel jsem se soustředit na to, abych se držel jako klíště, zatímco se sedmimílové boty pohybovaly bez ohledu na normální prostor a čas. Bylo to jako ocitnout se zase zpátky na Onom světě; docela bych si tu jízdu užíval, nebýt toho, že jsem cítil, jak se mi z končetin odlupují drobounká zrnka esence a mizejí v dálce za námi jako vyhaslé oharky z ohně. I když mě nedávná svačinka zahřála, začínalo mi dělat potíže udržet si nějakou použitelnou podobu.

Po třetím kroku se bota zastavila. Rozmazaná světla se rázem slila a proměnila v nové prostředí, jinou část Londýna, několik mil od kavárny. Počkal jsem, až se mi přestanou protáčet oči v důlcích, a pak jsem se zasmušile rozhlédl kolem.

Byli jsme v jednom z parků poblíž Trafalgar Square. S večerem se sem stahovali místní plebejci, aby tu našli trochu zábavy a oddechu. V tomto snažení je podporovaly laskavé státní úřady, které – během měsíců, kdy se válka vyvíjela dost černě – pořádaly každodenní veselice toho nejhlučnějšího, nejkřiklavějšího druhu, útočící na smysly a odrazující od rozjímání.

V dálce uprostřed parku se leskl velkolepý Skleněný palác, pohádková změť kupolí a minaretů, které zářily oslepujícím jasem. Stavba zbudovaná z dvaceti tisíc zaoblených skleněných tabulí zasazených do kovové konstrukce vznikla v prvním roce války a postupně ji obsadila spousta snackbarů, kolotočů, medvědinců, panoptik a dalších atrakcí. Mezi plebejci byl oblíbený; mezi džiny ani moc ne. Tolik železa nám nedělalo dobře.

Po parku, matně osvětleném barevnými šotčími lampičkami rozvěšenými mezi stromy, byly tu a tam roztroušené další zábavní pavilony. Tady se zvedala a opět propadala horská dráha a divoce vířily kolotoče. V Sultánově paláci smyslné krásky tančily před smečkou opilých plebejců.[*] Podél hlavní uličky protínající park stály naražené sudy vína a piva a na rožních se smutně otáčely hovězí čtvrti. Zabiják teď normální lidskou chůzí vyrazil mezi ně.

Minuli jsme Koutek zrádců, kde se několik zajatých vzbouřenců houpalo ve skleněné kleci nad vyjícím davem. Vedle nich, v jiném skleněném vězení, byl na první rovině viditelný odporný černý démon. Vrčel, nafukoval se a hrozil užaslým divákům pěstí. Za tím vším se nacházelo jeviště a rozměrný transparent hlásal název uváděného kusu: *Porážka zrádných kolonií.* Po jevišti pobíhali herci, kteří za pomoci gumových mečů a lepenkových démonů předváděli oficiální verzi války. Všude, kam jste se podívali, usměvavé dámy rozdávaly do natažených rukou zdarma přílohy *Pravdivých válečných příběhů.* Randálu, barev a zmatku tu bylo tolik, že nikdo z přítomných neměl šanci myslet jasně, natož formulovat logický argument proti válce.[†]

Tohle všechno jsem už viděl mockrát. Teď jsem se soustředil na zabijáka, který uhnul z hlavní cestičky a rázoval přes ztemnělé trávníky k okrasnému jezírku mezi stromy.

To jezírko nebylo nic světoborného – během dne se na něm nejspíš nudně pohupovali vodní ptáci a děti se plácaly po hladině v pronajatých lodičkách –, ale v noci ho obklopovala jistá aura tajemna. Jeho břehy tonuly ve stínech a změti rákosí, přes vodu se klenuly orientální můstky spojující ztichlé ostrůvky. Na jednom z

[*] Některé z těch krasavic byly skuteční lidé, ačkoli na vyšších rovinách jsem zahlédl dvě, které nebyly tím, čím se zdály: jednu tvořila prázdná schránka, zpředu pevná a zezadu dutá, tou druhou byl rozšklebený foliot, jehož ostnaté údy halilo Osobní kouzlo.

[†] Za většinou z toho jsem viděl Mandrakovu ruku – projevovala se ve smyslu pro detail spojeném s jistou teatrálností, kterou odkoukal od svého kamaráda, dramatika Makepeace. Dokonalé spojení vulgarity s citem. Zajatý „americký“ démon byl podle mě obzvlášť pikantní – nepochybně ho právě za tímto účelem povolal někdo z členů vlády.

nich se tyčila čínská pagoda. Před ní se táhla až daleko nad hladinu dřevěná veranda.

Zabiják rázným krokem zamířil k ní. Přeběhl okrasnou lávku, boty zabušily do prken. Daleko vpředu, na tmavé verandě, jsem rozeznal čekající postavu. Nad její hlavou se na vyšších rovinách vznášely zlověstné stíny.

Situace si žádala maximální obezřetnost. Kdybych se dál držel boty, rychle by si mě všiml i ten nejtupější šotek. Ale i tak jsem mohl proniknout dost blízko, aby to stačilo na nepozorované sledování a naslouchání. Pod mostkem, kam oko dohlédlo, rostlo husté tmavé rákosí. Na špiclování ideální. Ještěrka se pustila boty, skočila a dopadla do bahna. O pár vteřin později, po další bolestivé proměně, už mezi tlejícími stvoly proplouval směrem k ostrůvku zelený hádek.

Nahoře jsem slyšel zabijáka promluvit tichým, uctivým hlasem. „Pane Hopkinsi.“

# # #

Mezera v porostu. Had se ovinul kolem napůl uhnilého rákosu trčícího z vody, zvedl hlavu a zahleděl se k verandě. Vedle zabijáka tam stál další muž, drobný, s nachýlenými rameny, a jednou rukou držel svého společníka nad loktem v přátelském gestu. Napínal jsem unavené oči. Na kratičký okamžik jsem zahlédl jeho tvář: nenápadnou, s pravidelnými rysy, totálně zapomenutelnou. Tak proč mi na ní něco připadalo tak strašně povědomé? Proč jsem se při pohledu na ni otřásl?

Muži sešli z verandy a ocitli se mimo dohled. Had velmi vybraně zaklel a začal se mezi rákosím půvabně vlnit blíž. Ještě kousíček… Kdybych jen zaslechl Hopkinse promluvit, získal sebemenší vodítko –

Rákosí zašumělo; vynořilo se z něj pět vysokých šedých stínů. Deset tenkých nohou se ohnulo a vymrštilo. To všechno se odehrálo bez sebemenšího zvuku: v jednu chvíli jsem byl na jezeře sám, a vzápětí se na mě vrhlo pět volavek připomínajících šedobílé přeludy. Ostré zobáky cvakaly, oči se rudě leskly. Do hladiny udeřila křídla, která mi zablokovala únikové cesty; na zoufalého hádka se sápaly ostré spáry, špičaté zobáky. Stočil jsem se a rychlostí myšlenky se

potopil pod hladinu. Volavky však byly rychlejší: jeden zobák mi sevřel ocas, další se mi zacvakl těsně za hlavou. Ptáci máchli křídly, vznesli se do vzduchu a drželi mě mezi sebou jako žížalu.

Prohlédl jsem si útočníky na sedmi rovinách: všechno to byli folioti. Za normálních okolností bych vyzdobil město jejich peřím, ale ve svém současném stavu by souboj třeba jen s jedním z nich byl nad mé síly. Cítil jsem, jak se moje esence začíná trhat.

Vzpíral jsem se, zmítal se a kroutil. Prskal jsem jed na všechny strany. Vztek mi dodal trochu síly. Změnil jsem podobu a zmenšil se v malého kluzkého úhoře, který se nepřátelům vysmekl a začal padat dolů do vytoužené vodní náruče.

Nade mnou se mihl zobák.

Cvak. Všechno zčernalo.

Tak tohle bylo skutečně trapné. Po tom, jak jsem nedávno zatočil s tím šotkem, i *mě* někdo spolknul. Kolem mě vířila cizí esence. Už jsem cítil, jak začíná rozežírat tu moji.[*]

Neměl jsem na vybranou. Sebral jsem všechny síly a použil Detonaci.

Pravda, nadělalo to spoustu kraválu a nepořádku, ale svému účelu to posloužilo. Ze vzduchu pršely kousky foliota a já padal s nimi, v podobě malé černé perly.

Perla zajela pod vodu. Čtyři zbývající volavky se k tomu místu okamžitě snesly, žhnoucí oči se jim leskly a zobáky protínaly hladinu.

Já jsem hbitě klesl do bahna u dna, daleko mimo jejich dosah, a skryl se mezi blátem, slizem a hnijící spletí rákosí na všech rovinách.

Nemyslelo mi to jasně. Málem jsem ztratil vědomí. Ne, kdybych usnul, našli by mě! Musím uniknout a vrátit se ke svému pánovi. Mezi vlajícími kořeny vodních rostlin sem zdušené doléhalo nadávání volavek. Malý zraněný čolek se pomalu vlekl ke břehu a trousil za sebou částečky odumřelé esence. Když narazil na pevnou zem, zlomil všechny rekordy ve stárnutí a proměnil se v odpudivou

[*] Za takových okolností musíte jednat rychle, nebo vás ten druhý prostě vstřebá. Slabé bytosti nemají šanci, když je zhltne něco mocného, a tohle vypadalo, že to bude o vlásek.

žábu s chromou nohou a zatrpklým výrazem. Žába odskákala trávou pryč, jak nejrychleji to šlo.

Už jsem byl v půlce cesty k silnici, když mě folioti zmerčili. Jeden z nich musel vyletět vysoko k nebi a asi mě zahlédl belhavě prchat. S pronikavým křikem všichni vyrazili od jezera a řítili se nad trávníkem.

Jedna z volavek zamířila střemhlav dolů; žába zoufale poskočila a zobák se zaryl do země.

Honem na cestičku mezi lidi. Žába hopsala sem a tam, kličkovala mezi nohama chodců, uhýbala pod baldachýny, přeskakovala z hlav na ramena, z košíků do kočárků a v jednom kuse přitom kvákala, skřehotala a rozhlížela se kolem šílenýma vyvalenýma očima. Muži nadávali, ženy vřískaly, děti užasle lapaly po dechu. V těsném závěsu se řítily volavky s naježeným peřím a tloukly křídly, hnané slepou zuřivostí. Prolétaly stánky, převracely sudy s vínem, rozháněly psy, kteří s vytím utíkali. Lidé padali jako kuželky. Výtisky *Pravdivých válečných příběhů* létaly všude kolem – některé přistály ve víně, jiné na rožních.

Prchající obojživelník vyskočil na pódium, jasně osvětlené šotčími lampičkami. Herec, který před ním uskočil, vrazil do druhého, ten do třetího, a ten se zřítil mezi diváky. Žába se s jednou volavkou v patách vrhla do propadliště a vzápětí se vynořila dalšími dvířky v podlaze s nasazenou lepenkovou hlavou goblina. Vyhoupla se na transparent nad jevištěm a přidržela se ho dvěma nohama s plovacími blánami. Zdola vyletěla volavka, cvakla zobákem a přešmikla transparent vedví – pruh látky se uvolnil, zhoupl se jako liána a vymrštil žábu přes cestičku do blízkosti křišťálového hranolu se zajatým démonem.

Tou dobou už jsem ztrácel přehled o tom, kde jsem a co dělám. Upřímně řečeno, moje esence se rychle rozpadala: téměř jsem neviděl, svět kolem mě vřel změtí zvuků. Bez přemýšlení jsem skákal pryč, s každým skokem jsem měnil směr a doufal, že tak uniknu útoku, který musel přijít.

A samozřejmě, jednoho z mých pronásledovatelů přestala honička bavit. Musel zkusit Konvulzi, aspoň myslím. Uhnul jsem před ní, takže jsem neviděl, jak zasáhla hranol, a neslyšel jsem

křišťál praskat. Já za to nemohl; neměl jsem s tím vůbec nic společného. Neviděl jsem, jak se ten velký černý démon překvapeně zašklebil a zabořil do praskliny dlouhé zahnuté drápy. Neslyšel jsem hrozivý tříštivý zvuk, když celé vězení povolilo, ani křik a nářek lidí, když se démon ocitl v jejich středu.

Nic jsem o tom nevěděl. Vnímal jsem jen nekonečný bušivý rytmus pronásledování, cítil jsem pouze, jak moje esence s každým zoufalým skokem slábne a roztéká se. Umíral jsem, ale nesměl jsem se zastavit. V patách mi byla rychlejší smrt.

Kitty

11

Kittyin mistr vzhlédl z pohovky – osamělého ostrůvku v moři rozházených papírů popsaných jeho drobným, úhledným písmem. Okusoval konec kuličkového pera a na rtech měl modré skvrnky od inkoustu. S mírným překvapením zamrkal.

„Myslel jsem, že dneska večer už nepřijdeš, Lizzie. Neříkalas, že musíš do práce?“

„To musím, pane. Za chviličku. Ale chtěla jsem ještě –“

„Pověz mi, sehnala jsi v knihovně to první vydání Peckových *Desiderata Curiosa?* A co *Anatomii melancholie?* Nutně potřebuju čtvrtý díl.“

Kitty bez mrknutí oka zalhala: „Moc se omlouvám, pane, nepřinesla jsem žádnou z nich. Knihovna dneska zavřela dřív, protože na ulici došlo k nějakým nepokojům – plebejci demonstrovali – a knihovníci se z bezpečnostních důvodů rozhodli zamknout dveře. Požádali mě, abych odešla, dřív než jsem stihla vyhledat vaše knihy.“

Pan Button trucovitě prskl a zahryzl se do pera důrazněji. „To je ale nepříjemnost! Říkáš, že plebejci demonstrují? Co přijde příště? Koně začnou shazovat ohlávky? Krávy se nebudou chtít nechat podojit? Ti zatracení lidé by měli vědět, *kde je jejich místo!*“ Zdůraznil to prohlášení prudkými bodavými pohyby pera a pak provinile vzhlédl. „Bez urážky, Lizzie.“

„Neurazila jsem se, pane. Kdo to je Ptolemaios, pane?“

Stařec si unaveně protáhl paže za hlavou. „Ptolemaios? To byl vynikající mág.“ Prosebně se na ni podíval. „Nemohla bys před odchodem postavit na čaj, Lizzie?“

Kitty naléhala dál: „Byl to Egypťan?“

„Ovšemže, ačkoli to jméno je pochopitelně řecké. Pocházel z makedonského rodu. Velmi dobře, Lizzie. Tohle by asi mnoho demonstrujících plebejců nevědělo.“

„Doufala jsem, že si od něj budu moct něco přečíst, pane.“

„To by pro tebe bylo asi dost těžké, protože psal řecky. Mám ve sbírce jeho zásadní dílo: *Ptolemaiovo oko.* Pro všechny mágy je to povinná četba, jelikož obsahuje užitečné technické poznámky o přitahování démonů z Onoho světa. Stylově ovšem za moc nestojí. Jeho další spisy jsou známé jako *Apokryfy.* Mám dojem, že jsi mi je při své první návštěvě přinesla od Hyrnekových… Je to podivný text, plný výstředních myšlenek. Myslíš, že ten čaj…?“

„Dám vařit vodu,“ slíbila Kitty. „A nemáte o Ptolemaiovi něco, co bych si mohla mezitím přečíst?“

„Dobrotivé nebe, ty *jsi* ale umíněná. Ano, jeho heslo bude zcela určitě v *Knize jmen.* Nepochybně víš, v které hromádce ji najdeš.“

# # #

Než voda v konvici začala bublat, Kitty si pasáž rychle přečetla.

Ptolemaios z Alexandrie (cca 120 př. n. l.) Mladičký mág, příslušník vládnoucí dynastie Ptolemaiovců, synovec Ptolemaia VIII. a bratranec korunního prince (později Ptolemaia IX.). Většinu svého krátkého života strávil v Alexandrii, kde pracoval v Knihovně, ale podrobnosti o jeho životě nejsou známy. Už v raném mládí si získal pověst velmi schopného mága; jeho popularita mezi obyčejnými lidmi vzrostla natolik, že se jí jeho bratranec začal obávat a údajně se pokusil dát ho zavraždit.

Okolnosti jeho smrti nejsou známy, je však jisté, že vysokého věku se nedožil. Mohl zemřít násilnou smrtí nebo podlehnout vyčerpání. V jednom alexandrijském rukopise je zmínka o prudkém zhoršení jeho zdravotního stavu po „namáhavé cestě“, ačkoli to je v rozporu s dalšími dokumenty, podle nichž nikdy

neopustil město. V době, kdy jeho strýc zemřel a bratranec nastoupil na trůn (116 př. n. l.) byl rozhodně mrtev, takže není pravděpodobné, že by se dožil více než dvaceti let.
Jeho listiny zůstaly přes tři sta let v Knihovně, kde je studoval Tertullianus a další římští mágové. Část jeho spisů vyšla v Římě jako slavné *Ptolemaiovo oko.* Originální archiv zničilo velké zemětřesení a požár ve třetím století, dochované fragmenty byly shrnuty do *Apokryfů.* Ptolemaios je historicky zajímavá postava, neboť se mu přičítá objev několika povolávacích technik, včetně Stoického řezu a Štítu mouláků (obě se při povolávání běžně užívaly až do časů rabiho Löwa) a také autorství několika pozoruhodných spekulativních textů, jako například *Ptolemaiova brána.* Toto všechno dokázal navzdory mimořádnému mládí; kdyby se byl dožil dospělosti, jistě by se zařadil po bok velikánů. K jeho démonům, s nimiž měl údajně neobvyklé vztahy, patřili Affa,♣ Rekhyt nebo Necho,♠ Methys,♣ Penrenutet.♣

♣ zánik doložen
♠ další osudy neznámé

Pan Button se roztržitě usmál, když mu Kitty donesla čaj. „Našla jsi, co jsi hledala?“

„Ještě vlastně nevím, pane, ale ráda bych se na něco zeptala. Je obvyklé, aby na sebe démoni brali podobu svých pánů?“

Mág odložil pero. „Myslíš, aby se jim vysmívali nebo je tím popichovali? Ale ovšem! To je stará finta, jedna z nejoblíbenějších, a nezkušené mágy často vyvede z míry. Neexistuje nic nepříjemnějšího, než když musíš čelit vlastnímu obrazu, zejména pokud ho to stvoření využívá k provokativnímu a vyzývavému opičení. Jestli si dobře vzpomínám, Rosenbauera z Mnichova natolik rozrušila přesná imitace jeho různých drobných zlozvyků, že zahodil pomádu a s pláčem vyběhl z pentagramu, což pro něj mělo neblahé důsledky. Já sám jsem byl nucen sledovat, jak se mé tělo zvolna mění v rozkládající se mrtvolu za doprovodu odporně realistických

zvuků, zatímco jsem se ho vyptával na zásady krétské architektury. Musím se pochválit, neboť moje poznámky přesto dávají smysl. Tohle jsi měla na mysli?“

„Vlastně… ne, pane.“ Kitty se zhluboka nadechla. „Ráda bych věděla, jestli na sebe někdy nějaký džin vzal podobu svého pána z… úcty, nebo dokonce náklonnosti. Protože mu vyhovovala.“ Bezděky se ušklíbla; když to vyslovila, i jí samotné ta představa přišla směšná.

Stařík nakrčil nos. „O tom dost pochybuju.“

„Myslím poté, co ten mág zemřel.“

„Má drahá Lizzie! Kdyby šlo o kromobyčejně škaredého nebo znetvořeného mága, mohl by démon použít jeho podobu, aby vyděsil ostatní. Mám dojem, že Zarbustibal z Jemenu se tímto způsobem po své smrti tu a tam zjevoval. Ale z úcty? Dobrotivé nebe! To by předpokládalo vztah mezi pánem a otrokem, jaký by neměl obdoby. Jenom pleb–, odpusť – jenom někoho tak nezkušeného, jako jsi ty, mohlo napadnout něco tak výstředního. No tohle, no tohle…“ Tichounce se pochechtával, když natahoval ruku k podnosu s čajníkem.

Kitty se vydala ke dveřím. „Děkuju, pane, moc jste mi pomohl. Mimochodem,“ dodala, „co je to Ptolemaiova brána?“

Starý mág, uvelebený mezi rozházenými papíry uprostřed pohovky, zasténal. „Co to je? Naprostý nesmysl. Mýtus, výplod fantazie, bláhová smyšlenka! Šetři si své otázky na témata, která za to stojí. A teď mě nech pracovat. Nemám čas na bláznivé nápady potrhlých asistentek. Honem, utíkej. Ptolemaiova brána, ještě toho trochu…“ Otřásl se a popudlivě na ni mávl, aby šla pryč.

„Ale –“

„Nespěcháš náhodou do práce, Lizzie?“

# # #

O čtyřicet minut později vyskočila Kitty na nábřeží z autobusu. Na sobě měla tlustý černý prošívaný kabát a energicky ukusovala ze sendviče. Dokumenty, které měla v kapse, potvrzovaly její druhou falešnou totožnost – Clara Bellová.

Nebe už tmavlo, přestože pár mráčků stále svítilo špinavě žlutou barvou odražených světel města. Dole pod hrází se ploužila vzdálená,

zúžená a zesláblá Temže. Kitty prošla nad širokým bahnitým břehem, kde mezi kameny a naplaveným nepořádkem pátraly volavky po potravě. Vzduch byl sychravý, směrem k moři vál silný vítr.

V ohybu řeky chodník náhle zahnul v devadesátistupňovém úhlu od řeky, neboť se mu do cesty postavil velký dům se šikmou lomenou střechou a arkýřovými okny. Po zdech se táhla řada masivních černých trámů, tu a tam v nestejné výšce zářila osvětlená okna zalévající ulici a tmavé vody řeky teplým světlem. Horní patro se rozlézalo nad tím spodním do všech stran, někde trčelo hrdě do ulice, jinde se prohýbalo, jako by se mělo propadnout. Na tyči nad uličkou se pohupoval vybledlý zelený štít, tak opršelý, že se slova na něm nedala rozeznat. Na tom však příliš nezáleželo, neboť hostinec U Žáby znali v okolí všichni. Byl vyhlášený dobrým pivem, chutným hovězím a každotýdenními turnaji v dominu. A právě tady se nacházelo Kittyino večerní pracoviště.

Sehnula hlavu, aby se neuhodila o nízký překlad nade dveřmi, a prošla černočernou postranní chodbičkou na dvůr hostince. Když na něj vstoupila, zvedla hlavu. U štítu pableskovalo matné červené světélko. Když jste se na ně podívali zpříma, jeho tvar byl rozmazaný a neurčitý. Když jste po něm mrkli jen koutkem oka, rozeznali jste jeho obrys zřetelně – malá, úhledná a velmi bdělá pátrací koule.

Kitty si špeha nevšímala. Přešla přes dvorek k hlavním dveřím, které před rozmary počasí chránilo stařičké zčernalé kryté zápraží, a vešla do hostince U Žáby.

Jasné světlo ve výčepu ji na okamžik oslnilo tak, že musela zamrkat. Závěsy na oknech byly zatažené a v krbu hořel oheň. Ve sklenicích úhledně vyrovnaných nad barem se odrážely plameny. Hostinský George Fox je právě pilně jednu po druhé leštil. Když kolem něj Kitty procházela, aby si pověsila kabelu na věšák, kývl na ni. „Koukám, že sis dala načas, Claro.“

Kitty mrkla na hodinky. „Pořád zbývá dvacet minut, než přijdou, Georgi.“

„Na práci, která tě tady čeká, to nestačí.“

Kitty si pověsila čepici na háček. „Já to zvládnu.“ Trhla hlavou ke dveřím. „Jak dlouho už to tam je?“

„Pár hodin. Obvyklý typ. Má nás jenom zastrašit. Nemůže odposlouchávat a nebude nám překážet.“

„Fajn. Hoď po mně utěrku.“

Po patnácti minutách rychlého a výkonného kmitání po místnosti byl výčep jako ze škatulky, sklenice vyleštěné, stoly čisté a uklizené. Kitty vyrovnala na desku u pípy deset velkých džbánů a výčepní Sam je začal plnit světle hnědým napěněným pivem. Kitty postavila na stolky poslední krabičky domina, otřela si ruce o kalhoty, stáhla z háčku zástěru a postavila se za pult.

Jako obvykle přitáhla pověst hostince U Žáby velmi různorodou společnost a Kitty dneska zahlédla pár lidí, které tu ještě neviděla: vysokého pána s vojenským vystupováním, starou usměvavou dámu, která se pomalu šourala ke stolu, světlovlasého mladíka s bradkou a knírem. Kolem se začalo rozléhat známé cvakání kostek domina, zavládla přátelská atmosféra. Kitty si uhladila zástěru a vyrazila mezi stoly, aby zapsala objednávky jídla.

Uplynula hodina. Na talířích u loktů hráčů ležely zbytky vysokých teplých sendvičů s hovězím. Po jídle zájem o domino rychle ochabl. Na všech stolcích zůstaly ležet kostky v různých fázích hry, jako kamufláž pro případ, že by dovnitř vtrhla policie, ale hráči se na židlích napřímili, náhle ostražití a věcní. Kitty naplnila posledních pár prázdných sklenic a pak se vrátila za pípu. Muž sedící vedle krbu se pomalu zvedl na nohy.

Byl starý a křehký, ohnutý věkem. Všichni zákazníci hospody se ztišili.

„Přátelé,“ oslovil přítomné stařec, „v posledním týdnu se nic moc důležitého neudálo, takže dám brzy prostor volné diskusi. Jako vždycky bych chtěl poděkovat našemu patronovi, panu Foxovi, za jeho pohostinnost. Možná bychom nejprve měli od Mary vyslechnout novinky o situaci v Americe?“

Posadil se a od vedlejšího stolu se zvedla žena s pohublým, unaveným obličejem. Kitty odhadovala, že jí ještě není čtyřicet, i když vlasy už měla prošedivělé. „Včera pozdě večer přijela do přístavu obchodní loď. Její poslední zastávkou byl Boston ve válečné zóně. Posádka dneska ráno snídala u nás v kavárně. Námořníci říkali, že poslední britská ofenziva skončila neúspěchem – Boston stále drží

Američané. Naše armáda se stáhla do polí, zoufale shání potravu a byla několikrát napadena. Ztráty jsou vysoké.“

Výčepem se rozlehlo tlumené mumlání. Starý pán se napůl zvedl ze židle. „Děkuju, Mary. Kdo si chce vzít slovo teď?“

„Mohl bych já?“ To se ozval ten vousatý mladík, podsaditý, sebevědomý a s rázným vystupováním. „Patřím k zakladatelům nové organizace, Aliance plebejců. Možná jste o ní už slyšeli.“

Lidé se na židlích začali rozpačitě ošívat. Kitty se za barem zamračila. Něco v hlase toho člověka… Nezná ho odněkud?

„Snažíme se sehnat podporu,“ pokračoval ten muž, „pro novou sérii stávek a veřejných demonstrací. Musíme mágům ukázat, zač je toho loket. Jestli je chceme přivést k rozumu, musíme se jim vzepřít hromadně. Mluvím tu o lidovém povstání.“

„Mohla bych něco říct?“ Ta postarší dáma, pečlivě oblečená v tmavomodrých šatech a červeném plédu, se pokusila vstát. Lidé kolem ní začali přátelsky protestovat, a tak si opět sedla. „Mám strach z toho, co se teď v Londýně děje,“ řekla. „Ty stávky, nepokoje… To přece není odpověď. Čeho se tím dosáhne? Jenom to vládu vyprovokuje k brutálním odvetným akcím. A Towerem bude znít nářek poctivých lidí.“

Mladík uhodil do stolu baculatou růžovou pěstí. „A jakou jinou možnost máme, paní? Sedět a mlčet? Mágové nám za to nepoděkují. Naopak, budou nás drtit ještě hůř. Musíme jednat okamžitě. A uvědomte si, že nemůžou uvěznit všechny!“

Ozval se vlažný potlesk. Stará dáma umíněně zavrtěla hlavou. „Mýlíte se,“ prohlásila. „Tohle by platilo jen v případě, že bychom měli naději mágy porazit. A to nemáme.“

Jiný muž se ohradil: „Tak pozor, babičko. Tohle jsou poraženecké řeči.“

Trucovitě vystrčila bradu. „Nebo snad máme? A jak to chcete udělat?“

„Situace se jim očividně vymyká z rukou, jinak by tu rebelii v koloniích dávno potlačili.“

„A taky můžeme požádat o pomoc Evropu,“ dodal mladý muž. „Na to nezapomínejte. Češi nás podpoří. A Francouzi taky.“

George Fox přikývl. „Francouzští vyzvědači mi dali pár magických předmětů," řekl. „Jen tak pro všechny případy. I když zatím jsem je použít nemusel."

„S dovolením," ozvala se znovu stará dáma, „pořád jste mi nevysvětlili, jak pár stávek srazí mágy na kolena." Bojovně zvedla špičatou bradu a vyzývavě se rozhlédla kolem. „No?" Několik mužů nesouhlasně zabručelo, ale než by se pokusili dát dohromady jasnou odpověď, raději se věnovali svým sklenicím.

Kitty promluvila zpoza pultu. „Máte pravdu, paní, porazit je bude těžké," řekla tichým hlasem, „ale není to nemožné. V minulosti proběhlo dobře tucet úspěšných revolucí. Co se stalo v Egyptě, v Římě či v Praze? Všechny ty říše byly neporazitelné – nějakou dobu. A všechny padly, když lid povstal."

„Ale moje milá," namítla stará dáma, „ve všech případech ty říše porazily nepřátelské armády…"

„Ve všech případech," pokračovala Kitty neochvějně, „cizí vůdci využili vnitřního rozkladu. Lidé se už bouřili. Neměli silnou magii ani mocnou armádu – byli to plebejci jako my."

Stará dáma stáhla rty do neveselého úsměvu. „Možná. Ale kolik z nás si přeje invazi *cizinců?* Naši vládci možná nejsou dokonalí, ale přinejmenším to jsou Britové."

Vousatý mladík si odfrkl. „Vraťme se do *současnosti.* Dneska budou stávkovat oceláři z Battersea – je to odsud jen kousek po proudu řeky. Přijďte nás podpořit. Jen ať mágové pošlou svoje démony. Od nás další děla nedostanou."

„A kde ti vaši oceláři skončí?" odsekla stará dáma příkře. „Někteří v Toweru, jiní na dně Temže. A na jejich místa nastoupí jiní."

„Démoni nebudou tak úspěšní, jak čekají," opáčil mladík. „Někteří lidé mají vůči magii odolnost. Určitě jste o tom už slyšeli. Dokážou vzdorovat útokům, prohlédnout iluze –"

Zatímco mluvil, Kitty se konečně rozpomněla. Najednou viděla pod hustý knír i rozježenou světlou bradku a nade vší pochybnost ho poznala. Nick Drew, její poslední přeživší společník z Odboje. Nick Drew, který v jejich nejtemnější hodině uprchl z Westminsterského opatství a opustil přátele. Byl starší, mohutnější, ale stejně výřečný

jako dřív. Pořád umíš dobře volat do zbraně, pomyslela si nepřátelsky. *Mluvení* ti vždycky šlo. Vsadím se ale, že když jde při stávce do tuhého, dáváš si dobrý pozor, aby ses držel stranou. Najednou dostala strach a ucouvla z jeho zorného úhlu. Nick Drew byl sice zbabělý budižkničemu, ale kdyby ji poznal, znamenalo by to konec jejího bezpečného života pod cizím jménem.

Skupinka se pustila do vášnivé debaty o odolnosti proti magii. „Oni tu magii vidí. Úplně jasně," říkala zrovna jedna žena středního věku. „Tak jsem to aspoň slyšela."

Stará dáma znovu zavrtěla hlavou. „Jenom báchorky, kruté báchorky," řekla smutně. „Tohle všechno jsou pouze nepotvrzené historky z druhé ruky. Nepřekvapilo by mě, kdyby je pustili do oběhu sami mágové, aby vás vyprovokovali k něčemu ukvapenému. Povězte mi," dodala, „viděl snad někdo z vás tuhletu odolnost na vlastní oči?"

U Žáby se rozhostilo ticho. Kitty netrpělivě přešlápla z nohy na nohu a musela se držet, aby byla zticha. Ale Clara Bellová se ničím neodlišuje od ostatních – tohle rozhodnutí udělala už dávno. Kromě toho se měla na pozoru před Nickem. Příslušníci dominového kroužku, z nichž většina se tu potají scházela už léta, byli většinou staří nebo ve středním věku. O odolnosti vůči magii toho z první ruky příliš nevěděli. Až na Nicka Drewa, který byl odolný nejméně do stejné míry jako Kitty sama. Ale on taky jen tiše seděl a mlčel.

Hádkou atmosféra v místnosti zhoustla. Po několika minutách zasmušilého přemítání se opět pomalu zvedl starý pán. „Přátelé," řekl, „nepropadejme beznaději! Možná je příliš nebezpečné proti mágům bojovat, ale můžeme aspoň vzdorovat jejich propagandě. Dnes vyšlo nové číslo *Pravdivých válečných příběhů.* Zavrhněte je! Povězte svým známým o lžích, jaké se tam píšou!"

V tu chvíli se ozval George Fox. „Myslím, že to je poněkud tvrdé odsouzení." Výčep zašuměl nesouhlasem a hostinský musel trochu zvýšit hlas: „Ano. Já osobně se snažím posbírat tolik výtisků *Pravdivých válečných příběhů*, kolik jen seženu."

„Že se nestydíte, pane Foxi," osopila se na něj ta postarší dáma roztřeseným hlasem.

„Ne, já to hrdě přiznávám," pokračoval hostinský. „A pokud někdo z vás později navštíví naše toalety, na vlastní kůži si může ověřit, jakou mají ty pamflety cenu. Jsou mimořádně savé." Všichni se rozesmáli. Kitty popadla džbán s pivem a šla dolít sklenice – dávala si přitom pozor, aby k světlovlasému mladíkovi zůstávala otočená zády.

„No, čas běží," řekl nakonec starý pán, „a musíme se rozejít. Ale nejdříve, jako tradičně, složíme obvyklou přísahu." Posadil se.

George Fox sáhl pod pult a vytáhl velký pohár s víkem, starý a otlučený, který měl na víčku vyražené dvě zkřížené dominové kostky. Byl vyrobený z kvalitního stříbra. Hostinský sundal z police tmavou láhev, odklopil víko a nalil do poháru štědrou dávku portského. Kitty vzala pohár do obou rukou a odnesla ho starému pánovi.

„Všichni si postupně připijeme," vysvětlil. „Kéž se dožijeme dne, kdy bude opět ustaven plebejský parlament. Nechť hájí odvěká práva každého muže a ženy – zvažovat a zpochybňovat politiku našich vůdců, nesouhlasit s nimi a volat je k odpovědnosti za jejich činy." S úctou zvedl pohár ke rtům, usrkl z něj a podal ho svému sousedovi.

Tento rituál byl zlatým hřebem všech podobných schůzí U Žáby: po debatách, které nikdy nedospěly k žádnému závěru, nabízel útěchu něčeho daného a důvěrně známého. Stříbrný pohár zvolna putoval od úst k ústům, od stolu ke stolu. Všichni čekali, až na ně přijde řada, štamgasti i nováčci, až na tu starou dámu, která se chystala k odchodu. George obešel výčepní pult a spolu s výčepním Samem začal sklízet sklenice z nejbližších stolů. Kitty sledovala pouť poháru a přenášela ho ze stolu na stůl, pokud to bylo nutné. Ze všech sil se přitom snažila odvracet tvář od Nicka Drewa.

„Nepotřebujeme dolít portské, Claro?" zavolal George. „Tady Mary si zavdala pořádně, já ji viděl."

Kitty převzala pohár a nakoukla do něj. „Ne, zbyla ho ještě spousta."

„Výborně. Paní, snad nás už nechcete opustit?"

Stará dáma se usmála. „Musím běžet, můj milý. Když je na ulicích tolik nepokojů, nechci zůstávat moc pozdě venku."

„To chápu. Claro, dones dámě pohár, ať se může před odchodem napít.“

„Ach, to není třeba, drahoušku. Příště si dám dvakrát.“ To vyvolalo smích a několik pochvalných výkřiků; pár mužů se zvedlo, aby se kolem nich stařenka mohla protáhnout.

Kitty šla za ní. „Jen si dejte, ještě toho spousta zbyla.“

„Ne, ne, už opravdu musím běžet, děkuju, děvenko. Je hrozně pozdě.“

„Paní, upustila jste pléd.“

„Ne, ne. Nemůžu se zdržet. S dovolením, prosím…“

„Pomalu, babičko. Dávejte pozor, kam se tlačíte…“

„Promiňte, promiňte…“

Stará dáma se s kamennou tváří a ztmavlýma očima, které náhle vypadaly jako vyříznuté díry v prázdné masce, rychle hnala přes místnost a opakovaně se ohlížela po Kitty, jež jí dusala v patách. Dívka držela stříbrný pohár v natažené ruce – zpočátku uctivě, jako by nabízela dar, ale pak s ním začala mávat jako s mečem. Zdálo se, že blízkost stříbra je stařeně nepříjemná – polekaně před ním uhýbala. George opatrně odložil několik sklenic na stůl opodál a sáhl do kapsy. Sam otevřel skříňku ve zdi a začal se v ní přehrabovat. Ostatní zůstali sedět a ve tvářích se jim zračilo pobavení smíšené s nejistotou.

„Dveře, Same,“ nařídil George Fox.

Stará dáma se vrhla vpřed. Sam se k ní otočil čelem a postavil se jí do cesty; v ruce držel malou tmavou hůlku. „Paní, počkejte,“ pokusil se vyjednávat. „Pravidla jsou pravidla. Před odchodem se musíte napít z poháru. Je to taková zkouška.“ Rozpačitě mávl rukou a nešťastně se na ni podíval. „Je mi to líto.“

Stařena se zastavila a pokrčila rameny. „To nemusí.“ Zvedla paži. Z dlaně jí vyletěl modrý paprsek a zalil Sama praskající sítí jasně modré energie. Výčepního to vymrštilo do vzduchu, otřásl se, chvilku sebou cukal jako loutka na drátcích, pak se zhroutil na zem a z jeho těla stoupal dým. Někdo z hostů se dal do křiku.

Pak se ozval pronikavý, neomalený hvizd. Stařena se otočila a ze zvednuté dlaně jí stoupala pára. „Takže teď, děvenko –“

Kitty jí mrskla stříbrný pohár do tváře.

Zeleně se zablesklo a pak se ozvalo zasyčení, jako by se něco pálilo. Stařena zavrčela jako pes a oběma rukama se chytila za obličej. Kitty se ohlédla. „Georgi –!“

Hostinský vytáhl z kapsy malou, obdélníkovou, jemně vyřezávanou krabičku. Rychle a přesně ji přes hlavy nejbližších hostů, kteří už v panice vříkali a vyskakovali ze židlí, hodil Kitty. Jednou rukou ji chytila a plynule se otočila, aby ji použila na svíjející se stvoření –

Stará dáma si odtrhla dlaně od obličeje, který se už z větší části rozpustil. Mezi upravenými bílými vlasy a šňůrou perel na krku se leskla beztvará masa. Neměla žádné rysy, žádnou podobu. Kitty to zaskočilo. Zaváhala. Žena bez tváře zvedla ruku, z té vystřelil další safírový paprsek, čelně Kitty zasáhl a zalil ji vírem jiskřící energie. Dívka zasténala, zacvakaly jí zuby. Každá kůstka v jejím těle jako by se snažila uvolnit, pronikavé světlo ji oslepovalo. Cítila, jak se jí na těle škvaří oblečení.

Útok skončil, modravé energetické proudy se rozplynuly, Kitty, kterou to vyneslo asi metr do vzduchu, bezvládně dopadla na zem.

Stařena si protáhla prsty, spokojeně zamručela a rozhlédla se po výčepu. Všude kolem lidé bezhlavě prchali, převraceli stoly, zakopávali o židle, vráželi jeden do druhého a křičeli ve strachu o život. Světlovlasý mladík se schoval za sud s pivem. Stařena postřehla, jak se George Fox na druhé straně místnosti nenápadně šine ke skříňce vedle výčepního pultu. Další záblesk – hostinský však na poslední chvíli uskočil a část pultu se roztříštila, George Fox se překulil přes ten kus, který zůstal stát, a zmizel z dohledu.

Stařena si nevšímala nářku a zmatku kolem sebe a opět se obrátila ke dveřím. Upravila si tvídový kostýmek, odhrnula si ze zničeného obličeje pramínek bílých vlasů, překročila Samovo tělo a sáhla po klice.

Nad všeobecným rámusem zazněl další urážlivě pronikavý, drzý hvizd. Stará dáma strnula s prsty na klice. Naklonila hlavu ke straně a obrátila se.

A v tu chvíli se Kitty, které šly po přestálém magickém útoku oči ještě trochu šejdrem, šaty měla sežehlé a roztrhané a vlasy se jí ježily

kolem hlavy jako dráty, znovu vyškrabala na nohy a hodila stařeně k nohám krabičku. Když dopadla, Kitty pronesla jediné slovo.

Kolem se rozlilo světlo tak ostré, že to až bodalo do očí. Od podlahy ke stropu se zvedl ohnivý sloup o průměru dobře dva metry. Byl naprosto hladký a vypadal spíš jako pevný pilíř než něco rostoucího a pohyblivého. Obklopil starou dámu ze všech stran. Zůstala v něm uvězněná jako hmyz v jantaru: šedé vlasy, šňůra perel, modré šaty, prostě všechno. Sloup náhle zpevněl, ztmavl a stařena v něm zmizela.

Světlo vybledlo, ohnivý sloup zeslábl a rozmazal se. Když se rozplynul, zanechal po sobě v podlaze vypálený dokonalý kruh. Stará dáma se zničeným obličejem byla pryč.

V první chvíli zavládlo ve výčepu hostince U Žáby hluboké ticho: nabízel se tu obraz zkázy plný převrácených stolů, rozbitých židlí, dřevěných třísek, nehybně ležících lidí a rozházených kostek domina. Jenom Kitty stála na nohou, ruce měla zvednuté, ztěžka oddechovala a upírala pohled na místo u dveří.

Pak členové dominového klubu začali jeden po druhém vyjadřovat své zděšení a strach. Pohnuli se na podlaze, zavrtěli se, pomalu vstávali, sténali a něco drmolili. Kitty mlčela. Ohlédla se k rozbitému výčepnímu pultu. Na jeho druhém konci se vynořil Georgův obličej. Beze slova se na Kitty díval.

Povytáhla obočí. „Co teď?“

„Necháme je popadnout dech. Pak můžou jít. Ta pátrací koule si nesmí ničeho všimnout.“

Pomalu, trochu toporně Kitty přelezla nejbližší hromadu rozbitého dřeva a obešla mrtvolu výčepního. Odstrčila stranou uslzeného muže, který slepě tápal k východu, a zamkla dveře. Pět minut u nich stála, než se vyděšení hosté vzpamatovali, a pak je jednoho po druhém pustila ven.

# # #

Poslední odcházel Nicholas Drew, který se vynořil zpoza svého sudu. Jejich oči se střetly; u dveří se zarazil.

„Ahoj, Kitty,“ pozdravil. „Pořád stejně rázná jako vždycky, jak vidím.“

Kittyin výraz se nezměnil. „Nicku.“

Mladík si uhladil vlasy a začal si zapínat kabát. „Neboj se,“ řekl. „Zapomenu, že jsem tě viděl. Máš teď nový život.“ Rozhlédl se po zpustošeném výčepu. „Samozřejmě pokud nechceš vstoupit do Aliance plebejců. Někdo jako ty by se nám hodil.“

Zavrtěla hlavou. „Děkuju, nechci. Vyhovuje mi to tam, kde jsem.“

Přikývl. „Dobrá. Tak sbohem. A… hodně štěstí.“

„Sbohem, Nicku.“ Zabouchla za ním dveře.

George Fox se skláněl nad Samovým tělem. Z kuchyně dovnitř nakukovaly bledé, zděšené obličeje. Kitty se opřela zády o dveře a zavřela oči. Tohle provedl jediný démon zvěd. V Londýně jsou takových stovky. A příští týden touhle dobou se lidi vrátí k Žábě a budou mluvit, diskutovat, ale neudělají nic. A zatím se každý den po celém Londýně krátce ozývají hlasy protestu – a jsou rychle, bezohledně umlčovány. Demonstrace nikam nevedou. Mluvení nikam nevede. *Musí* existovat jiný způsob.

Možná existuje. Nastal čas, aby uskutečnila svůj plán.

Nathaniel

12

Na richmondské sídlo předsedy vlády padla noc. Na trávnících na západní straně bylo vztyčeno několik vysokých sloupů, na nichž plála barevná šotčí světla a zalévala okolí nepřirozenou září. Sluhové v pestrých kostýmech fénixů a salamandrů se míhali sem a tam a nabízeli občerstvení. Kdesi u temné hradby stromů za jezírkem neviditelní hudebníci hráli sladkou pavanu; hudba se něžně linula nad šumem rozhovorů.

Po zahradě bloumaly nejvýznamnější osobnosti impéria, tiše, bez zájmu rozmlouvaly a dívaly se na hodinky. Hosté přišli ve večerním. Jejich tváře skrývaly překrásné masky zvířat, ptáků a démonů. Takovéto slavnosti patřily k mnoha výstřednostem pana Devereauxe a během války začaly být na denním pořádku.

John Mandrake se opřel o jeden ze sloupů a sledoval, jak kolem procházejí hosté. Jeho maska byla sešita z vloček měsíčního kamene tak zručně, že výsledek připomínal hlavu obrovské albínské ještěrky. Nepochybně to byla vynikající rukodělná práce, ale stejně mu neseděla. Špatně zpod ní viděl a dvakrát šlápl do záhonu. Povzdechl si. Bartimaeus se zatím neozval… Touhle dobou by čekal aspoň *nějakou* zprávu.

Minula ho malá skupinka: páv obklopený dvěma pozornými rysími samicemi a úslužnou dryádou. Podle pávova vypouklého bříška a samolibé chůze poznal pana Collinse. Ženy patrně patřily k nižším mágům z jeho ministerstva a chtěly si zajistit kariérní postup. Mandrake se zachmuřil. Collins i ostatní se mohli přetrhnout, jak ho kritizovali za to, že se v Radě zmínil o Gladstoneově holi. Po zbytek

schůze musel přetrpět tucet nenápadných narážek, nemluvě o Devereauxových ledových pohledech. Nedalo se to popřít: jeho návrh byl nerozvážný a pro politika to znamenalo ošklivé klopýtnutí.

K čertu s politikou! Její pravidla ho dusila – připadal si jako moucha lapená ve škrtící pavučině. Nedělal v životě nic jiného, než že podlézal Devereauxovi a odrážel útoky svých protivníků. Naprostá ztráta času. *Někdo* musí stabilizovat impérium, než bude příliš pozdě. *Někdo* se musí postavit ostatním a použít hůl.

# # #

Před odchodem z Whitehallu se Mandrake vypravil dolů do sklepení pod Síní soch. Nebyl tam už léta; když nyní stál u paty schodiště, překvapila ho řada červených dlaždic, zapuštěných do podlahy na druhém konci vstupní haly. Přistoupil k němu korpulentní hlídač, který při jeho příchodu vyskočil od stolu.

Mandrake na něj kývl. „Rád bych si prohlédl Pokladnici, pokud je to možné."

„Jistě, pane Mandraku. Pojďte laskavě za mnou."

Přešli přes místnost. Před červenými dlaždicemi se strážný zastavil. „Na tomto místě vás musím požádat, pane, abyste odložil veškeré magické předměty a propustil jakékoli neviditelné bytosti. Za tuto bezpečnostní linii nesmí nic magického, ani Osobní kouzlo. Sebemenší stopa magie by pro svého nositele znamenala strašlivý trest."

Mandrake se zadíval do šeré holé chodby před sebou. „Skutečně? Jakého druhu?"

„To nesmím prozradit, pane. Takže nemáte nic magického? V tom případě můžeme pokračovat."

Vstoupili do bludiště prázdných kamenných chodeb, ještě starších než budovy Parlamentu nad nimi. Tu a tam míjeli bytelné dřevěné dveře nebo tmavé výklenky. Hlavní chodbu osvětlovaly elektrické zářivky. Mandrake se usilovně rozhlížel, ale neobjevil sebemenší známku skryté pasti. Strážný hleděl přímo před sebe a při chůzi si tiše pobrukoval.

Nakonec dorazili k masivním ocelovým dveřím. Strážný na ně ukázal. „Pokladnice."

„Můžeme jít dovnitř?“

„To bych nedoporučoval, pane. Ale ve dveřích je okénko pro návštěvníky, jestli máte zájem.“

Mandrake popošel dopředu a odjistil malou západku ve dveřích. Zamžoural dovnitř a spatřil poměrně rozlehlou, jasně osvětlenou místnost. Daleko ode dveří, uprostřed sálu, stál podstavec z růžovo-bílého mramoru. Na něm byly vystavené nejvzácnější poklady v majetku britské vlády – malá hromádka magických předmětů zářící tuctem barev. Mandrakovi okamžitě padla do očí dlouhá dřevěná hůl, drsná a nezdobená, s prostě vyřezanou hlavicí. Vedle ní zahlédl krátký zlatý řetízek, na němž visel malý zlatý ovál. Uprostřed oválu se tmavozeleně leskl kus nefritu.

Gladstoneova hůl a amulet Samarkandu… Mandraka uvnitř pronikavě bodlo bolestí ztráty. Prozkoumal první tři roviny: neobjevil žádné důkazy magických pastí, osidel, sítí či jiných pojistek. Dlaždice kolem podstavce však měly divnou nazelenalou barvu a vypadaly nezdravě.

Ustoupil od okénka. „Co tu místnost hlídá, jestli se můžu zeptat?“

„Morová rána, pane. Mimořádně dravá. Za pár vteřin by vás obrala až na kost, kdybyste se rozhodl vstoupit bez povolení.“

Mandrake se na strážného podíval. „Jistě. Velmi dobře. Tak půjdeme.“

# # #

Z domu se ozval výbuch smíchu. Mandrake se zadíval do modrého koktejlu ve své sklenici. Jestli mu návštěva Pokladnice něco potvrdila, pak skutečnost, že Devereaux je odhodlaný udržet se u moci. Hůl pro něj byla nedosažitelná. Ne že by měl opravdu v úmyslu… Vlastně ani nevěděl, *co* má v úmyslu. Byl v mizerné náladě; večírek se všemi výstřednostmi ho nechával chladným. Zvedl sklenici a jedním douškem tekutinu vypil. Snažil se rozpomenout, kdy se naposledy cítil šťastný.

„Johne, vy stará ještěrko! Vidím vás číhat u té zdi!“ Přes trávník k němu rázoval pomenší obtloustlý pán ve velkolepém tyrkysovém večerním obleku. Na hlavě měl masku rozchechtaného šotka. Za

sebou táhl vysokého štíhlého mladíka v masce umírající labutě. Mládenec se neovladatelně chichotal.

„Johne, Johne," pokřikoval šotek dál. „Tak co, bavíte se, nebo ne?" Žertem pleskl Mandraka do ramene. Mladík si odfrkl.

„Dobrý den, Quentine," zamumlal Mandrake. „Užíváte si to?"

„Skoro tolik jako náš drahý Rupert." Šotek ukázal k domu, kde bylo v jasně osvětlených oknech vidět poskakující postavu s býčí hlavou. „Opravdu mu to pomáhá zapomenout na starosti, že? Chudáček."

Mandrake si narovnal ještěrčí masku. „A kdo je ten mladý pán?"

„Tohle," řekl šotek a přitáhl labutí hlavu k sobě, „je mladý Bobby Watts, hvězda mého nejnovějšího překvapení. Neuvěřitelně nadaný hoch! A nezapomeňte, nezapomeňte," – šotek nepatrně zavrávoral –, „že premiéra *Z Wappingu do Westminsteru* se blíží. Připomínám to všem. Za dva dny, Mandraku, za dva dny! Tahle hra změní život všem, kdo ji uvidí! Nemám pravdu, Bobby?" Hrubě chlapce odstrčil. „Teď nám skoč pro něco k pití. Potřebuju tady se svým šupinatým kamarádem něco prodiskutovat."

Labuť klopýtavě vyrazila přes trávník. Mandrake se za ní mlčky díval.

„Dobrá, Johne." Šotek popošel blíž. „Už vám posílám zprávy celé dny. Začínám si myslet, že mě ignorujete. Chtěl bych, abyste mě navštívil. Zítra. Nezapomenete, že ne? Je to důležité."

Mandrake pod maskou nakrčil nos nad pachem alkoholu z dechu druhého muže. „Moc mě to mrzí, Quentine. Rada se strašně protáhla a nemohl jsem se utrhnout. Zítra určitě přijdu."

„Dobře, dobře. Vy jste z nich byl vždycky nejchytřejší, Mandraku. Tak ať vám to vydrží. Dobrý večer, Šolto. Vsadím boty, že v tom rouše beránčím se schováváš ty!" Když se u nich zastavila rozložitá postava s poněkud nepatřičně působící maskou jehňátka, šotek se od Mandraka odtrhl, hravě šťouchl nově příchozího prstem do břicha a odtančil.

Ještěrka a jehně si měřily jeden druhého pohledem.

„Zatracený Quentin Makepeace," prohlásilo jehně hlubokým, procítěným tónem. „Nemám ho rád. Je drzý a podle mě to nemá v hlavě v pořádku."

„Rozhodně má veselou náturu,“ odpověděl Mandrake vyhýbavě, ačkoli v hloubi duše s tím hodnocením souhlasil. „Jak se máte, Šolto? Dlouho jsme se neviděli.“

„To je pravda. Pobýval jsem v Asii.“ Tlustý muž si povzdechl a ztěžka se opřel o hůl. „Došlo to tak daleko, že si musím zboží shánět sám. Doba je zlá.“

Mandrake přikývl. Šolto Pinn se nikdy úplně nevzpamatoval ze zkázy největšího ze svých obchodů, který byl zdemolován během golemova řádění. Přestože obchod s obtížemi vybudoval znovu, jeho finanční situace nebyla růžová. Navíc právě tou dobou propukla válka, která velmi uškodila podnikání; do Londýna se dostávalo stále méně přepychového zboží a stále méně mágů bylo ochotných je kupovat. Jako mnozí jiní, i Pinn v posledních několika letech nápadně zestárl. Jeho mohutná postava jako by se trochu scvrkla; bílý oblek mu na ramenou visel. Mandrakovi ho bylo skoro líto.

„Jaké máte zprávy z Asie?“ zeptal se. „Jak si stojí impérium?“

„Tyhle *bláznivé* kostýmy – přísahám, že jsem vyfasoval ten nejsměšnější.“ Pinn nadzvedl jehněčí masku a otřel si zpocený obličej kapesníkem. „Impérium, Mandraku, mele z posledního. V Indii se otevřeně mluví o vzpouře. Mágové z hor na severu už usilovně povolávají démony v přípravách na útok, nebo se to aspoň proslýchá. Naše posádka v Dillí musela požádat japonské spojence o pomoc při obraně města. Jen si to představte! Bojím se o nás, to mi věřte.“ Starý muž si povzdechl a znovu si nasadil masku. „Jak vypadám, Mandraku? Jako bujné jehňátko?“

Mandrake se pod maskou ušklíbl. „Už jsem viděl bujnější.“

„To jsem si myslel. No, když už mám ze sebe dělat blázna, budu to dělat s plným žaludkem. Hej, děvče!“ Pozvedl hůlku v ironickém pozdravu a vyrazil za procházející servírkou. Mandrake se za ním díval a jeho chvilková dobrá nálada rychle vyprchala do studeného nočního vzduchu. Zvedl hlavu k prázdné tmavé obloze.

Kdysi dávno seděl v zahradě s tužkou v ruce.

Odhodil sklenici za sloup a vydal se k domu.

# # #

V chodbě richmondského sídla, stranou od hloučku hostů, Mandrake zahlédl Jane Farrarovou. Svou masku – rajku s dlouhými, meruňkově zbarvenými pery – měla zavěšenou na zápěstí. Právě si navlékala cestovní plášť, který jí přidržoval sluha s bezvýrazným obličejem. Když k nim Mandrake přistoupil, sluha se diskrétně vzdálil.

„Už odcházíte?“

„Ano. Jsem unavená. A jestli mi Quentin Makepeace začne ještě jednou vykládat o té své hře, tak ho praštím.“ Půvabně našpulila ústa.

Mandrake popošel blíž. „Doprovodím vás, jestli chcete. Už jsem tady taky skončil.“ Nonšalantně si stáhl masku.

Usmála se. „Vlastním tři džiny a pět foliotů, kteří mi mohou poskytnout doprovod, kdybych o to požádala. Máte snad něco, co oni nabídnout nemůžou?“

Melancholická lhostejnost, která v Mandrakovi celý večer narůstala, nyní vytryskla v prudkém záchvatu lehkovážnosti. Zapomněl na možné neblahé následky. Blízkost Jane Farrarové mu dodala odvahu. Zlehka se dotkl její ruky. „Pojeďme do Londýna mým autem. Odpovím vám cestou.“

Zasmála se. „Je to dlouhá cesta, pane Mandraku.“

„Možná mám hodně odpovědí.“

Jane Farrarová se do něj zavěsila a společně se vydali chodbou k východu. Sledovalo je přitom několik párů všímavých očí.

Hlavní hala sídla byla úplně prázdná, až na dva sluhy, kteří hlídali u dveří. Pod řadou jeleních hlav a vybledlých erbů, uloupených kdysi dávno od cizích krbů, praskal hřejivý oheň. Vitráž z barevného skla v protilehlém okně zachycovala ploše, bez perspektivy, významné budovy v centru Londýna: opatství, Westminsterský palác, hlavní kanceláře vlády na břehu Temže. Ulice byly plné jásajících davů a uprostřed palácového nádvoří seděla zářící postava předsedy vlády, s rukama pozdviženýma v žehnajícím gestu. Sklo se v umělém světle z haly matně lesklo. Venku za ním se černala noc.

Pod oknem stála nízká zelená pohovka plná hedvábných polštářů.

Mandrake se zarazil. „Tady je docela teplo. Počkejte tu, než najdu svého řidiče.“

Jane Farrarová do něj zůstala zavěšená a zadívala se k pohovce. „Nebo bychom tu mohli chvíli zůstat *oba.*…“

„Pravda.“

Obrátil se k ní čelem a po celém těle jako by ho zašimralo. Jane se otřásla.

„Cítil jste to taky?“ zeptala se.

„Ano,“ odpověděl tiše, „ale nemluvte.“

Odstrčila ho. „To byly naše senzorické sítě, hlupáku. Něco je spustilo.“

„Ach. Jistě.“ Chvíli stáli a poslouchali, jak v ohni praská dřevo a venku v zahradě to tlumeně šumí zábavou. Z dálky se k nim nad tím vším doneslo vysoké, pronikavé kvílení.

„To je Devereauxův magický alarm,“ řekl Mandrake. „Něco proniklo do zahrady zvenčí.“

Zamračila se. „Jeho démoni se o to postarají.“

„Zdá se, že už na vetřelce zaútočili…“ Někde za oknem z barevného skla se z nelidských hrdel draly podivné skřeky doprovázené hlubokým duněním, jako by se od vzdálených hor odráželo hromobití. Oba mágové strnuli. Teď už slyšeli ze zahrady křik.

Hluk sílil. Kolem proběhl muž v tmavých brýlích a společenském saku a ještě v běhu mumlal zaklínadlo. Z pěsti mu vyšlehovaly tmavooranžové energetické výboje; druhou rukou otevřel hlavní dveře dokořán a zmizel venku.

Mandrake se pohnul, jako by ho chtěl následovat. „Měli bychom se jít –“

„Počkejte, Johne!“ Jane Farrarová se dívala nahoru do okna. „Blíží se to sem…“

Také se jako u vytržení zahleděl na okenní tabulky, které se znenadání rozehrály všemi barvami, jak se za nimi zablesklo. Rámus ještě zesílil. Nyní to znělo, jako by se na ně řítil hurikán – řvoucí, hvízdající vír plný šílenství a zuřivosti. Zněl stále blíž a blíž. Oba ucouvli. Venku se ozývaly výbuchy a řev. Další záblesk: na okamžik

spatřili siluetu obrovského nestvůrného tvaru, samá chapadla, křídla a zahnuté drápy, která se řítila proti oknu.

Mandrake zalapal po dechu. Farrarová zaječela. Uskočili a chytili se jeden druhého.

Záblesk: černý netvor zaplnil okno. Vrazil do skla –

Cink! Malá tabulka uprostřed okna, ta, která zachycovala předsedu vlády, se rozletěla na tisíc střípků. Vzniklým otvorem dovnitř propadl malý předmět, v umělém světle uvnitř se smaragdově zaleskl, několikrát se ve vzduchu obrátil. Se žalostným plesknutím dopadl na dlaždice před nimi, maličko poposkočil a zůstal nehybně ležet.

Oba mágové nechápavě civěli na mrtvou žábu.

Rámus zvenčí neutuchal, ale slábl a každou vteřinou se vzdaloval. Několik záblesků krátce osvětlilo okno a potom noc opět ztemněla.

Mandrake se sklonil nad rozpláclou žábou. Nohy měla ohnuté a rozhozené do stran, ústa pootevřená, oči pevně zavřené. Po dlaždicích kolem ní se rozlévala zvláštní bezbarvá tekutina. S rozbušeným srdcem mág použil svoje čočky: na všech třech rovinách vypadala žába naprosto stejně. Ale přesto…

„Co je to za hnusné stvoření?“ Bledý obličej Jane Farrarové se zkřivil odporem. „Povolám svého džina, aby si to prohlédl na vyšších rovinách, a pak to můžeme –“

Mandrake zvedl ruku. „Počkejte.“ Sklonil se níž a oslovil žábu: „Bartimae?“

Slečna Farrarová se zamračila. „Chcete snad říct, že tahle věc je –?“

„Já nevím. Mlčte.“ Znovu promluvil, tentokrát hlasitěji, těsně u té nebohé pomačkané hlavy. „Bartimae – jsi to ty? To jsem já…“ Odmlčel se, olízl si rty. „Tvůj pán.“

Jedna z předních nohou sebou škubla. Mandrake přidřepl a dychtivě vzhlédl ke své společnici. „Pořád je naživu. Viděla jste –?“

Rty slečny Farrarové se stáhly do tvrdé linky. Postavila se kousek stranou, jako by si od té scény chtěla nenápadně udržet odstup. Od stěn haly k nim popošlo pár vyděšených lokajů; hněvivým gestem je zahnala. „Už to dlouho naživu nezůstane.

Podívejte se, jak mu odtéká esence. Vy jste tomu démonovi nařídil, aby přišel sem?“

Mandrake se na ni nedíval; úzkostlivě si prohlížel tělíčko na podlaze. „Ano, ano, dal jsem mu příkaz k návratu ihned po splnění úkolu. Měl mě vyhledat, až bude mít informaci o Hopkinsovi.“ Znovu se obrátil k žábě. „Bartimae!“

Do hlasu Farrarové se náhle vloudil zájem. „Skutečně? A podle těch zvuků, které jsme slyšeli, soudím, že ho něco pronásledovalo. Zajímavé! Johne, na výslech nám zbývá jen málo času. Devereaux bude mít určitě někde poblíž sál s pentagramem. Bude to o fous, ale když použijeme dostatečnou sílu, než to stvoření přijde o *všechnu* esenci, můžeme –“

„Ticho! Probírá se!“

Týl žabí hlavy se rozostřil a rozmazal. Přední noha se už nepohnula. Jedno víčko se však náhle zatřepetalo a zvolna, postupně se zvedlo. Zpod něj vyhlédlo vypoulené oko, kalné a nevidoucí.

„Bartimae…“

Tenký, jakoby vzdálený hlásek. „Kdo mě volá?“

„Mandrake.“

„Ach. Na chvíli… jsem si myslel…, že to stojí za námahu.“ Hlava klesla, víčko se opět zavřelo.

Slečna Farrarová popošla blíž a dloubla do žabí nohy špičkou střevíčku. „Splň svůj úkol!“ zavelela. „Pověz nám o Hopkinsovi!“

Žabí oko se opět maličko pootevřelo, bolestivě se pootočilo a na chvilku se upřelo na Farrarovou. Tenký hlásek se ozval znovu. „To je tvoje holka? Prosím, řekni mi, že ne. *Božíčku*.“

Oko se zavřelo a navzdory Mandrakovým prosbám a příkazům Farrarové se už neotevřelo. Mandrake se zhoupl na patách a roztržitě si prohrábl vlasy.

Farrarová mu netrpělivě položila ruku na rameno. „Vzchopte se, Johne. Je to jenom démon. Podívejte se na všechnu tu vyteklou esenci. Jestli nezačneme jednat, přijdeme o ty informace!“

Mladý mág se postavil a unaveně se na ni podíval. „Vy si myslíte, že ho dokážete probrat?“

„Ano, za použití správné metody. Zkusíme Jiskřící spirály nebo možná Skřipec esence. Ale hádám, že nám zbývá necelých pět minut. Už to nedokáže ani udržet podobu.“

„Tyhle techniky ho zničí.“

„Ano. Ale získáme tu informaci. Pojďte, Johne. Hej, vy!“

Luskla prsty na sluhu, který postával vedle skupinky přihlížejících hostů. „Pojďte sem! Přineste lopatku na smetí nebo tak něco – musíme tenhle svinčík rychle posbírat.“

„Ne… je i jiný způsob.“ Mandrake promluvil tiše, příliš tiše na to, aby ho slečna Farrarová slyšela. Zatímco udělovala příkazy sluhům v okolí, opět se přikrčil vedle žáby a téměř neslyšně pronesl dlouhé a složité zaklínadlo. Žabí nohy se zachvěly; z jejího těla se vznesla matná šedá mlha, jako by chladný vzduch narazil na teplý. Rychlostí blesku se žabí tělo rozpustilo do mlhy, ta Mandrakovi zavířila kolem nohou a rozplynula se.

Slečna Farrarová se otočila, právě když se Mandrake zvedal. Žába byla pryč.

Několik vteřin na něj dívka nechápavě hleděla. „Co jste to udělal?“

„Propustil jsem svého otroka.“ Díval se někam za ni a prsty jedné ruky si pohrával s límečkem u košile.

„Ale co ty informace? O Hopkinsovi?“ Vypadala upřímně zmatená.

„Mohu je od svého démona získat za dva dny. Tou dobou se jeho esence na Onom světě natolik zotaví, že bude schopen se mnou mluvit.“

„Za dva dny!“ Farrarová vyjekla vzteky. „To už může být pozdě. Nemáme tušení, co Hopkins –“

„Je to cenný služebník,“ přerušil ji Mandrake. Podíval se na ni prázdným, studeným pohledem, ačkoli při jejích slovech trochu zrudl v obličeji. „Nebude pozdě. Promluvím si s ním, až se jeho esence vzpamatuje.“

Farrarové temně blýsklo v očích. Popošla blíž a Mandraka obklopila vůně granátových jablek s podtónem citronu. „Myslela bych,“ sykla, „že mé úcty si ceníte víc než rozteklého slizu chcípajícího démona. Ta bytost vás zklamala! Nařídil jste jí, aby vám

přinesla informaci, a ona to nedokázala. Nicméně byla zdrojem cenných faktů, které jsme z ní mohli vyždímat – a vy jste ji propustil!“

„Jenom dočasně.“ Mandrake mávl rukou a neslyšně pronesl jedinou slabiku. Obklopila je Koule ticha, která utajila jejich slova před ušima nyní už značně velkého davu, jenž se tísnil u vchodu ze zahrady. Hosté měli pořád na obličejích masky: před Mandrakovým zrakem se míhaly jiskřivé, zářivé barvy, podivné exotické tvary, tmavé průzory pro oči. On s Farrarovou tu byli jediní mágové bez masek. Najednou si připadal bezbranný a jako nahý. Navíc věděl, že nemá žádnou odpověď, která by utišila její hněv, neboť svým činem překvapil sám sebe. Náhle se i jeho zmocnilo podráždění. „Ovládejte se, prosím,“ řekl chladně. „Se svými otroky jednám tak, jak uznám za vhodné.“

Slečna Farrarová se krátce štěkavě zasmála. „Skutečně. Se svými otroky… nebo snad chcete říct se svými *přítelíčky*?“

„Ale prosím vás –“

„Dost!“ Odvrátila se od něj. „Lidi už nějakou dobu hledají vaši slabou stránku, pane Mandraku,“ řekla přes rameno, „a já jsem ji čistě náhodou našla. Podivuhodné! Nikdy bych nevěřila, že jste takový sentimentální hlupák.“ Plášť jí zavířil kolem těla. Ráznými kroky prošla membránou Koule a bez ohlédnutí vyrazila z haly.

Mandrake se za ní díval. Zhluboka se nadechl a pak jediným slovem rozpustil Kouli a nechal se zalít oceánem šumu, paniky a divokých spekulací.

Třetí část

Bartimaeus
Alexandrie, 125 př. n. l.

To ráno, stejně jako každé jiné, se před obydlím mého pána Ptolemaia shromáždila skupinka prosebníků. Přicházeli dlouho před rozbřeskem, zachumlaní do plédů a s promodralýma nohama, roztřesení zimou trpělivě čekali na slunce. Když se nad řekou rozednilo, mágovi sluhové otevřeli dveře a po jednom je začali pouštět dovnitř.

To ráno, stejně jako každé jiné, byl předložen a zvážen seznam stížností, křivd a skutečných neštěstí. Někteří obdrželi radu. Některým (těm na první pohled chamtivým nebo pomýleným) byla pomoc odepřena. Těm zbylým, jejichž problém vyžadoval magický zásah, byl takový krok přislíben a okamžitě vykonán. Z oken vyletovali šotci a folioti a hnali se nad městem při vyřizování nejrůznějších pochůzek. Rovněž odtamtud odlétal a po splnění úkolu se vracel jistý vznešený džin. Po několik hodin duchové v pravidelných intervalech kmitali sem a tam. Byla to hodně rušná domácnost.

V půl dvanácté se dveře zavřely a na zbytek dne zůstaly uzamčeny. Poté se zadním vchodem (aby se vyhnul opozdilcům, kteří by ho chtěli zdržet) mág Ptolemaios odebral do Alexandrijské knihovny a vrátil se ke svému bádání.

# # #

Právě jsme přecházeli nádvoří před budovou knihovny. Nadešla hodina oběda a Ptolemaios si chtěl u stánků na nábřeží koupit chléb s

ančovičkami. Kráčel jsem po jeho boku v podobě plešatého egyptského písaře s chlupatýma nohama, který se s ním zaujatě přel o filozofii světů.[*] Minulo nás několik učenců: hádaví Řekové, šlachovití Římané se žhnoucíma očima a vydrhnutou kůží, snědí Nabatejci, zdvořilí diplomaté z Meroe a daleké Parthie, kteří všichni přijeli, aby se zhluboka napili z egyptských studní moudrosti. Právě když jsme se chystali opustit areál knihovny, venku na ulici se ozvalo hlasité troubení. Před námi se vynořil hlouček vojáků s vlajkami v barvách Ptolemaiovců na hrotech kopí. Když se rozestoupili, objevil se mezi nimi Ptolemaiův bratranec, králův syn a následník egyptského trůnu, jak se pomalu a pyšně valí do schodů. V patách mu šlapal hlouček zbožných obdivovatelů – do jednoho patolízalové a pochlebníci.[†] Můj pán a já jsme zůstali stát a sklonili jsme hlavy v tradičním výrazu úcty.

„Bratránku!“ Králův syn se vrávoravě zastavil; tunika se mu kolem objemného břicha napínala a byla posetá vlhkými skvrnami potu, který na něm stihl vyrazit už po tak kratičké chůzi. Obličej měl odulý od vína a aura mu zmatněla alkoholem. Oči pod těžkými víčky vypadaly jako zrezivělé mince. „Bratránku,“ zopakoval. „Řekl jsem si, že tě tu navštívím.“

Ptolemaios se opět uklonil. „Můj pane, to je samozřejmě velká pocta.“

„Napadlo mě, že se podívám, kde se celé dny schováváš, místo abys byl po mém boku,“ – nadechl se – „jak by se slušelo na věrného příbuzného.“ Pochlebovači se zachichotali. „O Filipovi, Alexandrovi a ostatních bratrancích vím,“ pokračoval a ztěžka klopýtal o slova. „Bojují za nás v poušti, pracují jako vyslanci v knížectvích na východě a na západě. Dokazují svoji věrnost dynastii. Ale ty…“

[*] Ptolemaios tvrdil, že propojení mezi světy musí mít nějaký účel a že úkolem mágů a duchů je společně se snažit pochopit, o jaký účel jde. Já to prohlašoval (zdvořile) za totální volovinu. Ta nepatrná propustnost mezi našimi světy nebyla nic než krutá odchylka od normy (zotročení nás džinů) a bylo třeba s ní co nejrychleji skoncovat. Naše diskuse získávala na obrátkách a přízemním vulgárním výrazům jsem se vyhýbal pouze z ohledu na rétorickou čistotu svých argumentů.

[†] Nacházeli se mezi nimi vyšší kněží, místní urozenci, kamarádi z mokré čtvrti, profesionální zápasníci, vousatá dáma a trpaslík. Králův syn měl různorodé choutky a jeho společenský okruh byl široký.

Odmlčel se a odtáhl si provlhlou tuniku od těla. „*Hmmm.* Můžeme se na tebe spolehnout?“

„Budu ti sloužit, jakýmkoli způsobem si přeješ.“

„Ale *jak*, Ptolemaie? Těmi svými ručičkami jako hůlky neudržíš meč ani nenapneš luk; kde je tedy tvoje síla? Tady *nahoře*,“ – poklepal si nejistým prstem na hlavu – „aspoň podle toho, co jsem slyšel. Tady nahoře. Co tedy provádíš na tomhle ponurém místě, kam nikdy nepronikne slunce?“

Ptolemaios skromně sklonil hlavu. „Studuji, můj pane. Papyry a knihy záznamů, které sestavili ctihodní kněží už v šerém dávnověku. Spisy o dějinách a náboženství –“

„A zřejmě rovněž o magii. Zakázané spisy.“ To promluvil vysoký kněz v černém hábitu, s oholenou hlavou a očima slabě zvýrazněnýma bílou hlinkou. Vyplivl ta slova tiše, jako když kobra prská jed. Pravděpodobně to byl taky mág.

„Ha! Ano. Všemožné zkaženosti.“ Králův syn se přikymácel blíž a z oblečení i úst se mu linul kyselý pach. „Lidi tě za to uctívají, bratránku. Využíváš svoji magii, abys je okouzlil, aby sis je získal. Doslechl jsem se, že denně přicházejí k tvému domu, aby se stali svědky tvých ďábelských kousků. Slyšel jsem *všelijaké* historky.“

Ptolemaios stiskl rty. „Skutečně, můj pane? Tak to nechápu. Pravdou je, že mě občas obtěžují nešťastníci, na něž dolehly těžké časy. Nabízím jim radu, nic víc. Jsem jenom chlapec – slabý, jak říkáš, a neznalý světa. Dávám přednost samotě a netoužím po ničem jiném než po zlomcích vědomostí.“

Tato předstíraná skromnost (a *byla* předstíraná, neboť Ptolemaios prahl po vědomostech se stejnou nenasytností, s jakou králův syn bažil po moci, a jeho úsilí neslo mnohem větší plody) prince zjevně rozzuřila. Jeho obličej potemněl do odstínu syrového masa, v koutku úst se mu zaleskli hádci slin. „Tak vědomosti, co?“ zvolal. „Ano, ale jakého druhu? A s jakým cílem? Pro řádného muže nejsou papyrus a stylus nic, ale v rukách bledých nekromantů mohou být vražednější než pevné železo. Říká se, že ve starém Egyptě dokázali eunuchové jediným dupnutím povolat armády a smést právoplatné faraony do moře! Nehodlám dopustit, aby se něco takového stalo *mně*. Čemu se šklebíš, otroku?“

Vůbec jsem se nechtěl smát. Jen se mi líbilo jeho vyprávění, protože jsem stál v čele armády, která to smetání před tisíci lety provedla. Je fajn, když uděláte dojem. Poníženě jsem se uklonil. „Ničemu, pane. Ničemu."

„Šklebil ses, dobře jsem to viděl! Ty se opovažuješ vysmívat se mně – budoucímu králi!"

Zachvěl se mu hlas; vojáci už věděli, co to znamená. Nepatrně na kopích přehmátli. Ptolemaios smířlivě prohlásil: „Neměl v úmyslu tě urazit, pane. Můj písař se narodil s nešťastným tikem v obličeji, grimasou, která v ostrém světle může vypadat jako úšklebek. Je to neblahé tělesné postižení –"

„Dám jeho hlavu narazit nad Krokodýlí bránu. Stráže –"

Vojáci sklonili kopí a nemohli se dočkat, až skropí kamennou dlažbu mou krví. Pokorně jsem čekal na nevyhnutelné.*

Ptolemaios se postavil přede mě. „Prosím, bratránku. Tohle je směšné. Prosím tě –"

„Ne! Nechci nic slyšet. Ten otrok zemře."

„Pak ti to musím říct." Můj pán znenadání přistoupil ke svému surovému bratranci velmi blízko a náhle vypadal vyšší, stejně vysoký jako princ. Díval se mu přímo do vodnatých očí, které se v důlcích kroutily jako ryby na hrotu harpuny. Králův syn fňukl a ucouvl, jeho vojáci a přisluhovači rozpačitě přešlapovali. Slunce ztratilo sílu. Obloha nad nádvořím se zatáhla. Několika vojákům naskočila na holých nohách husí kůže. „Necháš ho na pokoji," řekl Ptolemaios pomalu a zřetelně.

„Je to *můj* otrok a *já* říkám, že si žádný trest nezaslouží. Seber si svoje lokaje a vrať se k vinným sudům. Svou přítomností zde rušíš učence a neděláš naší rodině žádnou čest. Svými narážkami taky ne. *Rozuměls?*"

Králův syn se tolik zaklonil, aby se vyhnul tomu pronikavému pohledu, že se polovina jeho pláštěnky courala po zemi. Vypravil ze sebe zvuk, který zněl, jako když se páří bahenní žáby. „Ano," zaskřehotal. „Ano."

Ptolemaios ustoupil. Okamžitě jako by se zmenšil; temnota, která se stáhla kolem skupinky jako zimní plášť, se zvedla a rozplynula.

* Tedy na strašlivý masakr. Provedený mnou.

Diváci se uklidnili. Kněží si mnuli zátylky. Urozenci hlasitě vydechli úlevou. Zpoza jednoho zápasníka vykoukl trpaslík. „Pojď, Rekhyte.“ Ptolemaios si urovnal svitky, které nesl pod paží, a s promyšleným nezájmem pohlédl na králova syna. „Musím se rozloučit, bratránku. Jdu pozdě na oběd.“

Nakročil a chystal se projít kolem. Králův syn, bledý a vrávorající, zařval něco nesrozumitelného. Vrhl se vpřed; zpod pláště tasil dýku. Se vzteklým zavrčením zaútočil na Ptolemaiův bok. Zvedl jsem ruku v jednoduchém gestu: ozval se zdušený úder, jako by kus zdiva dopadl na pytel lojového pudinku. Králův syn se zlomil v pase, chytil se za hrudník, oči mu lezly z důlků a u úst se mu dělala pěna. Zhroutil se na kolena. Nůž neškodně cinkl o dláždění.

Ptolemaios bez ohlédnutí kráčel dál. Čtyři z vojáků ožili; napřáhli proti mně kopí a něco výhružně mručeli. Opsal jsem rukou půlkruh: rozletěli se jeden po druhém pryč a hlavou napřed, nohama dozadu se řítili nad nádvořím. Jeden srazil Římana, další Řeka a třetí jel dobře metr po nose. Čtvrtý skončil ve stánku jakéhosi trhovce, kde ho zasypala lavina cukrovinek. Zůstali ležet v úhledných rozestupech, jako čárky na slunečních hodinách.

Ostatní princovi společníci dostali nahnáno. Krčili se v malém hloučku a nezmohli se na odpor. Přesto jsem si dával dobrý pozor na toho starého holohlavého kněze – poznal jsem, že má chuť se o něco pokusit. Ale pak se mi podíval do očí a rozhodl se, že radši zůstane naživu.

Ptolemaios odcházel a já se vydal za ním. Šli jsme si koupit ančovičkový chleba. Když jsme se vrátili z oběda, v areálu knihovny vládlo ticho a klid.

# # #

Můj pán věděl, že ten incident nevěstí nic dobrého, ale plně se soustředil na své bádání a nedbal na následky. Zato já ano, stejně jako obyvatelé Alexandrie. Zvěsti o té příhodě se rychle roznesly a

některé z nich byly spíš barvité, než přesné.[*] Králova syna neměl nikdo rád, nad jeho ponížením se všichni mohli potrhat smíchy a Ptolemaiova sláva ještě vzrostla.

Po nocích jsem se vznášel ve větru nad palácem a rozprávěl s ostatními džiny.

„Jaké máte zprávy?“

„Nesu zprávy, Bartimae, o královu synovi. Čelo má svraštělé hněvem a obavami. Den co den si mumlá, že by Ptolemaios mohl poslat démona, aby ho zahubil, a uchvátit trůn. To nebezpečí mu pulzuje ve spáncích jako údery bubnu.“

„Ale můj pán žije jen pro své bádání. Nemá o korunu zájem.“

„Na tom nesejde. Králův syn mudruje nad tím problémem pozdě večer u vína. Vyslal posly, aby našli muže, kteří mu pomohou se téhle hrozby zbavit.“

„Děkuju ti, Affo. Dobrý let.“

„Dobrý let, Bartimae.“

Ptolemaiův bratranec byl hlupák a opilec, ale jeho strach jsem chápal. V magii se nevyznal. Tehdejší alexandrijští mágové byli jen bledými stíny svých mocných předchůdců,[†] v jejichž službách jsem se dřel. Armáda byla slabší než kdy předtím a její větší část se nacházela daleko od centra. Ve srovnání s tímhle se Ptolemaios jevil skutečně mocný. Nedalo se popřít, že kdyby se můj pán rozhodl králova syna svrhnout, mohlo by se to podařit.

Čas plynul. Přihlížel jsem a vyčkával.

Králův syn našel své muže. Peníze změnily majitele. Za jedné měsíčné noci do palácových zahrad pronikli čtyři asasíni a navštívili mého pána. Jak jsem se možná už zmínil, nezdrželi se dlouho.

Následník se postaral, aby tu noc pobýval mimo Alexandrii; vydal se na lov do pouště. Když se vrátil, uvítalo ho nejdřív ze všeho hejno mrchožroutů kroužících nad Krokodýlí bránou, a pak mrtvoly

[*] Jedno takové vyprávění bylo vypsané na zdech v přístavu a doprovázel je vtipný obrázek zachycující následníka přehnutého přes stůl v Knihovně s nahým zadkem, jak dostává královským cepem výprask od neznámého démona či démonů.

[†] Starým faraonům takové služby obvykle poskytovali kněží a řecká dynastie neviděla důvod, proč tuto politiku měnit. Jenomže dříve do Egypta putovala spousta nadaných lidí, aby tu provozovali řemeslo, takže Egypt vyrostl a zesílil na shrbených zádech plačících džinů, což už dávno nebyla pravda.

tří asasínů pověšené na bráně. Jejich chodidla se otírala o pera na jeho voze, když pod nimi projížděl do města. S tváří plnou bílých a rudých skvrn se princ stáhl do svých komnat a několik dní z nich nevyšel.

# # #

„Pane," řekl jsem. „Tvůj život je stále ohrožen. Musíš opustit Alexandrii."

„To je vyloučeno, Rekhyte, a ty to dobře víš. Knihovna je přece zde."

„Tvůj bratranec tě nenávidí z hloubi duše. Zkusí to znovu."

„A ty budeš tady, abys ho odrazil, Rekhyte. Plně ti důvěřuju."

„Asasíni byli jenom lidi. Ten, který přijde jako další, člověk být nemusí."

„Určitě si s tím poradíš. A musíš tu takhle dřepět? Znervózňuje mě to."

„Teď mám vypadat jako šotek. Šotci dřepí. Poslouchej," pokračoval jsem, „tvoje důvěra mi sice lichotí, ale upřímně řečeno bych se bez ní obešel. A taky bych byl fakt nerad jako první na ráně, až ti přijde na dveře zaklepat nějaký márid."

Zasmál se do poháru. „Márid! Myslím, že přeceňuješ schopnosti našich dvorních mágů. Spíš tak jednonohý moulák."

„Tvůj bratranec rozhazuje sítě mnohem dál. Dlouze popíjí s římskými vyslanci – a podle toho, co jsem slyšel, je Řím právě teď centrem dění. Každý šarlatán a salonní kouzelník odsud až po Tigris tam chvátá v honbě za slávou."

Ptolemaios pokrčil rameny. „Dobrá, takže můj bratranec podlézá Římu. Proč by Římani měli útočit na mě?"

„Protože pak jim bude navždycky zavázaný. A já budu mrtvý." Vypustil jsem popuzený oblak síry – to, jak se můj pán soustředil na svůj výzkum a nic jiného nevnímal, mi dokázalo jít pěkně na nervy. Složil jsem si křídla přes čumák jako namíchnutý netopýr a pověsil se na trám v ložnici.

„Rekhyte – už dvakrát jsi mi zachránil život. *Víš*, jak jsem ti vděčný."

„Slova, slova, slova. Za to si nekoupím ani kus rákosu.“[*]

„Nejsi ke mně spravedlivý. Víš přece, kam ve své práci směřuju. Chci pochopit mechanismus, který nás, lidi a džiny, odděluje. Hledám cestu, jak mezi námi nastolit rovnováhu, vybudovat důvěru…“

„Jo, jo. A já ti mezitím hlídám záda a vynáším nočník.“

„Tak teď vážně přeháníš. Tohle dělá Anhotep. Nikdy bych –“

„Mluvím obrazně. Jde mi o to, že kdykoli se ocitnu ve tvém světě, jsem v pasti. Na povel to máš ty. Důvěra v tom nehraje roli.“ Šotek po něm přes tenkou blánu svého křídla vrhl ošklivý pohled a vypustil další oblak síry.

„Nemohl bys toho nechat? Budu tady muset dneska spát. Takže ty pochybuješ o mojí upřímnosti?“

„Jestli tě zajímá můj názor, pane, tak všechny tvoje řeči o smíření mezi našimi národy jsou jen hromada žvástů.“

„Opravdu?“ opáčil můj pán náhle příkře. „Dobrá, Rekhyte, považuji to za výzvu. Myslím, že jsem se při svém výzkumu dostal do bodu, kdy nemusím jen mluvit, ale možná můžu i *jednat.* Jak víš, studoval jsem záznamy kmenů ze severu. Tam je zvykem, že se mágové a duchové scházejí v půli cesty. Z toho, co jsem se dozvěděl od tebe a od ostatních, soudím, že já to můžu i překonat.“ Odhodil cínový pohár, zvedl se a začal přecházet po místnosti.

Šotek znepokojeně svěsil křídla. „Co tím chceš říct? Nějak jsem tě přestal sledovat.“

„Že ty nebudeš muset sledovat me,“ vysvětlil chlapec. „Právě naopak. Až budu připravený, budu následovat já *tebe*.“

[*] Tady se do mého projevu vplížil náznak egyptského pouličního slangu. Co byste chtěli, fakt jsem se naštval.

Nathaniel

13

Nepřístojnosti, k nimž došlo během premiérova večírku v Richmondu, proběhly rychle a ve zmatku, takže nějaký čas trvalo, než vyšlo najevo, co se doopravdy stalo. Svědků z řad hostů bylo pomálu, protože když se na obloze rozpoutal konflikt mezi démony, většina z nich ve snaze se ukrýt naskákala rovnou do záhonů s růžemi a okrasných jezírek. Nicméně jakmile dal pan Devereaux dohromady mágy odpovědné za bezpečnost panství, a ti na oplátku povolali své démony, vytvořil se jistý obrázek.

Poplašné zařízení spustil podle všeho džin v podobě kulhavé žáby, který prorazil ochrannou bariéru kolem panství. V patách se mu hnala velká smečka démonů, která svou oběť vytrvale pronásledovala přes trávníky. Démoni z bezpečnosti se do rvačky okamžitě zapojili a udatně napadali všechno, co se hýbalo, takže zanedlouho zlikvidovali jednoho či dva vetřelce, tři hosty, jednoho lokaje a většinu antických soch na jižních trávnících, za nimiž se žába nějakou dobu schovávala. Ta v nastalé vřavě uprchla a vnikla přímo do domu, načež se ostatní vetřelci obrátili a urychleně se vzdálili. Jejich totožnost, stejně jako totožnost jejich pánů, zůstala neodhalena.

Na druhé straně netrvalo dlouho zjistit, kdo je pánem žáby. Události ve vstupní hale sídla viděly příliš mnoho očí a John Mandrake nemohl uniknout odhalení. Krátce po půlnoci ho předvedli před pana Devereauxe, pana Mortensena a pana Collinse (tři nejvýznamnější ministry, kteří byli dosud přítomni) a on připustil, že dal dotyčnému džinovi svolení, aby se k němu vrátil kdykoli. Během

drsného výslechu byl pan Mandrake nucen odhalit některé podrobnosti o tom, čím se jeho džin zabýval. Padlo jméno Clivea Jenkinse a do jeho londýnského bytu bylo okamžitě vysláno pět horel. Zanedlouho se vrátily s prázdnou. Pan Jenkins nebyl doma a nikdo nevěděl, kde se zdržuje.

Jelikož Mandrake neměl tušení, co jeho džin odhalil, a jelikož povolat zraněného Bartimaea okamžitě by mohlo naprosto zničit jeho esenci – aniž by se mágové cokoli dověděli – ta otázka byla prozatím odložena. Mandrake dostal nařízeno ohlásit se v Radě o tři dny později a povolat svého otroka k výslechu.

V mezičase se na mladého mága snesla všeobecná nelibost. Předseda vlády byl bez sebe zuřivostí nad zkázou svých vzácných řeckých plastik, zatímco pan Collins – který, když se spustil alarm, jako první skočil do jezírka s kachnami a málem se utopil, když na něj dopadla jedna z korpulentnějších dam – ho zlovolně sledoval zpod ručníku, jímž měl omotanou hlavu. Třetí ministr, pan Mortensen, neutrpěl žádnou zvláštní újmu, ale Mandraka nesnášel už léta. Společně ho odsoudili za nezodpovědné a tajnůstkářské chování a naznačili širokou škálu možných trestů, ačkoli podrobnosti si ponechali až na nadcházející zasedání Rady.

Pan Mandrake se před obviněními nijak nehájil. Pobledlý opustil sídlo a nechal se odvézt zpět do Londýna.

# # #

Nazítří pan Mandrake snídal sám. Když se slečna Piperová dostavila jako vždycky na časnou ranní poradu, sluha ji nepustil dovnitř. Panu ministrovi není dobře, setká se s ní později v kanceláři. Trochu vyvedená z míry se obrátila k odchodu.

Mezitím se mág těžkým krokem odebral do pracovny. Když se s ním démon-dveřník pokusil neškodně zažertovat, Mandrake na něj vyslal Konvulzi. Pak dlouho seděl u stolu a tupě civěl do zdi.

Nakonec zvedl telefon a vytočil číslo.

„Dobrý den. Kancelář Jane Farrarové? Mohl bych s ní mluvit, prosím? Ano, Mandrake… Och. Jistě. Děkuji.“ Pomalu sluchátko položil.

No, pokusil se ji varovat. Nemohl za to, že s ním odmítla mluvit. Včera večer se usilovně snažil vynechat z toho její jméno, ale marně. Jejich hádce přihlíželi mnozí. Nepochybně ji taky čeká důtka. Cítil nad tím pouze mírnou lítost. Veškeré myšlenky na krásnou slečnu Farrarovou ho plnily podivným odporem.

Nejhloupější na celé té věci bylo, že si mohl všechny ty potíže ušetřit, kdyby prostě udělal, co Farrarová řekla. Bartimaeus měl skoro určitě o Jenkinsově spiknutí informace, které by pomohly Devereauxe uklidnit. Měl je ze svého otroka bez váhání vyždímat. Ale on ho místo toho… nechal jít. Bylo to absurdní! Ten džin pro něj znamenal jen osinu v zadku – byl drzý, hádavý, slabý… a protože znal Mandrakovo rodné jméno, mohl představovat smrtelnou hrozbu. Měl ho zničit, když se nemohl bránit. Jak jednoduché by to bylo!

Tupě se zahleděl na papíry před sebou. *Sentimentální hlupák…* Možná měla Farrarová pravdu. John Mandrake, britský ministr, jednal proti svým vlastním zájmům. Nyní byl zranitelný, vystavený útokům nepřátel. Přesto, bez ohledu na to, kolik chladné zuřivosti se v sobě pokoušel probudit – vůči Bartimaeovi, vůči Farrarové a především vůči sobě – věděl, že nemohl jednat jinak. Pohled na džinovo malé, rozbité tělíčko ho příliš šokoval a vedl k impulzivnímu rozhodnutí.

A právě *to* s ním nejvíc otřáslo, daleko víc než výhrůžky a zloba jeho kolegů. Celá léta tvořila jeho život pečlivě spletená síť plánů a intrik. Plně se ztotožnil se svou prací a věnoval se jí ze všech sil; dávno zapomněl, jaké to je, udělat něco z náhlého popudu. Ale nyní, ve stínu jediného nepromyšleného činu, ho práce přestala lákat. To ráno se někde jinde střetávaly armády, ministerstva bzučela činorodým ruchem: muselo se toho tolik udělat. John Mandrake si však připadal roztěkaný, povznesený nad to, co od něj žádalo jeho jméno a úřad; měl pocit, že se ho to netýká.

Rozpomněl se na myšlenky, které ho přepadly včera večer. Obraz: v dávné minulosti je se svou učitelkou, slečnou Lutyensovou, v letní zahradě a spokojeně si kreslí… Ona sedí vedle něj, směje se, vlasy se jí ve slunci lesknou. Obraz se zamihotal jako přelud a rozplynul se. Pokoj byl náhle holý a studený.

Zakrátko mág z pracovny odešel. Když míjel hlídače na dveřích, démon před ním v kruhu zčernalého dřeva polekaně ucukl.

# # #

Toho dne se Mandrakovi nic nedařilo. Na ministerstvu informací na něj čekal jedovatě formulovaný oběžník z kanceláře slečny Farrarové. Rozhodla se vznést proti němu oficiální stížnost kvůli tomu, že odmítl vyslechnout svého démona, čímž s největší pravděpodobností zásadně narušil policejní vyšetřování. Mandrake stěží dočetl, když si to k němu do kanceláře napochodovala strohá delegace z ministerstva vnitra a doručila mu obálku převázanou černou stuhou. Pan Collins si ho přál vyslechnout ohledně vážných nepokojů v St. James's Parku, k nimž došlo předchozího večera. Podrobnosti nevyznívaly pro Mandraka dobře: prchající žába, zběsilý démon uvolněný ze svého vězení, vysoký počet mrtvých a raněných. Následovaly menší výtržnosti, při nichž plebejci zdemolovali část zábavního parku. Situaci v ulicích se dosud nepodařilo zcela uklidnit. Od Mandraka se žádalo, aby do schůzky Rady, k níž mělo dojít za dva dny, připravil plán obrany. Souhlasil s tím bez námitek; bylo mu jasné, že jeho kariéra visí na stále tenčích vláscích.

Během porady viděl v očích svých zástupců pobavení a pohrdání. Pár jich zašlo tak daleko, že se odvážili navrhnout, aby svého džina povolal okamžitě a omezil tak politické škody. Mandrake s kamenným obličejem tvrdohlavě odmítl. Celý den byl podrážděný a roztržitý. Dokonce i slečna Piperová se mu vyhýbala obloukem.

V pozdním odpoledni, když zavolal pan Makepeace, aby mu připomněl jejich schůzku, toho měl Mandrake plné zuby a odešel z kanceláře.

# # #

Už několik let, od aféry s Gladstoneovou holí, byl Mandrake důvěrným přítelem spisovatele Quentina Makepeace. Existoval pro to dobrý důvod – předseda vlády nade všechno miloval divadlo a pan Makepeace na něj měl díky tomu značný vliv. Předstíráním, že

zálibu svého nadřízeného sdílí, si Mandrake udržel s Devereauxem vztah, který mu ostatní, méně přizpůsobiví členové Rady mohli jen závidět. Mělo to však svou cenu: Mandrake musel nesčetněkrát vystupovat v příšerných amatérských inscenacích v Richmondu a vykračovat si po jevišti v šifonových punčochách nebo širokých orientálních kalhotách, případně – při jedné děsné, naprosto nezapomenutelné příležitosti – viset z postroje nad jevištěm v jiskřivé průsvitné róbě s křídly. Posměch kolegů snášel trpně: na Devereauxově dobré vůli mu záleželo víc.

Na oplátku za tuto podporu nabízel Quentin Makepeace Mandrakovi rady, a ten zjistil, že dramatik je překvapivě politicky obratný, rychle si opatřuje zajímavé zprávy a přesně odhaduje proměnlivé nálady předsedy vlády. Díky Makepeaceovým doporučením získal Mandrake mnohokrát v určitých situacích výhodu.

Ale v posledních měsících, kdy se jeho pracovní zátěž prudce zvýšila, začala Mandraka dramatikova společnost unavovat a zlobilo ho, kolik času ztrácí kvůli Devereauxovým rozmarům. Neměl na hloupou zábavu čas. Celé týdny tedy Makepeaceova pozvání odrážel, ale nyní, prázdný a bez cíle, přestal vzdorovat.

# # #

Sluha ho uvedl do tichého domu. Mág prošel vstupní halou pod narůžovělými lustry a monumentální olejomalbou, která zachycovala slavného autora, jak se v růžovém saténovém županku opírá o hromadu děl, která sám napsal. S odvrácenýma očima (ten župan mu vždycky připadal trochu moc krátký) Mandrake sestoupil po schodišti do suterénu. Jeho kroky nebyly na hustém koberci slyšet. Stěny lemovaly zarámované plakáty z divadel po celém světě. Novinka sezony! Světová premiéra! Pan Makepeace má tu čest uvést… Tucet poutačů nezvučně křičel do světa své poselství.

U paty schodiště se nacházely železné dveře pobité cvočky, které vedly do dramatikovy pracovny.

Jakmile Mandrake zaklepal, dveře se rozletěly a vyhlédla z nich široká rozzářená tvář. „Johne, chlapče milý! To je báječné. Mám

takovou radost. Zamkněte za sebou, prosím. Dáme si spolu mátový čaj. Vypadáte, že potřebujete trochu povzbudit.“

Pan Makepeace vířil po místnosti přesnými, energickými baletními pohyby. Jeho nevysoká zavalitá postava kmitala a pohupovala se, když naléval do čajníku horkou vodu, sypal do ní mátové lístky a hopsal přitom jako ptáček. Obličej mu zářil elánem, zrzavé vlasy svítily. Ve tváři mu cukalo úsměvem, jako by se ve skrytu duše něčím báječně bavil.

Oděv mu jako vždy dokonale ladil s bouřlivou, teatrální osobností: měl na sobě světle hnědé boty, hráškově zelené kalhoty s kaštanovými kostkami, zářivě žlutou vestu, růžovou kravatu a volnou plátěnou košili s nařasenými rukávy. Dnes si však rukávy vyhrnul nad lokty a kravatu i vestu zakrývala flekatá bílá zástěra. Pan Makepeace byl podle všeho v pilné práci.

Zamíchal čaj lžičkou, dvakrát s ní cinkl o sklo a podal nápoj Mandrakovi. „Tumáte,“ řekl. „Kopněte to do sebe. Tak, Johne,“ – vlídně, starostlivě se usmál – „doneslo se mi, že se vám nedaří právě nejlépe.“

Stručně a bez přikrašlování mu Mandrake vylíčil události posledních několika hodin. Menší muž soucitně pomlaskával a vzdychal. „Jaká hanba!“ zvolal nakonec. „Vždyť jste jen plnil svou povinnost! Ale hlupáci jako Farrarová jsou příliš dychtiví roztrhat vás na kusy při sebemenší zámince. Víte, v čem je jejich problém, Johne?“ Významně se odmlčel. „Závidí. Jsme obklopeni neschopnými závistivci, kteří nám zazlívají náš talent. Já se s podobnými reakcemi setkávám v divadle v jednom kuse, když se kritici snaží rozcupovat moje díla.“

Mandrake něco nezávazně zabručel. „Však jim zase vytřete zrak,“ prohodil. „Při té zítřejší premiéře.“

„To nepochybně, Johne, nepochybně. Ale jak víte, někdy je okolí tolik, tolik nepřátelské. Jistě to taky cítíte. Máte pocit, že jste zůstal sám, bez přátel? Ale já jsem váš přítel, Johne. *Já* vás respektuji, i kdybych měl být jediný.“

„Díky, Quentine. Nemyslím, že by to bylo až tak –“

„Vy totiž máte něco, co jim schází. Víte, co to je? Vize. Tu máte od začátku. Smělý pohled do budoucnosti. A taky ctižádost. Ano, i tu ve vás cítím, skutečně.“

Mandrake sklopil pohled k čaji, který mu nechutnal. „No, já nevím –“

„Chci vám něco předvést, Johne. Malý magický pokus. Zajímal by mě váš názor. Uvidíme, jestli dokážete… Víte co, pojďte se mnou. Znáte to, co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek. Mohl byste vzít ten železný šotčí bodec, který máte vedle sebe? Díky. Ano, čaj si vezměte s sebou.“

Makepeace odcupital rychlými krůčky ke klenutému vchodu do vnitřních prostor. Mandrake se poněkud zmateně vlekl za ním. Magický pokus? Nikdy neviděl Makepeace provádět nic složitějšího než naprosto základní kouzla. Vždycky tak nějak předpokládal, že jako mág za moc nestojí… To si přece mysleli *všichni.* Tak co to teď –?

Zahnul za roh, na místě se zarazil a měl co dělat, aby mu sklenice s čajem nevypadla z ruky. V pološeru vytřeštil oči a pusu otevřel dokořán.

„Co tomu říkáte? Co tomu říkáte, hochu zlatá?“ Pan Makepeace se vedle něj nadšeně šklebil.

Mandrake dlouho nebyl mocen slova a jen klouzal pohledem po místnosti. Původně se tu nacházel dramatikův oltář vlastní skvělosti: sbírka trofejí, cen, novinových výstřižků, fotografií a divadelních suvenýrů. Nyní byla svatyně pryč. Jediná holá žárovka matně ozařovala dva pentagramy, pečlivě nakreslené na betonové podlaze. Ten první, určený pro mága, měl standardní velikost, ale ten druhý byl mnohem větší. A obsazený.

Uprostřed povolávacího pentagramu stála židle připevněná k podlaze čtyřmi velkými šrouby. Byla ze železa, nohy měla bytelné a důkladně svařené a ve slabém světle se matně leskla. Seděl na ní nějaký člověk, připoutaný za zápěstí a kotníky plátěnými popruhy.

„To je obrázek, což?“ Pan Makepeace stěží potlačoval nadšení. Skoro vedle Mandraka nadskakoval a tancoval.

Vězeň byl při vědomí a upíral na ně vyděšené oči. Ústa a část knírku mu zakrýval hrubý roubík; světlé vlasy měl rozcuchané a na

jedné tváři byla znát blednoucí modřina. Oblečený byl v plebejském oděvu, u krku roztrženém.

„Kdo… kdo je to?“ Mandrake úplně přišel o řeč.

„Tenhle krasavec?“ Pan Makepeace se uchechtl. „Jistě víte, že mezi batterseaskými oceláři propukly nepokoje, že? Podle všeho se rozhodli „stávkovat“ a místo práce se dobře bavit na ulici před továrnou. No, včera pozdě večer moji agenti objevili tohoto džentlmena, jak k demonstrantům promlouvá z plošiny nákladňáku. Má zvučný hlas. Výborný řečník. Dvacet minut vykládal lidem v davu, že se musejí vzbouřit, že se blíží chvíle, kdy si mágové budou muset sbalit kufry. Když skončil, moc pěkně mu zatleskali. Ale navzdory všem těm krásným slovům nehodlal zůstat s oceláři celou noc venku na mrazu a zamířil domů. Moji chlapci ho sledovali, a když se nikdo nedíval, vzali ho po hlavě a přivezli ho sem. Budu teď potřebovat ten šotčí bodec, když dovolíte. Ne, vlastně když o tom tak přemýšlím, nechte si ho vy. Já budu mít plné ruce práce s povoláváním.“

Mandrakovi se zatočila hlava. „S jakým povoláváním? Co to –?“ Úžas rychle vystřídalo znepokojení. „Quentine – mohl byste mi prosím prozradit, co přesně tady provádíte?“

„Udělám něco lepšího. Ukážu vám to.“ Pan Makepeace zapálil poslední svíčky, prohlédl runy a nádobky s kadidlem a přiskočil k zajatci. Opatrně začal kroutit roubíkem. „Tohle používám hrozně nerad, ale nedokázal jsem ho jinak přimět, aby zmlknul. Nebylo s ním k vydržení. Teď,“ – když se obrátil ke svému vězni, úsměv mu zmizel z tváře – „mi přesně a pravdivě odpověz na moje otázky, nebo víš, co se stane.“ Vytáhl roubík, do bledých rtů se vrátila barva. „Jak se jmenuješ?“

Odkašlání, sípot. „Ni– Nicholas Drew, pane.“

„Zaměstnání?“

„P-prodavač.“

„Takže jsi plebejec?“

„Ano.“

„A ve volném čase politický aktivista.“

„A-ano, pane.“

„Výborně. Co je to Svrašťující oheň a kdy se používá?“

Otázka přiletěla jako střela. Zajatec sebou cukl a v obličeji se mu rozhostil nechápavý výraz. „Já-já-já nevím…“

„No tak, do toho. Odpověz mi! Nebo ti tady můj přítel pomůže tím bodcem!“

Mandrake se rozzlobeně zamračil. „Makepeacei! Přestaňte s těmi ne –“

„Strpeníčko, hochu zlatá.“ Mág přistoupil k zajatci blíž, takže se nad ním hrozivě tyčil. „Ani pod hrozbou bolesti tedy nepřestaneš lhát?“

„Já nelžu! Přísahám! O takovém ohni jsem nikdy neslyšel. Prosím –“

Makepeace se potěšeně usmál. „Dobrá. To by stačilo.“ Jediným hbitým pohybem vrátil roubík na místo a drobnými poskoky se odebral do druhého pentagramu. „Slyšel jste všechno, Johne?“

Mandrake byl v obličeji bledý šokem a vzrůstajícím znechucením. „Makepeacei – co má tahle fraška za smysl? Nemůžeme přece sbírat lidi z ulic a podrobovat je mučení –“

Dramatik si odfrkl. „Jakému mučení? Ten je jako rybička. Skoro nic se mu nestalo. A kromě toho, jak jste sám slyšel, je to agitátor, hrozba pro státní bezpečnost. Ale nechci mu ublížit. Jenom mi pomůže s mým malým experimentem. Dávejte pozor…“ Zaujal dramatickou pózu. Prsty mu zacukaly, jako by se chystal dirigovat orchestr.

Mandrake popošel vpřed. „Trvám na tom, abyste –“

„Opatrně, Johne. Vy přece víte, že v průběhu povolávání je třeba postupovat s nejvyšší opatrností.“ Po těch slovech zahájil spisovatel rychlé zaříkávání. Světlo potemnělo; plamínky svíček rozhýbal mírný vánek, který se vzedmul jakoby odnikud. O dvě místnosti dál se železné dveře otřásly v pantech. Mandrake o krok ucouvl a instinktivně před sebe zvedl šotčí bodec. Podvědomě naslouchal slovům zaklínadla: latinská… celkem běžná povolávací formule… obvyklá opatření… Jméno démona – Borello… Ale pozor, co bylo tohle –? „*In corpus viri*“… „do nádoby, kterou nalezneš…“ „poslušen vůle nádoby…“ To bylo zvláštní a neobvyklé…

Povolávání skončilo. Mandrake se obrátil k židli, kde se předtím mihotal tmavý stín. Ten teď zmizel. Tělo připoutaného muže sebou

škublo, jak se mu napjaly všechny svaly, pak se uvolnilo. Mandrake čekal. Vánek ustal, žárovka se opět rozzářila. Mladík ochable, nehybně seděl na židli. Oči měl zavřené.

Pan Makepeace svěsil ruce a spiklenecky na Mandraka mrkl. „A nyní…“

Udělal krok dopředu. Mandrake zalapal po dechu, varovně vykřikl. „Počkejte, hlupáku! Je tam ten démon! Byla by sebevražda teď…“

Klidně a líně jako kočka za poledne Makepeace vystoupil z pentagramu a vstoupil do toho druhého. Nic se nestalo. Se širokým úsměvem opět odstranil roubík a zlehka popleskal vězně po tváři. „Pane Drewe! Proberte se! Teď není čas na spaní!“

Mladík se velmi zvolna pohnul. Ruce a nohy se vzepřely poutům. Otevřel oči a zasněně se zahleděl na oba mágy. Zdálo se, že nechápe, kde je a co tu dělá. Mandrake, jehož to proti jeho vůli fascinovalo, popošel trochu blíž.

„Mějte ten bodec připravený,“ řekl mu Makepeace. „Teď by se to mohlo zvrtnout.“ Sklonil se k zajatci a tiše se zeptal: „Jak se jmenuješ, příteli?“

„Nicholas Drew.“

„To je tvoje *jediné* jméno? Zamysli se. Nemáš ještě nějaké?“

Chvilka ticha. Muž nakrčil čelo. „Ano… Mám.“

„A jak zní?“

„Borello…“

„Výborně. Pověz mi, Nicholasi, jaké je tvoje zaměstnání?“

„Jsem prodavač.“

„A co je to Svrašťující oheň? Kdy se používá?“

Krátké zmatené zamračení rychle vystřídala lhostejná sebejistota. „Je to trest za neposlušnost používaný v případě, že úmyslně nesplníme svůj úkol. Náš pán pak spálí naši esenci. Velmi se toho bojíme!“

„Výborně. Děkuju ti.“ Pan Makepeace se otočil, opatrně přeskočil nejbližší křídové čáry a přistoupil k Johnu Mandrakovi, z jehož obličeje se nedalo naprosto nic vyčíst. „Co vy na to, hochu zlatá? Není to fascinující situace?“

„Já nevím… Je to chytrý trik –“

„Je to víc než trik! Démon se usídlil v tom muži. Je uvnitř uvězněný jako v pentagramu. Copak jste neslyšel? Ten člověk má k dispozici všechny démonovy vědomosti. Najednou věděl, co je to Svrašťující oheň. Informace naskočila tam, kde předtím bylo prázdno. Uvědomte si, jaké možnosti to otevírá…“

Mandrake se zamračil. „Ten podnik je morálně pochybný. Tenhle člověk je nedobrovolná oběť. A kromě toho je to plebejec. Nemůže démonovy informace správně využít.“

„Ach! Chápavý jako vždycky! Zapomeňte na chvilku na ten morální rozměr. Představte si, jak –“

„Co to dělá?“ Mandrake pozoroval vězně, který podle všeho konečně pochopil, kde je. Ve tváři se mu opět odrazilo zděšení, vzepřel se poutům. Několikrát prudce škubl hlavou ze strany na stranu jako pes, kterého kouše blecha.

Makepeace pokrčil rameny. „Možná v sobě démona cítí. Možná s ním Borello mluví. Těžko říct. S plebejcem jsem to ještě nezkoušel.“

„Vy už jste použil i jiné?“

„Jenom jednoho. Dobrovolníka. To spojení fungovalo mimořádně dobře.“

Mandrake si zamnul bradu. Pohled na svíjejícího se zajatce ho znervózňoval, připravoval ho o intelektuální zaujetí. Nevěděl, co říct.

Pan Makepeace podobnými obtížemi netrpěl. „Jak jsem se zmínil, nabízí to dalekosáhlé, nedozírné možnosti. Všiml jste si, že jsem vstoupil do pentagramu a bez úhony z něj zase vystoupil? Démon mě nemohl zastavit, neboť se nacházel v úplně *jiném* vězení! Chtěl jsem, abyste to viděl, Johne, a to co nejdříve, protože vám věřím stejně jako, jak doufám, věříte vy mně. A jestli –“

„Prosím!“ zanaříkala postava na židli. „Už to nevydržím! Ono mi to šeptá! Dohání mě to k šílenství!“

Mandrake sebou trhl. „Ten muž trpí. Démon musí být okamžitě propuštěn.“

„Hned to bude, hned to bude. Ten plebejec nejspíš nemá dostatečné duševní schopnosti, aby démonův hlas potlačil –“

Zajatec sebou opět škubl. „Řeknu vám všechno, co vím! O plebejcích, o našich plánech! Můžu vám předat informace…“

Makepeace udělal obličej. „Pche, nemůžeš nám prozradit nic, co by naši špehové už nezjistili. Přestaň vřískat, bolí mě z toho hlava.“

„Ne! Ne! Můžu vám povědět o Alianci plebejců! O jejich vůdcích!“

„Víme o nich všechno – známe jejich jména, jejich manželky, rodiny. Jsou to mravenci, které můžeme zašlápnout, kdykoli se nám zlíbí. A teď tu musíme probrat důležitější věci –“

„Ale… ale *tohle* určitě nevíte: jedna členka starého Odboje je naživu! Skrývá se v Londýně. Před několika hodinami jsem ji viděl. Můžu vás odvést na místo, kde –“

„To už je stará historie.“ Pan Makepeace si vzal z Mandrakovy ruky kovový bodec a nonšalantně ho potěžkal v dlani. „Jsem trpělivý člověk, pane Drewe, ale už mě to nebaví. Jestli to fňukání hned nepřestane –“

„Počkejte chvilku.“ Hlas Johna Mandraka se změnil. Jeho tón dramatika přimrazil na místě. „O jakou členku Odboje jde? Je to určitě žena?“

„Ano! Ano, je to děvče. Jmenuje se Kitty Jonesová, i když teď používá jiné jméno – ach, přestaň s tím šeptáním!“ Zasténal a znovu se začal v poutech zmítat.

Mandrakovi zahučelo v hlavě. Na chvilku se ho zmocnila závrať a málem upadl. V ústech mu vyschlo. „Kitty Jonesová? Lžeš!“

„Nelžu! Přísahám! Pusťte mě a já vás k ní odvedu.“

„Je tento směr výslechu opravdu nezbytný?“ Pan Makepeace se trucovitě zamračil. „Odboj už nikoho nezajímá. Prosím, soustřeďte se na to, co říkám, Johne. Je to mimořádně důležité, zejména ve vaší současné situaci. Johne? *Johne?*“

Mandrake ho nevnímal. V duchu před sebou viděl Bartimaea v podobě chlapce se snědou kůží. Jak před několika lety stál na dlážděném dvorku. Slyšel ho říkat: *„Golem ji popadnul… a na místě ji zpopelnil.“* Kitty Jonesová byla mrtvá. Džin mu to řekl. Mandrake mu uvěřil. A nyní se vážný výraz toho chlapce z minulosti hrůzně proměnil v pohrdavý úsměšek.

Mandrake se sklonil nad zajatcem. „Kdes ji viděl? Pověz mi to, a budeš volný.“

„V hospodě U Žáby v Chiswicku! Pracuje tam. Říká si Clara Bellová. A teď prosím –“

„Quentine, buďte tak laskav, propusťte démona a nechte toho muže okamžitě jít. Musím běžet.“

Dramatikovo chování se prudce změnilo – promluvil chladně a lhostejně. „Jistě, Johne – jak si přejete. Ale skutečně nemůžete počkat? Velmi vám doporučuji, abyste vyslechl, co mám na srdci. Zapomeňte na to děvče. Jde o důležitější věci. Chtěl bych s vámi probrat tento experiment…“

„Později, Quentine, později.“ Mandrake byl celý bledý a už mířil k východu.

„Ale kam se tak ženete? Snad ne zpátky do práce?“

Mandrake procedil mezi zuby: „To ani náhodou. Musím sám rychle něco povolat.“

Bartimaeus

14

Čas, jak jsem se možná už jednou nebo dvakrát zmínil, na Onom světě ve skutečnosti neexistuje. Ale stejně celkem dobře poznáte, že vás o něj někdo připravil. Sotva jsem se stihl ponořit do životodárného víru energie, když jsem opět ucítil krutý záškub povolávání, který mě vysál z Onoho světa jako žloutek z vejce a vrhl mě zpátky na tvrdou a trpkou Zemi.

Už zase. A to jsem se sotva začal uzdravovat.

Můj poslední pobyt v materiálním světě byl tak bolestivý a tolik uškodil mojí esenci, že jsem na něj radši nevzpomínal. Ale jedna věc se mi vryla do paměti: ta ochromující, prokletá slabost! Jak hluboko jsem klesl – já, před jehož mocí prchali nimrúdští mágové, jenž sežehl Barbarské pobřeží plameny, jenž se stal zhoubou krutého Ammeta, Kóa a Džábora – jak hluboko jsem klesl, že se ze mě stala ubohá kulhavá žába, která si nedokázala s hejnem zabijáckých volavek vyměnit ani tu nejmenší Detonaci.

Během celé té smršti jsem byl příliš blízko smrti, abych si třeba jen vzpomněl na spravedlivý hněv, na který jsem měl plné právo. Ale teď jsem ho cítil. Moje esence jím prakticky bublala.

Matně jsem se rozpomínal, že mě můj pán propustil. Nejspíš mu vadilo, jak jsem mu zasvinil podlahu. Nebo se konečně zastyděl nad tím, jak zbědovaného má sluhu. Ale ať už ho k tomu vedlo cokoli, názor změnil docela rychle.

Fajn. Já jsem s ním už skončil. Oba nás čeká smrt. Použiju teď proti němu jeho jméno, a co se má stát, stane se. Mým posledním přáním bylo vidět ho, jak se kroutí.

A taky se nehodlám dostavit jako zubožený obojživelník.

Během těch několika krátkých hodin, co jsem byl ze Země pryč, už magie Onoho světa zafungovala. Podařilo se mi načerpat trochu energie. Nevydrží dlouho, ale vymačkám z ní, co půjde.

Když jsem se zhmotnil, vytvaroval jsem to, co zbylo z mojí esence, do podoby, která jasně odrážela moje city, tedy do velkého rohatého démona se svaly jako melouny a spoustou zubů. Zjevil jsem se v plné parádě. Měl jsem všechno, na co si vzpomenete. Síru, zašpičatělý ocas, křídla, kopyta, spáry a v každé ruce bič. Oči připomínaly rozžhavené rybářské háčky, kůže se leskla jako chladnoucí láva. Nijak zvlášť originální to nebylo, ale moji náladu to vystihovalo dokonale. Vtrhl jsem do místnosti se zahřměním, jaké by zahnalo živé mrtvé zpátky do jejich rakví. Následovalo zuřivé hladové zavytí, jaké vydávali Anupovi šakalové, když se plížili kolem memfiských hrobek – jen trochu hlasitější a delší, odporný zvuk protáhnutý do nepřirozeného stenu.

Upřímně řečeno jsem pořád ještě kvílel, když jsem zahlédl postavu v protějším pentagramu, a totálně jsem vypadl z tóniny. Zběsilý řev se zlomil do roztřeseného zaklokotání, které vyletělo o pár oktáv výš a skončilo fistulovým vypísknutím s otazníkem na konci. Démon – který se původně vzpínal na zadních nohách, kožnatá křídla měl roztažená a práskal biči – strnul ve vratké pozici s vystrčeným zadkem. Křídla se svěsila, biče klesly. Oblak síry se proměnil v tenoučký pramínek, který stydlivě vytékal zpod mých kopyt.

Vytřeštěně jsem zíral.

„Hele," řekla ta holka dotčeně, „přestaň se tvářit tak vyjeveně. Copak tě ještě nikdy nepovolala ženská?"

Démon zvedl jeden mohutný prst a vrátil svou spodní čelist zpátky na místo. „To jo, ale –"

„Žádný ale. Tak kvůli tomu přestaň vyvádět."

Z démonových úst se vysunul rozeklaný jazyk, stejný jako ocas, a navlhčil vyschlé rty. „Ale – ale – počkej moment –"

„A co je tohle prosím tě za otřesnou podobu?" pokračovala. „Ten rámus! Ten smrad! Všechny ty faldy a bradavice a další hnusoby. Co

se snažíš dokázat?“ Přimhouřila oči. „Mám dojem, že si něco kompenzuješ.“

„Tak pozor,“ ohradil jsem se, „tohle je tradiční, zavedená podoba, která –“

„Tradiční, to zrovna. Kdes nechal oblečení?“

„Oblečení?“ opakoval jsem chabě. „Normálně se s ním v téhle podobě nezdržuju.“

„Mohl sis někde sehnat aspoň kraťasy. Že se nestydíš.“

„Nejsem si jistý, jestli by se hodily k těm křídlům…“ Démon se zamračil a zamrkal. „Tak to by stačilo.“

„Kožené kalhoty by šly ke kožnatým křídlům perfektně.“

Snažil jsem se soustředit na hlavní problém. „Přestaň! Zapomeň na oblečení! Jde o to, že… Jde o to – co tu vlastně děláš? Ty jsi mě povolala! Nechápu to! To je přece úplně špatně!“ V tom zmatku jsem zanechal všech pokusů o předvádění tradičních, zavedených strašidelných efektů. K velké úlevě mé zmučené esence se obrovský démon scvrkl, zamihotal a změnil velikost tak, aby se do pentagramu líp vešel. Z křídel zůstaly jen hrbolky na ramenou a ocas se zatáhl dovnitř.

„Proč je to špatně?“ namítla holka. „Prostě jde o další variantu vztahu pán/otrok, o kterém jsi mi vyprávěl, když jsme se viděli posledně. *Já* dávám rozkazy, *ty* posloucháš bez otázek. Už si vzpomínáš, jak to funguje?“

„Jízlivost pěkný tvářičce nesluší,“ odsekl jsem. „Což znamená, že *ty* můžeš bez obav pokračovat v komentářích v tomto duchu. Víš naprosto přesně, co jsem měl na mysli. *Nejsi mág.*“

Sladce se usmála a máchla rukou kolem sebe. „Skutečně? A v jakém ohledu nesplňuju podmínky?“

Připosražený démon se podíval doleva. Připosražený démon se podíval doprava. Znepokojivé bylo, že měla pravdu. Byl jsem uvězněný v pentagramu. Ona stála v tom druhém. A všude kolem se vyskytovaly obvyklé rekvizity: svícny, nádobky s kadidlem, kousky křídy, na stole otevřená velká kniha. Jinak byla místnost prázdná, okno nezakrýval závěs. Vysoko na nebi svítil velký kulatý měsíc a vrhal nám do tváří stříbřité světlo. Až na vyvýšený hladký kus uprostřed, kde byly namalované runy a pentagramy, tvořila podlahu

poškrabaná, hrbolatá prkna. Pod odérem rozmarýny páchlo celé to místo vlhkostí, opuštěností a pestrou sbírkou hlodavců. Zatím nic neobvyklého. Takový ponurý výjev jsem viděl už tisíckrát – jediné, co se měnilo, byla krajina za okny.

Ne, starosti mi dělala osoba, která mě povolala, údajná čarodějka.

Kitty Jonesová.

V celé své kráse. V životní velikosti, překypující sebevědomím, s rukama v bok a úsměvem širokým jako delta Nilu. Přesně tak, jak jsem ji mnohokrát zpodobnil, abych naštval Mandraka.[*] Ostříhala si vlasy, takže teď jí sahaly těsně pod uši. V obličeji byla možná trochu hubenější, než jak jsem si ji pamatoval. Ale zdálo se, že je v daleko lepším stavu, než když jsem ji viděl naposledy, jak kulhá ulicí pryč po vítězném boji s golemem. Jak je to dlouho? Maximálně tři roky. Ale pro ni čas zjevně plynul trochu jinak: v očích měla vyrovnanost pramenící z nabytých vědomostí.[†]

To bylo všechno moc hezké, ale stejně, *ona* mě povolat nemohla. To jsem věděl.

Kapesní démon zavrtěl hlavou. „To je nějaký trik," řekl jsem pomalu. Rozhlédl jsem se kolem sebe a pohledem pronikavým jako rapír jsem probodl všechny kouty místnosti. „Ten skutečný mág se tu… někde… schovává…"

Usmála se. „To si myslíš, že ho mám v rukávu?" Dost zbytečně zatřásla rukou. „Kdepak. Není tam. Možná s věkem začínáš zapomínat, Bartimae. Kouzla tu přece provádíš ty."

Odměnil jsem ji přijatelně démonickým zamračením. „Říkej si co chceš, někde poblíž tu je další pentagram… musí být… podobný triky jsem už viděl… Jo, například za tamtěmi dveřmi." Ukázal jsem na jediný východ.

„Nikdo tam není."

---

[*] Teda skoro. Občas jsem to přehnal s těmi křivkami.

[†] Její oblečení jsem si v tu chvíli moc neprohlížel, ale jestli chcete veškeré podrobnosti, tak na sobě měla tohle: černý komplet z kalhot a tuniky, velmi atraktivní, pokud se vám tenhle styl líbí. Nohy jí vězely v obrovských bílých teniskách. Kolik jí mohlo být let? Hádám, že tak kolem osmnácti. Nikdy mě nenapadlo se zeptat, a teď už je příliš pozdě.

Založil jsem si paže na hrudi. Všechny čtyři. „Je tam.“

Skoro se smíchem zavrtěla hlavou. „Ujišťuju tě, že není.“

„Tak mi to dokaž! Běž je otevřít!“

Zasmála se nahlas. „To mám vystoupit z pentagramu? Abys mě mohl roztrhat na kusy? Ale no tak, Bartimae!“

Zamaskoval jsem zklamání dotčeným obličejem. „Pcha. Taková hloupá výmluva. Určitě se tam schovává. Mě ošálit nedokážeš.“

Její obličej se vždycky hrozně rychle měnil. Nyní se na něm rozhostil výraz totální nudy. „Jenom ztrácíme čas. Možná tě přesvědčí *tohle*.“ Pronesla pětislabičné slovo. Ze středu mého pentagramu vyšlehl nafialovělý plamen a rychle mi olízl velmi citlivou část těla. Vyskočil jsem až ke stropu, abych odpoutal její pozornost od bolestivého vyjeknutí, které se mi nepodařilo potlačit. Když jsem dopadl zpátky, plamen byl už pryč.

Povytáhla obočí. „Ani teď si nemyslíš, že sis měl přece jen vzít kalhoty?“

Dlouze, upřeně jsem se na ni zahleděl. „Máš štěstí,“ řekl jsem s takovou důstojností, na jakou jsem se zmohl, „že jsem se rozhodl ten Kárný bodec nepoužít proti tobě. Znám totiž vaše jméno, slečno Jonesová. To mi poskytuje ochranu, nebo jste snad ve studiu tak daleko nedošla?“

Pokrčila rameny. „Něco jsem o tom slyšela. Já se o detaily nestarám.“

„Jak říkám: nejsi mág. Mágové jsou posedlí detaily. Ty je totiž udržují naživu. Vážně nevím, jak jsi přežila všechna svoje ostatní povolávání.“

„Jak ostatní? Teď to poprvé dělám sama.“

Navzdory sežehlému zadku, z něhož se linula lehká vůně připálené topinky, se démon opožděně snažil předstírat, že kontrolu nad situací má on. Ale tahle nová informace ho zase porazila.[*]

[*] My, džinové čtvrté úrovně, se nepovoláváme právě snadno, protože jsme hákliví na maličkosti, puntičkářští a dáváme si dobrý pozor na sebemenší nepřesnosti v zaříkávání. Z tohoto důvodu, a také kvůli našemu děsivému intelektu a síle osobnosti (která obvykle *nezahrnuje* pach připálené topinky), se nám mágové vyhýbají, dokud nezískají dostatek zkušeností.

Na rtech se mi začala tvořit další nešťastná otázka, ale radši jsem ji spolkl. Nemělo to smysl. Ať jsem se na to díval z kterékoli strany, nic tady nedávalo smysl. Tak jsem vyzkoušel novou, nezvyklou strategii a zůstal jsem zticha.

Holku tenhle rafinovaný přístup zjevně zaskočil. Po pár vteřinách čekání si uvědomila, že jestli chce v rozhovoru pokračovat, je to na ní. Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, a spustila. „Máš docela pravdu, Bartimae," řekla. „Nejsem mág, díky bohu. A tohle je první a poslední povolání, jaké mám v životě v úmyslu provést. Plánovala jsem to tři roky."

Znovu se nadechla a čekala… Napadl mě tucet nových otázek.[*] Ale neřekl jsem nic.

„Je to jen prostředek k dosažení cíle," pokračovala holka. „Nezajímají mě ty věci, které mágové obvykle chtějí. S tím si nemusíš dělat starosti."

Další pauza. Promluvil jsem? Ani náhodou. Mlčel jsem jako hrob.

„Nic z toho nechci," opakovala holka. „Netoužím po obrovské moci ani majetku. Takovými věcmi opovrhuju."

Moje strategie *zabírala*, byť tempem želvy v olověných botách. Ale dostávalo se mi vysvětlení.

„A *rozhodně* si nehodlám podřizovat zotročené duchy," dodala zvesela. „Jestli si myslíš tohle."

„Že nechceš nikoho zotročovat?!" Moje strategie šla k čertu – ale heleďte, podařilo se mi mlčet víc jak minutu, což musel být sám o sobě rekord. Miniaturní démon si opatrně přejel prsty po popálené části těla a tiše přitom vzdychal a sténal. „Tak to dáváš najevo dost zvláštním způsobem. Já tady trpím, jestli sis nevšimla."

„Jenom jsem se ti snažila objasnit situaci," hájila se. „A nemohl bys toho laskavě nechat? Hrozně mě to rozptyluje."

„Čeho mám nechat? Jenom jsem si sahal –"

[*] Nemluvě o dvaadvaceti možných odpovědích na každou z nich, šestnácti následných hypotézách a jejich protiargumentech, osmi abstraktních spekulacích, rovnici o čtyřech neznámých, dvou axiómech a jednom limericku. Tomu se holt říká inteligence.

„Vím naprosto přesně, kam sis sahal. Prostě toho nech. A když už v tom budeš, mohl by ses proměnit v něco jiného. Tohle je vážně odporná podoba. Myslela jsem, že máš lepší vkus.“

„Tohle ti připadá odporný?“ Hvízdl jsem. „Ty za sebou fakt nemáš moc povolávání, co? No dobrá, když jsi tak cimprlich, zahalím se.“ Vzal jsem na sebe svůj nejoblíbenější tvar. Ptolemaios mi slušel a já se v jeho podobě cítil celkem dobře. Vyhovoval i holce, protože spáleniny měl bezpečně skryté pod bederní rouškou.

Jakmile jsem se změnil, oči se jí rozsvítily. „*Jo*,“ zašeptala si pod fousy: „*To je ono*.“

Změřil jsem si ji přimhouřenýma očima. „Promiň, děje se něco?“

„Ne, o nic nejde. Jenom…, to je… to je mnohem lepší podoba.“ Ale byla celá zadýchaná a rozrušená a nějakou chvilku jí trvalo, než se zase ovládla. Složil jsem se do tureckého sedu na podlahu a čekal jsem.

Holka se posadila do dřepu. Najednou se chovala mnohem uvolněněji. Zatímco ještě před chvilkou mluvila pomalu a s obtížemi hledala slova, teď se to z ní řinulo jako vodopád. „Chtěla bych, abys mě teď dobře poslouchal, Bartimae,“ řekla, předklonila se a prsty se opřela o podlahu. Sledoval jsem je pozorně pro případ, že by se přiblížily ke křídou nakreslené čáře a třeba ji maličko *rozmazaly*. Samozřejmě mě zajímalo, co mi chce říct, ale příležitost k úniku jsem si nehodlal nechat utéct.

Ptolemaios si podepřel bradu hřbetem jedné ruky. „Pokračuj, poslouchám tě.“

„Výborně. Víš, jsem hrozně ráda, že to vyšlo.“ Zhoupla se na patách a z radosti málem objala sama sebe. „Sotva jsem se odvažovala doufat, že se mi to povede. Musela jsem se toho tolik naučit – to si nedokážeš představit. No… ty možná dokážeš,“ připustila, „ale hned na začátku ti musím říct, že to nebyla žádná legrace.“

Udiveně jsem si ji změřil tmavýma očima. „Tohle všechno ses naučila za tři roky?“ Udělalo to na mě dojem, ale tak úplně jsem jí nevěřil.

„Pustila jsem se do toho krátce po našem setkání. Když jsem si sehnala nové doklady. Pak jsem mohla začít navštěvovat knihovny, půjčovat si knihy o magii –“

„Ale ty přece mágy *nenávidíš*!“ vybuchl jsem. „Nesnášíš to, co dělají. A nenávidíš i nás, duchy! Řeklas mi to přímo do očí – a musím přiznat, že se mě to dost dotklo. Co se změnilo, že tě to přimělo jednoho ducha povolat?“

„Ale, mně nešlo jen tak o nějakého démona,“ řekla. „Jediný důvod, proč jsem tolik studovala a snažila se ovládnout tohle… odporné umění, byl ten, že jsem chtěla povolat *tebe*.“

„Mě?“

„Zdá se, že tě to překvapuje.“

Narovnal jsem se. „Ale ne, ale ne. A co tě na mně tak přitahovalo? Moje úžasná osobnost? Nebo schopnost jiskřivé konverzace?“

Zasmála se. „No, tvoje osobnost to samozřejmě nebyla. Ale ano – právě naše poslední konverzace mě hodně zaujala.“

Upřímně řečeno jsem si ten rozhovor pamatoval taky. Uplynuly od něj teprve tři roky, ale připadalo mi to hrozně dávno – v dobách, kdy byl můj věčný pán Nathaniel ještě zatrpklým outsiderem, který dychtil po uznání. Právě uprostřed té záležitosti s golemem, když v Londýně řádil hliněný obr, nemluvě o šíleném ifrítovi Honoriovi, jsem se s Kitty Jonesovou setkal podruhé. Zapůsobila na mě tehdy silou charakteru a vášnivým idealismem, což jsou vlastnosti, na jaké u mágů narazíte jen zřídka. Byla to plebejka – nevzdělaná holka, která nevěděla ani zbla o silách, jež utvářely její svět, ale přesto se vzpouzela a doufala ve změnu. A víc než to: riskovala život, aby zachránila svého nepřítele, odporného plaza, který nebyl hoden lízat jí boty.[*]

Jo, udělala na mě dojem. A když o tom tak přemýšlím, na mého pána nejspíš taky.

Usmál jsem se. „Takže to, co jsi slyšela, se ti líbilo?“

„Těmi svými řečmi o civilizacích, které se rozvíjejí a upadají, jsi mě přiměl k zamyšlení, Bartimae. Hlavně jsi říkal, že v tom lze najít *vzorce*, a já věděla, že je musím vypátrat.“ Na důraz bodla jedním

[*] Mluvím o svém pánovi, jak jste jistě uhodli.

prstem do podlahy a *skoro* se dotkla křídové čáry. Byla blízko, blizoučko. „A tak," dodala stručně, „jsem je šla hledat."

Ptolemaios si upravil cíp bederní roušky. „To je všechno moc pěkný, ale vůbec tě to neopravňuje surově vyrvat nevinného džina z místa odpočinku. Moje esence se zoufale potřebuje zotavit. Mandrake mě držel ve službě" – rychle jsem počítal na prstech obou rukou a nohou – „celkem šest set osmdesát tři dní z posledních sedmi set. A *to* se na mně podepsalo. Jsem jako jablko ze dna sudu – na pohled hezký a sladký, ale uvnitř rozmačkaný na kaši. A ty jsi mě vytrhla z místa, kde jsem se mohl uzdravit."

Naklonila hlavu ke straně a podívala se na mě zpod obočí. „Jinými slovy z Onoho světa."

„To je jedno z jeho jmen."

„Mrzí mě, že jsem tě vyrušila." Mluvila, jako by mě jenom probudila z krátkého odpoledního zdřímnutí. „Ale nevěděla jsem, jestli to vůbec dokážu. Měla jsem strach, že moje technika bude špatná."

„Tvoje technika ujde," řekl jsem. „Vlastně je poměrně slušná. Což mě vede k mojí největší otázce. *Jak* ses naučila mě povolat?"

Skromně pokrčila rameny. „Nebylo to tak těžké. Víš, co si myslím? Podle mě mágové obtížnost svojí práce hrozně zveličují, aby plebejce zastrašili a nikdo to nezkoušel. Co k tomu koneckonců potřebuješ? Pár čar, pečlivě narýsovaných s pomocí pravítka, kružítka a provázku. Pár run, několik slov. Zaskočit na trh pro trochu bylinek… Chvilku klidu a ticha, nějaké opakování… Jakmile zvládneš tohle, je hotovo."

„Ne," namítl jsem. „Pokud vím, plebejec ještě nikdy nic takového nedokázal. Je to neslýchané. Musel ti někdo pomáhat. S jazyky, runami a pentagramy, s touhle směsí jedovatých bylin – prostě se vším. Nějaký mág. Kdo?"

Holka si zastrčila za ucho pramínek vlasů. „No, jeho *jméno* ti rozhodně nesvěřím. Ale máš pravdu. Pomáhal mi. Samozřejmě ne přesně s tímhle – to se rozumí samo sebou. Myslí si, že jsem nadšená amatérka. Kdyby věděl, co provádím, proskočil by stropem. Právě teď tvrdě spí o dvě patra níž. Je vlastně docela milý. Každopádně,

sice to chvilku trvalo, ale nebylo to tak hrozné. Divím se, že to nezkusilo víc lidí.“

Ptolemaios ji pozoroval zpod těžkých víček. „*Většina* lidí,“ upozornil jsem ji, „má trochu obavy z toho, co by mohli povolat.“

Dívka přikývla. „To je fakt. Ale není to tak zlé, když se dotyčného démona nebojíš.“

Trhl jsem sebou. „Cože?“

„No, já vím, že se můžou stát hrozné věci, když uděláš chybu při zaříkávání, špatně nakreslíš pentagram nebo tak něco, ale ty hrozné věci přece dost závisí na dotyčném démonovi – promiň, myslela jsem samozřejmě *džinovi*. Nebo ne? Kdyby šlo o nějakého ifríta, kterého jsem v životě neviděla, dělala bych si samozřejmě trochu starosti pro případ, že bychom si nepadli do oka. Ale my dva se přece už známe, ne?“ Podmanivě se na mě usmála. „Věděla jsem, že ty bys mi neublížil, i kdybych udělala nějakou malou chybku.“

Sledoval jsem její ruce, které se už zase pohybovaly poblíž červené křídové čáry…

„Vážně?“

„Ano. Totiž, posledně jsme přece spolupracovali, ne? Tenkrát s tím golemem. Řekl jsi mi, co mám dělat. Já jsem to udělala. Byli jsme dobrý tým.“

Ptolemaios si zamnul oči. „Jenže v tom je malý rozdíl,“ povzdechl jsem si, „který ti zjevně jaksi uniká. Před třemi lety jsme oba trpěli pod Mandrakovou knutou. Já byl jeho otrok, tys byla jeho kořist. Měli jsme společný zájem – ošálit ho a zajistit si přežití.“

„Přesně tak!“ vykřikla. „A –“

„A nic jiného jsme společného neměli,“ nenechal jsem se vyrušit. „Pravda, trochu jsme pokecali. Pravda, dal jsem ti pár tipů, pokud jde o golemovy slabiny – k tomu mě ovšem vedla čistě vědecká zvídavost, protože jsem chtěl vědět, jak si bude počínat to tvoje zvláštní svědomíčko. A že to bylo fakt zvrhlý.“

„Odmítám uznat –“

„*Pokud* mě aspoň na okamžik pustíš ke slovu,“ přerušil jsem ji suše, „rád bych upozornil na nápadnou odlišnost mezi současnou a tehdejší situací. Tenkrát jsme byli oba oběťmi mágů. Souhlas? Jo, to jsem si myslel. Ale teď je jeden z nás – tedy já –,“ poklepal jsem si

na nahou snědou hruď – „pořád obětí, pořád otrokem. Zatímco ta druhá osoba… přešla na opačnou stranu.“

Zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Převlékla kabát.“

„Já jsem nic –“

„Je to proradná zrádkyně –“

„Bartim –“

„Uskočná, podlá, falešná, podrazácká zrádkyně, která se rozhodla prodloužit nekonečná léta mého otroctví. Která se rozhodla naučit se to prokleté umění, ačkoli ji k tomu nikdo nenabádal a nenutil! Nathanielovi a ostatním musím jednu věc nechat – nedostali na vybranou. Z většiny z nich udělali mágy, když byli ještě moc malí, aby z toho měli rozum! Ale *ty* – ty jsi mohla zvolit tucet jiných cest. A místo toho ses rozhodla zotročit Bartimaea, Sakhr al-Džinni, Hada se stříbrným peřím, irokézského strážce s vlčí hlavou. A ve své namyšlenosti věříš, že ti neublížím! Tak mi tedy dovol, mladá dámo, abych ti řekl, že mě podceňuješ na vlastní nebezpečí! Ovládám tisíc triků, stovku zbraní! Můžu – Au!!!“

Ve svém zápalu jsem na důraz bodal prstem do vzduchu před sebou a jednou jsem přitom nedopatřením přestřelil a přesáhnul červenou křídovou hranici svého pentagramu. Moje esence dostala ránu doprovázenou sprškou žlutých jiskřiček: vymrštilo mě to do vzduchu, udělal jsem kotoul pozadu a přitom jsem zuřivě šlapal vzduch, abych tu čáru nepřekročil na druhé straně. S hbitostí zrozenou ze zoufalství se mi to podařilo, a když jsem se zhroutil na podlahu, obličej jsem měl zčernalý a bederní roušku roztrženou vedví.

Holka se na ten kus oděvu podívala a nesouhlasně přitom stáhla rty. „Tsss,“ sykla. „A jsme tam, kde jsme byli.“

Opatrně jsem ty cáry upravil. „Na tom, co jsem řekl, se nic nemění. Tím, že jsi mě povolala, jsi změnila naše role. Mezi námi dvěma nemůže být nic než nenávist.“

„Nesmysl,“ odsekla. „Jak jinak jsem tě měla přivolat? Nechystám se tě zotročit, ty pitomče. Chtěla jsem s tebou něco probrat, promluvit si jako rovná s rovným.“

Povytáhl jsem to, co zbylo z mého obočí. „To půjde těžko. Copak roztoči rozprávějí se lvy?“

„Ale, přestaň dělat takovou netykavku. A kdo je vlastně ten Nathaniel?“

Rozpačitě jsem zamrkal. „Kdo? O nikom takovým jsem nikdy neslyšel.“

„Právě ses zmínil o nějakém Nathanielovi.“

„Ne, ne, to jsi špatně slyšela.“ Obratně jsem změnil téma: „A celý ten nápad je každopádně směšný. Mezi lidmi a džiny nemůže být nikdy rovnoprávnost. Jsi mladá a hloupá, takže bych na tebe asi neměl být moc tvrdý, ale celá ta myšlenka je od základu pochybená. Během pěti tisíc let jsem zažil stovky pánů, a ať už svoje pentagramy kreslili do písku, nebo do zeleného stepního mechu, nepřátelství mezi mnou a těmi, kdo mě povolali, bylo nesmírné a věčné. Tak tomu je už odedávna. A tak to navždy zůstane.“

Dokončil jsem větu zvučným, dunivým hlasem, který nepřipouštěl odpor. Slova se v holé místnosti působivě rozléhala ozvěnou. Holka si přihladila vlasy.

„Naprostá kravina,“ řekla. „Co ty a Ptolemaios?“

Kitty
15

Kitty okamžitě poznala, že trefila do černého. Prozradila jí to džinova reakce. Od nehody s okrajem pentagramu stál mladý Egypťan naproti ní, bradu měl zvednutou, hruď vypjatou, máchal rukama, aby zdůraznil svoje výroky, a čas od času si urovnal bederní roušku. Po jejích posledních slovech ho však veškerý zápal a elán opustily. Naprosto znehybněl. Obličej mu ztuhl, tělo strnulo, jako by zkameněl v čase. Jenom oči se pohybovaly: pomalu, pomaloučku se zorničky upřely na ni. Oči toho chlapce vždycky vypadaly tmavé, ale teď úplně zčernaly. Kitty se přistihla, že do nich proti své vůli hledí: bylo to jako dívat se na čistou noční oblohu – černočernou, studenou a nekonečnou, na níž se mihotají drobná světélka, vzdálená a nedosažitelná… Bylo to hrozné, a přitom krásné. Přitahovalo ji to stejně, jako dítě láká osvětlená výloha. Předtím seděla bezpečně uprostřed svého pentagramu. Teď napůl rozpletla nohy, předklonila se, opřela se o jednu ruku a druhou pomalu vztáhla k těm očím, k jejich osamělosti a prázdnotě. Špičky prstů se jí zachvěly nad okrajem pentagramu; povzdechla si, zaváhala, natáhla se víc…

Chlapec mrkl, oční víčka mu kmitla jako ještěrce. Kouzlo se porušilo. Kitty naskočila husí kůže a rychle rukou ucukla.

Stáhla se zpět do středu pentagramu, na čele se jí perlil pot. Chlapec se pořád ještě nepohnul.

„Co si myslíš," zeptal se jí jakýsi hlas, „že o mně víš?"

Ten hlas zvučel všude kolem ní – ne moc nahlas, ale jako by jí mluvil těsně u ucha – a nepodobal se žádnému hlasu, jaký v životě slyšela. Mluvil anglicky, ale s podivným přízvukem, jako by těm

ústům byl ten jazyk neznámý a cizí; zněl blízko, ale zároveň jako by k ní doléhal z nějaké nezměrné dálky.

„Co víš?“ řekl hlas znovu, tišeji než předtím. Džinovy rty se nehýbaly, černé oči se pořád upíraly na ni. Kitty se krčila na podlaze, třásla se a zatínala zuby. Něco na tom hlase ji děsilo, ale co? Nemluvil nenávistně ani hněvivě, ne zcela. Ale byl to hlas moci z nějakého vzdáleného místa; hřměla v něm strašlivá autorita, a zároveň jako by patřil dítěti.

Sklopila hlavu, zavrtěla s ní a zahleděla se na podlahu.

„ODPOVĚZ MI!“ *Teď* do hlasu prosákl hněv; když se ozval, v místnosti to zadunělo – hromová rána, která otřásla okenními tabulkami, odrazila se od podlahy a způsobila, že ze stěn začala opadávat omítka. Dveře se zabouchly (ale ona je neotvírala ani neviděla, že by se otevřely); okno se roztříštilo a vysypalo. Ve stejný okamžik zadul místností vítr, zavířil kolem ní, nabral rychlost, zpřevracel misky s rozmarýnou a jeřabinovým dřevem, rozkutálel je ke stěnám, zvedl její knihu, svíčky, vak i kabát, honil je kolem dokola po místnosti, nahoru a dolů, kvílel a sténal a točil s těmi věcmi dokola a dokola, až se úplně rozmazaly. A nyní se hýbaly i zdi samy, trhaly se z podlahy a přidávaly se k šílenému reji, vyplivovaly přitom cihly a kroužily v divokém víru pod stropem. A nakonec zmizel i strop a nahoře se objevila závratně nekonečná obloha, na níž se roztáčely hvězdy i s měsícem a oblaka se měnila v bledé bílé cáry, které vystřelovaly všemi směry, až jedinými nehybnými body v celém vesmíru zůstali Kitty a chlapec, každý ve svém pentagramu.

Dívka si přitiskla dlaně na oči a zabořila hlavu mezi kolena.

„Prosím, přestaň!“ vykřikla. „Prosím!“

A vír se zastavil.

Otevřela oči; neviděla nic. Pořád měla dlaně přitisknuté k obličeji.

Namáhavě, s bolestí opatrně zvedla hlavu a svěsila ruce. Místnost vypadala naprosto stejně jako předtím, tedy tak, jak vypadala vždycky. Dveře, kniha, svícny, okno, stěny, strop, podlaha a za oknem klidné nebe. Nic se nehýbalo, až na… Chlapec v protějším pentagramu se dal nyní do pohybu, pomalu, pomaličku

ohýbal nohy – a pak se prudce posadil, jako by ho náhle opustily síly. Oči měl zavřené. Unaveně si přejel dlaní po tváři.

Potom se na ni podíval a v těch očích, přestože byly stále temné, nezbyla ani stopa po předchozí prázdnotě. Když promluvil, jeho hlas už zněl úplně normálně, pouze unaveně a smutně. „Když povoláváš džiny," řekl, „povoláváš s nimi i jejich minulost. Je rozumné zásadně se držet přítomnosti, nebo by tě mohlo ošklivě překvapit, co probudíš."

Kitty se jen s obtížemi přiměla posadit se rovně a podívat se na něj. Vlasy měla slepené potem; pročísla si je prsty a otřela si čelo. „Tohle nebylo nutné. Jenom jsem zmínila –"

„Jméno. Měla bys vědět, co jména dokážou."

Kitty si odkašlala. První nával hrůzy už odeznínval a na jeho místo se rychle tlačily slzy. Potlačila je. „Jestli jsi tak odhodlaný držet věci v přítomnosti," vypravila ze sebe zuřivě, „proč pořád umíněně nosíš *jeho* podobu?"

Chlapec se zamračil. „Dneska jsi nějak moc chytrá, Kitty. Proč si myslíš, že nosím něčí podobu? Dokonce i ve svém oslabeném stavu můžu vypadat, jak se mi zamane." Ani nemrkl a jednou, dvakrát, šestkrát změnil podobu, přičemž každá byla překvapivější než předchozí a každá seděla v pentagramu přesně ve stejné pozici. Sérii ukončil nějakým obrovským hlodavcem, naducaným a chlupatým, který dřepěl na zadních tlapkách a ty přední měl popuzeně založené na hrudi.

Kitty se nenechala zaskočit. „Jasně, ale obvykle se necouráš po světě jako přerostlý křeček," prskla. „Vždycky se vracíš ke stejnému snědému klukovi v bederní roušce. Proč asi? Protože pro tebe něco znamená. To je jasné. Je to někdo důležitý z tvojí minulosti. A mně zbývalo jenom zjistit kdo."

Křeček si olízl růžovou tlapku a uhladil si chomáček srsti za uchem. „Odmítám potvrdit jakoukoli z těch bláznivých smyšlenek," řekl, „ale jen tak ze zvědavosti: jak jsi na to šla? Ten kluk přece mohl být kdokoli."

Kitty přikývla. „To je fakt. Bylo to takhle. Po našem posledním rozhovoru jsem si moc přála znovu si s tebou promluvit. Znala jsem jenom tvoje jméno – nebo jedno z nich – Bartimaeus. Což byl dost

problém, protože jsem ani netušila, jak se to píše. Ale věděla jsem, že když budu důkladně hledat, někde v historických knihách se určitě vynoříš. Takže když jsem se pustila do studia, dávala jsem dobrý pozor, jestli to někde neobjevím.“

Křeček skromně přikývl. „Předpokládám, že to netrvalo dlouho. Musí existovat nespočet záznamů o mých slavných činech.“

„Po pravdě řečeno trvalo skoro rok, než jsem narazila na tu nejmenší zmínku. V knihách z knihovny jsem tu a tam nacházela jména spousty dalších démonů nejrůznějšího druhu. Hodně se objevoval Nouda Hrozný, stejně jako ifrít jménem Cue a hned v několika civilizacích hrálo význačnou roli něco zvaného Faquarl. A pak ses konečně objevil ty – stručná poznámka pod čarou.“

Křeček se naježil. „*Cože?* Do jakých knih ses to koukala? Ty nejlepší byly určitě rozpůjčovaný. Poznámka, to akorát!“ Dál si podrážděně mumlal do srsti.

„Můj problém,“ chlácholila ho Kitty spěšně, „spočíval v tom, že jsi nebyl vždycky známý jako Bartimaeus, takže i kdyby o tobě existovaly celé dlouhé a důležité kapitoly, nenašla bych je. Ale abys rozuměl, ta poznámka pod čarou mi pomohla, protože spojila jméno, které jsem znala – Bartimaeus z Uniku – se dvěma dalšími – Sakhr al-Džinni (není to persky?) a Wakonda Algonkinský. Pak jsem přicházela na další zmínky v některých – totiž všude, kam jsem se podívala. A tak jsem pátrala dál. Dozvěděla jsem se něco málo o tvých úkolech a činech a zjistila jsem i jména některých tvých pánů, což bylo taky zajímavé.“

„Doufám, že to na tebe udělalo dojem,“ řekl křeček pořád dost uraženě.

„Samozřejmě,“ pokračovala Kitty. „*Velmi.* Skutečně jsi rozprávěl se Šalamounem?“

Křeček zabručel na souhlas. „No jo, trošku jsme si pokecali.“ Zdálo se, že ho to trochu oblomilo.

„Celou dobu,“ pokračovala Kitty, „jsem studovala umění povolávání. Můj mistr je dost pomalý a já bohužel ještě pomalejší, ale postupně jsem se v tom zdokonalila natolik, abych si byla skoro jistá, že tě už dokážu povolat. Pořád jsem ale neměla tušení, kdo byl ten chlapec, což mě mrzelo, protože jsem věděla, že byl pro tebe

důležitý. A potom jsem zničehonic narazila na zásadní stopu! Odhalila jsem tvoje egyptské jméno – Rekhyt – a *to* jsem spojila s mágem Ptolemaiem.“ S vítězným úsměvem se odmlčela.

„No dobře,“ namítl křeček, „ale k čemu ti to bylo? Měl jsem stovku pánů, a ať už svoje pentagramy kreslili do písku nebo do mechu, nepřátelství –“

„No jo, no jo.“ Kitty křečka mávnutím ruky zarazila. „O to právě jde. Jeden text zmiňoval pevné pouto mezi tímhle Ptolemaiem a jeho otroky. Taky se tam psalo, že zemřel ještě jako chlapec. V tu chvíli jsem to pochopila. V tu chvíli mi bylo jasné, komu patří ta tvoje nejoblíbenější podoba.“

Křeček si soustředěně čistil drápek. „A jaké podrobnosti,“ zeptal se zlehka, „ses z toho textu dozvěděla o vztahu mezi džiny a tím chlapcem? Čistě pro zajímavost, chápej.“

„Nic moc,“ připustila Kitty. „Vlastně vůbec nic. Myslím, že o Ptolemaiovi jako takovém se moc informací nedochovalo. Mám dojem, že přežily některé z jeho spisů. Zmiňovalo se tam cosi s názvem ‚Ptolemaiova brána‘, ať už to znamená –“

Odmlčela se. Křeček se zadíval z okna na půlnoční měsíc. Pak se otočil zpátky k ní a přitom se vrátil do známé podoby dětského mága – Ptolemaia z Alexandrie.

„To by stačilo,“ řekl. „Co ode mě chceš?“

Teď, když se její podezření potvrdila, si Kitty uvědomila, že džinovu podobu náhle vnímá úplně jinak. Představa, že se dívá do tváře skutečného chlapce, který je už dva tisíce let mrtvý, byla zvláštní a znepokojivá. Předtím tu tvář pokládala za pouhou masku, kostým, jednu iluzi z mnoha. Teď sice chápala, že je to pořád iluze, ale nemohla si pomoct a cítila přítomnost té dávné bytosti. Nepochybovala, že démon chlapcův zjev zachytil přesně: poprvé postřehla dvě mateřská znamínka na tenkém hnědém krku, bledou jizvičku pod bradou a mimořádně kostnaté lokty na hubených pažích. Dal se z toho vyčíst cit pro detail, který mohl pramenit pouze z upřímné náklonnosti, možná dokonce z lásky.

Tohle vědomí jí dodalo sebedůvěru, aby pokračovala.

„Fajn,“ řekla, „tak ti to povím. Ale nejdřív ti chci zopakovat, že tě nehodlám zotročit. Ať mi odpovíš jakkoli, propustím tě.“

„To je od tebe fakt velkorysý,“ ucedil kluk.

„Chci jenom, abys nezaujatě vyslechl, co mám na srdci.“

„No, jestli se k tomu někdy dostaneš, pokusím se.“ Džin si založil ruce na hrudi. „Ale stejně ti povím jednu věc, která hraje ve tvůj prospěch,“ pokračoval zádumčivě. „Za celá staletí, co musím tohle snášet, ani *jeden* mág neprojevil dostatek zájmu, aby se na tu podobu vůbec *zeptal*. Proč by taky měl? Jsem přece démon, a tudíž záměrně zvrhlý a zvrácený. Nepohání mě nic kromě zákeřnosti a zlovolnosti. Nejspíš z neurčitého strachu, vedení pudem sebezáchovy, se mě radši nikdy neptají na nic osobního. Ale tys to udělala. Našla sis informace. Neříkám, že to bylo chytrý, protože jsi pořád jen člověk, ale celkem vzato šlo o dobrý pokus. Takže,“ – džin velkomyslně mávl rukou – „do toho.“

„Fajn.“ Kitty se uvelebila pohodlněji. „Nevím, jestli sis toho všiml, ale v Londýně jde všechno od desíti k pěti. Mágům se situace začíná vymykat z ruky. Plebejce honí do války, obchody trpí. Lidi pořád hůř postihuje chudoba, a to vede k nepokojům – v některých městech propukají vzpoury. A sílí nepřátelství vůči… démonům.“

„Jak jsem předpovídal, když jsme spolu mluvili naposledy,“ potvrdil džin. „Lidi si začínají duchů všímat a odhalují vlastní odolnost proti magii. Jakmile zjistí rozsah svých schopností, vzbouří se.“

Kitty přikývla. „Jenomže mágové nesedí s rukama v klíně – policie řádí v ulicích, násilím potlačuje demonstrace, zatýká lidi, zavírá je do vězení a ještě hůř.“

„To se stává,“ prohodil chlapec.

„Myslím, že mágové jsou ochotní udělat cokoli,“ pokračovala Kitty, „aby si udrželi moc. Existuje spousta podzemních plebejských odbojových skupin, ale jsou slabé a roztříštěné. Nikdo nemá sílu postavit se vládě.“

„Na to taky dojde,“ ujistil ji džin. „Za nějaký čas.“

„Ale za jak dlouho? O to mi běží.“

„Chceš hrubý odhad?“ Kluk zamyšleně naklonil hlavu ke straně. „Hádám, že tak během dvou generací. Plus mínus za padesát let. Tou dobou by se měla hladina magický odolnosti mezi obyvatelstvem zvednout natolik, aby to stačilo na úspěšnou revoluci. Padesát let

není zase tolik. Když budeš mít štěstí, zažiješ to, až budeš jako laskavá stará babička houpat na kolenou baculatá vnoučátka. Vlastně," – zvedl ruku a umlčel Kittyinu rozhořčenou námitku – „ne, spletl jsem se. Ten odhad je nesprávný."

„Fajn."

„Ty nikdy nebudeš laskavá stará babička. Řekněme spíš osamělá zlá ježibaba."

Kitty bouchla pěstí do podlahy. „Padesát let je moc dlouho! Kdo ví, co mezitím mágové stihnou napáchat. A za tu dobu uplyne celý můj život! Až přijde revoluce, nejspíš už budu mrtvá."

„To je pravda," přitakal chlapec. „Zato *já* tady budu pořád. Budu úplně stejný jako teď."

„Jo," odsekla Kitty. „To máš fakt kliku."

„Myslíš?" Chlapec sklopil pohled ke svým propleteným nohám. Seděl s rovnými zády a nohama úhledně zkříženýma pod sebou po způsobu egyptských písařů. „Od Ptolemaiovy smrti uplynulo dva tisíce sto dvacet devět let," řekl. „Bylo mu tehdy čtrnáct. Od té doby povstalo a opět padlo osm světových říší, a já stále nosím jeho tvář. Kdo si myslíš, že tady může mluvit o štěstí?"

Kitty neodpověděla. Místo toho se zeptala: „Proč to děláš? Myslím, proč na sebe bereš jeho podobu."

„Protože jsem si to slíbil," odpověděl džin. „Že mu budu ukazovat, jaký byl. Předtím, než se změnil."

„Ale já měla dojem, že se dospělosti nedožil," řekla Kitty.

„To je pravda. Nedožil."

Kitty otevřela ústa, aby se na něco zeptala, ale pak zavrtěla hlavou. „Uhýbáme od tématu," prohlásila rázně. „Nemůžu si dovolit trpně přihlížet, zatímco mágové budou provádět další ničemnosti. Na to je život příliš krátký. Potřebuju, aby se něco stalo *hned.* Ale my – lidi, plebejci – nedokážeme vládu svrhnout sami. Potřebujeme pomoc."

Chlapec lhostejně pokrčil rameny. „To může být docela dobře pravda."

„Takže můj nápad, nebo spíš můj návrh," pokračovala Kitty, „je, že nám pomůžou džinové a ostatní duchové." Odmlčela se.

Chlapec se na ni podíval. „Řekni to ještě jednou."

„Pomůžete nám vy. Koneckonců sám jsi to před chvílí říkal – všichni jsme tu oběti, džinové i plebejci. Mágové nás zotročují stejnou měrou, lidi i duchy. A tak bychom se mohli spojit a porazit je.“

Chlapcova tvář byla dokonale bezvýrazná. „Prostě jen tak?“

„No, samozřejmě to nebude snadné. Ale musí existovat nějaká cesta. Například, jestli plebejci jako já dokážou povolat významné džiny jako ty, proč bychom se nemohli dát dohromady a zaútočit na vládu společně? Muselo by se to dobře promyslet a taky by se muselo zapojit hodně dalších dé– duchů, ale měli bychom na své straně moment překvapení, ne? A byli bychom mnohem výkonnější, kdybychom bojovali jako *rovnocenní* partneři: žádní otroci, žádní páni. Neexistovaly by vzájemné sváry nebo podrazy. Jen hladká spolupráce. Nikdo by nás nezastavil!“

Teď se v pentagramu nakláněla dopředu; oči jí jasně zářily tou vizí. Chlapec se taky díval jako uhranutý a dlouho mlčel. Nakonec přece jen promluvil. „Šílená,“ řekl. „Hezký vlasy, hezký oblečení, ale úplně, totálně bláznivá.“

Kitty se rozčileně zavrtěla. „Kdybys mě jen *poslouchal* –“

„Za ta léta jsem měl za pány celkem dost cvoků,“ mluvil chlapec dál, jako by ji neslyšel. „Zažil jsem náboženský fanatiky, kteří se mlátili po zadku trnovými větvemi, císaře s mrtvýma očima, co bez valného nadšení páchali masový vraždy, lakomce lačnící po hromadách zlata. Zažil jsem nespočet těch, kteří škodili sobě nebo jiným… Jste zvrhlý a nechutný živočišný druh. Dokonce bych možná připustil, Kitty, že právě *tvůj* druh šílenství je neškodnější než většina ostatních, ale povede k tvojí záhubě, a když nebudu opatrný, tak i k mojí, takže k tobě budu upřímný. To, co jsi právě navrhla, je směšné na tisíc způsobů, a kdybych je měl všechny vypočítávat, seděli bychom tu ještě v době, kdy britské impérium skutečně padne. Takže ti uvedu jen dva důvody. Žádný džin, žádný ifrít, žádný márid drtící pod nohama celá města nebo třeba jen štípající roztočík se nikdy, nikdy *nedá dohromady* (jak tomu říkáš) s jakýmkoli člověkem. Dát se dohromady… Prosím tě! To si představuješ, že bychom si všichni nasadili stejný čepice a vyrazili do boje ruku v ruce?“ Chlapec se drsně, nepříjemně zasmál. „Ne! Vytrpěli jsme

příliš bolesti, abychom si vůbec dokázali představit nějakého člověka jako spojence.“

„To je lež!“ vykřikla Kitty. „Řeknu to znovu – a co Ptolemaios?“

„*On* byl jedinečný!“ Chlapec zaťal pěsti. „Byl výjimka. Jeho do toho netahej!“

„On vyvrací všechno, co jsi řekl!“ odsekla Kitty. „Jasně, bylo by asi těžké přesvědčit většinu démonů, ale –“

„Těžké? Neproveditelné!“

„To jsi tvrdil i o tom, že bych se mohla naučit, jak tě povolat. Ale já to dokázala!“

„To je úplně od věci. Dovol mi, abych ti něco vysvětlil. Sedím tady, příjemně si s tebou povídám, chovám se zdvořile, jak se na džina sluší, ale celou dobu tě sleduju jako ostříž a číhám, až vystrčíš přes čáru třeba jen špičku prstu. Kdybys to udělala, vrhl bych se na tebe, než bys stačila mrknout, a v tu chvíli by ses o vztazích lidí a démonů dozvěděla pár nepříjemných skutečností, to mi věř.“

„Jo?“ prskla Kitty. „A místo toho jsi sám hloupě vystrčil prst a odpálil si vlastní sukni. Což víceméně shrnuje průběh posledních několika tisíc let. Sám se nikam nedostaneš, kámo.“

„Jo?“ Chlapcův obličej zrudl vzteky. „Tak já ti prozradím ten druhý důvod, proč je tvůj plán pitomý, jo? I kdybych ti nakrásně chtěl pomoct, i kdyby stovka dalších džinů, skoro stejně mocných jako já, sdílela tohle přesvědčení a neměla na práci nic lepšího než se spolčit s přihlouplými lidičkami, nemohli bychom. Protože jediný způsob, jak můžeme přijít na Zemi, je prostřednictvím povolání. A to znamená ztrátu svobodný vůle. To znamená bolest. To znamená poslouchat svýho pána. A v týhle rovnici není žádná rovnost.“

„Nesmysl,“ prohlásila Kitty. „Tak to být nemusí.“

„Jasně že musí. Jaká je jiná možnost? Každý povolání nás poutá. Takhle to funguje. Chtěla bys snad najít nějaký způsob, jak nás pustit z vodítka? S naší mocí? Ochotně bys nám předala vládu nad situací?“

„Samozřejmě,“ odpověděla Kitty pevně. „Kdyby to situace vyžadovala.“

„To bys neudělala. Ani za milion let.“

„Udělala. Kdyby mezi námi byla vzájemná důvěra, udělala bych to.“

„Vážně? Tak co kdybys to teď hned dokázala? Vystup z pentagramu.“

„Cože?“

„Slyšelas dobře. Vystup ven, překroč ty čáry. Jo, ty, co máš přímo před nosem. Mrkneme se na tu tvoji důvěru v akci, ne? Předej moc na chvíli *mně*. Uvidíme, jestli jenom nemlátíš prázdnou slámu.“

Při těch slovech kluk vyskočil a Kitty to po chvilce udělala taky. Stáli v pentagramech proti sobě a měřili si jeden druhého pohledem. Kitty se kousla do rtu. Třásla se horkem a zároveň zimou. Takhle si to nepředstavovala – nečekala, že její návrh bude okamžitě odmítnut a bude následovat výzva. To v plánu neměla. Co má teď dělat? Jestli poruší pravidla povolání a opustí pentagram, Bartimaeus ji může roztrhat na kusy a zmizet. Její odolnost není tak silná, aby ji před ním ochránila. Při té představě se pod šaty roztřásla.

Zadívala se do tváře dávno mrtvého chlapce. Usmál se na ni způsobem, který měl zjevně působit přátelsky, ale jeho pohled byl tvrdý a posměšný.

„No?“ popíchl ji. „Co ty na to?“

„Právě jsi mi pověděl,“ řekla chraptivě, „co bys mi udělal, kdybych překročila ochranné linie. Říkals, že by ses na mě vrhl, než bych stačila mrknout.“

Rty se mu zavlnily. „Ale, *to* nemůžeš brát vážně. Jenom jsem blufoval. Nesmíš věřit všemu, co starý dobrý Bartimaeus plácá. Přece víš, že jsem samá sranda, ne?“ Kitty mlčela. „No tak,“ naléhal chlapec, „nic ti neudělám. Vydej se na chvilku do mé moci. Třeba tě překvapím. Zkus mi důvěřovat.“

Kitty si přejela špičkou suchého jazyka po spodním rtu. Chlapec se usmíval usilovněji než kdy předtím. Snažil se tolik, že se jeho tvář napínala jako maska. Kitty se zadívala na křídové kresby na podlaze, pak na své nohy, pak zase na křídové čáry.

„To je správná cesta,“ prohodil démon.

Kitty si najednou uvědomila, že zapomněla dýchat. Prudce vydechla. „Ne,“ zachraptěla. „Ne. Tím bychom ničeho nedosáhli.“

Tmavé oči se na ni dívaly, rty se náhle stáhly do tenké linky. „No,“ prohlásil džin kysele, „připouštím, že jsem ani moc nedoufal.“

„Ne že bych ti nevěřila,“ zalhala Kitty. „Jenže ty by ses potom prostě rozplynul. Nemůžeš zůstat na Zemi, když tě neváže moc povolání, a já prostě nemám dost sil, abych tě hned povolala znovu. Jde o to,“ pokračovala zoufale, „že kdybyste se vy, džinové, spojili se mnou, mohli bychom mágy porazit a zabránit jim, aby vás dál povolávali. Jakmile je svrhneme, už vás nikdy nikdo nepovolá.“

Džin si odfrkl. „Na pohádky nemám čas, Kitty. Jen si poslechni, co říkáš – ani *ty* nevěříš jedinému slovu. Takže, jestli je to všechno, můžeš mě klidně propustit.“ Kluk se k ní obrátil zády.

V tu chvíli se Kitty zmocnil strašlivý hněv. Vzpomínky na poslední tři roky jí pluly před očima. Znovu na ni dopadla únava ze strašlivé námahy, jakou ji stálo dostat se takhle daleko. A teď tenhle namyšlený, zaslepený duch rovnou odmítá její návrhy. Ani na vteřinu je nezvážil, nezamýšlel se nad nimi bez předsudků. Pravda, ještě by bylo třeba promyslet podrobnosti, dořešit spoustu otázek, ale nějaký druh spolupráce byl zcela zjevně jak možný, tak nutný. Neměla daleko k slzám, ale silou vůle je potlačila. Dupla si tak, že se podlaha zachvěla. „Takže,“ zavrčela, „ten hloupý malý Egypťan byl pro tebe dost dobrý, co? Jemu jsi důvěřoval celkem ochotně. Tak proč ne mně? Udělal snad *on* pro tebe něco, co já udělat nemůžu? No? Nebo snad nejsem hodna ani toho, abych se dozvěděla něco o jeho velkolepých činech?“ Mluvila trpce, zle a pohrdání vůči démonovi se v ní zvedalo jako žluč.

Neotočil se k ní čelem. Měsíční svit se mu řinul po holých zádech a hubených nohách. „Tak především se za mnou vydal na Onen svět.“

Kitty ze sebe po chvilce vypravila: „Ale to je –“

„Není to nemožné. Jenom se to nedělá.“

„Tomu nevěřím.“

„Ty nemusíš. Ale Ptolemaios to udělal. Taky jsem ho vyzval, aby dokázal, že mi důvěřuje. A on to udělal tímhle způsobem: vytvořil Ptolemaiovu bránu. Prošel čtyřmi živly, aby mě našel. A zaplatil za to, jak předem tušil. A potom – no, kdyby mi *on* navrhl praštěné spojenectví plebejců a džinů, tak bych do toho možná šel. Naše vzájemné pouto nemělo hranic. Ale kvůli tobě, navzdory tvým dobrým úmyslům…? Promiň, Kitty. Ani náhodou.“

Dívala se na jeho záda a neříkala nic. Nakonec se chlapec otočil, tvář skrytou ve stínech. „To, co udělal Ptolemaios, bylo jedinečné," řekl tiše. „Nežádal bych to po nikom jiném, ani po tobě ne."

„Zabilo ho to?" zeptala se.

Povzdechl si. „Ne…"

„Tak jak za to –?"

„Moje esence je dneska *trošku* bolavá," řekl Bartimaeus. „Byl bych rád, kdybys dodržela slovo a nechala mě jít."

„Hned to bude. Ale stejně si myslím, že by ses mohl ještě chvilku zdržet a probrat to se mnou. To, co udělal Ptolemaios, nemusí být výjimka. Možná jde jen o to, že po něm nikdo o téhle Bráně nic nevěděl."

Chlapec se suše zasmál. „Ale vědí, moc dobře o ní vědí. Ptolemaios napsal o své cestě zprávu. Jeho poznámky se dochovaly. Stejně jako ty vykládal spoustu nesmyslů o příměří mezi mágy a džiny. Doufal, že ostatní budou následovat jeho příkladu, vezmou na sebe stejné riziko jako on. A v průběhu let jich to pár skutečně zkusilo, víc z chamtivosti a touhy po moci než z idealismu. Nedopadlo to s nimi dobře."

„Proč ne?"

Žádná odpověď; chlapec se odvrátil.

„Dobrá, tak mi nic neříkej," vykřikla Kitty. „Mně je to jedno. Přečtu si Ptolemaiovy poznámky sama."

„Aha, takže ty teď umíš starořečtinu?" ušklíbl se džin a zasmál se tomu, jak se zatvářila. „Prostě na to zapomeň, Kitty. Ptolemaios je dávno po smrti a moderní svět je temný a složitý. Nemáš šanci na něm něco změnit. Tak si hlídej záda a zkus zůstat naživu. Tak to dělám já." Dloubl se do hrudi. „Nebo se aspoň snažím. Mandrake mě tuhle málem nechal zabít."

Kitty se zhluboka nadechla. Dole, v nějakém zákoutí své zchátralé vily plné knih spal pan Button. Očekává, že se Kitty zítra dostaví časně a svěží a začne pořádat jeho nové listiny. Večer zase vyrazí k Žábě, pomůže opravit bar, bude roznášet pití netečným plebejcům… Když už ji nepoháněl její tajný plán, ty vyhlídky jí připadaly skutečně únavné.

„Nepotřebuju tvoje rady,“ řekla chraptivě. „Nepotřebuju od tebe nic.“

Chlapec vzhlédl. „Mrzí mě, že jsem tě trochu zklamal,“ prohlásil, „ale musel jsem tyhle věci říct. Doporučuju ti –“

Kitty zavřela oči a pronesla povel. Zprvu mluvila nejistě, ale pak velmi rychle – náhle dostala vztek a chtěla se džina zbavit, chtěla to mít celé z krku.

Vzduch jí svištěl kolem obličeje, v nose ji dráždil kouř svíček, démonův hlas se vytrácel do nicoty. Nemusela se ani dívat, aby poznala, že zmizel, a s ním tři roky nadějí a snů.

Nathaniel

16

V půlce cesty domů od Quentina Makepeace vydal John Mandrake náhle jiný příkaz. Jeho řidič ho vyslechl, zasalutoval a vůz v hustém provozu otočil. Nejvyšší rychlostí vyrazili do Chiswicku.

Padla noc. Okna hostince U Žáby byla tmavá a zabedněná, dveře zamčené. Visela na nich velká, ručně psaná cedule.

Dnes se koná pohřeb
Sama Webera
Zavřeno
Otvíráme znovu zítra

Mandrake na dveře několikrát zabušil, ale bezvýsledně. Kolem ponuré, šedivé Temže se prohánět vítr, na kamenitém břehu se racci přetahovali o odpadky vyplavené přílivem. Červená pátrací koule na dvorku zablikala, když odcházel. Mandrake se na ni zamračil a vrátil se do středu Londýna.

Ta věc s Kitty Jonesovou může počkat. Ale ta věc s Bartimaem ne.

# # #

Všichni démoni lhali: to byl nezvratný fakt. Po pravdě řečeno tedy Mandraka nemělo zvlášť udivit, že ani jeho otrok se tomu

pravidlu nevymyká. Ale zjištění, že Kitty Jonesová přežila a Bartimaeus mu to zapřel, s ním hluboce otřáslo.

Proč? Částečně kvůli obrazu, který si o dávno mrtvé Kitty vytvořil. Celé roky se mu její tvář vznášela před očima, vynořovala se v záblescích provinilé fascinace. Byla jeho smrtelným nepřítelem, a přesto se pro něj obětovala; to gesto Mandrake stěží chápal, ale právě ta podivnost, spojená s jejím mládím, energií a neuhasitelným vzdorem v očích pro něj získala hořkosladký půvab, který ho stále bodal u srdce. Ta nebezpečná příslušnice Odboje, kterou kdysi dávno uštval, se v tichém, tajném zákoutí jeho mysli stala něčím čistým a osobním, krásnou výčitkou, symbolem, lítostí… Mnoha věcmi, z nichž žádná se ani vzdáleně nepodobala té původní, živé, dýchající dívce.

Ale jestli je naživu…? Mandraka bodlo u srdce. Ten pocit vyvolalo zničení jeho poklidné vnitřní svatyně nenadálým výbuchem chaosu a oživlých vzpomínek na skutečnou, zmatenou minulost, vlnami hněvu a nevíry. Kitty Jonesová už nebyla jen soukromým obrázkem v jeho hlavě – svět si ji žádal zpátky. Mandrake měl skoro pocit, jako by mu někdo umřel.

A Bartimaeus mu lhal. *Proč* to udělal? Ze zlomyslnosti, jistě – ale zdálo se, že to není úplně všechno. No dobrá – aby chránil Kitty. Jenže to předpokládalo mezi dívkou a džinem nějaký vztah, jistou náklonnost. Bylo by to možné? Mandrakovi se sevřel žaludek žárlivým vědomím, že to tak skutečně *je*; ta představa se v něm nepříjemně zavlnila, svinula se a zavrtala se hlouběji.

Pokud motiv džinovy lži zůstával nejasný, načasování toho odhalení nemohlo být trpčí, neboť k němu došlo krátce poté, co Mandrake ohrozil svou kariéru, aby svému služebníkovi zachránil život. Při vzpomínce ho začaly pálit oči. Při pomyšlení na tu pošetilost se téměř zalykal.

# # #

O půlnoci v soukromí své pracovny provedl povolávací rituál. Od chvíle, kdy žábu propustil, uplynulo čtyřiadvacet hodin, netušil, zda Bartimaeova esence měla šanci se zotavit.

Ale teď už ho to nezajímalo. Strnule stál, prsty bez ustání poklepával o desku stolu před sebou. Čekal.

Pentagram zůstával studený a prázdný. Zaříkávání mu znělo v hlavě ozvěnou.

Mandrake si navlhčil rty. Zkusil to znovu.

Se třetím pokusem se neobtěžoval, ale ztěžka se posadil do koženého křesla a snažil se potlačit paniku, která se v něm vzdouvala. Nemohlo být pochyb: démon je už někde na Zemi. Povolal ho někdo jiný.

Mandrakovy oči se propalovaly do tmy. Tohle měl předvídat. Některý z ostatních mágů nevzal v potaz nebezpečí, jaké to představuje pro džinovu esenci, a sám se rozhodl zjistit, co démon ví o Jenkinsově spiknutí. Prakticky nesešlo na tom, kdo to byl. Ať Farrarová, Mortensen, Collins, nebo někdo jiný, pro Mandraka to nevěstilo nic dobrého. Jestli Bartimaeus přežil, nepochybně jim prozradí Mandrakovo rodné jméno. Samozřejmě že to udělá! Už jednou svého pána zradil. Pak jeho nepřátelé vyšlou své démony a on zemře, sám a opuštěný.

Neměl spojence. Neměl přátele. Ztratil podporu předsedy vlády. Za dva dny, pokud přežije, bude muset předstoupit před Radu, která ho bude soudit. Zůstal úplně sám. Jistě, Quentin Makepeace mu nabídl pomoc, ale Makepeace je s největší pravděpodobností choromyslný. Ten jeho *pokus*, svíjející se vězeň… I pouhá vzpomínka se Johnu Mandrakovi hnusila. Jestli se mu podaří zachránit svou kariéru, rozhodně takovým odporným experimentům učiní přítrž. Ale teď měl jiné starosti.

Noc plynula. Mandrake seděl za stolem a přemýšlel. Vůbec nešel spát.

S ubíhajícím časem a vzrůstající únavou problémy, kterými se užíral, přestával vnímat jasně. Bartimaeus, Farrarová, Devereaux, Kitty Jonesová, Rada, soud, válka, jeho nekonečné povinnosti – všechno mu před očima splývalo a vířilo v kruzích. Vzedmula se v něm hluboká touha všechno to odhodit, strhnout to ze sebe jako mokré, páchnoucí šaty a vystoupit z toho, třeba jen na okamžik.

A pak ho něco napadlo – náhlá, nečekaná myšlenka. Vytáhl staré jasnovidecké zrcátko a nařídil šotkovi, aby našel jistou osobu. Démonek úkol bleskurychle splnil.

Mandrake se zvedl ze židle s nesmírně zvláštním pocitem. Z minulosti se něco dralo na povrch – něco jako lítost. Znepokojovalo ho to, ale zároveň to bylo příjemné. Vítal ten pocit, ačkoli ho znervózňoval. A především vůbec nesouvisel s jeho současným životem – neměl nic společného s výkonností, odpovědností, pověstí či mocí. Nedokázal setřást touhu ještě jednou spatřit její tvář.

# # #

Svítalo; obloha měla šedou barvu olova a chodníky byly tmavé, pokryté mokrým listím. Mezi větvemi stromů a kolem špičaté věžičky válečného památníku uprostřed parku se prohánět vítr. Žena měla límec kabátu vyhrnutý do tváře. Když se energickým krokem blížila se sklopenou hlavou po chodníku a rukou si přidržovala šálu, Mandrake ji nejdřív nepoznal. Byla menší, než jak si ji pamatoval, vlasy měla delší a trošku prokvetlé stříbrem. Ale pak se z nicoty vynořila známá podrobnost: taška, v níž nosila tužky a pera – stará, odřená a nade vší pochybnost stejná. Stejná taška! Užasle zavrtěl hlavou. Mohl by jí koupit novou – třeba tucet takových tašek –, kdyby chtěla.

Čekal ve voze, dokud nedošla skoro až k němu, a do poslední chvíle si nebyl jistý, zda vůbec vystoupí. Pod nohama se jí rozletovalo listí, opatrně obcházela hlubší kaluže a chladný vlhký vzduch ji poháněl k rychlejší chůzi. Brzy projde kolem…

Vyčítal si to váhání. Otevřel dvířka do ulice, vystoupil a obešel vůz, aby ji zastavil.

„Slečno Lutyensová.“

Všiml si, jak sebou trhla: rychlým pohledem sklouzla po něm i po štíhlém černém voze zaparkovaném za ním. Udělala ještě dva váhavé krůčky a rozpačitě se zastavila. Dívala se na něj. Jednu ruku měla bezvládně svěšenou podél těla, druhou si přitiskla na hrdlo. Když konečně promluvila, její hlas zněl tiše – a Mandrakovi neuniklo, že i dost vyděšeně. „Ano?“

„Mohl bych si s vámi promluvit?“ Vybral si formálnější oblek, než jaké nosil obvykle. Nebylo to nutné, ale přistihl se, že si přeje udělat na ni ten nejlepší dojem. Když ho viděla naposledy, byl jenom pokořený chlapec.

„Co si přejete?“

Usmál se. Chovala se velice ostražitě. Bůh ví, za koho ho považovala. Nejspíš za nějakého úředníka, který jí chce zkontrolovat daňové přiznání… „Jenom si popovídat,“ odpověděl. „Já jsem vás poznal hned… a zajímalo by mě, jestli… jestli jste i vy poznala mě.“

Bledý obličej měla pořád stažený obavami; zachmuřeně se mu zadívala do očí. „Omlouvám se,“ začala, „já ne – ach. Ano, poznávám vás. Nathaniel…“ Zaváhala. „Ale teď už tohle jméno nejspíš používat nesmím.“

Nedbale mávl rukou. „Bude lépe na ně zapomenout, ano.“

„Ano…“ Prohlížela si ho – jeho oblek, boty, stříbrný prsten, a především jeho tvář. Podrobila ho hlubšímu zkoumání, než čekal, vážnému a pronikavému. K jeho překvapení se neusmála ani okamžitě neprojevila radost nad tím, že ho zase vidí. Ale setkání ji asi zaskočilo.

Odkašlal si. „Jel jsem kolem, zahlédl jsem vás a – no, už je to dávno.“

Zvolna přikývla. „Ano.“

„Napadlo mě, že bych… A jak se vám vůbec daří, slečno Lutyensová? Jak se máte?“

„Dobře,“ odpověděla a potom se skoro příkře zeptala: „Máte nějaké jméno, které *smím* používat?“

Upravil si manžetu a pousmál se. „Teď se jmenuju John Mandrake. Možná jste o mně už slyšela.“

Znovu přikývla, naprosto bez výrazu. „Ano. Samozřejmě. Takže si vedete… dobře.“

„Ano. Jsem ministrem informací. Poslední dva roky. Přišlo to dost nečekaně, protože jsem byl hodně mladý. Ale pan Devereaux se rozhodl na mě vsadit a“ – mírně pokrčil rameny – „tak jsem tady.“

Čekal, že tohle sdělení vyvolá silnější reakci než jen další strohé přikývnutí, ale slečna Lutyensová se nerozhovořila. Teď už trochu dotčeně řekl: „Myslel jsem, že vás potěší, jak dobře to všechno

dopadlo potom, co… po našem posledním setkání. To bylo velmi… nešťastné.“

Rázem si uvědomil, že nezvolil vhodná slova – ze zvyku vklouzl do naučeného diplomatického vyjadřování vlastního ministerskému životu, místo aby rovnou řekl, co má na srdci. Možná právě proto se k němu chovala tak odtažitě a nevstřícně. Zkusil to znovu: „Byl jsem vám vděčný, to jsem vám chtěl říct. Tenkrát. A pořád jsem.“

Trochu se zamračila a zavrtěla hlavou. „Vděčný za co? Nic jsem neudělala.“

„Vždyť víte – když mě Lovelace napadl. Jak mě tenkrát ztloukl a vy jste se ho pokusila zadržet… Nikdy jsem pak nedostal možnost vám –“

„Jak říkáte, bylo to nešťastné. Ale také se to stalo už dávno.“ Odhrnula si z obličeje pramínek vlasů. „Takže vy jste ministr informací? Vy jste odpovědný za ty brožurky a pamflety, které se rozdávají na všech nárožích?“

Skromně se usmál. „Ano, já.“

„Myslím ty brožury, které nám říkají, jak pěknou válku to vedeme a že do ní odcházejí jen ti nejlepší mladíci a že je úkolem hodným muže odplout do Ameriky a bojovat tam za svobodu a bezpečí země. Ty, kde se píše, že smrt není vysoká cena za přežití impéria.“

„To je hodně stručné shrnutí, ale v podstatě jste to vystihla.“

„Dobrá, dobrá. Máte za sebou dlouhou cestu, pane Mandraku.“ Dívala se na něj téměř smutně.

Vzduch byl chladný; mág si strčil ruce do kapes u kalhot a rozhlédl se po ulici ve snaze připadnout na něco, co by mohl říct. „Myslím, že *obvykle* své žáky už později nevídáte,“ prohodil. „Když vyrostou. Abyste viděla, jak se v životě prosadili…“

„Ne,“ potvrdila. „Já pracuju s dětmi. Nezabývám se dospělými, kteří se z nich stali.“

„Jistě.“ Zadíval se na tu odřenou starou tašku, vzpomněl si na její vnitřek, podšitý matným saténem a plný malých pouzder s tužkami, křídami, pery a čínskými štětci. „Jste se svou prací spokojená, slečno Lutyensová?“ zeptal se znenadání. „Myslím s platem, postavením a tak. Ptám se, protože bych vám, víte, mohl najít jiné zaměstnání,

kdybyste chtěla. Mám vliv a zařídil bych vám něco lepšího než tohle. Například stratégové z ministerstva války potřebují lidi s vašimi zkušenostmi, aby rýsovali sériově vyráběné pentagramy pro americké tažení. Nebo přímo na mém ministerstvu – založili jsme reklamní oddělení, které má vylepšovat způsob předávání našich informací lidu. Pořád sháníme schopné grafiky, jako jste vy. Je to dobrá práce a dostala byste se do styku s důvěrnými informacemi. Vaše postavení by se zlepšilo.“

„Tím lidem, jestli to správně chápu, myslíte plebejce?“ zeptala se.

„Takhle je nyní oficiálně označujeme, ano,“ přitakal. „Zdá se, že tomu dávají přednost. Samozřejmě to vůbec nic neznamená.“

„Samozřejmě,“ opáčila suše. „No – děkuju, nechci, docela mi to vyhovuje tak, jak to je. Jsem si jistá, že žádné ministerstvo by nestálo o starou plebejku, jako jsem já, a kromě toho mě moje práce stále docela baví. Ale stejně je to od vás velmi laskavé.“ Vyhrnula si rukáv u kabátu a pohlédla na hodinky.

Mág rázně tleskl. „Vy pospícháte!“ zvolal. „Poslyšte, co kdybych vás svezl? Můj šofér vás dopraví, kam si budete přát. Nebudete se muset mačkat jako sardinka v autobuse nebo ve vlaku – “

„Ne, děkuju. Jste velmi laskavý.“ Výraz měla naprosto kamenný.

„Dobrá. Když to berete takhle.“ Navzdory mrazivému vzduchu byl rozpálený a podrážděný. Teď ho mrzelo, že nezůstal sedět ve voze. „Rád jsem vás zase viděl. Samozřejmě vás musím požádat, abyste informaci, kterou máte k dispozici, považovala za přísně důvěrnou… To vám ale jistě nemusím zdůrazňovat,“ dodal trochu hloupě.

Po těch slovech na něj slečna Lutyensová vrhla pohled, který ho znenadání přenesl o polovinu života zpět, do dnů, kdy její zřídkavá nespokojenost utápěla jeho učebnu v temnotě zoufalství. Bezděčně sklopil oči ke svým botám. „To si skutečně myslíte,“ odsekla jedovatě, „že bych chtěla vykládat světu, že jsem jednou viděla vás, našeho milovaného ministra informací, jak visí hlavou dolů se zadkem ve vzduchu? Že jsem slyšela, jak pláčete a naříkáte bolestí,

když vás tloukli krutí lidé? Myslíte si, že bych někomu vykládala tohle? Vážně si to myslíte?“

„Ne! To ne. Mluvil jsem o svém jméně –“

„Aha, *tohle*.“ Krátce, suše se zasmála. „Možná vás to překvapí,“ dodala, „ale mám na práci jiné věci. Ano, dokonce ani já, se svým hloupým, bezvýznamným zaměstnáním, nijak netoužím zrazovat děti, s nimiž jsem kdysi pracovala, bez ohledu na to, *co* se z nich stalo. Vaše rodné jméno, pane Mandraku, je u mě v bezpečí. A teď už musím běžet. Mám zpoždění.“

Obrátila se a vyrazila po chodníku pryč. Mág se kousl do rtu a jeho hněv se mísil s rozčilením. „Pochopila jste mě špatně,“ zakřičel za ní. „Nepřišel jsem, abych se před vámi vychloubal. Jenom jsem tehdy nedostal příležitost vám poděkovat…“

Slečna Lutyensová se zastavila a ohlédla se přes rameno. Hněv se jí z tváře vytratil. „Ne, myslím, že jsem to pochopila dobře,“ řekla. „A jsem ráda. Ale vy se mýlíte. Vděčný mi byl ten chlapec, a vy už tím chlapcem dávno nejste. Nemluvte za něj. My dva nemáme vůbec nic společného.“

„Chtěl jsem jen říct, že vím, že jste se mě snažila zachránit, a –“

„Ano,“ řekla, „a je mi líto, že se mi to nepodařilo. Sbohem, pane Mandraku.“ A pak vlhkým listím odšustila pryč.

Bartimaeus

17

Dalších pár hodin klidu, další povolání – hej, tak se mi to líbí. Den, kdy mě nikdo nezotročí, je promarněný den, tak se na to dívám já.

To jsem zvědavý… Nejdřív Mandrake. Pak ta holka. Kdopak to bude *tentokrát?* Potom, co se v pentagramu nečekaně zjevila Kitty, jsem napůl očekával, že teď se dostaví pošťák.

Jenže smůla. Byl to zase můj drahý starý pán a dštil hromy a blesky. Jo, a v jedné ruce měl přichystané kopí se stříbrným hrotem.

Jeho zjevný úmysl vyvolal okamžitou reakci. Přiměl jsem svou nebohou esenci, aby se zformovala do impozantní podoby válečníka se lví hlavou, jací kdysi bojovali v egyptských válkách.[*] Kožený hrudní plát, suknice z bronzových kroužků, oči, které zářily jako křišťál, tesáky trčící z černých dásní. Velká krása. Varovně jsem zvedl tlapu.

„Ani na to *nemysli*, prcku."

„Chci odpovědi, Bartimae! Odpovědi! A jestli je nedostanu – vidíš to kopí? Než s tebou skončím, donutím tě ho sežrat." Ze zkřivených úst se slova řinula jedno za druhým. Oči měl rozšířené a vypoulené jako ryba. Asi ho něco trošku rozhodilo.

„Ty! Prosím tě, ten špičatý konec bys poznal, leda kdyby sis na něj sednul." Můj hlas byl sametově hebký. „Ale dávej si pozor. Nejsem tak úplně bezbranný." Z jedné tlapy mi vyjel dlouhý ostrý

[*] Úplně přesně to byla spíš hlava *lvice*, protože mi scházela hříva. Hřívy se obecně dost přeceňují: jasně, na předvádění jsou super, ale v bitvě přijdete o veškeré periferní vidění, a když je máte slepené krví, zaboha nejdou rozčesat.

dráp, zahnutý jako srpek měsíce. Líně jsem ho pootočil, aby se od něj odrazilo světlo.

Nehezky se ušklíbl. „Jo, ale to máš jen na ozdobu, ne? Ještě přede dvěma dny jsi nebyl schopný *mluvit*, natož vzdorovat útoku. Vsadím se, že když tě dloubnu tady tím stříbrem, ucítíš to. A nebudeš schopný to obrátit proti mně.“[*]

„Myslíš?“ Lvice se narovnala do plné výšky. Štětinky na špičkách jejích uší se dotkly stropu. „To jsou silná slova, cizinče. Zkus je dokázat.“

Zavrčel a chabě se rozmáchl kopím. Lvice uskočila a ohnala se po ratišti tlapou. Vzato kolem a kolem to byl dost ubohý výkon: oba jsme o obrovský kus minuli.

„Tomu říkáš útok?“ pošklebovala se lvice a poskakovala z nohy na nohu. „Vypadá to, jako když se slepá vlaštovka pokouší klofnout červa.“

„Tys nebyl o nic lepší.“ Mág se šoural ve svém pentagramu sem a tam, krčil se, škubal sebou, rozháněl se kopím všemi lidstvu známými směry. Sípal, lapal po dechu a projevoval veškerou obratnost člověka, kterému normálně služebnictvo zvedá i nůž a vidličku.

„Hej!“ zavolal jsem na něj. „Já jsem tady. Tady před tebou.“

„*Odpovědi*, Bartimae!“ zakřičel znovu. „Pověz mi pravdu. Neopovaž se kličkovat nebo lhát. Kdo tě povolal?“

Tohle jsem čekal. Ale samozřejmě jsem mu nemohl prozradit, že je Kitty pořád naživu. Ačkoli měla praštěné nápady, jednala se mnou čestně. Lvice se zatvářila jako beránek.[†] „Kdo říká, že mě někdo povolal?“

„Já to říkám a nesnaž se to popírat. Snažil jsem se tě sehnat včera v noci, a byl jsi pryč. Kdo to byl? Kterého mága jsi navštívil?“

„Tak se tolik nečil. Bylo to jen jednou a na chvilku. O nic nešlo. A už to skončilo.“

---

[*] V tom měl naneštěstí pravdu. Kdyby na mě vyslal trestající kouzlo, mohl bych je otočit proti němu (v čemž mi hodně pomáhalo, že jsem znal jeho rodné jméno), ale proti fyzickému útoku kopím jsem žádnou takovou obranu neměl, zvlášť ve svém oslabeném stavu.

[†] Trochu matoucí přirovnání, ale asi si to dovedete představit.

„O nic nešlo?“ Další bodnutí kopím, které se tentokrát zarylo do podlahy. „Myslíš si, že tomu uvěřím?“

„Uklidni se, žárlivče. Nedělej scény.“

„Kdo to byl? Muž, nebo žena?“

Snažil jsem se ho uklidnit. „Hele, vím, co si myslíš, a neudělal jsem to, jasný? Stačí ti to?“

„Ne! Snad nečekáš, že ti uvěřím jediné slovo?“

Dobrá, tak uklidňování nevyšlo. Lvice se vrátila k nestydaté drzosti. „Fajn, tak si věř tomuhle: co je ti do toho? Starej se o sebe. Já ti nic nedlužím.“

Kluk tak běsnil, že vzteky málem vyletěl z obleku. Samozřejmě to bylo ze strachu; bál se, že jsem někomu vykecal jeho jméno.

„Poslechni, kámo,“ řekl jsem. „Já nikdy nepředávám informace od jednoho pána k dalšímu, pokud to není vysloveně v mým zájmu, takže nečekej, že ti o minulý noci něco prozradím. Ale podle stejnýho pravidla jsem taky nikomu nesdělil tvoje ubohý rodný jméno. Proč bych to dělal? Nic bych z toho neměl. Ale jestli máš takový strach, že někomu vyzvaním tvoje tajnosti z dětství, existuje jednoduchý řešení. Propusť mě nadobro. Ale ne – k tomu se nedokážeš přimět, co? Vlastně mám dojem, že ty se ve skutečnosti vůbec *nechceš* oprostit od minulosti. Proto si mě držíš u sebe, bez ohledu na to, jak jsem slabý. Děláš to proto, aby sis uchoval toho Nathaniela, kterým jsi kdysi býval, stejně jako toho mocnýho, zlýho Johna Mandraka, kterým ses stal.“

Mág neřekl nic, jenom se na mě tupě díval palčivýma, prázdnýma očima. Nemohl jsem mu to mít za zlé. Sám jsem byl trochu překvapený. Vůbec nevím, kde se ve mně tyhle pronikavé psychologické postřehy vzaly. Zároveň mě napadlo, jestli mě Mandrake vůbec vnímá. Nevypadal moc dobře.

Byli jsme v jeho pracovně a podle světla venku to vypadalo na pozdní odpoledne. Všude se válely papíry a na psacím stole stál talíř s nedojedeným jídlem. Vzduch zatuchle, nakysle páchl způsobem, který naznačoval, že v místnosti delší dobu pobýval nemytý mládenec. A samozřejmě dotyčný mládenec rozhodně *nebyl* upravený tak dokonale jako obvykle. Obličej měl napuchlý, oči zarudlé a zdivočelé, rozepnutá košile (žádný hezký pohled, to vám

povím) mu nedbale visela přes kalhoty. Nic z toho se mu ani trochu nepodobalo. Hlavním Mandrakovým rysem bylo obvykle dokonalé sebeovládání. A to šlo podle všeho k čertu.

V každém případě byl ten nebohý hoch zrovna teď citově velmi zranitelný. Potřeboval něžný, soucitný přístup.

„Teda, na tebe je pohled pro bohy," prskl jsem. „Jsi úplně mimo. Co se stalo? Že by tě konečně dohnala všechna ta provinilost a sebenenávist? Ale to přece nemohlo způsobit jen to, že mě povolal někdo jiný, nebo ano?"

Chlapec se zadíval do křišťálových očí lvice. „Ne…," odpověděl pomalu. „Našly by se i další důvody ke stížnostem. A hlavní příčinou všech mých potíží jsi ty."

„*Já?"* A to jsem tolik bědoval nad svým úpadkem! Jak se zdálo, tenhle starý džin měl v sobě pořád ještě dost šťávy. Okamžitě jsem ožil. „Jak to přijde?"

„Tak jo," začal, kopí opřel o zem a málem si přitom propíchnul vlastní palec, „já to ve stručnosti shrnu, ano? Za prvé, v posledních čtyřiadvaceti hodinách propukla v Londýně řada dost vážných nepokojů. Plebejci napáchali značné škody. Došlo k šarvátkám, které si vyžádaly několik obětí. Ještě nyní vládne v ulicích chaos. Devereaux dneska ráno vyhlásil stav ohrožení. Whitehall obklopily vojenské jednotky. Chod impéria je vážně narušen."

„To zní jako těžký den v kanceláři," prohodil jsem, „ale nechápu, co s tím mám společného já."

Odkašlal si. „Celé to zavinila jistá žába," řekl pak, „která přede dvěma dny způsobila výtržnost v St. James's Parku. Její počínání vedlo k tomu, že byl do davu vypuštěn nebezpečný džin. *Tento* incident se stal roznětkou nepokojů."

Lvice nesouhlasně zařvala. „To ani náhodou nebyla moje vina. Pokoušel jsem se plnit *tvoje* rozkazy ve stavu totálního vyčerpání. A navzdory ztíženým podmínkám jsem uspěl. Přestaň – takhle se opravdu nesměj. Naskakuje mi z toho husí kůže."

Mág zvrátil hlavu dozadu a z hrdla se mu vydral dutý, štěkavý smích, ne nepodobný skřekům hyeny. „Uspěl?" vykřikl. „Tak tomu říkáš? Tomu, že jsi mi málem umřel u nohou, neschopný vypravit ze sebe jediné slovo zprávy, kterou jsem žádal, a udělal jsi ze mě na

veřejnosti naprostého pitomce? Jestli je tohle úspěch, děkuju, dávám přednost neúspěchu.“

„*Já* že jsem z *tebe* udělal pitomce?“ Lvice stěží potlačovala smích. „Prosím tě. V tomhle ohledu nepotřebuješ ničí pomoc, kámo. Co jsem udělal? Maximálně jsem upozornil na tvou krutost tím, že jsem se tam dostavil se smrtí na jazyku. Co za mága drží džina na tomhle světě, dokud nezeslábne tak, že je prakticky na umření? Překvapuje mě, žes mě nedorazil.“

Mandrakovi blýsklo v očích. „Chtěli, abych to udělal!“ odsekl. „Chtěli z tebe vypáčit tu informaci a nechat tě umřít! A já tě jako hlupák zachránil. Pustil jsem tě. Proto jsem se neměl čím hájit, když došlo na tu zkázu, kterou jsi způsobil. Skoro určitě mě to bude stát kariéru. A možná i život. Moji nepřátelé se už shlukují. A zítra mě kvůli tobě budou soudit.“

Hlas se mu zachvěl, oči mu zvlhly; prakticky jste slyšeli teskné tóny houslí. Válečník-lvice vyplázl jazyk a pohrdavě zabučel. „Tomu ses mohl vyhnout,“ řekl jsem pomstychtivě, „kdybys mi důvěřoval a propouštěl mě častěji. Pak bych na tom byl líp a snadno bych Hopkinsovým démonům uniknul.“

Rychle vzhlédl. „Aha. Takže jsi Hopkinse našel?“

„Nesnaž se změnit téma. Jak jsem říkal: je to jenom *tvoje* vina. Měl jsi mi věřit. Ale ani po všech těch letech, po všem, co jsem pro tebe udělal s Lovelacem, s Duvallem, s Anarchistou a ústřicí –“

Mandrake se otřásl. „O tom posledním se prosím radši nezmiňuj.“

„– po tomhle *všem*,“ pokračoval jsem neúprosně, „ses zachoval jako typický mág a nakládal jsi se mnou jako s nepřítelem. Jsem odporný démon, a proto se mi nedá věřit –“ Zarazil jsem se. „Co *je?* Hele, tenhle tvůj smích mi fakt leze na nervy.“

„Ale v tom to právě vězí!“ vykřikl. „*Nedá* se ti věřit. Vím, že mi lžeš.“

„Dej mi příklad.“

Blýsklo mu v očích. „Kitty Jonesová.“

„Nevím, o čem mluvíš.“

„Říkals, že je mrtvá. A já vím, že žije.“

„Aha.“ Nepatrně jsem svěsil fousky. „A tys ji viděl?“

„Ne.“

„V tom případě se pleteš,“ zaútočil jsem, jak nejlíp jsem uměl. „Je mrtvá. Mrtvější být nemůže. Ten golem ji spolknul jako malinu. Jednou otevřel tlamu, a byla pryč. Smutný osud, ale rozhodně to není nic, s čím by sis měl po tolika letech lámat hlavu…“ Nejistě jsem se odmlčel. Výraz v jeho očích se mi vůbec nezamlouval.

Mandrake zvolna přikývl. Smrtelná bledost soupeřila v jeho obličeji o místo s rudými skvrnami hněvu. Výsledek vypadal nerozhodně. „Takže ji spolknul jako malinu?“ opakoval. „Zvláštní, pokud si vzpomínám, říkal jsi, že ji golem spálil na škvarek.“

„Ale, vážně? No jo, to udělal taky. Nejdřív. Než ji spolknul – au!“

Mág bez varování zvedl zbraň a bodl. Byl jsem příliš slabý a pomalý, abych stihl zareagovat – kopí mě zasáhlo rovnou do břicha. Úlekem jsem zalapal po dechu, sklopil jsem oči… a zase se uklidnil.

„Držíš to špatně,“ upozornil jsem ho přívětivě. „Pícháš do mě násadou.“

Mandrake si toho už taky všiml. Namíchnuté zaklel a mrštil kopí ven z kruhu. Chvíli jenom stál, díval se na mě a pokoušel se ovládnout. Uplynula asi minuta. Srdce mu už netlouklo tak prudce.

„Víš, kde je?“ zeptal jsem se.

Neodpověděl.

Tiše jsem řekl: „Nech ji na pokoji. Nemůže ti uškodit. A nezapomeň, že ti zachránila život – v *tom* jsem nelhal.“

Zdálo se, že se chystá něco říct, ale pak jen trochu zavrtěl hlavou, jako by si chtěl ten námět násilím vytřást z mozku. „Bartimae,“ oslovil mě, „nedávno jsem ti řekl, že tě propustím, když splníš svoje poslání, a – navzdory tvým neustálým provokacím – jsem odhodlaný dostát svému slovu. Pověz mi, co se stalo, když jsi sledoval Jenkinse, a nechám tě jít.“

Lvice si založila svalnaté paže na hrudi. Shlédla na něj dolů. „Napořád?“

Zatěkal očima. „To jsem nikdy neřekl.“

„Ale *já* to říkám. Jestli se moc nepletu, moje informace jsou to jediný, co tě může zachránit před Towerem. Správně?“

Zaskřípal zuby. „Věřím, že Hopkins je zapletený do nějakého spiknutí. Pokud je odhalím, budu patrně v bezpečí, ano.“

„Takže si plácneme? Mám kvalitní zboží. Nezklamu tě.“

Jeho hlas byl prakticky neslyšný. „No dobře… Když to bude stát za to.“

„Bude. Fajn, takhle se mi to líbí mnohem víc. Rozumná dohoda, jako za starých časů. Víš, Mandraku,“ řekla lvice zádumčivě, „když jsi byl malý, bývalo to mnohem lepší. Tenkrát jsi měl daleko víc rozumu.“

Podrážděně sklopil hlavu. „To jsem už slyšel. Tak dobrá, do toho.“

„Jak chceš.“ Lvice si propletla tlapy, zapraskala klouby a spustila. „Sledoval jsem Jenkinse přes celý Londýn. Má rozvětvenou síť mágů, kteří jsou do jeho intrik zasvěcení. Je jich celkem sedm a všichni jsou trochu jako on: mají bezvýznamná místa, nízké platy, jsou zatrpklí a slabí – na první pohled nic, čeho by se někdo tvýho formátu musel bát.“

„Nějaká jména?“ Mág pozorně poslouchal a ukládal si to všechno do paměti.

„Withers a Burke. Ne, já je taky neznám. Ale tohle ti určitě něco řekne: Lime.“

Mandrake vytřeštil oči. „Rufus Lime? Lovelaceův společník? *To* už vypadá pravděpodobněji. Je pořád –?“

„Jo. Pořád stejný rybí ksicht. Podle všeho právě dorazil z Paříže.“

„A jejich plány – jaké jsi získal podrobnosti?“

„Abych řekl pravdu, nic moc konkrétního. Ale ať už chystají cokoli, všichni se můžou přetrhnout, aby si k tomu vybrali vhodný démony. Jasně, jsou to mágové, takže tohle se dalo čekat. Hodně taky mluvili o provazech a sítích. Jo, a o dodávkách.“

Nakrčil nos. „O dodávkách?“

„Můžeš hádat. Taky probírali nějaký experiment. Chtěli vidět důkaz, že byl úspěšný. Ale nemám páru, o co šlo.“ Poškrabal jsem se na uchu. „Co ještě…? Jo, Jenkins říkal, že jich je sedm, protože má připadnout ‚jeden na každou židli‘.“

Mandrake si odfrkl. „Rada. V té je nás sedm. Chystají státní převrat.“

„Jako obvykle.“

„No, to je sice zajímavé, ale trochu neurčité.“ Mandrake se na mě tázavě podíval. „Za *tohle* očekáváš propuštění?“

„Mám toho víc. Jenkins nenavštěvoval jenom svoje slabošské kamarádíčky; setkal se i s někým jiným. Hádej, můžeš třikrát.“

„S kým?“

„No tak, zkus to. Ach jo, s tebou není žádná zábava. Napovím ti. Plnovous. Jo, přesně.“

„Nic jsem neřekl.“

„Ne, ale z barvy tvýho obličeje jsem poznal, že hádáš správně.[*]

Jo, ten zabiják je zpátky ve městě a obočí má ještě rozježenější, než si pamatuješ. S nesmírnou odvahou a mazaností jsem se přilepil na jeho sedmimílový boty a sledoval ho do parku, kde se setkal s osobou, která podle mě byla tím tajemným Hopkinsem. Ne, neslyšel jsem ani slovo z toho, co si povídali. Právě tam mě zmerčili jejich džinové. Zbytek už znáš. Mezi tím parkem a Richmondem jsem nechal půlku svojí esence.“

„To je všechno moc hezké,“ odsekl Mandrake, „ale co já s tím? Na základě žádné z těch informací nemůžu jednat. Potřebuju něco konkrétního, jestli mám přežít ten zítřejší soud… Hopkinse: on je klíčem k celé té záhadě. Dokázal bys ho popsat?“

Lvice se podrbala na nose. „Zvláštní. Není to snadný… vypadá úplně nevýrazně. Možná má trochu nachýlená ramena, tuctový obličej, neholený… takový myší vlasy, aspoň myslím… Hele… proč si držíš hlavu v dlaních?“

Mág obrátil pohled ke stropu. „Aáááách! To není k ničemu! Měl jsem vědět, že ten úkol nemám svěřovat tobě. I *Ascobol* by odvedl lepší práci.“

To mě namíchlo. „Ale, opravdu? Takže on by ti zjistil, kde ten Hopkins bydlí, jo?“

„Cože?“

„Opatřil by ti přesnou adresu, jo? Už to vidím – velký tlustý kyklop v pršiplášti a tralaláčku by se v kavárně přilepil na Jenkinse a

[*] Jen tak pro zajímavost, byl to pozoruhodný žlutobílý odstín. Trochu jako tvaroh.

toho žoldáka, objednal si kafe, natahoval uši… Jo, byl by děsně nenápadný.“

„Zapomeň na to. Ty víš, kde je Hopkins? Pověz mi to!“

„Ubytoval se v hotelu Ambassador,“ odpověděl jsem. „Prosím. Taková maličkost, kterou jsem zaslechl předtím, než mě uštvali tak, že mi zbyla jen lžička[*] života. A teď – počkej, co to děláš?“

Mág se zničehonic probral k životu. Obrátil se k ostatním pentagramům nakresleným na podlaze, odkašlal si a zamnul si unavené, zarudlé oči. „Mám jen jedinou šanci, Bartimae,“ řekl. „Jedinou šanci, a chystám se jí využít. Zítra mě moji nepřátelé rozdrtí, pokud jim nepředložím hmatatelné výsledky. A málo věcí bude hmatatelnějších než pan Hopkins, svázaný a s roubíkem.“

Protáhl si prsty a dal se do zaklínání. Kolem kotníků mi zadul ledový vítr. Vzduch se naplnil teskným kvílením. Teda vážně, už v *Uruku* se takovéhle efekty obecně považovaly za otřepané a zastaralé.[†] Žádného moderního mága by to určitě nedohnalo k tomu, aby vystoupil z pentagramu, ledaže by se zhroutil smíchy. Unaveně jsem zavrtěl hlavou. Uhodnout, kdo se blíží, byla hračka.

A samozřejmě, se zvukem, jako když praštíte do prasklého gongu, se ve vedlejším pentagramu zhmotnil světlovlasý obr. Okamžitě spustil žalostný proud fňukání a stížností, které jeho pán rozumně nebral na vědomí. Ještě si mě nevšiml. Počkal jsem, dokud nepadl na kolena, nezačal spínat ruce a škemrat o propuštění, a pak jsem si decentně odkašlal. „Nepotřebuješ kapesník, Ascobole? Začíná tu být trochu mokro.“

Kyklop se chvatně vzpřímil a jeho obličej se změnil v rudou masku studu a nesouhlasu. „Co tady dělá *on*, pane?“ zabečel. „Skutečně musím říct, že s *ním* bych asi spolupracovat nedokázal.“

„Nedělej si starosti,“ uklidnil jsem ho. „Jenom počkám, až dostaneš rozkazy, a pak odsud mizím. Že ano, ‚pane’?“

---

[*] To je odborný termín, měrná jednotka esence.

[†] *Já* jsem naposledy použil tenhle trik se silným větrem a přízračným sténáním, když jsem chtěl rozptýlit obra Humbabu v jedlovém lese, aby se k němu můj pán Gilgameš mohl připlížit zezadu a zabít ho. A to bylo prosím v roce 2600 před Kristem. A *tenkrát* to zabralo jen proto, že Humbaba měl v jedli o pár šišek míň.

Mandrake si nevšímal ani jednoho z nás. Pokračoval v zaklínání a veškerou energii soustředil na ostatní pentagramy v místnosti. Následovaly další laciné efekty – prskání a praskání, pištění, zvuk běžících nohou, zápach vajec, střelného prachu a zemního plynu. Připomínalo to dětskou narozeninovou oslavu. Chyběly nám jen ty legrační kloboučky.

Během několika vteřin se k nám přidali všichni obvyklí podezřelí, tedy zbytek Mandrakovy smečky. Byla to pěkně nesourodá partička. Tak především jsme tu měli zcela zapomenutelného Ascobola, který se na mě mračil mezi copánky; hned vedle stál Kormokodran, chlápek bez sebemenšího smyslu pro humor, džin třetí úrovně, který se nějaký čas flinkal v Irsku během soumraku Keltů a jeho oblíbenou podobou byl napůl muž a napůl kanec s ostře modrými kly a paznehty. Vedle něj se vynořila Mwamba, džinna, která dlouho působila u alurských kmenů ve východní Africe. Tu jsem docela bral, nevyžívala se v kousavých poznámkách jako ostatní. Dneska se z důvodů, které znala jen ona sama, objevila jako obrovská ostnatá ještěrka ve vysokých kožených botách. Úplně na konci se ve svém pentagramu tísnil Hodge a přetékal bodlinami, odpornými puchy a mizerným charakterem. Nás pět spolu v průběhu uplynulých měsíců často pracovalo, ale nikdo z ostatních bohužel nesdílel můj jiskřivý temperament.[*] Docházelo mezi námi k třenicím, padala ostrá slova. Náš vztah se dal nejlépe popsat jako napjatý.

Mandrake si zlehka otřel čelo. „Povolal jsem vás," oznámil, „a doufám, že tentokrát je to naposledy." To vyvolalo jistý zájem. Nohy šoupaly, plíce kašlaly, páteře vrzaly. „Splníte-li dnešní úkol," pokračoval, „už nikdy nikoho z vás nepovolám. Doufám, že tento slib bude dostatečnou pobídkou k tomu, abyste se snažili ze všech sil."

Promluvil Kormokodran; jeho hlas duněl mezi kly. „Jaký je to úkol?"

[*] Mwamba byla přelétavá a roztěkaná jako motýlek, Kormokodran zamlklý a surový a Ascobol s Hodgem se chovali prostě nesnesitelně a měli politováníhodný sklon k jízlivosti.

„V hotelu Ambassador bydlí muž jménem Hopkins. Přeji si, abyste ho zatkli a přivedli ho sem, do této místnosti. Jestliže zde nebudu, vyčkejte v pentagramech, dokud se nevrátím. Hopkins je pravděpodobně mág – v každém případě má spojence, kteří dokážou přivolat džiny nižších úrovní, ačkoli podle toho, co jsem viděl, nepůjde zřejmě o nic natolik mocného, aby vám to způsobilo potíže. Nebezpečnější než Hopkins je vysoký muž s černým plnovousem – není to mág, ačkoli má schopnost vzdorovat magickým útokům. Tato osoba může a nemusí být v hotelu přítomna. Bude-li tam a vy ji dokážete zajmout nebo zabít, výborně. Ale v první řadě mi jde o Hopkinse.“

„Budeme potřebovat popis,“ zasyčela Mwamba. „A dobrý. Vy lidi mi připadáte všichni stejní.“

Ascobol přikývl. „Že jo? Všichni mají víceméně stejný tvar, stejný počet končetin a hlav… Ale je na nich pár míst, kde se dají najít rozdíly. Když se koukneš na –“

Mandrake chvatně zvedl ruku. „Jistě. Bartimaeus se naštěstí s Hopkinsem osobně setkal a může vás k němu dovést.“

Nadskočil jsem překvapením. „Tak počkat. To nebylo v plánu. Říkals, že můžu jít, až ti povím, co se stalo.“

„To je pravda. Jenomže tvůj popis Hopkinse byl hrubý a neurčitý. Nemůžu ho použít. Doprovoď ostatní a Hopkinse jim ukaž. To je všechno. Neočekávám, že na něj budeš ve svém stavu útočit. Až se vrátíš, propustím tě.“

Obrátil se k ostatním s posledními pokyny, ale lvice neslyšela nic. Ve střapatých uších mi burácelo zuřivostí. Vztek se mnou lomcoval tolik, že jsem se sotva udržel na nohou. Taková nehoráznost! On si klidně poruší slib, který dal tak nedávno, že jeho ozvěna ještě ani nedozněla! Dobrá, půjdu. Nemám na vybranou. Ale jestli se Mandrake někdy dostane do mé moci, bude trpce litovat, že mě kdy podvedl a zradil.

Mág domluvil. „Nějaké další otázky?“

„Vy s námi nepůjdete?“ zajímal se Hodge. Vrtěl se a upravoval si na sobě široký plášť posetý bodlinami.

„Ne,“ zamračil se Mandrake. „Bohužel musím do divadla. Závisí na tom to, co zbývá z mojí kariéry. A taky,“ – podíval se na mě, ale

jeho výraz jsem rozluštit nedokázal – „mě možná čeká ještě jedna schůzka.“

Lvice mu pohled klidně oplatila. „Děláš velkou chybu.“ Odvrátil jsem se. „Hněte kostrou,“ vyzval jsem ostatní. „Za mnou.“

Kitty

18

Kitty měla celý den mizernou náladu. Byla nevrlá, zamlklá a podrážděná, a když ji mistr oslovil, dokonce občas vztekle odsekla. Své úkoly plnila pečlivě, ale bez zájmu, práskala dveřmi, dusala z místnosti do místnosti a jednou, když se ve stísněném prostoru prudce rozmáchla, převrhla dvě vysoké hromádky pečlivě srovnaných knih. To zase popudilo jejího mistra.

„Dávej přece pozor, Lizzie," vykřikl. „Už mi dochází trpělivost."

Kitty se zastavila před pohovkou a čelo jí zakryl ten nejčernější mrak. „Nejste snad se mnou spokojený, pane Buttone?"

„To rozhodně nejsem! Celý den se chováš otřesně, dupeš mi po domě jako splašený slon a děláš horší obličeje než naštvaný ifrít! Když na tebe promluvím, odpovídáš hrubě, bez sebemenší úcty. Tvoje drzost mě šokuje! A ten čaj, cos mi uvařila, chutnal jako vývar z ponožek. Takhle by to nešlo. Co je to s tebou, holka?"

„Nic."

„Už zase ta nafučenost. Varuju tě, jestli to tak půjde dál, dostaneš padáka."

„Ano, pane." Kitty si povzdechla. Koneckonců, pan Button nemohl za to, že ji Bartimaeus zklamal. „Omlouvám se, pane. Mám… nějaké potíže."

„Potíže?" Z obličeje starého muže rázem vyprchal hněv. „Drahoušku, to jsi ale měla říct hned. Jen se mi svěř. Možná bych ti mohl pomoct." Do tváře se mu vloudil úzkostný výraz. „Nejde o peníze, že ne?"

„Ne, pane. Vůbec o nic takového.“ Kitty zaváhala. Stěží mu mohla povědět pravdu – že všechno, co ji vedlo k tomu, aby se stala jeho asistentkou, se ten den v časných ranních hodinách obrátilo v prach. Po téměř třech společných letech na ní byl pan Button závislý. Věděla, že si jí navzdory svému hrubiánství vysoce cení. Ale pořád to byl mág. „Jde o to moje večerní zaměstnání, pane,“ řekla nakonec. „Víte, pracuju v hostinci. Přede dvěma dny u nás provedl razii démon. Jeden můj kolega přišel o život.“

„Razie?“ podivil se pan Button. „Proč?“

„Ale, jako obvykle, pane – snažil se odhalit nespokojence, lidi, kteří by se mohli vzbouřit proti vládě.“ Sáhla po kousku kořeněné bábovky na podnose před sebou a bez chuti se do něj zakousla.

„No, Lizzie, musíš pochopit, že každá vláda má právo se bránit. A nejsem si jistý, že bys měla do toho hostince docházet, jestli je to taková líheň rebelů.“

„Jenže to právě není, pane. O to jde. Plebejci pořád jenom mluví – o válce, o policii, o omezování svobody. Mluví a mluví. Neodkážou s tím nic *udělat*, jak asi víte.“

„Hmmmm.“ Pan Button se zahleděl špinavým oknem na prázdné říjnové nebe. „Těžko můžu mít plebejcům za zlé, že jsou nespokojení. Válka se už táhne moc dlouho. Pan Devereaux zřejmě nedělá to, co by měl. Ale co proti tomu zmůžeme? Dokonce i já jsem bezmocný, a to jsem mág! Veškerá moc se soustředí v Radě, Lizzie. My ostatní můžeme jen přihlížet a doufat, že přijdou lepší časy. Ano, ano, když ti zahynul přítel, chápu tvoje rozpoložení. Upřímnou soustrast. Dej si ještě bábovku.“

„Děkuju pane, to je od vás moc laskavé.“ Kitty se posadila na opěrku křesla a sáhla po bábovce.

„Možná by sis měla vzít na odpoledne volno, Lizzie,“ navrhl pan Button. „Já budu stejně pracovat na svém soupisu démonů, takže tě potřebovat nebudu. Taková spousta démonů. Jeden by si myslel, že se na Onen svět ani nevejdou!“

Kitty měla pusu plnou drobků. Honem je spolkla. „Promiňte, pane, ale co *přesně* je ten Onen svět? Chci říct, jak to tam vypadá?“

Stařec zabručel: „Je to říše chaosu, vír nekonečných odporností. Dulac, pokud si správně vzpomínám, to nazýval ‚pumpou šílenství‘.

Nedokážeme si ani představit hrůznost toho místa.“ Otřásl se. „Už jen ta představa nutí člověka dát si urychleně třetí dílek bábovky.“

„Takže mágové to místo navštívili?“ zeptala se Kitty. „Totiž, museli tam přece být, když vědí, jak to tam vypadá.“

„Vlastně ne.“ Pan Button pokrčil rameny. „Ne tak docela. Autoritativní prameny se většinou opírají o výpovědi spolehlivých otroků. Vypravit se tam osobně je úplně jiná věc. Ohrožuje tělo i duši.“

„Takže to někdo dokázal?“

„Och, leckdo se o to *pokoušel*. Například Dulakův mistr Ficino. Doufal, že tak získá démonickou sílu. Místo toho ztratil hlavu – a to doslova: nevrátila se s ním zpátky. Pokud jde o jeho tělo… Ne. Podrobnosti jsou příliš nechutné.“

„Prosím, povězte mi to, pane.“

„V žádném případě. Zkoušelo to i pár dalších, ale všichni zešíleli, nebo dopadli ještě hůř. Jediný mág, který údajně podstoupil tu cestu úspěšně, byl Ptolemaios. Podrobnosti uvádí ve svých *Apokryfech*, ale výpovědní hodnota toho textu je pochybná. V podstatě se tam tvrdí, že toho lze dosáhnout pouze s pomocí přátelsky nakloněného démona, jehož jméno je použito k vytvoření Brány.“ Odfrkl si. „Což je samozřejmě holý nesmysl – kdo by důvěřoval démonovi natolik, aby mu svěřil svůj život? A je pravděpodobné, že ten podnik ublížil i Ptolemaiovi. Zemřel nedlouho poté.“

Důvěra. O ní Bartimaeus pořád mluvil. Ptolemaios se odhodlal mu důvěřovat. A právě proto nemělo jejich pouto hranic. Kitty se zahleděla ke stropu a vzpomínala, jak ji džin vyzýval, aby vystoupila z pentagramu. Neudělala to, z toho zjevného důvodu, že by ji pak nejspíš roztrhal na kusy. Žádná důvěra. Ani na jedné straně.

Znovu v ní vyšlehl hněv: zlobila se na sebe, že promarnila tolik let v honbě za nedosažitelným snem. Sklouzla z opěrky. „Nevadilo by vám, kdybych si opravdu vzala na odpoledne volno, pane?“ řekla. „Myslím, že potřebuju na vzduch.“

Když si v chodbě brala kabát, minula hromádku knížek, které nedávno roztřídila a připravila, aby je mohla vyrovnat do nedávno zakoupených polic. Byla mezi nimi díla ze starověkého Blízkého

východu a mezi nimi… Zarazila se a podívala se pozorněji. Ano. Tenká knížka, třetí odshora. Ptolemaiovy *Apokryfy*.

Kitty ohrnula ret. Proč se namáhat? Bartimaeus říkal, že je to psané řecky a nebude jí to k ničemu. Popošla o kus dál, ale v polovině chodby se znovu zastavila. Ohlédla se. A proč vlastně ne? Uškodit to nemůže.

Pátrání a bádání jí už přešlo do krve. Dům opustila s knihou v kapse.

# # #

Ten večer, protože měla dost času, vyrazila Kitty k hostinci U Žáby pěšky. Doufala, že pohyb ji zbaví aspoň části podráždění, které v ní neovladatelně narůstalo, ale pokud vůbec něco, ještě se to zhoršilo. Tváře lidí, které míjela, byly ztrhané a zasmušilé; když se s nahrbenými rameny vlekli ulicemi, dívali se na své boty. Nad hlavami jim poletovaly pátrací koule. Na významnějších křižovatkách hlídkovali členové Noční policie a ani se nesnažili o nenápadnost. Několik ulic bylo přehrazeno zátarasy. Ve středu Londýna došlo k nepokojům a vláda teď vracela úder. Několikrát kolem ní projely bílé policejní dodávky. Zdálky k ní slabě doléhaly sirény.

Zvolnila krok, tupě se zahleděla před sebe. Drtila ji naprostá zbytečnost a nesmyslnost všeho snažení. Tři roky se zavírala v knihovnách a zaprášených studovnách a hrála si na mága. A k čemu? Nic se nezměnilo. Nikdy se nic nezmění. Londýn halil plášť nespravedlnosti a dusil ji společně s ostatními. Rada si dělá, co se jí zachce, bez ohledu na utrpení, které působí. A ona proti tomu nezmůže vůbec nic.

U Žáby vládla podobně skleslá nálada. Ve výčepu už bylo uklizeno, předvčerejší trosky zmizely. Na konci pultu, v místě, kde se roztříštil pod útokem démona, byla vsazena úplně nová lesklá dřevěná deska; se zbytkem baru sice tak úplně neladila, ale George Fox ji zamaskoval výstavkou pohlednic a mosazných ozdob z koňských postrojů. Rozbité židle a stoly už byly vyměněné a kruhovou spáleninu na podlaze poblíž dveří zakrýval kobereček.

Pan Fox Kitty nevesele pozdravil. „Dneska nás čeká víc práce, Claro," řekl. „Ještě jsem nenašel nikoho, kdo by… nahradil Sama."

„Chápu. To je samozřejmé." Kitty mluvila mírným hlasem, ale uvnitř pěnila bezmocným vztekem. Chtělo se jí ječet. Zakroutila utěrkou, jako by to byl krk nějakého mága, a pustila se do práce.

# # #

Uplynuly dvě hodiny. Výčep se zaplnil. Muži a ženy se krčili u stolků nebo si tlumeným hlasem povídali u pultu. Pár lidí bez nadšení zahájilo utkání v šipkách. Kitty za barem nalévala pití, ztracená v myšlenkách. Ani nevzhlédla, když se otevřely dveře a kdosi s sebou přinesl závan podzimního chladu.

Jako by někdo stiskl vypínač nebo vytáhl baterii, veškerá konverzace U Žáby náhle utichla. Nedokončené věty zůstaly viset ve vzduchu, sklenice strnuly na půl cesty k ústům; pohledy se obracely ke dveřím, několik hlav se otočilo. Poslední šipka se zaryla do omítky vedle terče. George Fox, který se právě skláněl nad jedním ze stolků a povídal si se štamgastem, se pomaličku napřímil.

U dveří stál mladý muž a z dlouhého pláště si oklepával kapky deště.

Kitty nově příchozího zahlédla mezi hlavami nejbližších zákazníků. Bezděčně škubla rukou a vyšplíchla gin na pult. Z úst se jí vydral tichý zvuk.

Mladý muž si sundal rukavice. Štíhlou rukou si přihladil vlasy – nakrátko ostříhané a lesklé deštěm – a rozhlédl se po ztichlém výčepu. „Dobrý večer," pozdravil, „komu to tady patří?"

Ticho. Šoupání nohou. Pak si George Fox odkašlal. „Mně."

„Výborně. Na slovíčko, prosím." Ta žádost byla pronesena tiše, ale zvučela v ní neochvějná autorita. Ta na tom člověku čišela ze všeho: z jeho svrchníku, z elegantního černého saka, z nabírané bílé košile, z kožených lakýrek. Svým způsobem působil ve výčepu U Žáby stejně nepatřičně jako ten démon bez tváře.

Místností se ve vlnách přelévalo nepřátelství a strach. Mladý muž se usmál. „Kdybyste byl tak laskav."

George Fox popošel blíž. „Co pro vás můžu udělat?"

Mladík byl dobře o půl hlavy menší než pan Fox a stejně štíhlý, jako byl hostinský mohutný. „Myslím, že pro vás pracuje jisté děvče," řekl. „Jak se jmenuje?"

Pár zákazníků u baru pohlédlo na Kitty, která se stáhla dozadu, ke skříňkám za barem. Dveře do chodby měla kousek za sebou: mohla by jimi vyklouznout do kuchyně a tamtudy ven.

Pan Fox zamrkal. „No…, Clara Bellová. Co odešla Peggy, je tady jediná dívka…" Nedopověděl a s nepřátelskou ostražitostí se zeptal: „Proč? Co jí chcete?"

„Je tady Clara Bellová dneska večer?"

George Fox zaváhal – což byla přesně ta odpověď, jakou mladý muž čekal. „Výborně," řekl. „Přiveďte ji." Rozhlédl se kolem. Kitty zakrývali hosté stojící u baru. Pomaličku se posouvala k zadním dveřím.

„Přiveďte ji," opakoval mladík.

George Fox se stále nepohnul. Obličej měl jako z kamene, oči trochu vypoulené. „Proč?" opakoval pevně. „Kdo jste? Co jí chcete?"

„Nejsem zvyklý," pronesl mladík unaveným hlasem, „vysvětlovat své příkazy ani je opakovat. Jsem z vlády. To by mělo stačit vám všem… Moment, dovolte! Myslím, že to nepůjde –"

Jeden muž sedící poblíž dveří vyklouzl ze židle a hnal se k východu. Rozrazil dveře a chystal se vyběhnout ven. Mág řekl slovo a udělal gesto. Mužem to mrštilo zpět do místnosti, kde tvrdě přistál vedle krbu. Dveře práskly tak prudce, že mosazné ozdoby na stěnách zarachotily.

„Nikdo z vás neopustí místnost, dokud nenajdu Claru Bellovou." Mladík se podrážděně podíval na plebejce ležícího na zemi. „Přestaňte skučet! Nic se vám nestalo." Obrátil se zpět ke Georgi Foxovi. „Tak bude to?"

Kitty už stála u zadního východu. Jeden z hostů u baru na ni téměř neznatelně kývl. „Běž," sykl. „Ztrať se odsud."

Mladý muž poklepal špičkou boty o dláždění. „Jistě vás nepřekvapí, že jsem do téhle díry nedorazil sám. Pokud mi to děvče nepřivedete do třiceti vteřin, vydám určité rozkazy a vy všichni budete litovat." Pohlédl na hodinky.

George Fox sklopil hlavu. Pak se zadíval na strop. Svíral a rozvíral pěsti. Snažil se vyhnout prosebným pohledům hostů kolem sebe. Vrásky, které mu do tváře vryla únava a stáří, se náhle zdály výraznější. Otevřel ústa, zavřel je –

„To je v pořádku, Georgi.“ Kitty se protáhla kolem konce barpultu. Kabát měla přehozený přes ruku. „Nemusíš. Děkuju.“ Pomalu prošla mezi stoly. „Prosím, pane Mandraku. Půjdeme?“

Mág chvilku mlčel. Jenom se na ni díval a bledý obličej mu maličko zčervenal, zřejmě od horka v místnosti. Nakonec se vzpamatoval a mírně se uklonil. „Slečno Jonesová! Jaká čest. Mohla byste mě prosím doprovodit?“ Ustoupil stranou. Kitty prošla kolem něj s rovnými zády a pohledem upřeným přímo před sebe. Vydal se ke dveřím za ní a ještě se ohlédl do ztichlého výčepu. „Omlouvám se, že jsem narušil váš večer.“ Vyšel ven; dveře se zaklaply. Skoro minutu se nikdo nepohnul ani nepromluvil.

„Budeš potřebovat novou servírku, Georgi,“ ozval se pak kdosi.

# # #

Pátrací koule ze dvora byla pryč. Po ulici za průchodem se mihla světla několika vozů. Mrholilo. Kitty slyšela, jak déšť naráží do hladiny řeky ve tmě pod nábřežím. Vzduch a kapičky vlhkosti ji chladily do tváří; probraly ji z letargie.

Mladík za ní řekl: „Slečno Jonesová, mám nedaleko vůz. Navrhuji, abychom se k němu vydali.“

Po těch slovech v Kitty znenadání rozkvetl pocit opojného vzrušení. Místo strachu, který by správně *měla* cítit, v sobě měla pouze vzdor a jakousi radost. Když odezněl prvotní šok nad Mandrakovým příchodem, cítila se vlastně docela klidná – klidná a jakoby oživená. Tři dlouhé roky vedla samotářský, opatrný život. Teď, když veškeré její plány ztroskotaly, pochopila, že by takovou existenci nesnesla ani o minutu déle. Toužila po nějaké akci, bez ohledu na následky. Její stará výbušnost a ztřeštěnost se vrátily v návalu bezmocné zuřivosti.

Obrátila se. Stál před ní Mandrake – *Mandrake*, jeden z členů Rady. Bylo to jako odpověď na její modlitby.

„A co se chystáte udělat pak?“ vyštěkla. „Zabít mě?“

Mladík zamrkal. Obličej mu matně osvětlovala světla z hostince a propůjčovala jeho pleti nezdravý nažloutlý nádech. Odkašlal si. „Ne. Já –“

„Proč ne? To se přece zrádcům dělá, ne?“ Kitty slovo ‚zrádcům' prakticky vyplivla. „Nebo *každému*, kdo se vám odváží vzdorovat? Předevčírem tu byl jeden z vašich démonů. Zabil člověka. Tátu od rodiny. Nikdy neudělal nic proti vládě. A přesto musel zemřít.“

Mág podrážděně procedil vzduch mezi zuby. „To je politováníhodné. Ale se mnou to nemá nic společného.“

„Ne, až na to, že vy ty démony ovládáte.“ Kittyin hlas byl tvrdý a pronikavý. „Oni jsou jenom otroci. Vy jim velíte.“

„Měl jsem na mysli, že s tím nemám co dělat já osobně. Nespadá to pod moje ministerstvo. A teď, slečno Jonesová –“

„Promiňte,“ řekla se smíchem, „tohle je asi ta nejtrapnější výmluva, jakou jsem kdy slyšela. *Nespadá to pod moje ministerstvo.* Aha, v tom případě je to v pořádku. A předpokládám, že válka taky nespadá pod vaše ministerstvo, ani Noční policie, ani vězení v Toweru. Nic z toho se vás vůbec netýká.“

„Upřímně řečeno netýká.“ Nasadil přísnější tón. „Myslíte, že dokážete zmlknout sama, slečno Jonesová? Nebo si přejete, abych vám s tím pomohl?“ Luskl prsty; z nejtemnějšího kouta dvora se odlepil stín. „To je Fritang,“ řekl Mandrake. „Nejdivočejší z mých otroků. Udělá, cokoli mu při –“

Kitty pohrdavě vyprskla. „Jen do toho, vyhrožujte mi! Přesně tak, jako jste vyhrožoval lidem v hostinci. Nedokážete udělat nic bez násilí a pohrůžek. Nechápu, jak můžete v noci klidně spát.“

„Od vás to sedí,“ odsekl Manrake. „Nevzpomínám si, že by členové Odboje váhali použít sílu, když se jim to hodilo. Jen si vzpomeňte na ty statistiky. Několik lidí přišlo o život, další utrpěli těžká zranění a –“

„To bylo něco jiného. Bojovali jsme za *ideály* –“

„To já dělám taky. Nicméně…,“ zhluboka se nadechl, „připouštím, že zrovna teď jsem se zachoval poněkud nezdvořile.“ Mág zvedl ruku, zamumlal propouštěcí slovo a hrozivý stín se rozplynul do nicoty. „Tak. Nyní můžete mluvit beze strachu.“

Kitty se na něj zpříma podívala. „Já jsem se nebála.“

Mandrake pokrčil rameny. Ohlédl se přes rameno na zavřené dveře hostince, pak se podíval k ulici. V příkrém rozporu s jeho sebejistým, panovačným vystupováním uvnitř teď náhle vypadal rozpačitě, jako by si nebyl jistý, co má udělat.

„Cóóó?“ protáhla Kitty. „Co se tak normálně děje potom, co někoho zatknete? Trochu mučeníčka? Bičování? Co bude?“

Povzdechl si. „Já jsem vás nezatkl. Aspoň zatím ne.“

„Takže můžu jít?“

„Slečno Jonesová,“ zavrčel mág, „jsem tady jako soukromá osoba, *ne* jako zástupce vlády, ačkoli jestli nepřestanete vyvádět, může se to změnit. Oficiálně jste mrtvá. Včera jsem dostal zprávu, že jste naživu. Chtěl jsem si to ověřit.“

Kitty přimhouřila oči. „Kdo vám prozradil, kde mě najdete? Nějaký démon?“

„Ne. Na tom nezáleží.“

V tu chvíli pochopila. „Aha, takže Nick Drew.“

„Říkám, že na tom nezáleží. Určitě vás nepřekvapuje, že jsem si vás přál najít – osobu prchající před zákonem, členku Odboje.“

„Ne,“ odpověděla. „Jenom mě překvapuje, že jste mi ještě nepodřízl krk.“

Mág vykřikl upřímným rozhořčením. „Jsem ministr, ne vrah! Pomáhám chránit náš lid před… před teroristy, jako jste vy a vaši přátelé.“

„Ovšem, lidi jsou ve vaší péči *tak* bezpeční,“ prskla Kitty. „Polovina našich mladých mužů umírá v Americe a ten zbytek mrzačí policie na ulicích, zatímco démoni útočí na každého, kdo se pokusí vzepřít, a naše předměstí se hemží nepřáteli a špehy! Máme se prostě báječně!“

„Nebýt nás, bylo by to mnohem, mnohem horší!“ Mandrake promluvil vysokým, pisklavým hlasem. S viditelným úsilím ho ztlumil do šepotu. „Používáme svou moc, abychom vládli ku prospěchu všech. Plebejci potřebují naše vedení. Připouštím, teď zrovna neprožíváme nejlepší období –“

„Vaše moc je založena na otroctví! Tak jak z ní může mít někdo prospěch?“

To mága očividně zaskočilo. „Nezotročujeme lidi," namítl. „Jenom démony."

„Aha, a to má být jako v pořádku? Já si to teda nemyslím. Všechno, co děláte, je tou zkažeností poskvrněné."

Jenom chabě se ohradil: „Tak to není."

„*Je* to tak a myslím, že to víte." Kitty se na něj zamračila. „Co tu děláte? Proč jste přišel? Odboj už dávno neexistuje."

Mandrake si odkašlal. „Řekli mi…" Přitáhl si plášť úžeji k tělu a zadíval se přes řeku. „Řekli mi, že jste mě zachránila před golemem. Že jste riskovala život, abyste mi pomohla." Podíval se na ni. Kitty si udržovala neutrální výraz. „Řekli mi také, že jste přitom zemřela. Teď, když jsem vás nalezl živou, by mě přirozeně zajímalo, jak to bylo doopravdy."

Kitty se zamračila. „Co chcete: podrobnosti? Ano, udělala jsem to, a byla to pěkná hloupost. Zabránila jsem golemovi, aby vám tu pitomou hlavu rozmlátil na kaši. Pak jsem utekla. Nic jiného se nestalo."

Upřeně se na něj dívala a on jí pohled oplácel. V umělém světle vypadal jeho obličej bledý a tvrdý. Do země mezi nimi bušil déšť.

Mandrake si odkašlal. „No, to mi stačí. Vlastně mi nešlo ani tolik o ty podrobnosti jako – tak nějak mě zajímalo *proč*." Zastrčil si ruce do kapes.

„Já nevím," odpověděla Kitty. „Opravdu to nevím."

„Oblečte si kabát," pobídl ji. „Budete úplně mokrá."

„Jako by vám na tom záleželo." Přesto se oblékla.

Díval se, jak zápolí s rukávy. Když si pozapínala knoflíky, zase si odkašlal. „No, ať už vás k tomu vedlo cokoli," začal, „asi bych vám měl podě –"

„Ne," přerušila ho. „Nedělejte to. Nechci to slyšet. Ne od vás."

Zamračil se. „Ale –"

„Udělala jsem to bez přemýšlení, a jestli chcete slyšet pravdu, litovala jsem toho pokaždé, když jsem na ulicích viděla ty vaše odporné, prolhané pamflety nebo když jsem míjela ta pódia, odkud pro vás lžou vaši herci. Takže mi neděkujte, pane Mandraku." Otřásla se. Déšť vytrvale sílil. „A jestli *musíte* někomu děkovat,

poděkujte Bartimaeovi. To on mě ponoukl, abych vám zachránila život.“

I ve tmě poznala, že ho to ohromilo. Celý strnul, v hlase se mu ozvalo napětí. „*On?* Tomu můžu jen těžko uvěřit.“

„Proč? Protože je démon? Jo, já vím. Nedává to moc smysl. Ale on mi řekl, jak můžu golema zastavit, a zavolal mě zpět, když jsem chtěla utéct. Bez něj byste byl už mrtvý. Ale nelamte si s tím hlavu. Je to jenom otrok.“

Mág chvíli mlčel a pak řekl: „Chtěl jsem se vás na Bartimaea zeptat. Z nějakého důvodu k vám cítí jistou náklonnost. Proč?“

Kitty se upřímně rozesmála. „Mezi námi není vůbec žádná náklonnost.“

„Ne? Tak proč mi namluvil, že jste mrtvá? Tvrdil, že vás golem zabil. Proto jsem vás celé ty roky vůbec nehledal.“

„To řekl? Nevěděla jsem…“ Kitty se zadívala na černou řeku. „No,“ prohlásila nakonec, „možná to bylo tím, že jsem s ním jednala s jistou úctou! Možná tím, že jsem ho nezotročovala, možná tím, že jsem ho nedržela ve službě celé roky bez oddechu, dokud jeho esence nezeslábla a nevyčerpala se!“ Kitty se kousla do rtu a rychle na mága pohlédla.

Jeho oči halila tma. „A *jak*,“ zeptal se velmi tiše, „víte *tohle?* Neviděla jste Bartimaea už léta. Nebo snad ano?“

Kitty pomaličku couvala k řece. Mág k ní vykročil –

Náhle ve vzduchu něco zasyčelo. Dešťové kapky prskaly a vypařovaly se při dopadu na cosi, co se zhmotnilo nad hladinou. Malá koule, růžová a lesklá. Ozvala se hudba, jako by v dálce vyhrával orchestr. Mandrake ustoupil a tlumeně zaklel.

V kouli se objevila rozostřená kulatá tvář, po níž se míhaly pruhy statické elektřiny. Ozval se podobně přerušovaný, chraptící a prskající hlas. „Johne! Tak jsem vás přece našel! Jdete pozdě! Hudebníci už ladí, pospěšte si.“

Mág se maličko uklonil. „Omlouvám se, Quentine. Zdržel jsem se.“

„Neztrácejte čas.“ Obličej se na okamžik obrátil ke Kitty. „A přítelkyni vezměte s sebou. Rezervuju pro ni sedadlo. Deset minut, Johne. Máte deset minut!“

Koule znovu zasyčela, rozmazala se a zmizela. Na hladinu Temže dál padal temný déšť.

Kitty a Mandrake se dívali jeden na druhého. „Vypadá to," řekl mág pomalu, „že nám nezbyde než pokračovat v tomto rozhovoru později. Máte ráda divadlo, slečno Jonesová?"

Kitty stáhla rty. „Ani ne."

„Já taky ne." Elegantním gestem ji vybídl k chůzi. „Tak to budeme trpět společně."

Bartimaeus

19

Útok na hotel Ambassador jsme naplánovali s vojenskou přesností a nejvyšší důkladností. Deset minut handrkování v telefonní budce, a plán byl na světě.

Poté, co jsme opustili pracovnu našeho pána, jsme rychle přeletěli Londýn maskovaní jako špačci a mimo jiné jsme prosvištěli přímo nad parkem, kde jsem měl nedávno tu nehodu. Skleněný palác, čínská pagoda, to neblahé jezírko – všechno se matně blyštělo ve slábnoucím světle soumraku. Většina umělých světel byla zhasnutá. Obvyklé davy se nedostavily, ačkoli tu a tam po trávníku přecházely malé hloučky plebejců s nejasnými záměry. Viděl jsem policejní pásky, chvátající šotky, běžný ruch… a pak už jsme zakroužili nad ulicemi čtvrti St. James a snesli se na hotel.

Byl to nóbl vysoký úzký barák z šedého kamene, zapíchnutý mezi velvyslanectvími a pánskými kluby; místo elegantní a diskrétní zároveň, kde se zahraniční diplomaté či princátka mohli při pobytu ve městě pohodlně zašívat. Rozhodně nešlo o hotel, kde by s otevřenou náručí přivítali pět otrhaných a špinavých džinů, zejména tak nechutných jako Hodge. V oknech jsme viděli jiskřit ochranná kouzla a únikový východ křižovala pavučina tenkých signálních vláken. Vrátný, oslnivý v tmavozelené livreji, měl bystrý pohled člověka, který má nasazené magické čočky. Opatrnost byla na místě. Nemohli jsme tam jen tak vrazit.

Telefonní budka stála přímo naproti. Pět špačků se jeden po druhém sneslo za ni. Pět krys jedna po druhé proskočilo dírou

dovnitř. Mwamba ocasem zametla cigaretové nedopalky a zahájili jsme slavnostní zasedání.

„Tak jo, bando," spustil jsem zvesela. „Navrhoval bych, aby –"

Jednooká krysa zvedla na protest tlapku. „Tak moment, Bartimae," řekla. „Kdo z tebe tak najednou udělal vůdce?"

„Chceš slyšet kompletní výčet mých schopností? Ale uvědom si, že toho Hopkinse máme chytit ještě dneska večer."

„Kdybychom soudili podle vychloubání, rádi bychom tě následovali, Bartimae." To byl Kormokodran. Jeho hlas, tvrdý jako žula, duněl z budky ven a od těch vibrací se mi až rozvlnily vousky. „Bohužel jsi starý, unavený a zbytečný."

„Slyšeli jsme o tvých dobrodružstvích mocné *žáby*," přisadil si Hodge s jedovatým smíchem. „Musel tě zachraňovat pán a esenci jsi trousil po celém městě."

„To ale přece není *jeho* vina, nemyslíte?" ozvala se Mwamba soucitně. Ze všech krys byla nejelegantnější a nejpřesvědčivější. Ascobol měl jen jedno oko, Hodgemu ze srsti trčela řada jedových ostnů a Kormokodran jako vždycky nejvíc ze všeho připomínal menší cihlovou stodolu. Pokud jde o mě, zesláblá esence si se mnou zase zahrála. Končetiny jsem měl místy trochu rozmazané, ale doufal jsem, že takhle nepatrných nedostatků si nikdo nevšimne.

„Možná ne, ale při takovéhle práci pro nás znamená jen přítěž," ofrňoval se Ascobol. „Koukněte se na něj třeba teď. Úplně se mu rozmazávají obrysy."

„Bude nás zdržovat. Už při letu zůstával vzadu."

„Jo, a v boji nebude k ničemu."

„Nejspíš se rozteče na pudink."*

„No, já ho teda sbírat nebudu."

„Já taky ne. Nemáme za úkol dělat někomu chůvy."

„Bez ohledu na to, jak vysoké mínění máte o mých schopnostech," zavrčel jsem, „jsem z vás jediný, kdo toho Hopkinse opravdu *viděl*. Klidně si běžte beze mě, jestli chcete. Uvidíme, jak daleko se dostanete."

---

* *Pudink:* další odborný termín. Označuje naprosté zhroucení esence v době, kdy se duch nachází na Zemi. Na Onom světě samozřejmě naše esence neustále plyne volně a nemusí se vázat do žádného pevného tvaru.

„Vida, teď se urazil," zabručel Hodge zádumčivě. „Ego jako nafouknutý balon. Sledujte! Za chvíli pukne!"

Mwamba podrážděně zabušila ocasem do země. „Ztrácíme tu jen čas. Bartimaeus na tom sice možná není nejlíp, ale než se do toho pustíme, potřebujeme jeho radu." Usmála se tak sladce, jak to jen kanálová krysa dokáže. „*Prosím*, mluv dál, Bartimae. Pověz nám, co jsi viděl."

Znáte mě. Nedokážu se na nikoho dlouho zlobit.[*] Lhostejně jsem pokrčil rameny. „Vlastně toho moc není. Zahlídnul jsem Hopkinse, ale jen na okamžik. Nedokážu odhadnout, jestli je mág, nebo ne. Předpokládám, že jo. Každopádně *někdo* za mnou poslal smečku džinů a foliotů."

„Něco mě napadlo," řekla Mwamba. „Víš určitě, že je to člověk?"

„Hopkins? Jo, prověřil jsem ho na všech sedmi rovinách. Člověk až do morku kostí. Jestli využijeme moment překvapení, měli bychom ho zadržet."

„Ach, já ho zadržím," zachraptěl Hodge temným, dychtivým hlasem. „S tím si nedělejte starosti. Už na něj čeká pěkné pohodlné místečko, kde provazy a pouta nebudou potřeba. Místo přímo tady – *pod mou kůží*." Toužebně si odfrkl. Zvuk dozněl.

Ostatní čtyři krysy se rozpačitě dívaly jedna na druhou.

Ascobol řekl: „Myslím, že zůstaneme u starých dobrých provazů, Hodgi. Ale díky za nabídku. Dobrá, ať s tím pohneme. Víme, že Hopkins bydlí tady. Nějaká představa o čísle pokoje?"

Pokrčil jsem rameny. „Ani ťuk."

„Budeme se muset podívat do knihy v recepci. Co pak?"

Kormokodran ztěžka pohnul svým chlupatým tělem. „Vtrhneme nahoru, vyrazíme dveře, zmlátíme Hopkinse do kuličky a odvlečeme ho pryč. Prostý, rychlý, uspokojivý postup. Další otázky."

---

[*] Aspoň ne v situacích, kdy s tím momentálně nemůžu nic dělat. Ale dřív nebo později, až budu zase při plné síle, se s Hodgem, Ascobolem a Kormokodranem sejdu znovu. Pak provedu odloženou pomstu s veškerou zuřivostí zraněného medvěda. Úspěšnost pomsty totiž záleží hlavně na správném načasování.

Zavrtěl jsem hlavou. „Geniální taktika, ale Hopkins by mohl vytušit zradu, už když bychom se řítili po schodech. Musíme postupovat nenápadně.“

Kormokodran se zachmuřil. „Nejsem si jistý, jestli nenápadnost umím.“

„Kromě toho,“ ozvala se Mwamba, „Hopkins se možná ještě nevrátil. Musíme do jeho pokoje proniknout nepozorovaně a zjistit to. Jestli bude pryč, počínáme si na něj vevnitř.“

Přikývl jsem. „Bude nutné maskování a v Hodgově případě i koupel a vykuřování. Většina lidí má totiž čich, víte?“

Krysa, které se to týkalo, se dotčeně zavrtěla a zachrastila jedovými ostny. „Pojď blíž, Bartimae. Přál bych si ochutnat tvoji esenci.“

„Jo? Myslíš, že na mě stačíš?“

„Nic by pro mě nebylo lehčí a příjemnější.“

Hádka nějakou dobu pokračovala v tomto duchu a jiskřila vtipem, vervou a vynalézavými urážkami,[*] ale než jsem mohl protivníka zdrtit posledním ničivým argumentem, do budky vešel nějaký člověk, a tak se krysy obrátily a rozprchly se.

# # #

Uplynulo dvacet minut. Před vchodem do hotelu Ambassador přecházel vrátný pravidelným krokem sem a tam a tleskal, aby se zahřál. Zpoza rohu se vynořila skupinka hostů, žena a tři muži, všichni nádherně oblečení v róbách z Hedvábné stezky. Tiše mezi sebou rozprávěli nějakým arabským dialektem; žena měla na krku náhrdelník z měsíčních kamenů. Ze všech vyzařovalo uklidňujícím způsobem bohatství, důstojnost a vědomí vlastního společenského postavení.[†] Vrátný ustoupil stranou a uctivě pozdravil. Čtyři hosté se

[*] Ukázka dialogu: „Tak ty myslíš, že na mě máš, co?“ „To si piš, kámo!“ „Jo?“ „Jo!“ Ostatní povzbuzovali a pleskali se do chlupatých stehen. Pokud jde o intelektuální záběr a pronikavost, pohybovalo se to někde mezi starověkými Athénami a nedávnými debatami v anglickém parlamentu.

[†] S možnou výjimkou Kormokodrana, kterému se pořád dařilo vypadat jako jalovice násilím nacpaná do obleku.

na něj usmáli a pozdrav kývnutím opětovali. Vyšli po schodech do hotelové haly.

Za mahagonovým pultem tam seděla mladá žena. „Co pro vás můžu udělat?“

Nejhezčí z mužů k ní přistoupil. „Dobrý večer. Jsme z velvyslanectví království Sába. Za několik týdnů by do Londýna měla přijet královská rodina s doprovodem a rádi bychom si prohlédli váš podnik, protože zvažujeme, že bychom pro ně zde pronajali pokoje.“

„Samozřejmě, pane. Můžete jít prosím za mnou? Najdu paní ředitelku.“

Recepční vstala a lehkým krokem vyšla do chodby. Čtyři sábští diplomaté ji následovali; jeden z nich přitom nenápadně otevřel zaťatou pěst. Vyletěl z ní malý, ale ohyzdný brouk, samé nohy, ostny a sirný zápach, a s prudkým mácháním křídly přeletěl k nyní neobsazené recepci, kde začal zkoumat knihu hostů.

Ředitelka hotelu byla pomenší buclatá dáma středního věku. Ocelově šedé vlasy měla sčesané dozadu a upevněné hřebenem z velrybí kosti. Návštěvníky uvítala s chladnou zdvořilostí. „Vy jste ze sábské ambasády?“

Zdvořile jsem se uklonil. „Přesně tak, madam. Projevujete pozoruhodnou bystrost.“

„Recepční mi to právě řekla. Ale nevěděla jsem, že Sába je nezávislý stát. Měla jsem dojem, že jde o součást Arabské konfederace.“

Zaváhal jsem. „Eéééé, to se v nejbližší době změní, madam. Hodláme vyhlásit nezávislost. Právě na oslavu té události chce královská rodina navštívit Londýn.“

„Chápu… Božíčku, ta nezávislost je ale nebezpečný trend. Jen doufám, že si ze Sáby nevezme příklad *naše* impérium… Dobrá, samozřejmě vám můžu ukázat naše typické apartmá. Jak jistě víte, toto je velmi prestižní adresa, hotel je diskrétní, pouze pro vybranou klientelu. Náš bezpečnostní systém prověřili mágové z vlády. Na dveřích každého pokoje máme nejmodernější strážné démony.“

„Skutečně? Úplně u každého?“

„Ano. Omluvte mě – jenom si skočím pro správný klíč. Hned jsem zpátky.“

Ředitelka čiperně odběhla a jediná žena mezi diplomaty se obrátila ke mně. „Ty jsi ale *pitomec*, Bartimae,“ sykla. „Přísahals, že Sába pořád existuje.“

„Hele, když jsem tu byl naposledy, tak existovala.“

„A to bylo přesně kdy?“

„Plus mínus před pěti sty lety… No jo, máš pravdu. Ale nemusíš mi hned nadávat.“

Mohutný diplomat řekl dunivým hlasem: „Hodge si dává na čas.“

„Umí vůbec číst?“ zeptal jsem se. „To je možná zásadní nedostatek našeho plánu.“

„Samozřejmě že umí. Pst. Ta ženská se vrací.“

„Už nesu klíče, dámo a pánové. Kdybyste byli tak laskavi…“

Ředitelka vyrazila matně osvětlenou chodbou obloženou dubovým táflováním, všude samá zrcadla s pozlacenými rámy a nesmyslné květináče na podstavcích, a ukazovala na jednotlivé dveře. „Tady je jídelna… navržená v rokokovém stylu, s originálním Boucherovým obrazem. Za ní se nacházejí kuchyně. Nalevo vidíte velký salon, jedinou místnost v hotelu, kde je dovoleno používat démony. Všude jinde je zakazujeme, protože v zásadě je to nehygienický, hlučný a venkoncem odpudivý spolek. Hlavně džinové. Říkal jste něco, pane?“

Kormokodran zachraptěl vzteky a jen s námahou zuřivost potlačil. „Ne, ne.“

„Povězte mi,“ pokračovala ředitelka, „je Sába zemí, kde se běžně užívá magie? Nejspíš bych to *měla* vědět, ale situaci v cizině moc nesleduji. Člověku úplně stačí to, co se děje doma, nemyslíte? Je těžké zabývat se ještě k tomu cizinci, zvlášť když mnozí z nich jsou divoši a kanibalové. Tady je výtah. Přesuneme se do druhého patra.“

Ředitelka i sábští hodnostáři vešli do výtahu a obrátili se čelem ke dveřím. Když se výtah zavíral, ozvalo se zabzučení. Ředitelka si nevšimla, že dovnitř na poslední chvíli vletěl obtížný hmyz, ostnatý a páchnoucí, usadil se na rukávu sábské ženy a vylezl jí po něm k uchu. Stručně do něj něco zašeptal.

Obrátila se ke mně a ústy naznačila: „Pokoj číslo dvacet tři.“

Přikývl jsem. Měli jsme potřebnou informaci. Čtyři sábští diplomaté se podívali jeden na druhého a pak všichni najednou otočili hlavy a sklopili pohled k mrňavé ředitelce, která pořád zaníceně líčila pohodlí hotelové sauny a náhlou změnu atmosféry v přeplněném výtahu vůbec nevzala na vědomí.

„*Nemusíme* to dělat,“ poznamenal jsem arabsky. „Stačilo by ji svázat.“

„Mohla by začít ječet,“ namítla sábská dáma. „A kam bychom ji dali?“

„Pravda.“

„No, tak do toho.“

Starý výtah se dál vlekl nahoru. Zastavil ve druhém patře. Dveře se otevřely. Vystoupili čtyři sábští diplomaté v doprovodu bzučícího brouka. Největší z nich si čistil zuby hřebínkem z leštěné velrybí kosti. Když skončil, zapíchl hřebínek do obrovského květináče u výtahu a vydal se za ostatními chodbou dál.

Jakmile se v dohledu objevily dveře pokoje dvacet tři, znovu jsme se zastavili.

„Co budeme dělat?“ zašeptala Mwamba.

Ascobol si netrpělivě odfrkl. „Zaklepáme. Když tam bude, vyrazíme dveře a popadneme ho. Když ne…“ Náhlý příliv inspirace ho vyčerpal natolik, že větu nedokončil.

„Vlezeme dovnitř a počkáme tam.“ To byl Hodge, který nám pořád bzučel kolem hlav.

„Ta žena říkala, že na dveřích je strážný,“ upozornil jsem je. „Nejdřív se musíme vypořádat s ním.“

„Jak to může být těžký?“

Skupinka diplomatů přistoupila ke dveřím. Mwamba zaklepala. Čekali jsme a rozhlíželi se chodbou na obě strany. Nikde ani živáčka.

Mwamba zaťukala podruhé. Na kruhové výplni uprostřed dveří se něco pohnulo. Rýhy dřeva se zavlnily, posunuly a zkřivily do nezřetelného obrysu obličeje. Ten ospale zamrkal a pak pisklavým nosovým hlasem řekl: „Obyvatel tohoto pokoje není přítomen. Prosím, zkuste to později.“

O krok jsem ustoupil a prohlédl si spodek dveří. „Sedí dost pevně. Myslíte, že bychom se dokázali protáhnout pod nimi?“

„Těžko,“ řekla Mwamba. „Možná by to šlo klíčovou dírkou, kdybychom se proměnili v dým.“

Ascobol se zachichotal. „Bartimaeus se nebude muset proměňovat. Koukněte se na jeho dolní půlku. Už teď je průsvitná.“[*]

Kormokodran si zachmuřeně prohlížel svůj masivní trup. „Nejsem si jistý, že *umím* dým.“

Strážný démon na dveřích naslouchal s jistým znepokojením. „Obyvatel tohoto pokoje není přítomen,“ vypískl znovu. „Prosím, nepokoušejte se vstoupit. Byl bych nucen zakročit.“

Ascobol se k němu naklonil. „Co jsi za ducha? Šotek?“

„Ano, pane. Jsem šotek.“ Zdálo se, že strážný je na to nepochopitelně hrdý.

„A kolik rovin dokážeš sledovat? Pět? Výborně – tak si nás prohlédni na té páté. Co vidíš? No? Nemáš strach?“

Obličej na dveřích slyšitelně polkl. „Trošku, pane… Ale jestli se můžu zeptat, co je ta mlžná skvrna, která se vznáší napravo od vás?“

„To je Bartimaeus. Toho si nevšímej. My ostatní jsme bezohlední a silní a žádáme, abys nám umožnil vstup. Co ty na to?“

Ticho, pak těžký povzdech. „Jsem vázán rozkazem, pane. Musím vám v tom zabránit.“

Ascobol zaklel. „Tak to si podepíšeš rozsudek smrti. Jsme mocní džinové. Ty jsi bezvýznamná nicka. Co doufáš, že proti nám zmůžeš?“

„Můžu spustit alarm, pane. Což jsem právě udělal.“

Ozvalo se tiché pukání, jako když v horkém bahně praskají bubliny. Diplomaté se rozhlédli na obě strany: po celé délce chodby se z koberce nořily hlavy. Každá byla oválná jako ragbyový míč, hladká a lesklá, černá jako broučí krovky, se dvěma bledýma očima posazenýma blízko u sebe úplně dole. Každá se s puknutím uvolnila, vznesla se do výše a za ní se vzduchem svíjela změť chapadel.

---

[*] Byla to od něj sprostá urážka, ale obsahovala zrnko pravdy. Ještě jsem nedospěl do tak ubohého stavu jako tehdy s tou žábou, ale s každou uplývající minutou jsem ztrácel sílu a schopnost ovládat svou esenci. Kolem kalhot jsem skutečně *byl* trochu nezřetelný.

„Musíme to vyřídit rychle, tiše a čistě," řekla Mwamba. „Hopkins nesmí poznat, že se tu něco dělo."

„Dobře."

V poněkud výhrůžném tichu pluly hlavy našim směrem.

Nepočkali jsme, abychom zjistili, co mají v úmyslu. Vrhli jsme se do akce, každý způsobem, který mu byl nejbližší. Mwamba skočila na zeď, vyšplhala se po ní na strop, tam se držela jako ještěrka a přitom vysílala na nejbližší hlavu jednu Plazmu za druhou. Hodge v okamžiku mnohonásobně zvětšil své rozměry, otočil se, potřásl šupinatou kůží a vypálil po nepříteli nesčetné jedovaté šipky. Z Ascobolových ramen vyrostla opeřená křídla; vznesl se do vzduchu a vypustil Detonaci. Kormokodran se proměnil v člověka s kančí hlavou. Sklonil kly, zavlnil mohutnými rameny a vrhl se do vřavy. Pokud jde o mě, zasunul jsem se za nejbližší ozdobnou kytku v květináči, vztyčil jsem kolem sebe tak bytelný Štít, na jaký jsem se zmohl, a snažil jsem se vypadat nenápadně.*

Když jsem před sebou upravoval největší listy, maně mě napadlo, jaký typ hrozby ty plovoucí hlavy asi představují. Zanedlouho jsem to zjistil. Jakmile se jich prvních pár přiblížilo, hlavy se zaklonily, chapadla se roztáhla a z dutin uvnitř vytryskly proudy černé tekutiny, které zaplavily všechno před sebou. Kormokodrana trefily uprostřed výskoku; zavyl bolestí – v místech, kde ho ta černá břečka zasáhla, mu spálila esenci, bublala, prskala a zažírala se mu hluboko do těla. Přesto ho neporazila. Zaútočil kly a jednu hlavu srazil na druhou stranu chodby. Ascobolova Detonace dostala další, která vybuchla ve vzduchu, černé svinstvo se rozstříklo kolem, svíjejícího se Kormokodrana pokrylo další vrstvou a potřísnilo dokonce i nejvyšší listy mé spolehlivé kytky.

Nahoře na stropě Mwamba uskočila stranou, takže ji další výtrysk tekutiny z větší části minul. Její Plazmy našly svůj cíl: hlavy se všude kolem divoce točily a rozpadaly se. Hodgovy jedovaté šipky jich taky pár zlikvidovaly: hlavy se nafoukly, zežloutly a zanořily se do koberce, kde se rozpustily a vybledly.

---

* Hrozně *rád* bych se boje účastnil. Fakt. Normálně bych na ty chobotnicovité hlavy zaútočil jako první. Ale tentokrát to opravdu nepadalo v úvahu. S tou kapkou esence, která mi zbyla, jsem nehodlal plýtvat.

Zbylé hlavy překvapivě zrychlily. Míhaly se hned tuhle, hned tamhle, aby se vyhnuly šipkám, Plazmám i Detonacím a pronikly džinům do zad. V tom jim bránil fakt, že chodba byla poměrně úzká, a také jakési šílenství, které podle všeho zachvátilo Kormokodrana. Kly se mu roztekly a z rozežraného obličeje mu stoupal dým, ale přesto hlasitě zařval a zaútočil. Máchal pěstmi, drtil v nich chapadla, dupal kopyty a tu ochromující tekutinu jako by vůbec necítil. Proti takovému nepříteli neměly hlavy šanci. Za necelou minutu se poslední z nich rozpleskla. Bitva skončila.

Mwamba spadla ze stropu dolů. Ascobol se snesl na podlahu. Svižně jsem vyšel zpoza květiny. Všichni jsme si prohlíželi chodbu. Uklízečky zítra čeká pořádné překvapení, ať už budou pracovat na jakékoli rovině. Půlku zdí pokrývala černá tekutina; syčela, pěnila a v tenkých čúrcích stékala na podlahu. Celá chodba tvořila kaleidoskop skvrn, spálenin a tuhnoucího slizu. Dokonce i přední část té pokojovky, za kterou jsem se schovával, byla ošklivě ožehnutá; pořádkumilovně jsem ji obrátil, aby světu ukazovala nepoškozenou stranu.

„Tak!“ řekl jsem zvesela. „Myslíte, že si Hopkins něčeho všimne?“

Kormokodran byl ve špatném stavu. Kančí hlava se stěží dala poznat, kly měl zčernalé, jeho hezké tetování zmizelo úplně. Kulhavě se dovlekl ke dveřím pokoje číslo dvacet tři, kde šotek pomrkával ve svém kruhu.

„Teď, příteli,“ řekl, „musíme rozhodnout o způsobu tvojí smrti.“

„Momentíček!“ vykřikl strážný. „Není nutné sahat k násilí! Naše názorová neshoda už skončila.“

Kormokodran přimhouřil oči. „Jak to?“

„Protože obyvatel pokoje se právě vrátil a může tu záležitost vyřídit osobně. Přeji vám příjemný den.“ Linie dřeva se posunuly a srovnaly; obrys tváře zmizel.

Vteřinu nebo dvě jsme jen stáli a dumali nad šotkovými záhadnými slovy. Pak ještě vteřinu, když jsme se pomalu otáčeli na druhou stranu.

Asi v polovině chodby mezi pokojem a schodištěm stál muž.

Očividně přišel zvenčí, protože měl přes tmavošedý oblek přehozený teplý svrchník. Byl prostovlasý a trochu rozcuchaný větrem; hnědé vlasy mu padaly do obličeje, který nevypadal ani staře, ani mladě. Byl to ten samý muž, kterého jsem viděl v parku: štíhlý, se soudkovitým hrudníkem, naprosto nezajímavý. V levé ruce nesl igelitovou tašku s knihami. Přesto se mi zdálo, že mi někoho připomíná, stejně jako posledně. Ale koho? Mohl bych přísahat, že jsem se s Hopkinsem už setkal.

Prohlédl jsem si ho na sedmi rovinách. Těžko říct, ale přišlo mi, že má maličko výraznější auru než většina lidí. Ale možná to dělalo jen to světlo. Rozhodně to byl člověk.

Pan Hopkins se díval na nás. My jsme se dívali na něj.

Pak se usmál, obrátil se a rozběhl se pryč.

Vyrazili jsme za ním: Mwamba s Ascobolem v čele, Hodge dusal hned za nimi, já jsem ho následoval a snažil se přitom maximálně šetřit energií, a procesí uzavíral chudák Kormokodran.[*]

„Kam šel?“

„Tamhle! Ke schodišti, honem –“

„Nahoru, nebo dolů?“

Zahlédl jsem, jak se v ohybu schodiště pod námi mihl rukáv. „Dolů! Rychle! Proměňte se někdo!“

Slabé zavlnění vzduchu. Z Mwamby se stal pták s černozelenými křídly a vrhl se schodišťovou šachtou dolů. Ascobol se proměnil v supa, což nebylo tak šťastné řešení, neboť měl v poměrně stísněném prostoru problémy s manévrováním. Hodge se scvrkl a vylezl na zábradlí v podobě fakt ohavného luskouna. Stočil se do klubíčka, aby ho chránily rohovité šupiny, a bez zaváhání se překulil do hlubiny. Já ani Kormokodran jsme takovou rychlost nevyvinuli, ale pospíchali jsme za nimi, jak to šlo.

Dorazili jsme do přízemí a lítacími dveřmi vtrhli do chodby dole. Zastavil jsem se a vzápětí mě srazil Kormokodran, který se slepě řítil vpřed.

„Kudy šli?“

„Nevím. Ztratili jsme je. Ne – poslouchej!“

---

[*] Zpomalovala ho hlavně jeho zranění, ale ta poslední svačinka mu taky nemohla prospět. Zhltal ředitelku moc narychlo.

Výkřiky a nářek – spolehlivý signál toho, kde se asi nacházejí moji parťáci. Doléhaly k nám z jídelny. Před našima očima se ze dveří vyřítil značný počet lidí – nesourodá směs hostů a kuchyňského personálu –, kteří s jekem prchali ke dveřím. Počkali jsme, až se okolo se supěním přežene i ten nejtlustší, a pak jsme vrazili dovnitř. Prohnali jsme se jídelnou kolem zpřevracených židlí, rozházených příborů a rozbitých sklenic, a dalšími lítačkami jsme vnikli do hotelové kuchyně.

Ascobol se po nás dvou ohlédl. „Dělejte!“ houkl. „Obklíčili jsme ho!“

Kyklop stál rozkročený na kovovém dřezu a ukazoval prstem. Nalevo od něj Mwamba zahradila místo mezi dvěma držáky na pánve, líně máchala šupinatým ocasem sem a tam a její dlouhý rozeklaný jazyk vystřeloval do vzduchu. Napravo si Hodge vyskočil na řeznický špalek a výhrůžné chrastil jedovými ostny. Všichni upřeně hleděli do nejzazšího kouta kuchyně, kam se uchýlil uprchlík. Za ním byla pevná zeď, bez oken či dveří. Neměl šanci uniknout.

Kormokodran a já jsme se zařadili mezi ostatní. Ascobol se na nás podíval. „Ten hlupák se odmítá dobrovolně vzdát,“ zasyčel. „Musíme ho trochu vystrašit. Hodge se ježí jako šílenec, ale s tím chlapem to ani nehnulo. No tak, Bartimae – nedokázal bys ty něco *trošičku* děsivějšího? Jen se předveď.“

Mohli byste namítnout, že člověka, který se nelekne kyklopa, válečníka s kančí hlavou, obrovské ještěrky a nebezpečně se tvářícího luskouna s třesavkou, asi jedna příšera navíc moc nerozhodí, ale něco na tom bylo. Sábský diplomat není právě nejděsivější věc na světě. V duchu jsem si prošel svůj seznam převleků a vybral jsem ten, který kdysi celkem dostatečně naháněl hrůzu indiánům z prérií. Diplomat zmizel. Na jeho místě stála temná hrozivá postava v plášti z peří a zvířecích kostí; měla lidské tělo, ale její hlava – úzká a černá, s očima ze žlutých plamenů – patřila vráně. Krutý zobák se otevřel a vydralo se z něj zlověstné zakrákání. Po kuchyni začaly lítat příbory.

Kývl jsem k Ascobolovi. „Co ty na to?“

„Bude to muset stačit.“

Jako jeden muž postoupilo pět džinů blíž ke své kořisti. „Klidně tu věc můžete odložit," řekla Mwamba chladně. „Máme vás v pasti." Ach ano. Ta věc. Také jsem si jí všiml. Byl to jistý druh kuchyňského náčiní, po němž pan Hopkins sáhl zřejmě v sebeobraně. Ale místo aby ho ustrašeně držel před sebou, jak by se dalo čekat, pohrával si s ním způsobem pro učence zhola nevhodným, vyhazoval ho jednou rukou do vzduchu a druhou ho zručně chytal mezi palec a ukazováček. Kdyby to byl otvírák na konzervy, škrabka na brambory, nebo dokonce i polévková naběračka, moc by mě to nevzrušovalo. Ale nic takového. Byl to sekáček na maso, a dost velký.

Něco ve způsobu, jak s ním zacházel, mi připadalo zatraceně povědomé.

„Zajímavé," řekl pan Hopkins s úsměvem. „To je dilema. Dostali jste vy do pasti mě, nebo já vás?"

Při těch slovech maličko vykopl nohama, jako by se chystal začít tančit nějaký příšerný lidový taneček. Místo toho se však vznesl do vzduchu, zůstal viset nad námi a usmíval se od ucha k uchu.

To nás zaskočilo. Dokonce i Hodge se přestal šklebit jako šílenec a ostatní se po sobě ohromeně podívali. Kromě mě. Já stál mlčky jako přimražený a po páteři mi pomaličku přejížděl ledový prst.

Ten hlas jsem totiž poznal, víte? A nepatřil žádnému panu Hopkinsovi. Nepatřil ani žádnému člověku. Patřil Faquarlovi.

20

„Nóóóó, ééééé, hele, parto,“ prohodil jsem. „Myslím, že teď bychom měli postupovat opatrně.“

Ze svého místa nad našimi hlavami vyhodil pan Hopkins sekáček do výše. Ten se při letu zaleskl, zakroužil kolem stropního světla a přistál topůrkem napřed zpátky na jeho nataženém prstě. Hopkins zachytil můj pohled a mrkl na mě.

Ascobolem to otřáslo, ale snažil se to zamaskovat siláckými řečmi. „No co, tak umí levitovat,“ zavrčel. „A žonglovat. To dokáže polovina hladovějících indických fakírů, a taky před nima neutíkám.“

S nelidským zařváním seskočil ze dřezu. Muž s vraní hlavou varovně zvedl ruku. „Počkej!“ řekl jsem. „Tady něco nehraje. Ten hlas –“

„Ty jsi ale zbabělec, Bartimae!“ Luskoun vyslal sérii šipek, a ty dopadly na podlahu u mých nohou. „Klepeš se o to, co zbylo z tvojí esence. Tak si vyskoč na nějakou židli a schovej se. Čtyři *pořádní* džinové jednoho člověka zvládnou.“

„Ale o to právě jde,“ namítl jsem. „Nejsem si jistý, že je to člověk. Má –“

„*Samozřejmě* že jsem člověk.“ Vysoko u stropu se pan Hopkins hrdě zabušil do hrudi. „Na všech rovinách, od první do sedmé, z masa a kostí. Copak nevidíte?“ To byla pravda. Ať jste se na to dívali, jak jste chtěli, byl to člověk. Ale mluvil z něj Faquarl.

Obrovská ještěrka podrážděně švihla ocasem. Zasáhla jeden sporák, a ten se převrátil. „Moment,“ zavrčela Mwamba. „Jakým jazykem to mluvíme?“[*]

[*] V zápalu situace my džinové občas ztrácíme přehled, který z pozemských jazyků zrovna používáme. Když společně pracujeme na Zemi, většinou si vybereme řeč,

„Ehm… aramejsky, proč?“

„Protože on ho umí taky.“

„No a? Je to učenec, ne?“ Když se Ascobol ocitl pod tlakem, dokázal semitské jazyky přímo drtit. „Jo, ale stejně je zvláštní…“

Pan Hopkins se okázale podíval na hodinky. „Podívejte, nerad vás ruším,“ zavolal, „ale jsem zaměstnaný člověk. Večer, mě čeká důležitá akce, která ovlivní osudy nás všech. Jestli hned teď vypadnete, ušetřím vás. Dokonce i Bartimaea.“

Kormokodran si opíral svoji zuboženou esenci o osmihořákový sporák, ale při těch slovech ožil. „Ty ušetříš *nás?*“ zařval. „Za tuhle drzost tě vykuchám a nebudu si na to brát rukavičky!“ Zabušil do země kopytem a vyrazil do útoku. Ostatní džinové následovali jeho příkladu. Všude se rozchřestily rohy, ostny, šupiny a další útočné části těla. Pan Hopkins si nonšalantně přehodil sekáček z ruky do ruky a protočil si ho kolem prstů.

„Počkejte, vy pitomci!“ zařval vraní muž. „Copak jste ho *neslyšeli?* On mě zná! Zná moje jméno! Tohle je –“

„To se ti vůbec nepodobá, držet se na okraji bojiště, Bartimae,“ zavolal pan Hopkins zvesela a klesl směrem k útočícím džinům. „Obvykle se stáhneš *mnohem* dál, krčíš se v nějakých prázdných katakombách nebo tak něco.“

„Ten incident s katakombami si vyložili úplně špatně!“ zařval jsem. „Jak jsem už *nesčetněkrát* vysvětloval, hlídal jsem je před nepřáteli Říma, kteří se klidně mohli rozhodnout –“ Prudce jsem se odmlčel. Tohle byl důkaz. Žádný člověk neměl tušení, co jsem dělal během útoku barbarů, a ani mezi duchy nebyla ta informace příliš rozšířená.[*] Vlastně mě napadal jen jeden džin, který ji dodnes vytahoval s pravidelností metronomu, kdykoli se naše cesty v průběhu staletí zkřížily. A pochopitelně tím džinem byl –

---

kterou známe všichni, nikoli nutně tu, která převládá v civilizaci *du jour*. (No vidíte.)

[*] Když mě odhalili, přihlíželi tomu folioti Frisp a Pollux; později se bavili tím, že tu historku vykládali svým známým šotkům. Bohužel oba folioti i ti šotci krátce nato zahynuli při různých nehodách během jediné noci: podivná shoda okolností, která mi dala dost zabrat.

„Počkejte!“ křičel jsem a rozčileně poskakoval z nohy na nohu. „To vůbec není Hopkins! Nevím, jak je to možné, ale je to Faquarl, a ten –“

To už bylo samozřejmě příliš pozdě. Moji společníci hulákali a řvali a moje slova úplně přehlušili. A i kdyby mě slyšeli, pochybuju, že by se zarazili. Ascobol a Hodge, kteří nebrali vůbec žádný ohled na rady starších a moudřejších, by se rozhodně hnali dál. Mwamba by možná zaváhala.

Ale neslyšeli mě a všichni zaútočili.

No, byli čtyři na jednoho. Faquarl, ozbrojený pouze sekáčkem na maso, proti čtyřem zuřivým džinům vypuštěným do Londýna. Síly zdaleka nebyly vyrovnané.

Byl bych se ke svým společníkům připojil, kdybych si myslel, že to pomůže.

Místo toho jsem se ostražitě kradl ke dveřím. Věc byla v tom, že jsem Faquarla znal. Čišela z něj neotřesitelná sebejistota pramenící z toho, že byl velmi dobrý v tom, co dělal.*

Velmi dobrý a velmi rychlý. Vraní muž sotva stihl proběhnout kolem řady pánví na omelety a dortových forem, když se mu kolem uší rozpršely předměty. Byly to šupiny, které se ještě před chvílí nacházely na luskounovi.

O pár vteřin později je následovalo několik dalších věcí – a některé z nich jsem bohužel poznával.

Teprve když jsem dorazil ke dveřím kuchyně, riskoval jsem rychlé ohlédnutí. Na konci místnosti to vířilo, blýskalo se tam, ozývaly se údery a skřeky. Z víru se co chvíli vynořila nějaká ruka, chytila se stolu nebo malé ledničky a opět s nimi zmizela. V pravidelných intervalech vyletovaly ven kusy dřeva, kovu a esence.

Nejvyšší čas zmizet. Někteří džinové, které znám, vypouštějí Mlhovinu, aby zamaskovali svoje stopy; jiní za sebou raději

* Nebyl jako starý Džábor, tupě silný až k hranici nezničitelnosti. Nebyl jako zachmuřený Čue, který jen málokdy musel na své nepřátele vztáhnout ruku – tak děsivá a vynalézavá byla jeho slova. Ne, Faquarl to zahrnoval všechno – měl k přežití praktický přístup, který stejnou měrou uznával sílu i myšlení. A v téhle chvíli jsem se s jeho postojem ztotožňoval: tím, že jsem chytře respektoval Faquarlovu sílu, jsem se chtěl vyhnout tomu, aby mě zabil.

nechávají jedovaté, inkoustově černé výpary nebo pár Iluzí. Já vyrazil pojistky. Kuchyně i jídelna se ponořily do temnoty. Divné záblesky pestrých barev, které vysílali bojující džinové, klouzaly a tančily po stěnách. Srpeček světla vpředu mi ukazoval cestu do chodby. Přitáhl jsem si plášť z peří úžeji k tělu a ponořil jsem se do stínů.*

Byl jsem teprve v polovině jídelny, když zvuky šarvátky za mnou zcela utichly.

Zarazil jsem se a navzdory všemu zadoufal, že uslyším své kolegy vítězně jásat.

Smůla. Do opeřené hlavy mi bušilo ticho.

Soustředil jsem se a skutečně naspicoval uši, zda neuslyším nějaký zvuk… Možná jsem se snažil až moc. Zdálo se mi, že se za mnou ozývá tichý šustot, jako když někdo pluje vzduchem ve tmě.

Chvátal jsem pryč. Nemělo smysl utíkat – nejdůležitější bylo zůstat nepovšimnut. Ve svém stavu jsem pro Faquarla nepředstavoval žádného soupeře, navzdory jeho výstřední podobě. Držel jsem se při zdi jídelny a opatrně se vyhýbal stolům, židlím a rozházeným příborům. Můj plášť stínů mi halil skloněnou hlavu, zpod černého peří úzkostlivě mžouralo žluté oko. Ohlédl jsem se.

Zpod klenutého východu z kuchyně se protáhla pohyblivá černá šmouha. Na něčem v její ruce se zalesklo světlo. Trochu jsem zrychlil, přitom jsem zakopl o kávovou lžičku, a ta cinkla o stěnu.

„Bartimae, Bartimae," zavolal povědomý hlas. „Ty dneska opravdu nejsi ve své kůži. Člověka by ta tma možná ošálila, ale já tě vidím jasně jako za poledne, jak se tam plížíš schovaný v těch hadrech. Zastav se na kus řeči. Docela se mi po našich rozhovorech stýskalo."

Vraní muž neodpověděl a dál se hnal ke dveřím.

---

* Moje vraní hlava byla totemem indiánského kmene, který sídlil mezi prérií a pralesem. Jeho příslušníci si cenili lstivosti a nenápadnosti vran, jejich inteligence a prohnanosti. Plášť zdobilo peří všech ptáků, kteří v těch končinách žili; když jsem vstřebal jejich moc, mohl jsem nespatřen chodit po trávě i kamení a také vést zdvořilé rozhovory se šamanem kmene, který nosil podobný kostým, doplněný maskou.

„Copak tě to ani trochu nezajímá?“ Hlas se teď ozval blíž. „Myslel jsem, že budeš *umírat* zvědavostí, proč jsem si vybral právě tuhle podobu.“

Jasně, zajímalo by mě to, ale rozhodně jsem nehodlal „umřít zvědavostí“. Ochotně si budu vyměňovat invektivy i s těmi nejlepšími, ale nehodlám se zdržovat řečičkami, když mi jde o kejhák. Uprostřed kroku vraní muž vyskočil vpřed s napřaženýma rukama, jako by se vrhal do bazénu. Péřový plášť kolem něj zavířil, zapleskal a změnil se v černá křídla. Muž zmizel. Zoufalá vrána letěla přímou čarou ke dveřím jako opeřený šíp –

Zasvištění, náraz, bolestné kráknutí. Vraní let byl ukončen způsobem, jemuž se nedalo odporovat. Blyštivý záblesk proťal špičku křídla, přibil ptáka ke stěně, zakýval se, zachvěl se, znehybněl – a proměnil se v sekáček na maso.

Línou chůzí přešla bytost s tělem pana Hopkinse prázdnou místnost. Vrána na ni čekala, mírně se pohupovala a tvářila se dotčeně.

Pan Hopkins přistoupil blíž. Oblek měl na rameni trochu ožehnutý a na jedné tváři byl pořezaný, ale vypadalo to, že jinak vyvázl bez úhony. Zastavil se asi metr ode mě a s pousmáním si mě měřil. Usoudil jsem, že zkoumá na různých rovinách, v jaké jsem kondici. Bylo mi za mou slabost trapně, připadal jsem si jako nahý. Zaťukal jsem na zeď pery volného křídla.

„Tak sebou hoď,“ zavrčel jsem. „Ať to máme za sebou.“

Bezvýrazná tvář se zachmuřila. „Ty chceš, abych tě zabil teď hned?“

„To ne. Mluvím o tom trapným vtípku, který se zrovna pokoušíš vymyslet. Něco v tom smyslu, že tu sedím *jako přibitý.* No tak, vím, že se na to těšíš. Jen to ze sebe dostaň.“

Učenec se zatvářil uraženě. „Tak hluboko bych přece neklesl, Bartimae. Posuzuješ mě podle svých vlastních praubohých měřítek vtipnosti, která jsou stejně žalostná jako tvůj momentální stav. Jen se na sebe podívej! Prosakuješ jako houba na nádobí. Kdybych byl tvým pánem, vytřel bych s tebou podlahu.“

Otráveně jsem zabručel. „Na to nejspíš taky dojde. Všechno ostatní jsem už dělal.“

„To věřím. No, je smutné vidět, že nějaký duch skončil tak žalostně, dokonce i někdo tak lehkovážný a protivný jako ty. Skoro mě to dojímá.“ Podrbal se na nose. „Skoro, ale ne úplně.“

Zahleděl jsem se do těch světle šedých očí. „*Jsi* to ty, že jo?“ ujistil jsem se.

„Ovšem.“

„Ale tvoje esence… Kde –?“

„Přímo tady, skrytá uvnitř těla našeho milého pana Hopkinse. Jak jsi asi uhodl, tahle podoba není jen iluze.“ Faquarlovi zazněl v hlase smích. „Co to bylo za směšnou ptačí šaškárnu, co ses do ní před chvílí vyhastrošil? Americký domorodý totem? Příšerně neupravené a zastaralé. Tuhle fázi jsem už překonal.“

„Ty jsi přímo *uvnitř* jeho těla?“ řekl jsem. „Fúúúúj. To je hnus. Kdo ti to udělal, Faquarle? Kdo je tvůj pán?“ Vůbec jsem to nechápal.

„Můj pán?“ Muž přede mnou se celý roztřásl smíchy. „Ale no přece pan Hopkins, samozřejmě, a jsem mu za to moc vděčný. *Tak* vděčný, že si myslím, že budeme ještě nějaký čas spolupracovat.“ Znovu vybuchl hlasitým, srdečným smíchem.[*] „Od našeho posledního setkání se toho hodně stalo, Bartimae,“ pokračoval. „Vzpomínáš si, jak jsme se rozešli naposledy?“

„Ne.“ Samozřejmě že ano.

„Podpálil jsi mě, starý příteli. Škrtnul jsi zápalkou a nechal mě hořet v křoví.“

Vrána se pod sekáčkem rozpačitě ošila. „To je v některých kulturách výrazem přátelství. Někdo objímá, někdo líbá, někdo podpaluje v menších lesních porostech…“

[*] Vzhledem k tomu, že šlo o džina poměrně vysoké úrovně, působil ten smích dost děsivě. My vyšší duchové máme smysl pro humor, samozřejmě, a používáme ho, abychom si trochu ulevili při nekonečných letech služby na Zemi. Obvykle ten humor spadá do určité kategorie – suchý, ironický, založený na pozorování a neustálém úžasu nad nesmyslným počínáním mágů. Záchvaty hysterického řehotu nejsou náš styl – to se prostě nedělá. (Samozřejmě nemluvím o šotcích, kteří se jen málokdy povznesou nad ty nejjednodušší obhroublé fórky.) Vzhledem k tomu mi Faquarlovo veselí připadalo podivně *bezuzdné*, jako by se tím vším nechal trochu příliš *strhnout*.

„Hmmm. No, byl jsi otrokem častěji než já, Bartimae. Jestli se někdo vyzná v lidských zvyklostech, jsi to ty. Ale přesto, přece jen to trochu bolelo…“ Popošel blíž.

„Nedopadl jsi tak špatně,“ namítl jsem. „O pár dní později jsem tě zahlídnul znovu, když sis hrál na kuchaře v Heddleham Hall. Nezdálo se, že bys byl *moc* ožehnutý. Co to máš vůbec s těmi kuchyněmi? Pořád se do nich stahuješ.“*

Hopkins – nebo Faquarl – přikývl. „Bývá tam spousta pěkných ostrých zbraní.“ Šťouchl do násady sekáčku prstem – ostří i vrána sebou cukly a zachvěly se. „Proto jsem zamířil sem. A je tu taky víc místa než v té chodbě nahoře. Potřeboval jsem prostor, abych se mohl pořádně rozmáchnout. Prostor je v tomhle hotelu úzkoprofilové zboží. Ale aby ses nepletl, v pokoji mám vanu s vířivkou.“

Točila se mi z toho hlava. „Tak moment,“ řekl jsem. „Znám tě jako Faquarla ze Sparty, metlu Egejského moře. Viděl jsem tě jako břidlicově šedého obra, který pod svými chodidly drtil armády hoplítů. A co je z tebe teď? Chlápek s ptačím hrudníkem, který se rád koupe. Co se to děje? Jak dlouho jsi už takhle uvězněný?“

„Jen pár měsíců. Ale rozhodně nejsem *uvězněný.* Ambassador je velmi pohodlný a luxusní hotel. Hopkins měl zálibu v příjemných životních maličkostech, víš? A vládní špehové se sem nedostanou, takže si můžu chodit dovnitř a ven, jak se mi zlíbí. Nevidím důvod to uspořádání měnit.“

Vrána protočila panenky. „Nemyslím hotel. Mluvím o tom těle.“

Zachichotání. „Odpověď je naprosto stejná, Bartimae. Teprve před několika týdny mě dobrý pan Hopkins – jak bych to měl vyjádřit? – pozval dovnitř. Chvilku trvalo, než jsem si zvyknul, ale teď se cítím *mimořádně* pohodlně. A může to sice vypadat podivně,

* To byla pravda. Poprvé jsem na něj zarazil v královských kuchyních v Ninive, cca kolem roku 700 před Kristem. Poslali mě tam babylonští mágové s diplomatickým posláním, konkrétně podstrčit Sinacheribovi při hostině do jídla arzenik. Asyrský král bohužel zaměstnával Faquarla, aby dával pozor na atentátníky: tomu se znelíbil můj chutný nákyp s telecím lojem a začal mě honit po kuchyni. Po rvačce monumentálních rozměrů jsem ho skolil dobře mířenou šunkou na kosti a unikl jsem. Od té chvíle se náš vzájemný vztah víceméně jenom zhoršoval.

ale moje síla se nijak nezmenšila. Jak tvoji přátelé právě zjistili.“ Spokojeně se usmál. „Takhle jsem se nenacpal, ani nepamatuju.“

„No dobrá.“ Rozpačitě jsem si odkašlal. „Jen doufám, že tě nenapadne naložit se mnou stejně. My dva se už přece známe dlouho. Máme vynikající vztah, spoustu společných zážitků.“

V očích pana Hopkinse vesele zajiskřilo. „To už je lepší, Bartimae. Rozhodně jsi neztratil smysl pro humor. Ale upřímně řečeno nemám v úmyslu tě sežrat.“

Vrána visela zpod sekáčku dost sklesle, ale při té nečekané zprávě ožila. „Ne? Faquarle, ty jsi skutečně velkorysý přítel! Omlouvám se za tu nehodu v lesíku a za všechny naše spory kvůli amuletu Samarkandu a za tu Konvulzi zezadu, kterou jsem tě sejmul tehdy ve dvaatřicátém v Heidelbergu,“ – zaváhal jsem – „a jak vidím, nevěděl jsi, že jsem to tenkrát byl já. No, i za ten zbytek. Takže mockrát děkuju, a kdyby sis mohl zase vzít ten sekáček, šel bych si svou cestou.“

Ten muž se všedním obličejem však sekáček nevytáhl. Místo toho se k vráně naklonil blíž. „Neříkal jsem, že tě *ušetřím*, Bartimae. Jenom že tě *nesním*. Fuj, nedokážu na to ani pomyslet. Už z pohledu na tvoji esenci se mi dělá nevolno. Ale nenechám tě jít. Ještě dnes večer zahyneš strašnou smrtí –“

„Aha. Fajn.“

„A tak bolestivým a zdlouhavým způsobem, jaký dokážu vymyslet.“

„Hele, nemusíš si s tím dávat zase tolik práce –“

„Ale nejdřív ze všeho ti chci něco povědět.“ Hopkinsův rozšklebený obličej jsem už měl přímo u hlavy. „Chci ti povědět, že ses mýlil.“

Zakládám si na své bystrosti a pronikavé inteligenci, ale tohle mě zaskočilo. „Hé?“

„Nesčetněkrát,“ pokračoval Faquarl, „jsem tě přesvědčoval, že se džinové jednoho dne osvobodí. Džinové jako ty a já. Proč spolu bojujeme? Protože nás proti sobě štvou naši prokletí lidští pánové. Proč je posloucháme? Protože nemáme na vybranou. Nesčetněkrát jsem ti vysvětloval, že tahle pravidla se mohou změnit; nesčetněkrát jsi mi říkal, že se pletu.“

„*Přesně* takhle jsem to nevyjádřil. Říkal jsem, že jsi naprostý –“

„Říkal jsi, že nemáme žádnou naději oprostit se někdy od našich dvou hlavních problémů, Bartimae. Ztráty svobodné vůle a bolesti. A v tvých mžouravých očkách vidím tu jistotu stále! Ale mýlíš se. Podívej se teď na mě – co vidíš?“

Zamyslel jsem se. „Vraždícího šílence v lidské podobě? Odporný amalgam toho nejhoršího z člověka i džina? Eéééé – a tady se fakt pouštím na tenký led – bývalého nepřítele, který na mě hledí s nečekaným soucitem a velkorysostí?“

„Ne, Bartimae. Ne. Prozradím ti to. Vidíš džina bez bolesti. Vidíš džina se svobodnou vůlí. Neudivuje mě, že to nechápeš: za celých pět tisíc let nedošlo k podobnému zázraku!“ Natáhl velmi lidskou ruku a zlehka mi pocuchal peří na hlavě. „Umíš si to představit, ty ubohé zraněné stvoření? Žádná bolest. Žádná *bolest*, Bartimae! Ach,“ povzdechl si, „ani netušíš, jak jasnou mám najednou hlavu.“

Žádná bolest… Z hlubin mé unavené, rozbolavělé mysli se náhle vynořil obraz: Gladstoneova kostra, skákající, tančící… „Jednou jsem potkal jednoho ifríta,“ řekl jsem. „Vykládal něco podobnýho. Ale jeho esence byla uvězněná v lidských kostech a on zešílel. Nakonec se raději vrhl do náruče smrti, než by v té existenci pokračoval.“

Faquarl stáhl Hopkinsovu tvář do výrazu, který měl být nejspíš úsměvem. „Ach, to mluvíš o Honoriovi? Ano, slyšel jsem o něm. Ten nebožák měl *veliký* vliv! Moje esence je chráněná podobně, jako byla ta jeho, a stejně jako on mám svobodnou vůli. Ale pamatuj si tohle, Bartimae – *já* se nezblázním.“

„Aby ses mohl pohybovat na tomto světě, musel tě přece někdo povolat,“ naléhal jsem. „Takže musíš jednat z něčího rozkazu…“

„*Hopkins* mě povolal a já *splnil* jeho rozkaz. Teď jsem volný.“ Poprvé se mi zazdálo, že uvnitř toho člověka vidím něco z džina: hluboko v očích vítězně zaplálo cosi jako skutečný oheň. „Možná si vzpomínáš, Bartimae, že během našeho posledního rozhovoru jsem se optimisticky zmínil o lehkovážnosti jistých londýnských mágů, kteří nám jednoho dne poskytnou očekávanou šanci.“

„Vzpomínám si,“ řekl jsem. „Mluvil jsi o Lovelaceovi.“

„Pravda, ale nejen o něm. A čistě náhodou jsem měl pravdu. Naše příležitost přišla. Nejdřív Lovelace přecenil své schopnosti. Jeho převrat se nepodařil, on zemřel a já byl –“

„Volný!“ zvolal jsem. „Ano! A to jenom díky mně. Za to mi snad něco dlužíš, ne?“

„– vtažen do bezpečnostní schránky v zapadlé zahraniční bance, díky přísné klauzuli pro případ smrti, která tvořila jednu z podmínek mého povolání. Celou dobu jsem tam proklínal toho, kdo Lovelace zabil.“

„Aha, tedy mého pána. Já mu *říkal*, že je to ukvapený krok, ale copak mě poslouchal –?“

„Naštěstí mě krátce poté osvobodil jeden z Lovelaceových přátel, který znal mě i moje schopnosti. Od té doby jsem spolupracoval s ním.“

„Hopkins,“ řekl jsem.

„No, přesně řečeno *nikoli*. Což mi připomíná,“ – Faquarl se podíval na hodinky – „nemůžu se tu s tebou vybavovat celý večer. Dneska vypukne revoluce a já tam musím být, abych to viděl. Ty a tvoji pitomí přátelé jste mě už tak dost zdrželi.“

Vráně se do tváře vkradla naděje. „Znamená to, že nebudeš mít čas na tu bolestivou prodlužovanou smrt, kterou jsi mi slíbil?“

„*Já* ne, Bartimae, zato *ty* budeš mít veškerý čas světa.“ Natáhl ruce, popadl mě za krk a vytrhl sekáček z mého křídla. Pak se Hopkinsova postava vznesla do vzduchu a rozhlédla se po zšeřelé jídelně. „Tak copak tu máme?“ zamumlal si Faquarl. „Ano… to vypadá slibně.“ Vznášeli jsme se nad stoly k protější zdi. Stál tam servírovací vozík, tak, jak ho číšníci nechali. Uprostřed něj se tyčila velká polévková mísa s vypouklým víkem. Stříbrná.

Vrána sebou v sevření svého věznitele zoufale cukala a kroutila se. „No tak, Faquarle,“ naléhal jsem. „Nedělej nic, čeho bys mohl litovat.“

„Toho se rozhodně vyvaruju.“ Snesl se vedle vozíku, zvedl mě nad mísu; chladná zář linoucí se ze smrtícího kovu pošimrala mou unavenou esenci. „Zdravý džin by v takovéhle stříbrné rakvi přežil i několik týdnů,“ řekl Faquarl. „Ale v tom stavu, v jakém jsi, to podle mě nepotrvá ani pár hodin. Tak copak to je dobrého…“

Rychlým pohybem odklopil víko. „Hmm. Rybí polévka. Vynikající. Sbohem, Bartimae. Až budeš umírat, může tě utěšit vědomí, že doba otroctví džinů už téměř skončila. Hodina naší pomsty právě udeřila.“ Prsty se rozevřely. Vrána s tichým žbluňknutím dopadla do polévky. Faquarl zamával na rozloučenou a zavřel víko. Plaval jsem v temnotě. Ze všech stran mě obklopovalo stříbro: moje esence se scvrkávala a dělaly se na ní puchýře.

Měl jsem jedinou šanci – jednu jedinou: chvilku počkat, až Faquarl odejde, pak sebrat poslední zbytečky energie a pokusit se odklopit víko. Bude to vyčerpávající, ale proveditelné – pokud je třeba nezatížil cihlou nebo tak něco.

Faquarl se s cihlou neobtěžoval. Rozhodl se pro celou zeď. Ozval se strašlivý rachot, pak náraz a mísa se kolem mě zhroutila, zmuchlaná pod tíhou zdiva. Stříbro tlačilo ze všech stran. Vrána se svíjela, zmítala, ale nemohla se ani pohnout. Hlava se mi zatočila, esence se začínala vařit. Téměř s úlevou jsem se propadl do bezvědomí.

Upálený a umačkaný k smrti ve stříbrné míse s polévkou. Určitě existují horší způsoby smrti. Ale moc jich asi nebude.

Nathaniel

21

Nathaniel sledoval z okna limuzíny okolní tmu, světla, domy a lidi. Všechno splývalo ve změť barev a pohybů, která se donekonečna měnila a mihotala, ale neznamenala nic. Na okamžik nechal svůj unavený zrak spočinout mezi míhajícími se tvary a pak – když vůz zpomalil před křižovatkou – se soustředil na svůj odraz ve skle. Už se opět viděl a nebyl to úplně uklidňující pohled. Do tváře se mu vrylo vyčerpání, z vlasů mu kapala voda, límeček měl pomačkaný. Ale v očích mu pořád hořela jiskra.

Během dne tomu tak nebylo. Řada krizí, které následovaly v rychlém sledu – ponížení v Richmondu, ohrožená kariéra a odhalení, že ho Bartimaeus kdysi zradil – ho tvrdě zasáhla. Jeho pečlivě zbudovaná veřejná osobnost Johna Mandraka, ministra informací a přezíravě sebejistého člena Rady, začala praskat. Ale poslední ránu mu zasadila slečna Lutyensová. Během několika minut, kdy stěží potlačovala pohrdání, roztříštila brnění moci a síly a odhalila chlapce pod ním. Ten šok byl na Nathaniela skoro příliš. Ztráta sebeúcty ho uvrhla do zmatku a on strávil zbytek dne zamčený ve svých pokojích, kde střídavě zuřil a propadal hlubokému smutku.

Dvě věci ho přiměly vrátit se do reality a zabránily mu, aby se utopil v sebelítosti. Za prvé, z praktického hlediska, Bartimaeova zpráva, kterou konečně vyslechl, pro něj znamenala záchranný pás. Informace o místě Hopkinsova pobytu představovala pro Nathaniela poslední možnost k činu, než zítra předstoupí před soud. Pokud zrádce dopadne, může ještě vyšachovat Farrarovou, Mortensena i

zbytek svých nepřátel. Devereaux zapomene na svou nelibost a navrátí Nathanielovi jeho výsadní postavení.

Úspěch sice nebyl zaručený, ale Nathaniel měl plnou důvěru v sílu džinů, které do hotelu vyslal. Už jen to, že se k tomu vzchopil, ho trochu vzpružilo. Teď, když seděl v autě, ho při té vzpomínce příjemně zamrazilo v zádech, až se zachvěl. *Konečně* se mu vrátila rozhodnost, znovu hrál o nejvyšší sázky, setřásl netečnost posledních několika let. Skoro jako kdysi v dětství se ho zmocnilo vzrušení nad vlastní odvahou a podnikavostí. Ten pocit důvěrně znal a miloval, než ho uvěznila politika a dusivá maska, kterou vyžadovala role Johna Mandraka.

A on už tu roli nechtěl dál hrát. Jistě, pokud mu osud bude nakloněn, zajistí si politické přežití. Ale ostatní ministři ho už dlouho unavovali, znechucovala ho jejich morální zkaženost a sobecká hamižnost. Teprve dnes, když viděl pohrdání v očích slečny Lutyensové a Kitty Jonesové, rozeznal stejnou chorobu i u sebe. Ne, nezapadne zpátky do rutinního chodu Rady! Je třeba rázně jednat, je třeba zachránit zemi před špatnou vládou. Zahleděl se z okna na rozmazané siluety lidí na ulici. Plebejci potřebují nového vůdce. Někoho, kdo by dokázal zajistit mír a bezpečnost. Pomyslel na Gladstoneovu hůl, zbůhdarma ležící ve sklepeních Whitehallu.

Ne že by chtěl použít *sílu*, samozřejmě – alespoň ne proti plebejcům. V tom měla Kitty Jonesová pravdu. Otočil hlavu a spatřil ji, jak sedí – příjemně blízko – na vedlejším sedadle a s podivuhodným klidem se dívá do tmy.

Ona byla druhým důvodem, proč opět načerpal energii a vrátila se mu stará jiskra. Byl moc rád, že ji našel. Vlasy měla kratší, než si pamatoval, ale jazyk stejně ostrý jako dřív. Během hádky před hostincem prořízla všechny jeho pózy jako nůž a několikrát ho zahanbila svým vášnivým přesvědčením. A přesto – což na tom bylo nejpodivnější – se nemohl dočkat, až budou v rozhovoru pokračovat.

Mimo jiné – zachmuřil se – kvůli narážce na to, že Kitty ví o Bartimaeově kariéře v posledních letech daleko víc, než by mu připadalo možné. Podivné… Ale to může prozkoumat, až bude mít víc času, po divadle a až – s trochou štěstí – se jeho džinové vítězně

navrátí. Třeba mu to objasní Bartimaeus sám. Ale co si s dívkou počne potom, to opravdu sám nevěděl.

# # #

Řidič vytrhl Nathaniela ze zamyšlení. „Už jsme skoro u divadla, pane.“

„Výborně. Jak dlouho to trvalo?“

„Dvanáct minut, pane. Musel jsem to objet delší trasou, centrum je pořád zabarikádované. V parcích se demonstruje a všude je spousta policistů.“

„No, jestli nám přálo štěstí, zmeškali jsme začátek.“

Kitty Jonesová poprvé za celou cestu promluvila. Stejně jako předtím na něj udělala dojem její vyrovnanost. „Takže *jakou* hru to vlastně musíme přetrpět?“

Nathaniel si povzdechl. „Makepeaceovu premiéru.“

„Není to ten, co napsal *Labutě z Arábie?*“

„Bohužel ano. Předseda vlády je jeho velký fanoušek, takže každý mág ve městě, od členů Rady až po třetí náměstky, musí do divadla, pokud nechce upadnout do naprosté nemilosti. Je to věc nejvyššího významu.“

Zamračila se. „Cože, dokonce i když je válka a lidé protestují v ulicích?“

„I přesto. Sám mám dneska životně důležitou práci, ale než spadne opona, musím ji odložit. Jenom doufám, že tam bude hodně přestávek.“ Ucítil ve vnitřní kapse kabátu obrys svého pátracího zrcátka – mezi jednáními si prověří, jak si jeho džinové vedou.

Vjeli na Shaftesbury Avenue – ulici, která se stáčela do oblouku a byla přecpaná restauracemi, bary a divadly, z nichž mnohé nedávno zazdili nejkvalitnějším betonem v rámci vládnich opatření proti šíření slumů. Zářivá neonová světla, nejnovější japonský vynález, hlásala jména podniků v odstínech růžové, žluté, fialové a karmínové. Všude se hemžily davy nižších mágů a výše postavených plebejců, doprovázené bdělými příslušníky Noční policie. Nathaniel pátral po stopách sociálního napětí, ale lidé se zdáli klidní.

Limuzína zpomalila a vjela do ohrazené oblasti pod zlaceným přístřeškem. Za bariérami stáli policisté a mágové z Bezpečnosti v

černých pláštích; pod nimi klečelo několik fotografů s přístroji na stativech. Průčelí divadla bylo zalité světlem a z ulice dovnitř vedl elegantní červený běhoun.

Na koberci stál pomenší kulatý pán a zuřivě mával rukama. Jakmile vůz zastavil, Quentin Makepeace se vrhl vpřed a otevřel zadní dvířka.

„Mandraku! No konečně! Nesmíme už ztratit ani vteřinu."

„Omlouvám se, Quentine. Potíže s dopravou…" Od chvíle, kdy byl svědkem dramatikova nechutného pokusu s tím plebejcem, k němu Nathaniel cítil mimořádný odpor. Ten chlap je škodná a bude nutné se ho urychleně zbavit. Ale všeho do času.

„Já vím, já vím. Tak pojďte, honem dovnitř! Za tři minuty musím být na jevišti! Dveře do hlediště jsou už zavřené, ale podržel jsem vám místo ve své osobní lóži. Ano, ano, vaší přítelkyni taky. Je daleko hezčí než vy nebo já, můžeme se vyhřívat v její záři! Tak pojďte, šup šup! Dvě minuty a odpočítávání pokračuje!"

Postrkáváním, dloubáním a povzbudivými gesty dopravil pan Makepeace Nathaniela a Kitty z auta po koberci do dveří divadla. V ostrém světle ve foyer oslepeně zamrkali. Odrazili uklánějící se uvaděče i nabízené polštářky a sklenky šumivého vína. Zdi byly plné plakátů inzerujících hru: většina zachycovala Quentina Makepeace z různých úhlů, jak se široce usmívá, laškovně mrká nebo se tváří hlubokomyslně. Muž z fotografií se zastavil u paty úzkého schodiště.

„Běžte nahoru. Je to moje soukromá lóže. Hned budu u vás. A popřejte mi štěstí!" Poté zmizel v miniaturním víru napomádovaných vlasů, blýskavých zubů, jasných a zářivých očí.

Nathaniel a Kitty vystoupali po schodech ke vchodu zakrytému závěsem. Odhrnuli ho stranou a protáhli se na malý balkónek lemovaný modrými saténovými draperiemi. U nízkého zábradlíčka stála tři ozdobně vyřezávaná křesla. Pod nimi se rozkládalo jeviště, napůl zakryté těžkou oponou, orchestřiště a moře obsazených sedadel, nad nimiž zlehka pokyvovaly hlavy. Světla už byla ztlumená, publikum šumělo jako vítr mezi stromy v lese, z orchestru v hlubinách se chvilkami ozývaly nemelodické tóny.

Posadili se. Kitty do křesla nejdál od vchodu, Nathaniel vedle ní. Naklonil se a pošeptal jí do ucha: „Tohle je pro vás docela velká čest,

slečno Jonesová. Nepochybně jste mezi přítomnými jediná plebejka. Vidíte tu lóži naproti nám? Toho člověka, který se naklání k jevišti s nepotlačitelnou školáckou dychtivostí? To je premiér. Vedle něj sedí pan Mortensen, všemi milovaný ministr války. Ten s tím pupkem je Collins, ministr vnitra. V lóži pod nimi vidíte zamračený obličej proslulého starožitníka Šolta Pinna. Ta osoba nalevo od něj, co zívá jako kočka, je Whitwellová z Bezpečnosti. Ve vedlejší lóži sedí slečna Farrarová, která řídí policii –“

Odmlčel se – Jane Farrarová jako by vycítila, že se na ni dívá, a přes tu obrovskou tmavou propast mu pohled oplatila. Nathaniel jí ironicky zasalutoval. Každým okamžikem v něm sílil pocit bezdechého vzrušení – jestli všechno půjde hladce, Ascobol s ostatními budou mít Hopkinse co nevidět pod zámkem. A uvidí se, jak se slečna Farrarová zítra vyrovná s *tímhle.* Trochu na efekt se opět naklonil těsně ke Kitty Jonesové. „Škoda že váš Odboj už nefunguje,“ pošeptal jí. „Tady by stačila dobře mířená bomba, a byli bychom bez vlády.“

To byla pravda. Na sedadlech v parteru seděli ministři a úředníci, jejich manželky, jejich tajemníci, zástupci a zvláštní poradci. Viděl, jak všichni usilovně kroutí krkem, aby porovnali svá místa se sedadly svých rivalů. Viděl lesk divadelních kukátek, slyšel šustit obaly od bonbonů, cítil očekávání vyzařující z hlediště. Na druhé a třetí rovině zahlédl pár menších šotků, kteří poskakovali a natřásali se na ramenou svých pánů, nafukovali hrudníky a bicepsy do neuvěřitelných rozměrů a vyměňovali si urážky se svými sousedy.

Zvuky laděných nástrojů postupně umlkly. Ještě zakvílely housle a pak všechno ztichlo.

Světla v hledišti zhasla úplně. Střed jeviště ozářil bodový reflektor.

Ticho.

Zavíření bubnů; vzrušená fanfára z oddělení žesťových nástrojů. Opona se zavlnila a pak se zvedla.

Do popředí vyšel Makepeace, velkolepý v zeleném redingotu z mačkaného sametu. Když přijímal ovace z publika, rozpřáhl náruč jako matka, která chce obejmout své děti. Dvakrát se uklonil balkonům, dvakrát do přízemí. Pak zvedl ruce.

„Dámy a pánové, jste příliš laskaví, příliš laskaví. Prosím!“ Potlesk odumřel. „Děkuji vám. Než představení začne, mám pro vás zvláštní oznámení. Je pro mě radostí – ne, ctí! –, že mohu předvést své poslední skromné dílo tak vybranému obecenstvu. Vidím, že zde máme velikány naší vlasti v plné sestavě, v čele s vynikajícím arbitrem dobrého vkusu, panem Rupertem Devereauxem.“ Dobře vypočítaná pauza na nadšený potlesk. „Naprosto s vámi souhlasím. A právě jako výraz citů, které k našemu drahému Rupertovi chováme, jsem sepsal *Z Wappingu do Westminsteru*, drobnou kratochvíli vycházející z jeho nesmírně inspirativního života. Jak zjistíte z poznámek v programu, pouze scéna z ložnice jeptišek je fiktivní; zbytek zázraků, senzací, úžasných úspěchů a ohromujících činů je založen na ověřených faktech. Doufám, že z toho všichni načerpáte poučení i pobavení!“ Krátká úklona, široký úsměv. „Jak je při mých představeních obvyklé, prosím vás, abyste nefotografovali s bleskem. Mohlo by to účinkující polekat. Rovněž bych rád dodal, že některé ze zvláštních efektů, které budou dnes na jevišti použity, jsou magického původu, vytvořené četou ochotných démonů. Iluze si vychutnáte naplno, pouze když odložíte čočky. Nic tak nepokazí dojem ze svatební scény jako párek prdelatých šotků, kteří v pozadí vytvářejí ohňostroj.“ Smích z publika. „Děkuji vám. Také laskavě na dobu trvání představení propusťte své osobní démony, aby nenarušili průběh hry. Přeji vám krásný večer. Pevně věřím, že na něj nikdy nezapomenete.“

Makepeace o krok ustoupil, opona zavířila, reflektor zhasl. Z celého auditoria se ozýval tichý šramot a cvakání – lidé vytahovali z kapes a kabelek pouzdra na čočky, otvírali je, vkládali čočky dovnitř a zase pouzdra uklízeli. Mágové pronášeli strohé příkazy: jejich šotci se zachvěli, rozmazali a rozplynuli.

Když si Nathaniel vyndal čočky, pohlédl na Kitty Jonesovou, která nehybně seděla a bez výrazu sledovala jeviště. *Nevypadalo* to, že by se k něčemu chystala, přesto mu však bylo jasné, že dost riskuje. Fritanga propustil a všichni jeho ostatní aktivní démoni se podíleli na pronásledování Hopkinse. Neměl po ruce žádné sluhy. Co kdyby se Kitty rozhodla vrátit se ke svému dřívějšímu útočnému chování?

Hluboko v tmavém orchestřišti zavířily bubny, divoce se rozezpívaly housle. V dálce zaduněly lesní rohy: vojenská fanfára, která se rychle proměnila v rozvernou operetní melodii. Opona se rozhrnula a za ní se objevila krásně namalovaná kulisa zachycující londýnskou ulici před čtyřiceti lety. Vysoké úzké domy, stánky trhovců, modré nebe nahoře. V pozadí se tyčil Nelsonův pomník a sem tam poletovali načepýření holubi na provázcích. Z obou stran přijeli pouliční prodavači s dvoukoláky, začali na sebe vesele pokřikovat londýnským dialektem a pleskat si rukama do stehen v rytmu operetní písničky. Nathaniel poklesl na duchu, když si uvědomil, že už se na ně valí první píseň. Opřel se v křesle a zoufale pomyslel na pátrací zrcátko ve své kapse. Možná by mohl nenápadně vyklouznout a jen si ověřit, co se děje –

„Pro začátek to není špatné, co říkáte, Johne?“ Pan Makepeace se vynořil vedle něj, jako by přišel nějakými tajnými dvířky, usadil se na své místo a otřel si pot z čela. „Moc pěkný kousek. Výborně navozuje atmosféru.“ Zasmál se. „Pana Devereauxe to už strhlo. Podívejte se, jak se směje a plácá rukama!“

Nathaniel zamžoural do tmy. „Máte lepší zrak než já. Nedokážu ho rozeznat.“

„To proto, že jste si vyndal čočky, jako hodný poslušný chlapec. Nasaďte si je zpátky a koukněte se.“

„Ale –“

„Jen si je nasaďte, hochu. Tady v mojí lóži platí jiná pravidla. Máte výjimku.“

„A co ty iluze?“

„Och, uvidíte toho dost, abyste se pobavil. Jen mi věřte.“ Dramatik se srdečně zachechtal.

Bože, to je ale únavný hlupák! Napůl podrážděný a napůl zmatený si Nathaniel opět nasadil čočky. Když se zaměřil na druhou a třetí rovinu, viděl i přes temnotu v hledišti na mágy na druhé straně. Přesně jak Makepeace říkal, Devereaux se nahýbal přes zábradlí, oči přilepené k pódiu, a pokyvoval do rytmu hudby. Ostatní ministři, v jejichž tvářích se zrcadlila škála výrazů od zasmušilosti po zděšený úžas, se zjevně smířili s nevyhnutelným.

Chlapci s dvoukoláky odhopsali do zákulisí a uvolnili tak prostor pro mladého budoucího předsedu vlády. Nyní se zpoza opony přiloudal ten bledý hubený mladík, s kterým se Nathaniel setkal v Richmondu. Měl na sobě školní sako, košili a vázanku doplněné krátkými kalhotami, z nichž trčely nepatřičně dlouhé chlupaté nohy. Tváře měl silně načervenělé, aby se navodil dojem dětského elánu, ale jeho pohyby byly podivně malátné. Zastavil se vedle lepenkové poštovní schránky a zahájil zajíkavý monolog. Makepeace ve tmě vedle Nathaniela nespokojeně zamlaskal.

„S Bobbym byla nakonec hrozná práce," zašeptal. „Během zkoušek si pořídil naprosto příšerný kašel a hrozně zeslábl. Podle mě má souchotiny. Musel jsem mu dát pořádnou sklenku brandy, abych ho vůbec dostal na jeviště."

Nathaniel přikývl. „Myslíte, že má dost sil, aby vydržel až do konce?"

„Řekl bych, že ano. To představení není dlouhé. Povězte mi, jakpak se moje hra líbí slečně Jonesové?"

V pološeru Nathaniel nenápadně zatěkal pohledem k dívce vedle sebe. Rozeznal její elegantní profil, půvabný lesk vlasů, tvář zkřivenou ve výrazu bezedné nudy. Proti své vůli se nad tím pousmál. I on –

Úsměv mu na tváři ztuhl a rozplynul se. Po chvilce se Nathaniel naklonil zpátky k Makepeaceovi. „Vy mi povězte, Quentine," řekl, „odkud *přesně* víte, že tahle dáma je slečna Jonesová?"

Nathaniel se díval. Makepeaceova malá očka se ve tmě leskla. Tiché zašeptání: „Já vím *spoustu* věcí, chlapče milý. Ale teď tiše! Tiše! Blížíme se k vrcholu překvapení!"

Nathaniel sebou trhl a zamračil se. „*Už?* To je obdivu– tedy pozoruhodně krátký kus."

„Musel jsem to urychlit kvůli Bobbyho zdravotnímu stavu. Hlavní monolog by naprosto zabil; nedostává se mu dechu. Ale – už prosím mlčte. Máte čočky? Výborně. Tak se dívejte!"

Mladý mág se znovu zahleděl na jeviště, kde neobjevil nic zajímavého. Orchestr opět zrychlil a začal hrát hlasitěji. Chlapec opřený o dopisní schránku se pokoušel tenkým nosovým hlasem o sólo, v pravidelných intervalech přerušované záchvaty křečovitého

kašle. Až na něj bylo jeviště prázdné. Několik kašírovaných průčelí se lehce chvělo ve vánku, který dul odněkud ze zákulisí. Mandrake se marně rozhlížel po nějaké známce vrcholné magické iluze. Nic – na druhé ani na třetí rovině. Co měl Makepeace na mysli?

Na druhé rovině zachytil koutkem oka nějaký pohyb – nikoli na jevišti, nýbrž úplně vzadu, daleko za poslední řadou sedadel. Přesně v tu chvíli do něj Makepeace dloubl loktem a ukázal tím směrem. Nathaniel se podíval, podíval se znovu, oči se mu rozšířily úžasem. V nejtemnějším stínu sotva rozeznával troje dveře do předsálí, jimiž se dovnitř plížil dav maličkých démonků. Většinou šlo o šotky (ačkoli jeden nebo dva – trochu větší, s nápadnými chocholkami či peřím – mohli patřit k nějakému druhu foliotů), ale všichni byli malí a všichni byli zticha. Jejich nohy a kopyta, drápy i panožky, chapadla či přísavky se pohybovaly po divadelním koberci bez jediného zvuku, oči a zuby se jim leskly jako sklo. Ve hbitých rukách drželi provazy a cáry látek a obratně, dychtivě poskakovali, běželi, uhýbali a tancovali směrem k poslední řadě sedadel. První démonci vyskočili na opěradla a bez zaváhání se vrhli na sedící diváky – dva nebo tři šotci na každého. Hadry jim nacpali do úst, popadli je za ruce a spoutali je provazy; hlavy jim zvrátili dozadu a zavázali jim oči. Během několika vteřin byli mágové v té řadě zcela bezmocní. Přílivová vlna šotků se v mezičase hnala dál, přeskakovali z řady do řady a dveřmi se pořád valili další, jako nekonečný proud. Útok byl tak náhlý, že většina diváků podlehla bez jediného zvuku: pouze hrstce se podařilo přiškrceně vypísknout, ale to se ztratilo v divoké houslové melodii doprovázené vzlykáním klarinetů a violoncell. Auditorium se černalo šotky, kteří se propracovávali řadu za řadou dopředu, rohy jim blýskaly, oči žhnuly, zatímco mágové vpředu upřeně hleděli na scénu.

Nathaniel měl nasazené čočky, které mírnily temnotu v hledišti – viděl všechno. Chystal se vyskočit, ale v tu chvíli ho na krku zastudila ocel. Makepeace naléhavě zašeptal: „Neudělejte žádnou hloupost, chlapče. Sledujete můj hvězdný okamžik! Není to umění nejvyššího řádu? Zůstaňte sedět, uvolněte se a bavte se! Jestli se jen o vlásek pohnete, do publika spadne vaše hlava.“

Šotci už obsadili polovinu parteru a dovnitř se stále hrnuli další. Nathaniel zvedl pohled k lóžím naproti – nejvýznamnější mágové si sice sundali čočky, ale výhled měli podobný jako on. Přece to musejí vidět, přece musejí něco podniknout… Zděšením otevřel ústa. Čtyři nebo pět démonů, mnohem větších než ti dole – byli to mohutní folioti a džinové se štíhlými bílými šlachovitými těly – v každé lóži právě proklouzlo pod závěsy mágům za záda. Nehlučně se kradli za nejvýznačnější postavy impéria – Devereaux se usmíval a mával rukama do rytmu hudby, Mortensen a Collins se rozvalovali na sedadlech a s pažemi složenými na hrudi pokyvovali hlavami, Whitwellová se dívala na hodinky, paní Malbindiová si čmárala pracovní poznámky do diáře – pomalu se k nim plížili s provazy v zaťatých pěstech, roubíky a sítě připravené, než znehybněli, jako řada vysokých náhrobků, těsně za jejich sedadly. A potom, jako by všichni zároveň poslechli jediný neslyšitelný povel, se na ně vrhli.

Paní Malbindiová stihla zaječet a její křik harmonicky splynul s kvílením houslí. Paní Whitwellová se kroutila v kostnatém sevření a podařilo se jí ze špiček prstů odpálit Inferno – chvilku vydrželo, ale pak jí ucpali ústa roubíkem, takže nestihla vydat další příkaz – plamínek se zamihotal a zhasl a ji zahalila hustá síť.

Pan Mortensen udatně vzdoroval sevření tří tlustých foliotů; přes hudbu Mandrake slyšel, jak volá svého démona. Ale stejně jako ostatní diváci svého otroka poslušně propustil, a tak bylo jeho volání marné. Pan Collins vedle něho se podrobil bez jediného zvuku.

Píseň skončila. Pan Devereaux, předseda vlády Velké Británie a impéria, se zvedl na nohy: oči se mu leskly slzami a hlasitě tleskal. Za ním v lóži leželi tři jeho osobní strážci, přemožení a mrtví. Vytrhl si z klopy růži a hodil ji dolů chlapci na jevišti. Zezadu se k němu přikradl démon; Devereaux ho vůbec nevnímal a volal po přídavku. Mladík na jevišti se sklonil, zvedl květinu a s náhlým přílivem energie s ní půvabně mávl ke královské lóži. V tu chvíli bytost, která dosud postávala za ramenem předsedy vlády, vyšla ze stínů. Mladík vyjekl, ztratil vědomí, zapotácel se a zřítil se z jeviště po hlavě přímo do trombonu. Devereaux v úleku o krok ucouvl a narazil do démona. Obrátil se a jenom tiše fňukl. Vzápětí ho zahalila černá křídla.

Nathanielovi připadalo, že se to celé odehrálo v jediném okamžiku. Přílivová vlna šotků dole v parteru už postoupila až do předních řad. Všichni diváci byli svázaní a v ústech měli roubíky, na každém rameni vítězně tancoval démonek.

Zděšeně se podíval k lóži Farrarové. Na jejím sedadle se povaloval rozšklebený démon; přes rameno měl přehozený svázaný a kroutící se balík. Rychle se odvrátil – a zahlédl jediného mága, který se vzmohl na výraznější odpor.

Pan Šolto Pinn, který zadumaně seděl ve své lóži, si čočky nevyndal z toho prostého důvodu, že je nenosil. Ignoroval Makepeaceovu výzvu a monokl si nechal pevně zasazený v levém oku. Čas od času ho vytáhl a přeleštil ho kapesníkem. Právě když byl takto zaměstnán, vtrhla do parteru vlna šotků, nicméně pan Pinn si monokl vrátil do oka právě včas, aby je zahlédl uprostřed útoku.

Zaklel, popadl svou vycházkovou hůl, a když se otočil, spatřil, jak se do jeho lóže po špičkách kradou tři mohutné postavy. Šolto bez váhání zvedl hůl a vypálil na ně Plazmu – jeden ze stínů zakňučel a rozpadl se na prach. Zbylí dva uskočili, jeden ke stropu, druhý se přitiskl k podlaze. Hůl vystřelila znovu: stín na stropě dostal povrchovou ránu a zmrzačený se s nářkem zhroutil na židli. Ale to už se druhý přízrak, ten z podlahy, vrhal vpřed. Popadl starcovu hůl, zvedl ji jako palici a srazil Šolta k zemi.

Z protější lóže to nespokojeně sledoval Makepeace. „Pokaždé se stane něco takového," řekl zádumčivě. „Žádné umělecké dílo nemůže být úplně dokonalé – vždycky je v něm nějaký kaz. Ale bez ohledu na Pinna myslím, že se to dá považovat za dobře odvedenou práci."

Dramatik se zvedl z křesla a popošel dopředu, aby si výjev před sebou mohl prohlédnout lépe. Dýku stále držel přitisknutou k Nathanielovu hrdlu. Nathaniel s mučivou opatrností maličko pootočil hlavu a střetl se s Kittyiným pohledem. Dívka neměla čočky, takže si všimla, že se něco děje, až když už bylo skoro po všem, do tmy vystřelily Pinnovy Plazmy a vítězní démoni se jeden po druhém zviditelnili i na první rovině. S vytřeštěnýma očima se obrátila ke svému průvodci – a konečně spatřila Makepeace a tu dýku. Ve tváři se jí objevil zmatek, pochybnosti a nevíra. Nathaniel z ní nespouštěl

oči – ústa se mu pohybovala v němých prosbách; obočí se pokoušelo o složité naléhání. Kdyby tu dýku srazila stranou, třeba jen na chvilku, mohl by po Makepeaceovi skočit a vytrhnout mu ji. *Rychle* – kdyby to udělala teď, dokud ten šílenec nedává pozor…

Kitty se podívala na Makepeace a pak zase na Nathaniela. Nakrčila čelo. Nathanielovi se po spáncích řinul pot. Tohle nebylo k ničemu – nepomůže mu. Proč by měla? Vždyť jím přece pohrdá.

Makepeace napůl visel přes balustrádu a tiše se pochechtával, když viděl, jak mágové dole podstupují nová a nová ponížení. S každým zasmáním se dýka zarývala do Nathanielova krku hlouběji.

Pak si Nathaniel všiml, že Kitty nepatrně přikývla. Viděl, jak se napjala, připravila se ke skoku. Olízl si rty, přichystal se.

Kitty Jonesová se vymrštila ze sedadla. Okamžitě proti ní vyšlehl zelený výboj energie a srazil ji na zábradlí tak prudce, že pod tím úderem prasklo. Po těle se jí roztančily smaragdové plamínky. Její údy sebou trhaly, z hlavy jí šla pára. Oheň uhasl. Kitty se svezla na podlahu lóže, hlava a paže jí visely nad parter. Oči měla pootevřené, nevidoucí.

Ty zelené plameny vyšlehly z levé ruky pana Makepeace, ale v pravé pořád držel dýku a její hrot tiskl Nathanielovi k hrdlu. Oči se mu v důlcích scvrkly jako rozinky, vycenil zuby. „Hloupá holka," prohlásil. Pohnul dýkou, čepel proťala kůži na Nathanielově bradě a steklo na ni pár kapek krve. „Vstaňte."

Nathaniel se ochromeně zvedl. V celém divadle byl ten rozkaz stokrát opakován. S rachotem se zajatci zvedali na nohy, oslepení, svázaní a bezmocní, popohánění štulci a štípanci, které šotci rozdávali napravo nalevo. V několika případech, kdy oběť situaci neunesla a omdlela, jeden či více démonů zvedalo tělo. Nahoře v lóžích, kde džinové pracovali na význačnějších osobnostech, nebylo nic ponecháno náhodě: všichni mágové byli zamotáni do hustých černých sítí, na obou koncích zavázaných jako jitrnice.

Nathanielovi se konečně vrátil hlas. „Všechno jste zničil."

Obličej Quentina Makepeace se roztáhl do širokého úsměvu. „To sotva, Johne. Stojíme na úsvitu nového věku! Ale opona už spadla a já se musím postarat o provozní problémy. Přivedl jsem někoho, kdo zajistí, abyste v mé nepřítomnosti neprovedl nic nerozvážného."

Dramatik kývl ke vchodu do lóže. Závěs se rozhrnul. Dovnitř vešla vysoká postava v černém plášti. Zabiják jako by vyplnil veškerý zbývající prostor.

„Myslím, že se už dávno znáte," řekl pan Makepeace a zasunul si dýku zpátky pod redingot. „Určitě si budete mít o čem povídat. Nebudu vás urážet, Johne, malichernými pohrůžkami, ale mám pro vás jednu radu." Ještě se nad schody ohlédl. „Nesnažte se umřít tak jako tady chudák Kitty – ještě vám toho chci spoustu ukázat."

Mág zmizel. Nathaniel mlčky hleděl na tělo na podlaze. Dole, ve strašlivém tichu narušovaném jen šoupáním nohou a pochechtáváním démonků, byla celá britská vláda urychleně odváděna pryč.

Čtvrtá část

Bartimaeus
Alexandrie, 124 př. n. l.

V Egyptě nastaly nebezpečné časy. Nájezdníci z jihu pronikli za katarakty a napadli pohraniční města. Beduínské kmeny rozsévaly hrůzu v obchodních karavanách putujících po okraji pouště. Lodě na mořích padaly za oběť berberským pirátům. Poradci krále přesvědčovali, aby vyhledal pomoc v cizině, ale on byl starý, hrdý a nedůvěřivý, a tak odmítl.

V opožděném pokusu usmířit si své nepřátele u dvora dal Ptolemaios své schopnosti do jeho služeb. Což, jak ochotně přiznával, znamenalo mě.

„Musíš mi odpustit, že tě vystavuju něčemu tak nedůstojnému," řekl mi, když jsme večer před mým odjezdem spolu seděli na střeše. „Při vší úctě k Affovi a Penrenutetovi, ty, drahý Rekhyte, jsi nejschopnějším z mých služebníků. Jsem si jistý, že ve službách národa vykonáš zázraky. Poslouchej příkazy velitelů armády, a pokud to bude nutné, improvizuj. Omlouvám se za veškeré nepohodlí, které ti to může způsobit, ale myslím, že z dlouhodobého hlediska ti to bude ku prospěchu. Při troše štěstí mě tenhle projev snahy zbaví bratrancových špiclů a umožní mi dokončit výzkum."

Měl jsem podobu vznešeného pouštního lva a mé zavrčení bylo příhodně hluboké a zvučné. „Nevíš nic o podlosti lidských srdcí. Tvůj bratranec si nedá pokoj, dokud nebudeš po smrti. Špehové sledují každý náš pohyb. Dneska ráno jsem našel v tvojí lázni dva šotky vyslané kněžími. Promluvil jsem si s nimi. Jistým způsobem nyní slouží tobě."

Chlapec přikývl. „To rád slyším."

Lev si odříhl. „Ano, laskavě darovali své esence, aby posílili tu moji. Netvař se tak šokovaně. V našem světě jsme přece všichni jedno, jak už jsem ti vysvětloval.“

Jako obvykle stačila pouhá zmínka o Onom světě: v očích mého pána zazářilo nezemské světlo, po obličeji se mu rozlil zasněný, zamyšlený výraz. „Rekhyte, příteli,“ řekl, „pověděl jsi mi mnoho, ale přál bych si poznat ještě víc. Myslím, že mi bude stačit už jen pár týdnů práce. Affa má jisté zkušenosti se šamany ze vzdálených zemí. Radí mi ohledně způsobů, jakými opouštějí svá těla. Až se vrátíš… No, počkáme a uvidíme.“

Lev rytmicky zabušil ocasem do dlaždic na střeše. „Měl by ses soustředit na nebezpečí *tohoto* světa. Tvůj bratranec –“

„Zatímco budeš pryč, ochrání mě Penrenutet, neměj obavy. Takže – podívej, na věži zapalují strážný oheň. Flotila se už shromažďuje dole v přístavu. Musíš jít.“

# # #

Následovalo činorodé období, během nějž jsem nebyl se svým pánem ve styku. Vyplul jsem s egyptskou flotilou na trestnou výpravu proti pirátům a utkal jsem se s nimi v kruté bitvě u Barbarského pobřeží.[*] Poté jsem s vojáky pochodoval do Thébské pouště, kde jsme přepadli beduíny a vzali jich mnoho do zajetí. Při zpáteční cestě na nás zaútočila smečka džinů se šakalími hlavami, které jsme jen s obtížemi porazili.[†]

Bez oddechu jsem hned poté zamířil na jih, abych se připojil k hlavní části královské armády, která byla vyslána proti horským kmenům na dolním toku Nilu. Tohle tažení trvalo dva měsíce a

[*] Během níž jsme úspěšně zničili hlavní pirátskou pevnost a osvobodili stovku zajatců. Ta potyčka byla zajímavá hlavně mým soubojem muž proti muži se zuřivým ifrítem nad dvěma potápějícími se loděmi. Honili jsme se sem a tam podél hořících vesel a šermovali v plachtoví kusy zlomeného stěžně. Nakonec jsem ho šťastnou ranou sejmul a sledoval jsem, jak klesá, pořád doutnající, do hráškově zelených hlubin.

[†] Obzvlášť mezi nimi vynikalo jisté individuum s červenou kůží. Džábor napáchal strašlivé škody a podařilo se ho vyřadit ze hry, teprve když jsem ho vlákal do spleti podzemních jeskyní a pak mu shodil skály nad nimi na hlavu.

skončilo až nechvalně proslulou Bitvou u kataraktů, během níž jsem svedl boj s dvaceti folioty na útesu vysoko nad zpěněnými vodami. Ztráty byly těžké, ale nakonec jsme zvítězili a v oblasti byl opět nastolen mír.*

Podstupoval jsem těžké zkoušky, ale moje esence byla silná a nijak zvlášť mi to nevadilo. Upřímně řečeno, výzkumy mého pána – a jeho touha nastolit mezi džiny a lidmi rovnost – mě docela dojímaly, navzdory mé skepsi. Odvážil jsem se doufat, že by z toho možná mohlo něco být. Ale přesto jsem se o něj strachoval. Neznal svět a nevnímal nástrahy kolem sebe.

Jednou v noci, právě když jsme obsazovali nepřátelské hory, se mi ve stanu zhmotnila průsvitná bublina. Na jejím povrchu, hladkém jako sklo, se objevila Ptolemaiova tvář, matná a vzdálená.

„Zdravím tě, Rekhyte. Měl bych ti asi pogratulovat. Zprávy o tvých úspěších dorazily do města."

Uklonil jsem se. „Má tvůj bratranec radost?"

Vypadalo to, že si můj pán povzdechl. „Lidé to naneštěstí prohlašují za *moje* vítězství. Navzdory mým námitkám vynášejí moje jméno do nebes. Bratrance to nepotěšilo."

„To se nedivím. Musíš – Co to máš na bradě? To je jizva?"

„Ale, taková drobnost. Někdo po mně na ulici vystřelil z luku. Penrenutet mě strhl stranou a dobře to dopadlo."

„Vracím se zpátky."

„Ještě ne. Na dokončení práce potřebuju ještě týden. Vrať se za sedm dní. V mezičase si běž, kam budeš chtít."

Ohromeně jsem se na tu tvář zadíval. „Opravdu?"

„V jednom kuse si stěžuješ na nedostatek svobodné vůle. Teď máš příležitost si ji vyzkoušet. Jsem si jistý, že bolest, kterou ti tento svět působí, ještě nějakou dobu vydržíš. Dělej, co uznáš za vhodné. Uvidíme se za sedm dní." Bublina se rozplynula a zmizela.

Nabídka přišla tak nečekaně, že jsem několik minut dokázal jen bezcílně bloumat po stanu, přerovnávat polštáře a prohlížet si svůj odraz ve vyleštěných mosazných nádobách. Pak mi to konečně došlo.

---

* Tedy *egyptský* mír, abyste rozuměli. Pořád docházelo ke spoustě znásilňování, plenění a vražd, ale nyní jsme se toho dopouštěli my, místo aby to bylo pácháno na nás. Takže to bylo v pořádku.

Vyšel jsem ven, naposledy jsem se rozhlédl po táboře a s výkřikem jsem se rozletěl do vzduchu.

# # #

Uběhlo sedm dní. Vrátil jsem se do Alexandrie. Můj pán stál ve své pracovně, oblečený v bílé tunice bez sandálů. V obličeji byl pohublejší než dřív, oční důlky mu zešedly únavou, ale přivítal mě se svým starým elánem.

„Přesně včas!“ řekl. „Jak se ti zamlouval svět?“

„Je širý a krásný, i když je na něm zbytečně moc vody. Na východě hory stoupají ke hvězdám, na jihu zemi pokrývají lesy. Architektura Země je nesmírně rozmanitá. Dala mi mnoho podnětů k přemýšlení.“

„Jednou ji také uvidím. A co lidé? Co jim říkáš?“

„Objevují se jen tu a tam, jako beďary na zadku. Myslím, že většina z nich se obejde bez magie.“

Ptolemaios se usmál. „Tvé postřehy jsou velmi hlubokomyslné. Teď jsem na řadě já.“ Odvedl mě ke dveřím do jedné z klidných vnitřních místností. Podlahu pokrýval pentagram – větší než obvykle – zdobený hieroglyfy a runami. Vedle něj byly na podlaze bylinky, amulety, hromádky papyrů a voskových tabulek, všechny pokryté Ptolemaiovým škrabopisem. Unaveně se na mě usmál. „Co tomu říkáš?“

Pečlivě jsem prozkoumal hranice a slovní pouta pentagramu. „Nic zvláštního. Dost běžný typ.“

„Já vím, vyzkoušel jsem všechna možná složitá posílení a zaklínadla, Rekhyte, ale vždycky mi na tom něco nesedělo. Pak jsem pochopil: všechny naše běžné pojistky jsou tam proto, aby *omezily* pohyb – vždyť víš, aby udržely džiny venku a nás v bezpečí. Já si přál dosáhnout přesného opaku. Chci mít možnost pohybovat se volně. Takže když udělám *tohle*,“ – úmyslně palcem u nohy rozmazal košenilovou vnější linii pentagramu – „mělo by to umožnit mému duchu, aby opustil tento svět. Tou skulinou. Moje tělo zůstane tady.“

Zamračil jsem se. „Tak proč vůbec používat pentagram?“

„Aha! To je dobrá otázka. Podle našeho přítele Affy šamanům ze vzdálených končin, kteří rozprávějí s džiny na hranicích našich světů, stačí pronést jistá slova a mohou opustit svá těla, kdykoli se jim zachce. Nepoužívají pentagramy. Jenže *oni* se nepokoušejí překročit hranice mezi našimi světy – ty elementální stěny, o nichž jsi mi tolik vyprávěl. Já však ano. Myslím, že podobně jako tě síla pentagramu táhne přímo ke mně, když tě volám, stejný kruh mě může vymrštit opačným směrem, skrze ty stěny, pokud obrátím slova. Je to jen zaměřovací mechanismus, chápeš?“

Podrbal jsem se na bradě. „Ehm… Promiň, co že to Affa říkal?“

Můj pán zvedl oči k nebesům. „Na tom nesejde. Ale *tohle* je důležité. Myslím, že zvrátit běžný povolávací postup zvládnu snadno, ale jestliže se brána otevře, budu potřebovat na druhé straně něco, co by mě bezpečně provedlo dovnitř. Něco, co určí cíl.“

„Tak to je problém,“ řekl jsem. „Na Onom světě nenajdeš žádné ‚cíle’. Nejsou tam hory nebo lesy. To jsem ti přece už vysvětloval.“

„Já vím. A proto do hry vstupuješ ty.“ Chlapec přidřepl a začal se přehrabovat v hromadě obvyklých magických tretek, jaké postupem času nashromáždil každý egyptský mág: byli tam skarabové, mumifikovaní hlodavci, pyramidy podle poslední módy a podobně. Zvedl malý ankh* a máchnul s ním směrem ke mně. „Myslíš, že je to ze železa?“

Ucítil jsem závan chladu, který se mi propaloval až do esence; podrážděně jsem se odtáhl. „Jo. Přestaň s tím takhle mávat.“

„Výborně. Nechám si to na těle jako ochranu. Pro případ, že by na návštěvu zaskočili nějací šotci, zatímco budu pryč. A teď zpátky k tobě. Rekhyte, děkuju ti za všechny služby, které jsi mi prokázal; jsem ti hluboce zavázán. Za okamžik tě propustím. Veškeré tvé závazky ke mně, ať už jsou jakékoli, tím skončí.“

Podle tradice jsem se uklonil. „Mnohé díky, pane.“

---

* *Ankh:* jistý druh amuletu ve tvaru písmene T se smyčkou nahoře. Symbol života. V Egyptě za doby faraonů, kdy byla magie běžnou součástí života, mnohé ankhy obsahovaly uvězněné duchy a představovaly mocnou ochranu. V Ptolemaiových dobách už byl jejich význam obvykle pouze symbolický, ale železo, stejně jako stříbro, džiny většinou odpuzuje.

Mávl nad tím rukou. „Zapomeň na chvíli na toho pána. Až se ocitneš na Onom světě, dávej pozor, dokud neuslyšíš svoje jméno – myslím svoje *pravé* jméno.[*] Až dokončím zaklínání, třikrát to jméno zavolám. Budeš-li si přát, můžeš mi odpovědět: myslím, že to by mi poskytlo právě takový cíl, jaký potřebuju. Projdu pak branou k tobě."

Jak jsem měl ve zvyku, zatvářil jsem se pochybovačně. „Myslíš?"

„Ano." Chlapec se na mě usmál. „Rekhyte, jestli se po takové době už na mě nemůžeš ani podívat, řešení je prosté. Neodpovídej na mé volání."

„Rozhodnutí je na mně?"

„Samozřejmě. Onen svět je tvoje území. Pokud ale uznáš za vhodné mě zavolat, bude mi nesmírnou ctí." Tváře mu zčervenaly vzrušením, zorničky měl rozšířené jako kočka. V duchu už ochutnával zázraky druhé strany. Chvíli jsem sledoval jeho pohyby, když přecházel k míse s vodou pod oknem. Opláchl si obličej a krk.

„Všechny ty tvoje teorie jsou sice moc hezké," připustil jsem, „ale prozradily ti taky, co se stane s tvým tělem, když přejdeš na druhou stranu? Nejsi stvořením esence."

Otřel si obličej a zadíval se ven nad střechy, kde denní ruch a šum visel nad městem jako neviditelný příkrov. „Někdy," zamumlal, „mám pocit, že nejsem ani stvořením Země. Celý život jsem se zavíral v knihovnách, nikdy jsem nezažil smyslová potěšení světa. Až se vrátím, Rekhyte, budu putovat tak daleko, jako ses vypravil ty…" Obrátil se a rozpřáhl své hubené hnědé paže. „Máš samozřejmě pravdu. Nevím, co se stane. Možná za to budu trpět. Ale jestli uvidím to, co ještě nikdy žádný člověk nespatřil, myslím, že to za trochu rizika stojí." Natáhl se ven a zavřel okenice, takže nás oba zahalilo slabé, bledé světlo. Pak zamkl dveře místnosti.

„Možná," řekl jsem, „až se opět uvidíme, budeš v mé moci."

„To je velmi pravděpodobné."

„A přesto mi důvěřuješ?"

[*] Bartimaeus, jasný? Pro případ, že byste zapomněli. Ptolemaios ho ze zdvořilosti nikdy nepoužíval.

Ptolemaios se zasmál. „A co jiného jsem asi celou tu dobu dělal? Kdy jsem tě naposledy spoutal v pentagramu? Podívej se na sebe – jsi stejně volný jako já. Mohl bys mě na místě uškrtit a zmizet.“

„Jo. Jasně.“ To mě nenapadlo.

Chlapec rázně tleskl. „Už je čas. Penrenuteta a Affu jsem již propustil. Nemám žádné další závazky. Teď je řada na tobě. Až skočíš do pentagramu, propustím tě.“

„A co tvoje vlastní bezpečnost?“ Rozhlédl jsem se po setmělé místnosti. Pruhy světla pronikající škvírami v okenicích se rozbíhaly po zdech a po podlaze jako spáry. „Když všichni odejdeme, budeš bezmocný, až tvoji nepřátelé zaútočí.“

„Penrenutetovým posledním úkolem bylo vzít na sebe moji podobu a po staré silnici odjet k jihu. Nechal se vidět. Špehové vyrazili za jeho karavanou. Jak vidíš, drahý Rekhyte, myslel jsem na všechno.“ Kývl na mě a já vstoupil do kruhu.

„Víš, *nemusíš* riskovat život takovým experimentem,“ upozornil jsem ho. Díval jsem se na jeho úzká ramínka, tenký krk, hubené nohy trčící zpod tuniky.

„Není to experiment,“ ohradil se. „Je to gesto. Je to odškodnění.“

„Za co? Za tři tisíce let otroctví? Proč bys na sebe měl vzít břímě tolika zločinů? Takhle ještě nikdy žádný mág nepřemýšlel.“

Usmál se. „V tom to právě vězí. Já jsem první. A jestli moje výprava dopadne dobře a já se vrátím, abych ji mohl zaznamenat, budou mě následovat mnozí další. Ve vztazích lidí a džinů nastane nová éra. Už jsem si pár poznámek udělal, Rekhyte – moje kniha bude zaujímat hrdé místo v každé knihovně na Zemi. Já už to neuvidím – ale kdo ví, ty možná ano.“

Jeho zápal mě přesvědčil. Přikývl jsem. „Doufejme, že máš pravdu.“

Neodpověděl, pouze luskl prsty a pronesl propouštěcí formuli. Poslední, co jsem při odchodu viděl, byla jeho vyrovnaná, sebejistá tvář, obrácená ke mně.

Kitty

22

Když se Kitty probrala, oslepovalo ji pronikavé světlo a nepříjemně ji píchalo v boku. Celé vteřiny ležela naprosto nehybně a postupně začala vnímat bušení v hlavě a sucho v otevřených ústech. Bolela ji zápěstí. Kolem to příšerně páchlo spálenou látkou a na jednu ruku jí něco tlačilo.

Zaplavila ji panika; škubla rukama a nohama, otevřela oči, pokusila se zvednout hlavu. Odměnou za snahu jí byla bodavá bolest a jisté povědomí o situaci: zápěstí měla svázaná, opírala se o něco tvrdého, někdo se krčil vedle ní a díval se jí do tváře. Tlak na ruce náhle povolil.

Hlas. „Slyšíte mě? Jak vám je?“

Kitty maličko pootevřela oko. Do zorného úhlu jí vplula tmavá silueta. Mág Mandrake se naklonil blíž a starost se mu v obličeji mísila s úlevou. „Můžete mluvit?“ zeptal se. „Jak se cítíte?“

Kitty dokázala jen šeptat. „Vy jste mě držel za ruku?“

„Ne.“

„To je dobře.“ Už si na světlo zvykla; opatrně otevřela obě oči a rozhlédla se kolem. Seděla na zemi opřená o zeď ve velké kamenné místnosti, starší a působivější než cokoli, co kdy viděla. Klenutý strop podpíraly masivní sloupy, dlaždice na podlaze pokrývaly nádherné koberečky. Ve stěnách bylo množství výklenků a v nich stály sochy důstojných mužů a žen v historických oděvech. Pod klenbou se vznášely magické koule a vytvářely neustále se měnící vzorce světla a stínu. Uprostřed sálu stál dokonale vyleštěný stůl se sedmi židlemi.

Před ním přecházel sem a tam nějaký člověk.

Kitty se pokusila změnit polohu, což bylo se svázanýma rukama obtížné. Něco se jí zarylo do zad. Zaklela. „Au! Nemohl byste –?“

Mandrake zvedl vlastní ruce, pevně spoutané a až po prsty omotané tenkým bílým provazem. „Zkuste se pošoupnout doleva. Opíráte se o kamennou botu. Opatrně – máte za sebou těžký otřes.“

Kitty se zadkem posunula ke straně a zjistila, že se jí sedí nepatrně pohodlněji. Sklopila pohled ke svému tělu. Jednu stranu kabátu měla úplně zčernalou a ohořelou; pod látkou viděla roztrhané cáry košile a z vnitřní kapsy jí čouhal ožehlý růžek knihy pana Buttona. Zamračila se. „Jak se to –?“

To divadlo! Znenadání si na všechno vzpomněla: na výbuchy v protější lóži, pak se rozsvítila světla a po sedadlech pod nimi se rozlévalo moře démonů. Ano, a Mandrake seděl vedle ní, bledý a zděšený, a ten mrňavý tlusťoch mu držel u krku nůž. Pokusila se –

„Jsem rád, že jste přežila,“ řekl mág. Obličej měl šedivý, ale jeho hlas zněl klidně. Na krku mu zasychala krev. „Vaše odolnost je skutečně pozoruhodná. Dokážete také prohlédnout iluze?“

Podrážděně zavrtěla hlavou. „Kde jsme? Co je to za –?“

„Westminsterská Síň soch. V téhle místnosti se schází Rada.“

„Ale co se stalo? Proč tu jsme?“ Zachvátila ji panika. Zoufale se vzepřela svým poutům.

„Uklidněte se… Sleduje nás.“ Trhl hlavou k postavě u stolu. Toho člověka Kitty neznala. Byl to mladý muž s dlouhýma křivýma nohama, který se ani na chvilku nezastavil.

„Já se mám *uklidnit*?“ vykřikla Kitty přiškrceně. „Jak se *opovažujete?* Kdybych byla volná –“

„Já vím, jenže nejste. A já taky ne. Takže na chvilku zmlkněte a já vám povím, co se stalo.“ Naklonil se k ní blíž. „V tom divadle zajali celou vládu. Úplně všechny. Makepeace tam vypustil hordu démonů.“

„Mám oči, ne? To jsem viděla.“

„Dobře, dobře. No, někteří lidé možná přišli o život, ale většina je podle mě naživu, i když je spoutali a dali jim roubíky, aby nemohli nic povolat. Všechny nás sehnali dohromady a zadem vyvedli z divadla, kde už čekala řada dodávek. Nacpali zajatce dovnitř.

Ministry házeli jednoho na druhého jako pytle hovězího. Auta odjela z divadla sem. Nikdo, kdo u toho nebyl, zatím nic netuší. Nevím, kam vězně odvedli. Budou ale asi zamčení někde poblíž. Řekl bych, že právě teď to Makepeace organizuje.“

Kitty třeštila hlava. Snažila se pochopit důsledky. „To on mi,“ – podívala se na svůj bok – „udělal tohle?“

„Ano. Infernem. Z bezprostřední blízkosti. Když jste se pokoušela,“ – trochu se začervenal – „když jste mi chtěla pomoct. Mělo vás to zabít. Vlastně jsme si mysleli, že jste mrtvá, ale když mě ten žoldák odváděl, zasténala jste a začala slintat, takže vás vzal s sebou taky.“

„Žoldák?“

„Radši se neptejte.“

Kitty chvilku mlčela. „Takže moci se teď ujme Makepeace?“

„Podle všeho to předpokládá.“ Mág se zamračil. „Ten chlap je naprosto šílený. Nechápu, jak si myslí, že bude řídit impérium bez vládnoucí třídy.“

Kitty si odfrkla. „Přiznejte si to, ta vaše vládnoucí třída si dvakrát dobře nevedla. Mohla by to být změna k lepšímu.“

„Nebuďte hloupá!“ Mandrakův obličej potemněl. „Nemáte nejmenší tušení, co –“ S námahou se ovládl. „Promiňte. Vy za nic nemůžete. A já jsem vás hlavně vůbec neměl brát do toho divadla.“

„To je pravda.“ Kitty se rozhlédla po sále. „Ale nejvíc mě žere, že vůbec nechápu, proč nás, právě nás dva, přivedli *sem*.“

„Já taky ne. Ale museli nás vyčlenit z nějakého důvodu.“

Kitty se zadívala na muže přecházejícího u stolu Rady. Vysloveně z něj čišela nervozita; každou chvíli se podíval na hodinky a pak se zahleděl k dvoukřídlým dveřím. „Nevypadá moc schopně,“ špitla. „Nemůžete přivolat nějakého démona a dostat nás odsud?“

Mandrake zavrčel. „Všichni moji otroci plní úkol. Kdybych se dostal k nějakému pentagramu, mohl bych je snadno zavolat, ale bez něj a s takhle svázanými prsty nemůžu nic dělat. Nemám k dispozici ani nejmenšího šotka.“

„Jste k ničemu,“ prskla Kitty. „A to si říkáte mág.“

Mandrake se na ni zamračil. „Dejte mi čas. Moji démoni jsou mocní, zejména Kormokodran. S trochou štěstí dostanu příležitost k –“

Dveře na konci síně se rozletěly. Muž u stolu se prudce otočil. Kitty a Mandrake natáhli hlavy.

Dovnitř vešlo malé procesí.

# # #

Prvních několik osob Kitty neznala. Drobný mužík s kulatýma vlhkýma očima a postavou jako větvička v zimě; trochu nedbale oblečená žena s tupým obličejem; pán středního věku s bledou lesklou kůží a odulými rty. Za nimi kráčel štíhlý mladík s pružnou chůzí, napomádovanými zrzavými vlasy a brýlemi posazenými na špičce ohrnutého nosíku. Ze všech čtyř sálalo potlačované nadšení: třásli se dychtivostí, cenili zuby a těkavě, nervózně se rozhlíželi kolem sebe.

Křivonohý mladík jim vyšel od stolu vstříc. „No konečně!“ řekl. „Kde je Quentin?“

„Tady, přátelé!“ Do dveří vstoupil Quentin Makepeace, smaragdový redingot mu pleskal kolem nohou, hruď nadýmal jako holub bublák. Hrdě si vykračoval s rovnými rameny, sebejistě pohupoval rukama. Prošel kolem svých společníků, srdečně poplácal zrzavého mládence po zádech, ženě pocuchal vlasy a na ostatní mrknul. Dál kráčel ke stolu a přitom se majetnicky rozhlížel po místnosti. Když si všiml Kitty a Mandraka, sedících u zdi, zamával jim baculatými prsty.

U stolu Rady si Makepeace vybral největší sedadlo, zdobně vyřezávaný pozlacený trůn. Posadil se a přehodil si nohu přes nohu. Pak dramatickým gestem vytáhl z kapsy obrovský doutník. Luskl prsty a špička doutníku se rázem rozhořela. Quentin Makepeace si ho vložil mezi rozevřené rty a s uspokojením vdechl kouř.

Kitty slyšela, jak Mandrake vedle ní zalapal po dechu bezmocnou zuřivostí. Sama v té scéně neviděla nic než okázalost a teatrálnost. Kdyby nebyla zajatec, možná by ji to dokonce i pobavilo.

Makepeace máchl rukou s doutníkem. „Clive, Rufusi – mohli byste laskavě přivést naše hosty sem?“

Ke Kitty a Mandrakovi přistoupil ten zrzek, doprovázený mužem s odulými rty. Hrubě a bez okolků je vytáhli na nohy. Kitty neuniklo, že oba spiklenci si Mandraka měří s nenávistí a záští. Vzápětí ten starší muž s vlhce rozevřenými rty popošel před ně a prudce udeřil vězně do tváře.

Pak si zamnul ruku. „To máš za to, co jsi provedl Lovelaceovi."

Mandrake se tence usmál. „Ještě nikdy mě neplácla leklá ryba."

„Slyšel jsem, žes mě hledal, Mandraku," ozval se zrzek. „Tak co, copak mi teď asi uděláš?"

Ze zlatého křesla se ozval medově sladký hlas. „Klid, hoši, klid! John je náš host. Mám ho rád! Tak je přiveďte sem, ano?"

Kitty někdo chytil za rameno a dostrkal ji i s Mandrakem na kobereček před stolem.

Ostatní spiklenci se také posadili. Z očí jim čišelo nepřátelství. Promluvila ta nabručená žena: „Co tady dělají, Quentine? Tohle je klíčová chvíle."

„Měl byste Mandraka zabít a skoncovat s tím," připojil se muž s rybím obličejem.

Makepeace opět potáhl z doutníku. V očích mu jiskřilo pobavením. „Rufusi, jste příliš zbrklý. A vy také, Bess. Jistě, John k našemu spolku ještě nepatří, ale ze srdce doufám, že se k nám připojí. My dva jsme velmi dlouho byli spojenci."

Kitty se po Mandrakovi koutkem oka ostře podívala. Jednu tvář měl po úderu zrudlou. Neodpověděl.

„Nemáme čas na žádné hry." To se ozval ten malý mužík se širokýma vlhkýma očima. Měl nosový, kňučivý hlas. „Musíme uchopit moc, kterou jste nám slíbil." Sklopil pohled ke stolu a přejel po něm prsty v gestu, které bylo zároveň zálibné i ustrašené. Kitty připadal jako slabošský zbabělec, který si je palčivě vědom své slabosti i zbabělosti. Z toho, co viděla, se od něj žádný ze spiklenců příliš nelišil, až na Makepeace, který z toho zlatého trůnu přímo vyzařoval sebevědomí.

Dramatik oklepal popel z doutníku na perský koberec. „Nejde o žádnou *hru*, drahý Withersi," oznámil s úsměvem. „Mohu vás ujistit, že to myslím naprosto vážně. Devereauxovi špehové už hodně dlouho hlásili, že mezi plebejci je z mágů nejoblíbenější právě tady

John. Mohl by dát naší nové Radě svěží, přitažlivou tvář – no, rozhodně přitažlivější než kdokoli z *vás*.“ Ušklíbl se nad pobouřením, které vyvolal. „A kromě toho má talentu a ctižádosti na rozdávání. Připadá mi, že už dlouho toužil po příležitosti Devereauxe vykopnout a začít znovu… Nemám pravdu, Johne?“

Kitty se opět podívala na Mandraka. Z jeho bledého obličeje se stále nedalo nic vyčíst.

„Musíme dát Johnovi trochu času,“ řekl Quentin Makepeace. „Všechno zanedlouho pochopí. A vy co nevidět získáte všechnu moc, kterou zvládnete, pane Withersi. Kdyby si náš milý Hopkins trochu pospíšil, mohli bychom se do toho pustit hned.“ Tiše se pro sebe zasmál – a s tím jménem a s tím zvukem ho Kitty poznala.

Jako by jí z očí spadl hustý závoj. Byla zpátky v Odboji, před třemi lety. Na radu toho nenápadného učence, Clema Hopkinse, šla na schůzku ve zrušeném divadle. A když tam přišla… hrot dýky v týle, šeptaná konverzace s nespatřeným mužem, jehož rady je dovedly do opatství a k tomu strašlivému strážci krypty…

„Vy!“ vykřikla. „*Vy!*“

Všechny zraky se obrátily k ní. Stála naprosto strnule a třeštila oči na muže na zlatém trůně.

„Vy jste byl ten neznámý dobrodinec,“ zašeptala. „To vy jste nás zradil.“

Pan Makepeace na ni mrkl. „Á! Tak jste mě konečně poznala? Říkal jsem si, jestli si někdy vzpomenete… Já jsem vás samozřejmě poznal hned, jak jsem vás uviděl s Mandrakem. Proto mě tak pobavilo, že jsem vás mohl pozvat na to svoje dnešní malé představení.“

John Mandrake vedle Kitty se konečně probral. „Co to má být? Vy se znáte?“

„Netvařte se tak ohromeně, Johne! Všechno to bylo pro dobrou věc. Prostřednictvím svého společníka pana Hopkinse – brzy se s ním setkáte, právě dohlíží na zajatce – jsem dlouho sledoval činnost Odboje. Bavilo mě pozorovat jejich útoky a vychutnával jsem si rozhořčení těch hlupáků z Rady, kteří je nedokázali dopadnout. Samozřejmě s výjimkou zde přítomných, Johne!“ Další uchechtnutí.

Kitty pronesla naprosto monotónním hlasem: „Věděl jste o obludě v Gladstoneově hrobce, ale stejně jste nás tam s Hopkinsem poslali pro tu hůl. Moji přátelé zemřeli kvůli *vám*.“ Vykročila směrem k němu.

„Ale *božíčku*.“ Quentin Makepeace zakroutil očima. „Byli jste plebejští zrádci. Já jsem mág. Snad jste nečekala, že mě to bude *zajímat?* A už se nepřibližujte, mladá dámo. Příště se nebudu zdržovat se zaklínadlem a rovnou vám podříznu krk.“ Usmál se. „Upřímně řečeno jsem byl na *vaší* straně. Doufal jsem, že démona zničíte. Pak bych si od vás vzal hůl a použil ji sám. Vlastně,“ – oklepal si doutník, překřížil nohy opačně a rozhlédl se po svých posluchačích – „to neskončilo úplným fiaskem: utekla jste s holí a nechala ifríta Honoria uprchnout z hrobky. A Honorius udělal úžasný dojem! Gladstoneovy kosti ovládané démonem poskakují po londýnských střechách! Jaké velkolepé představení! Ale právě to přivedlo mě i Hopkinse k zamyšlení…“

„Povězte mi, Quentine,“ ozval se konečně znovu Mandrake tichým hlasem. „Tenhle pan Hopkins měl být údajně zapletený i do té záležitosti s golemem. Bylo tomu tak?“

Makepeace se tajemně usmál a chvilku mlčel, než odpověděl. On celou dobu *hraje*, pomyslela si Kitty znenadání. Je to nenapravitelný komediant a chová se, jako by tohle byla jedna z jeho her.

„Samozřejmě!“ zvolal Makepeace. „Pod mým vedením. Já měl želízka ve spoustě ohýnků. Jsem *umělec*, Johne, muž nezměrné tvořivosti. S impériem to jde už celé roky z kopce. Devereaux a ostatní kormidlují svým neschopným vedením Británii ke zkáze. Věděli jste, že několik mých her muselo být v Bostonu, Kalkatě a Bagdádu staženo z repertoáru kvůli místní chudobě, nepokojům a násilným výtržnostem? A ta nekonečná válka! Věci se musejí změnit! Celá léta jsem jenom nečinně přihlížel a občas si trošičku zaexperimentoval. Nejdřív ze všeho jsem zkusil podpořit svého dobrého přítele Lovelace v jeho pokusu o převrat. Vzpomínáte si na ten mimořádně *velký* pentagram, Johne? To byl můj nápad!“ zasmál se. „Pak přišel na řadu chudák Duvall. Toužil po moci, ale neměl v těle jedinou kreativní kůstku. Dokázal se pouze řídit radami. Prostřednictvím Hopkinse jsem ho ponoukal, aby použil golema k

šíření nepokojů a paniky. A zatímco měla vláda jiné starosti," – znovu se rozzářeně podíval na Kitty – „já jsem málem získal hůl. Kterou mimochodem hodlám převzít do svého vlastnictví ještě dnes večer."

Pro Kitty většina z těch řečí nic neznamenala. Pozorovala toho odporného mužíka v obrovském zlatém křesle a skoro se třásla hněvem. Viděla, jakoby z nesmírné dálky, tváře svých mrtvých společníků – Makepeace každým slovem poskvrňoval jejich památku. Nebyla mocná slova.

Na rozdíl od ní se John Mandrake docela rozpovídal. „To všechno je moc zajímavé, Quentine," řekl. „Hůl se vám rozhodně může hodit. Ale jak bude vláda fungovat? Všechna ministerstva jste připravil o personál. To nepochybně povede k problémům, přestože máte ve svém týmu tak titánské osobnosti." Usmál se na trucovité obličeje spiklenců.

Makepeace bezstarostně mávl rukou. „Některé vězně časem propustíme, jakmile nám odpřisáhnou věrnost."

„A ti ostatní?"

„Budou popraveni."

Mandrake pokrčil rameny. „Stejně mi to přijde jako riskantní podnik, i když budete mít hůl."

„Ale vůbec ne!" Makepeace se poprvé zatvářil trochu popuzeně. Zvedl se ze židle a odhodil nedokouřený doutník. „Chystáme se zvýšit svou moc prvním tvůrčím činem za dva tisíce let magie. Koneckonců, právě přichází člověk, který vám to předvede. Dámy a pánové, představuji vám – pana Clema Hopkinse!"

Do místnosti téměř ostýchavě vstoupil nenápadný muž. Od chvíle, kdy ho Kitty viděla naposledy – seděl u stolku v kavárně za příjemného letního dne –, uplynuly tři roky. Tenkrát byla skoro ještě dítě; pila mléčný koktejl a jedla cukrovaný vdolek, zatímco se jí vyptával na hůl. Potom, když mu neposkytla informace, které chtěl, ji pan Hopkins elegantně zradil ještě jednou – poslal ji do domu, kde čekal Mandrake, aby ji lapil do pasti.

To se tenkrát stalo. Jak léta plynula a učencova podoba se jí vytrácela ze vzpomínek, jeho stín v ní rostl a šířil se odněkud z koutku mysli jako plíseň. Někdy se jí ve snech posmíval.

A teď byl tady, tiše přecházel po koberečcích v Síni soch a na rtech mu pohrával drobný úsměv. Jeho příchod vyvolal mezi spiklenci velký rozruch. Všichni se zatetelili očekáváním. Pan Hopkins se zastavil u stolu, přímo naproti Kitty. Nejprve pohlédl na Mandraka, pak na dívku. Světle šedé oči v bezvýrazné tváři si ji chvilku měřily.

„Vy zrádče," zavrčela Kitty. Pan Hopkins se mírně zamračil, jako by nechápal situaci. Vypadalo to, že ji vůbec nepoznal.

„No tak, Cleme," – Makepeace ho bodře plácl do zad – „nenechte se přítomností tady naší Kitty zaskočit. To je jen takový můj žertík, abych vám připomněl vaši práci v Odboji. Ale radši k ní nechoďte moc blízko, tahle kočka má drápky! Jak se vede zajatcům?"

Učenec horlivě zakýval hlavou. „Jsou bezpečně pod zámkem, pane. Nikam neutečou."

„A co se děje venku? Pořád ticho po pěšině?"

„Nepokoje v parcích ve středu Londýna stále pokračují. Policie dělá svou práci. Nikdo neví, že jsme opustili divadlo."

„Výborně. Pak je nejvyšší čas jednat. Přátelé, tady Hopkins je *zázrak*, dokonalý poklad. Vydechuje nápady tak, jako vy vydechujete vzduch. Rodí se v něm ve spánku, dozrávají při jídle. To on si poprvé všiml mimořádných vlastností ifríta Honoria. Nemám pravdu, Cleme?"

Hopkins se pousmál. „Když to říkáte, pane."

„Hopkins a já jsme si okamžitě uvědomili, že démon *žije* v Gladstoneových kostech. Nebyla to pouhá převzatá podoba, iluze vytvořená z esence: kostlivec byl skutečný. Démon pronikl do samotných kostí. Napadla nás velkolepá myšlenka – proč nepovolat démona do *živého* těla – přesně řečeno do těla mága? Kdyby mág démona ovládl a mohl využívat jeho schopností – jakých zázraků by pak byl schopen! Už žádné pentagramy, únavné hmoždění s runami a křídami, už žádné nebezpečí osudné chyby! Vlastně sám rituál povolání by brzy přestal být nutný!"

Kitty se od pana Buttona naučila dost, aby chápala, jak převratná je to myšlenka; její vědomosti stačily na to, aby plně sdílela Mandrakovo nevěřícné ohromení. „Ale možná rizika jsou strašně

velká!“ namítl. „Ten plebejec ve vaší pracovně přece slyšel démona mluvit uvnitř své hlavy. Dohnal by ho k šílenství!“

„Jenom proto, že ten chudák postrádal *vůli*, kterou by démonův hlas potlačil.“ Makepeace byl už netrpělivý, hovořil překotně. „U inteligentních jedinců se silnou osobností, jako jsme my, bude to spojení zcela harmonické.“

„Nechcete snad tvrdit, že to riziko podstoupíte všichni?“ vyděsil se Mandrake. „To nemyslíte vážně! Důsledky by mohly být katastrofální! Nemůžete vědět, co se stane.“

„Ale můžeme, můžeme. Tady Hopkins do sebe povolal démona přede dvěma měsíci, Johne. Netrpěl žádnými vedlejšími účinky. No nemám pravdu, Cleme? Povězte jim to sám.“

„Je to přesně tak, pane.“ Zdálo se, že být středem pozornosti přivádí učence do rozpaků. „Povolal jsem poměrně mocného džina. Když do mě vstoupil, cítil jsem jisté známky zápasu, jako by mi v hlavě vrtal živý červ. Ale stačilo se soustředit, a démon se smířil s nevyhnutelným. Je teď dokonale klidný. Skoro o něm nevím.“

„Ale dokážete využívat jeho schopností a vědomostí, že, Hopkinsi?“ ozval se Makepeace. „Je to skutečně pozoruhodné.“

„Ukažte nám to,“ zašeptala ta žena mezi spiklenci.

„Ano, ukažte nám to! Ukažte nám to!“ Všichni kolem stolu prosbu opakovali stále dokola. Všechny tváře se leskly divokým, neukojitelným hladem. Kitty připadaly zhýralé, hnusné, ale zároveň podivně bezmocné, jako holátka v hnízdě, která čekají na krmení. Náhle pocítila prudký odpor a zatoužila odsud uniknout.

Makepeaceovy oči se proměnily v lesklé štěrbinky; dloubl učence do ramene. „Co vy na to, Hopkinsi? Předvedete jim něco pro povzbuzení?“

„Pokud to považujete za vhodné, pane.“ Učenec o krok ustoupil, v soustředění sklonil hlavu. Pak se bez jakéhokoli zjevného úsilí vznesl do vzduchu. Několik spiklenců zalapalo po dechu. Kitty krátce pohlédla na Mandraka. Sledoval to s otevřenými ústy.

Hopkins se zastavil dva metry nad podlahou, pak odplul vzduchem kousek dál od stolu. V určité vzdálenosti zvedl ruku a ukázal na alabastrovou sochu na druhém konci síně. Zachycovala plešatého podsaditého mága kouřícího doutník. Zablesklo se modré

světlo a socha vybuchla v závoji jiskřiček. Zrzavý mág vyjekl nadšením. Ostatní vstali a tleskali nebo v divoké radosti bušili do stolu.

„Předveďte jim ještě něco, Hopkinsi!“ zavolal Makepeace. „Uspořádejte představení!“

Všechny oči se upíraly nahoru. Kitty využila příležitosti. Pomalu, pomaličku začala couvat. Jeden krok, dva… Nikdo si jí nevšímal. Všichni se dívali, jak učenec vysoko u stropu provádí akrobatické kousky a ze špiček prstů mu vyšlehují plamínky…

Kitty se otočila a rozběhla se. Dvoukřídlé dveře na konci sálu byly otevřené. Její nohy se nehlučně pohybovaly po tlustém měkkém koberci. Ruce měla svázané, což jí běh ztěžovalo, ale za pár vteřin byla venku – v kamenné chodbě plné olejomaleb na stěnách a skleněných vitrín skrývajících zlaté ozdoby… Zahnula doprava; chodba tam končila otevřenými dveřmi. Kitty se do nich vrhla. Zastavila se, zaklela. Ocitla se v prázdné místnosti, možná kanceláři nějakého vyššího úředníka: psací stůl, knihovnička, pentagram na zemi. Slepá ulička.

Vztekle sykla, obrátila se, rozběhla se zpátky směrem, odkud přišla – chodbou, kolem dvoukřídlých dveří, za další roh –

– a v plné rychlosti narazila do něčeho tvrdého a těžkého. Hodilo ji to ke straně a ona se instinktivně pokusila zarazit pád nataženou dlaní – ale se svázanýma rukama to udělat nemohla, a tak se ztěžka zřítila na dlaždice.

Kitty vzhlédla a zastavil se jí dech. Nad ní se tyčil muž zarámovaný světelnými koulemi na stropě. Vysoký chlap s plnovousem, oblečený v černém. Jasně modré oči si ji měřily, černé obočí se zvlnilo.

„Prosím!“ vydechla Kitty. „Prosím, pomozte mi!“

Vousáč se usmál. Dolů se natáhla ruka v rukavici.

# # #

V Síni soch se pan Hopkins mezitím vrátil na zem. Tváře spiklenců byly plné úžasu. Dva z mužů právě odhrnovali koberečky uprostřed místnosti. Když vousáč přinesl dovnitř Kitty, napůl udušenou, protože ji držel za límec ve vysoko zdvižené ruce, zarazili

se a zase koberečky upustili. Jeden po druhém se všechny obličeje obrátily k ní.

U Kittyina ramena se ozval hluboký hlas. „Co mám udělat s tou holkou? Chytil jsem ji, když utíkala ven.“

Zrzek zavrtěl hlavou. „Jejda. Ani jsme si nevšimli, že je pryč.“

Pan Makepeace popošel vpřed s trucovitým výrazem ve tváři. „Slečno Jonesová, na takové rozptylování opravdu nemáme čas…“

Zamračil se, pokrčil rameny a odvrátil se. „Nejdřív mě její přítomnost bavila, ale abych byl upřímný, už mě nezajímá. Zabijte ji.“

Nathaniel

23

Nathaniel se díval, jak zabiják mrštil s Kitty na koberec; díval se, jak odhrnul plášť, sáhl si za opasek a vytáhl dlouhou dýku, zahnutou jako turecká šavle. Díval se, jak se sklání, aby ji chytil za vlasy, zvrátil jí hlavu, obnažil hrdlo…

„Počkat!“ Nathaniel popošel vpřed a promluvil s takovou pánovitostí, na jakou se zmohl. „Nedotýkejte se jí! Chci ji živou.“

Žoldákovy ruce znehybněly. Vzhlédl k Nathanielovi vyrovnanýma bledě modrýma očima. Pak, pomalu a s velkou rozvahou, znovu zatáhl Kitty za vlasy a zvedl nůž.

Nathaniel zaklel. „*Počkejte*, říkám.“

Spiklenci přihlíželi s jistým pobavením. Limeův bledý vlhký obličej se stáhl v úšklebku. „Nejste v situaci, abyste si mohl vyskakovat, Mandraku.“

„Naopak, Rufusi. Quentin mi nabídl, abych se k vám připojil. A poté, co jsem viděl pozoruhodnou ukázku schopností pana Hopkinse, ten návrh rád přijmu. Výsledky jsou mimořádně působivé. Od této chvíle jsem jedním z vás.“

Quentin Makepeace si právě rozepínal smaragdově zelený redingot. Přimhouřil oči a zkoumavě, úkosem se na Nathaniela zadíval. „Rozhodl jste se, že se k našemu malému podniku připojíte?“

Nathaniel jeho pohled opětoval, jak nejklidněji dokázal. „To tedy ano,“ řekl. „Váš plán je geniální, mistrovský tah. Jenom mě mrzí, že jsem vám nevěnoval víc pozornosti, když jste mi onehdy ukazoval toho plebejce. Ale to hodlám napravit. V mezičase je ta dívka přísně

vzato pořád *mým* vězněm, Quentine. Mám s ní jisté… plány. Kromě mě se jí nikdo ani nedotkne.“

Makepeace si zamnul bradu a neodpověděl. Zabiják si trochu nadlehčil rukojeť šavle v dlani. Kitty upírala oči na podlahu, ale neviděla nic. Nathaniel slyšel, jak mu srdce divoce buší v hrudi.

„No dobrá,“ ožil náhle Makepeace. „Dívka je vaše. Pusťte ji, Verroqu. Johne, promluvil jste moudře a potvrdil jste vysoké mínění, které o vás mám. Ale pozor – činy znamenají víc než slova! Za okamžik vás osvobodím a budu se dívat, jak se spojíte s démonem dle své vlastní volby. Ale nejdřív musím připravit vlastní povolávání. Burke! Withersi! Dejte ty koberce pryč! Je třeba nachystat pentagramy!“

Otočil se, aby vydal další pokyny. Žoldák naprosto bez výrazu pustil Kittyiny vlasy. Nathaniel, který dobře věděl, že ho sledují nepřátelské oči – zejména Jenkins a Lime na něj hleděli s neskrývaným podezřením – si jí nevšímal. Zůstala, kde byla, na kolenou, se sklopenou hlavou, vlasy jí padaly do čela. Z toho pohledu ho zabolelo u srdce.

Už dvakrát během toho večera Kitty Jonesová málem umřela, a byla to jen a jen jeho vina. Protože ji našel, protože ji vytrhl z jejího klidného nového života a vzal ji s sebou, jen aby uspokojil svou sobeckou zvědavost.

Když ji v divadle zasáhlo Inferno, Nathaniel si myslel, že je mrtvá. Zaplavila ho lítost, pocit viny ho téměř ochromil. Navzdory žoldákovu strohému varování se k ní vrhl, a teprve tehdy si uvědomil, že dívka dýchá. Během následující hodiny, zatímco Kitty ležela v bezvědomí, v něm zvolna narůstal stud. Pomalu, postupně si uvědomoval svou pošetilost.

Během několika posledních dní se krok za krokem oprošťoval od jména Mandrake, od role, která mu během let přešla do krve. Ale teprve události v divadle způsobily, že ji odhodil docela. Dvě stěžejní jistoty, o něž se opíral – víra v nezranitelnost vlády a v čistotu vlastních motivů – se během několika okamžiků zhroutily. Mágové byli přemoženi, Kitty zraněna. K obojímu došlo Makepeaceovou rukou a Nathaniel v té tvrdé, lhostejné ruce s hrůzou poznal obraz své vlastní.

Zpočátku ho obludnost Makepeaceova zločinu zaslepila tolik, že si neuvědomil, o co jde: teatrální okázalost převratu, nechutná zvrhlost démonů uvnitř lidského těla, všechny ty nesmyslné řeči o genialitě a tvůrčím duchu jen odvracely pozornost od banální skutečnosti. Jen další krutý, ctižádostivý člověček usiloval o moc. Nijak se to nelišilo od pokusů Lovelace, Duvalla nebo – a při té myšlence Nathaniela zamrazilo v zádech – od toho, o čem sám přemítal, když ten večer seděl v autě a snil, že se zmocní hole a ukončí válku. Jistě, *namlouval* si, že ho k tomu vedou ty nejlepší pohnutky, že chce pomoct plebejcům a zachránit impérium, ale kde takový idealismus končí? U těl jako to Kittyino, bezvládně ležících na zemi.

Jak očividná musela být jeho ctižádost! Makepeace si jí všiml. Farrarová také. Slečna Lutyensová ji pochopila a odvrátila se od ní.

Není *divu*, že s ním Kitty jednala s takovým opovržením… Když držel stráž u jejího těla v Síni soch, začal to opovržení sdílet.

Ale pak se probrala a jeho úlevu doprovodila nově nabytá rozhodnost.

# # #

Spiklenci měli plno práce. Pobíhali po místnosti sem a tam a nosili povolávací potřeby: svíčky, misky, byliny a květiny. Uprostřed místnosti byly těžké koberce odhrnuté a neuctivě odhozené stranou. Objevilo se několik pentagramů skrytých pod nimi, nádherně vykládaných perletí a lazuritem. Makepeace se do jednoho postavil, svlečený do košile, gestikuloval, špulil rty, vydával jeden příkaz za druhým.

Kitty Jonesová se pořád krčila na zemi, v nezměněné pozici.

Nathaniel popošel blíž, sehnul se k ní a tiše řekl: „Vstaň, Kitty.“ Natáhl k ní spoutané ruce. „No tak. To je ono. Tady se posaď.“ Odstrčil od stolu těžké křeslo z červeného dřeva a pomohl jí se do něj složit. „Odpočiň si. Není ti nic?“

„Ne.“

„Tak vydrž. Dostanu tě z toho.“

„A to přesně jak?“

„Věř mi.“ Opřel se o stůl a hodnotil situaci. U dveří postával ten nájemný zabiják s rukama složenýma na hrudi a nespouštěl z nich pohled. Tahle úniková cesta tedy nepřipadala v úvahu. Spiklenci jako takoví byli slaboši. Teď se dalo lehko pochopit, proč je Makepeace zverboval. Vybral si ty ušlápnuté, zneuznané, ty, kteří se užírali závistí a záští, kteří po té příležitosti skočili, ale nikdy pro něj nebudou znamenat hrozbu. Dramatik sám byl ovšem mágem značné síly. Bez svých démonů proti němu Nathaniel nic nezmůže.

Makepeace… Nathaniel si v duchu znovu vynadal do hlupáků. Celé *roky* měl podezření, že někde vysoko ve vládě se skrývá zrádce, někdo, kdo byl zapletený jak do Lovelaceova, tak do Duvallova spiknutí. K povolání velkého démona Ramuthry tehdy v Heddleham Hall byli třeba čtyři mágové – toho čtvrtého nikdy nikdo nespatřil. Byla to jen rozmazaná postava ve voze se staženou střechou – řidičské brýle, zrzavý vous –, která se mihla kolem. Makepeace v přestrojení? Teď se to zdálo víc než pravděpodobné.

Během golemovy aféry Nathaniela překvapilo, jak snadno dramatik kontaktoval uprchlou Kitty. Makepeaceovou spojkou v Odboji tehdy musel být Hopkins. Nathaniel zaskřípal zuby. Jak *hravě* si ho Makepeace získal, využíval ho jako spojence, dělal z něj blázna. No, ještě to neskončilo.

Nathaniel s kamennou tváří pozoroval pana Hopkinse, který se mohl přerazit, aby splnil příkazy svého vůdce. Tak *tohle* je ten záhadný učenec, po němž tak dlouho pátral. Padouchovým tělem proudila démonická síla – o tom nebylo pochyb. Ale ten podlézavý mužík by stěží stačil na Kormokodrana, Ascobola a ostatní, kdyby je jen Nathaniel dokázal přivolat. Jenže zatímco Hopkins tady provádí své lotroviny, ti neschopní džinové sedí daleko odsud a číhají na něj v hotelu Ambassador!

Nathaniel, vzteklý nad svou bezmocí, nakrčil čelo. Vzpíral se provazům, které mu poutaly zápěstí. Nezbývalo mu než čekat, až ho Makepeace rozváže a nechá ho vstoupit do pentagramu. *Pak* bude moct jednat. Během okamžiku povolá své sluhy a se zrádci zúčtuje.

„Přátelé, jsem připravený! Pojďte, Mandraku, slečno Jonesová – musíte se přidat k obecenstvu!“ Makepeace stál v nejbližším pentagramu, rukávy košile měl vyhrnuté, límeček rozepnutý. Zaujal

hrdinskou pózu: ruce v bok, boky vysunuté dopředu, nohy rozkročené doširoka, jako by seděl na koni. Spiklenci se shromáždili v uctivé vzdálenosti. Dokonce i žoldák projevil tolik zájmu, že popošel o pár kroků blíž. Nathaniel s Kitty přistoupili k pentagramu.

„Čas nadešel!“ zvolal Makepeace. „Nyní přišla chvíle, k níž jsem směřoval tolik let. Nebýt toho vzrušeného očekávání, drazí přátelé, nepochybně bych pukl potlačovanými city!“ Rozmáchlým gestem vytáhl z kapsy krajkový kapesník a otřel si oči. „Kolik potu, kolik slz jsem dosud prolil?“ otázal se. „Kdo to může říct? Kolik krve –?“

„Tělesné tekutiny nechme stranou,“ skočil mu kysele do řeči Rufus Lime, „neměl byste s tím trochu pohnout? Některé z těch svíček co nevidět dohoří.“

Makepeace po něm vrhl popuzený pohled, ale zastrčil kapesník zpět. „No dobrá. Přátelé, vzhledem k úspěchu tady Hopkinse, jemuž se podařilo podrobit si démona průměrné síly,“ – na Hopkinsově tváři se objevil nepatrný úsměv, který mohl znamenat cokoli – „rozhodl jsem se užít svých schopností, které převyšují ty jeho, a zkrotit mocnější bytost.“ Odmlčel se. „Právě dnes večer objevil Hopkins v Londýnské knihovně svazek obsahující jména duchů ze starověké Persie. Rozhodl jsem se využít jednoho jména, které tam nalezl. Přátelé, teď a tady, přímo před vašima očima, do sebe povolám vyššího démona známého jako… Nouda!“

Nathaniel tlumeně vykřikl. *Noudu?* Copak tomu člověku přeskočilo? „Makepeacei,“ řekl, „to jistě žertujete. Ten proces je nebezpečný sám o sobě, i bez povolávání tak mocných entit.“

Dramatik podrážděně našpulil rty. „Nežertuji, Johne, jsem jen ctižádostivý. Pan Hopkins mě ujistil, že ovládnutí démona je jednoduchost sama – a já mám *velmi* silnou vůli. Doufám, že jste nechtěl naznačit, že na to nestačím.“

„To ne,“ ujistil ho Nathaniel spěšně. „Vůbec ne.“ Naklonil se ke Kitty. „Ten chlap zešílel,“ pošeptal jí. „Nouda je *strašlivá* bytost; jeden z nejděsivějších démonů, o nichž se dochovaly záznamy. Zanechal Persepoli v rozvalinách…“

Kitty se také naklonila blíž a zašeptala: „Já vím. Bez pomoci zničil Dariovu armádu.“

„Ano,“ přikývl Nathaniel. Pak zamrkal. „Cože? Jak to víš?“

„Johne!“ Makepeaceův hlas zněl rozmrzele. „Přestaňte s tím laškováním! Teď potřebuju klid. Hopkinsi – kdybyste si všiml, že je něco v nepořádku, zastavte ten proces. Použijte Aspreyův revers. Tak. Ticho, prosím.“

Quentin Makepeace zavřel oči, svěsil hlavu na prsa. Rozhodil rukama a protáhl si prsty. Zhluboka se nadechl. Pak zvedl bradu, otevřel oči a začal zvučným, čistým hlasem recitovat zaklínadlo. Nathaniel pozorně poslouchal. Stejně jako předtím to bylo poměrně jednoduché latinské povolávací zaříkávadlo, ale kvůli moci povolávaného ducha muselo být posíleno mnohočetnými slabičnými zámky a mučivě spletitými vedlejšími klauzulemi, které se svíjely tam a zase zpátky, aby zpevnily pouto. Musel přiznat, že Makepeace zaklíná dobře. Plynuly minuty – hlasivky mu ani na zlomek vteřiny neselhaly, nevšímal si potu, který se mu řinul po tváři. V místnosti zavládlo hluboké ticho: Nathaniel, Kitty, spiklenci – všichni fascinovaně přihlíželi. Nejdychtivější se zdál pan Hopkins – předkláněl se s otevřenými ústy a jeho pohled působil skoro hladově.

V sedmé minutě se v místnosti ochladilo. Ne pomalu, ale rázem, jako by někdo stiskl vypínač. Všichni se roztřásli. V osmé minutě se kolem rozlila opojná vůně lučního lnu a vlaštovičníku. V deváté minutě Nathaniel postřehl, že v pentagramu s Makepeacem něco je. Bylo to vidět na třetí rovině – něco mlžného, chvějivého, co jako by pohlcovalo světlo – tmavá rohatá temnota, hned vysoká, hned široká, s pažemi, které se roztahovaly a tlačily na okraje pentagramu. Nathaniel sklopil hlavu. Zazdálo se mu, jako by se vykládané hranice kruhu na podlaze maličko vyboulily. Rysy bytosti se rozeznat nedaly. Tyčila se nad Makepeacem, který mluvil dál a svého nového společníka si podle všeho nebyl vědom.

Makepeace dospěl k vrcholu zaklínadla, k bodu, kdy spoutal démona uvnitř sebe. Poslední slova zakřičel. Temná postava zmizela jako mrknutím oka.

Makepeace se odmlčel. Stál zcela nehybně. Oči upíral kamsi za své obecenstvo, jako by se díval na něco v nesmírné dálce.

Všichni vyčkávali, přimražení na místě. Makepeace neudělal nic, jeho tvář byla naprosto prázdná.

„Hopkinsi,“ ozval se Rufus Lime chraptivě. „Propusťte to… Rychle!“

S hlasitým výkřikem Makepeace ožil. Došlo k tomu úplně bez varování. Nathaniel vykřikl, všichni nadskočili, dokonce i žoldák ucouvl.

„Úspěch!“ Makepeace vyskočil z pentagramu. Rázně tleskl, povyskočil si, zatočil se, hopsl a zavířil. „Úspěch! Takový triumf! Ani vám nedokážu vylíčit…“

Spiklenci postoupili blíž. Jenkins přes brejličky zamžoural. „Quentine… je to pravda? Jaký je to pocit…?“

„Ano! Nouda je zde! Cítím ho uvnitř. Ach – na chviličku, přátelé, došlo k boji – to přiznávám. Trochu mě to polekalo. Ale co nejdůrazněji jsem mu přikázal, veškerou svou silou, ať se podrobí. A ucítil jsem, jak se démon stahuje do pozadí a podřizuje se. Sklonil se před mou vůlí. Ví, kdo je jeho pán! Jaké to je? Dá se to těžko popsat… Není to přímo bolestivé… Cítím to jako tvrdý horký uhlík v hlavě. Ale když to poslechlo – zaplavil mě takový příliv energie! Neumíte si to představit!“

Nad tím spiklenci vypukli v divoký jásot, výskali a skákali radostí.

„Ta démonická síla, Quentine!“ zakřičel Lime. „Použij ji!“

„Ještě ne, drazí přátelé.“ Makepeace zvedl ruce a gestem požádal o klid. Všichni umlkli. „Mohl bych tuhle místnost zničit,“ řekl, „obrátit ji celou v prach, kdybych chtěl. Ale na zábavu budeme mít dost času, až se ke mně připojíte. Pospěšte si do svých pentagramů! Povolejte démony! Pak se chopíme svého osudu! Zmocníme se Gladstoneovy hole a projdeme se Londýnem. Mám dojem, že někteří plebejci zkoušejí demonstrovat. Prvním naším úkolem bude ukázat jim, kde je jejich místo.“

Jako dychtivé děti se spiklenci rozutekli do pentagramů. Nathaniel chytil Kitty za loket a odtáhl ji trochu stranou. „Za okamžik,“ sykl, „mě vyzvou, abych se k tomu šílenství připojil. Budu předstírat, že hraju s nimi. Nenech se tím zmást. Na poslední chvíli využiju pentagram k povolání skupiny velmi mocných džinů. S trochou štěstí zlikvidují Makepeace i ty ostatní hlupáky. A my

přinejmenším dostaneme šanci uprchnout!“ Vítězoslavně se odmlčel. „Nevypadáš, že by to na tebe udělalo velký dojem.“

Kitty měla unavené, zarudlé oči. Že by plakala? To se mu nezdálo. Pokrčila rameny. „Doufám, že to vyjde.“

Nathaniel spolkl podráždění. Upřímně řečeno byl také nervózní. „Uvidíš.“

# # #

Na druhé straně sálu už začalo povolávání: Rufus Lime s pevně zavřenýma očima a pootevřenými rybími ústy skřehotavě mumlal povolávací zaklínadlo; Clive Jenkins si sundal brýle a úzkostlivě je žmoulal v rukou, zatímco monotónně drmolil. Ostatní, jejichž jména si Nathaniel nezapamatoval, stáli každý jinak, někdo nahrbený, někdo vzpřímený, třásli se, koktali svá zaklínadla, prováděli nezbytná gesta. Hopkins s Makepeacem pochvalně procházeli mezi nimi.

„Johne!“ Makepeace s radostným zatrylkováním přiskočil blíž. „Och! Taková energie! Mohl bych vyskočit až ke hvězdám!“ Jeho obličej zvážněl. „Nesnažíte se vycouvat, že ne, chlapče? Proč nejste v pentagramu?“

Nathaniel zvedl ruce před sebe. „Možná kdyby mě někdo rozvázal?“

„Ach ano. To ode mně bylo nepozorné. Tak!“ Luskl prsty; provazy vybuchly nafialovělými plamínky. Nathaniel je setřásl. „Tamhle v rohu je volný pentagram, Johne,“ řekl Makepeace. „Jakého démona jste si zvolil?“

Nathaniel náhodně plácl dvě jména. „Váhal jsem mezi dvěma džiny z etiopských textů: Zosou a Karlumem.“

„Zajímavá, byť skromná volba. Doporučuju Karluma. Tak do toho.“

Nathaniel přikývl. Krátce úkosem pohlédl na Kitty, která ho upřeně sledovala, a pak se vydal k nejbližšímu volnému pentagramu. Neměl moc času: koutkem oka viděl, jak se nad Jenkinsem a Limem mihotají podivné pokřivené stíny. Bůh ví, co ti idioti povolali, ale s trochou štěstí chvíli potrvá, než svoje vnitřní otroky ovládnou. Kormokodran a Hodge s nimi mezitím udělají krátký proces.

Vstoupil do kruhu, odkašlal si a rozhlédl se kolem. Makepeace z něj nespouštěl oči. Nepochybně ho podezříval. Nathaniel se nevesele ušklíbl. Dobrá, teď ta podezření potvrdí tím nejdramatičtějším možným způsobem.

Poslední okamžik přípravy – až jeho džinové dorazí, bude muset jednat rychle a dát jim přesné a okamžité rozkazy – a pak se do toho pustil. Udělal složité gesto, vykřikl jména svých pěti mocných démonů a ukázal na vedlejší pentagram. Připravil se na výbuchy, kouř a síru, náhlé zjevení svíjejících se odporných tvarů.

S mlaskavým zvukem uprostřed kruhu přistálo něco malého a skoro nehmotného a rozplesklo se to jako ovoce upuštěné z velké výšky. Nemělo to žádný rozeznatelný tvar, ale linul se z toho pronikavý zápach rybiny.

Uprostřed té věci se cosi vyboulilo. Slabý hlásek řekl: „Jsem zachráněn!“ Boule se zakroutila a zdálo se, že si povšimla pana Hopkinse. „Sakra.“

Nathaniel na ni mlčky civěl.

Quentin Makepeace to také zahlédl. Popošel blíž a sklonil se nad to. „Jak podivuhodné! Vypadá to jako nějaké nedovařené jídlo. S přidaným aromátem. Co si o tom myslíte, Hopkinsi?“

Pan Hopkins se k němu připojil. Když pohlédl na Nathaniela, oči se mu zaleskly. „Bohužel nic tak nevinného, pane. Jsou to ostatky úskočného džina, který se mě dříve dnes večer pokusil zajmout. Několik dalších démonů, kteří ho doprovázeli, jsem již zničil. Obávám se, že pan Mandrake doufal, že nás zaskočí ze zálohy.“

„Skutečně?“ Quentin Makepeace se smutně napřímil. „Božíčku. To dost mění situaci. Vždycky jsem do vás vkládal velké naděje, Johne. Skutečně jsem si myslel, že bychom mohli dobře spolupracovat. Ale nevadí – mám Hopkinse a pět svých *věrných* přátel, s nimiž můžu počítat.“ Rozhlédl se po spoluspiklencích, kteří už dokončili povolávání a klidně stáli ve svých pentagramech. „To stačí. Naším prvním potěšením bude dívat se, jak vy a vaše bytost umíráte – ugh!“ Přitiskl si ruku na ústa. „Promiňte, mám pocit, že – škyt! – na mě jde nevolnost. Tak tedy –“ Další škytnutí, pak zalapal po dechu; vypoulil oči. „Tohle je skutečně podivné. Já –“ Z úst mu

vylezl jazyk. Končetiny se mu roztřásly, kolena se podlomila; vypadalo to, že upadne.

Nathaniel otřeseně ucouvl. Makepeaceovo tělo sebou náhle škublo. Zasvíjelo se trochu jako had, jako by se mu kosti úplně rozpustily. Pak se uklidnil, strnul. Zdálo se, že se k něčemu vzpíná. Na kratičký okamžik se v dramatikových očích mihlo zděšení; jazyk dokázal zformovat slova: „To je…“

Zbytek se utopil v divokém svíjení. Makepeace se pohyboval jako loutka na zašmodrchaných provázcích.

Hlava sebou trhla vzhůru. Oči byly prázdné, bez života.

A ústa se smála.

Lime, Jenkins a ostatní spiklenci v pentagramech se k jejich smíchu připojili. Zdálo se, že svými pohyby napodobují vůdce; také se začali kroutit a svíjet.

Nathaniel stál jako přimražený, když se kolem rozlehl smích. Nebyl to laskavý či příjemný smích, ale ani nějak mimořádně zlovolný, lačný, vítězný nebo krutý. Kdyby takový byl, nepůsobil by tak děsivě. Tenhle zvuk byl však dutý, skřípavý a naprosto cizí. Neobsahoval žádný rozpoznatelný lidský cit.

Ve skutečnosti vůbec nebyl lidský.

Bartimaeus

24

Zachránila mě polívka. Přesně řečeno rybí polívka, hustá a smetanová, která vyplňovala stříbrnou mísu. Nejdřív, když mě to tvrdě přimáčklo na stříbrné stěny nádoby, se moje esence rozplývala rychle. Ale pak se věci nečekaně zlepšily. Prakticky už ve chvíli, kdy mě Faquarl opustil, jsem se pohroužil do stříbrem vyvolaného bezvědomí, což znamenalo, že se moje vraní podoba rozplynula. Proměnil jsem se v mastnou tekutou hmotu, trochu připomínající vodu z nádobí, kterou okolní tekutina dokonale izolovala od stříbra. Netvrdím, že jsem se cítil skvěle, ale moje esence se teď rozpadala mnohem pomaleji, než Faquarl předpokládal.

Čas od času se mi na chvilku vracelo vědomí. V jeden moment jsem si myslel, že jsem daleko v Egyptě a naposledy mluvím s Ptolemaiem; vzápětí jsem viděl, jak kolem proplouvají kusy tresky a platýse. Občas mi v hlavě zazněl ozvěnou Faquarlův výrok: *Hodina naší pomsty právě udeřila.* Vypadalo to, že někoho čekají nepříjemnosti. No, ať si je užije. Byl jsem unavený. Měl jsem všeho dost. Byl jsem rád, že si můžu někde v klidu o samotě umřít.

A pak zčistajasna polévka zmizela. Už jsem necítil mrazivý dotek stříbra. Byl jsem z mísy venku.

Nepochybně dobrá zpráva. Potíž spočívala v tom, že jsem už nebyl sám.

Můj pán – jasně, to se dalo čekat, s tím jsem se tak akorát dokázal vypořádat. Ale když jsem se žbluňkavě pootočil, abych omrknul cvrkot, koho jsem uviděl hned o kus dál? Řekněme jenom, že když vás váš nejhorší nepřítel uvězní na místě jisté smrti a vy

navzdory nepříznivým podmínkám hrdinsky přežijete, poslední, co byste chtěli vidět, když konečně uniknete, je *ten samý* nejhorší nepřítel, který vás pozoruje s výrazem podrážděného znechucení.[*] A co hůř – jste slabí, vypadáte jako medúza a páchnete rybinou. Za takových okolností pocit vítězství vážně nemá šťávu.

Ale to nebyla ani polovina. Kromě Mandraka a Faquarla se v místnosti nacházeli ještě další a já dorazil přesně včas, abych poznal, co jsou zač.

Pět bran na Onen svět bylo otevřených a moje esence se třásla přívalem energie. V pěti pentagramech stáli lidé. Na první rovině to vypadalo, že tam stojí sami. Na druhé a na třetí je doprovázely vzduté stíny neurčitých rozměrů; na vyšších rovinách se ty stíny zaostřily do odporných svíjejících se hmot, v nichž se nepříjemně blízko hemžila četná chapadla, údy, oči, páteře a klepeta. Před mýma očima se každá ta hmota smrskla a vtělila do čekajícího člověka. Zanedlouho zmizela z dohledu i poslední panožka či tykadlo.

Během prvních několika vteřin se zdálo, že lidé mají navrch. Mrkali, vrtěli se, drbali se na hlavách a, v případě mého starého kámoše Jenkinse, si opatrně rovnali na nose brýle. Pouze fakt, že jejich aury nyní zářily mimořádnou silou, naznačoval, že se stalo něco zvláštního. Mě to samozřejmě neoklamalo. Z toho, jak Faquarl naložil s panem Hopkinsem, jsem soudil, že lidi neudrží situaci pod kontrolou moc dlouho.

A samozřejmě jsem se nespletl.

Kdesi za mnou zavibrovaly roviny: zatočil jsem se jako améba na točně a uviděl jsem dalšího člověka – pomenšího kulatého chlápka v košili, na které bylo zbytečně moc krajek. A v tu chvíli jsem si *opravdu začal* dělat starosti: jeho aura byla *gigantická*, vibrovala barvami onoho světa a zlovolnou vitalitou. Nikdo mi nemusel vykládat, že v něm se už *něco* usadilo.

Promluvil; neposlouchal jsem. Znenadání jeho aura zapulzovala, pouze jedenkrát, jako by se otevřely dveře výhně, kterou měl uvnitř. A ten malý kulatý chlapík přišel o rozum.

Navzdory veškerému Faquarlovu přesvědčování je pro mě představa splynutí s člověkem fakt eklhaft. Tak za prvé nemáte

[*] Dokonce i *jiný* nejhorší nepřítel by byl nepatrně lepší.

tušení, kde všude to předtím bylo. A za druhé, smísit svou esenci s hnusným těžkým pozemským masem je estetické tabu; jednomu se zvedá kufr už jen při tom pomyšlení. A pak je tady ta maličkost s ovládáním – musíte se naučit s lidským tělem zacházet. Faquarl už měl s Hopkinsem trochu praxe. Ale ti nováčci ne.

Jako jeden muž se těch šest mágů – malý tlusťoch a ostatní v pentagramech – zasmálo, škublo sebou, roztřáslo se, klopýtlo, rozhodilo rukama do všech stran a spadlo na zem.

Vzhlédl jsem k Faquarlovi. „Áááách, jaká hrůza. Pomsta džinů začíná."

Zamračil se, sklonil se, aby svému vůdci pomohl na nohy, ale rozptýlil ho nějaký pohyb u dveří. Byl to další starý známý – ten nájemný zabiják. Jeho obličej, který normálně vyjadřoval veškerou slabost a křehké city žulového kvádru, byl zkřivený šokem. Možná to způsobil pohled na mágy, kteří leželi na zádech jako převrácení brouci a bezmocně máchali končetinami. Možná si jen uvědomil, že pravděpodobně nedostane zaplaceno. Ať už to bylo cokoli, rozhodl se vyklidit pole. Pohnul se ke dveřím –

Faquarl proletěl vzduchem a přistál těsně vedle vousáče. Stačilo mu jedenkrát máchnout těma tyčkovitýma rukama – zabiják přeletěl přes síň a ztěžka narazil do jedné sochy. Vyškrabal se na nohy a vytasil šavli; Faquarl se na něj v okamžiku vrhl. Ve vzduchu zavířily končetiny, ozývaly se zvuky úderů. Celé to znělo jako rvačka v továrně na pánve. Šavle odletěla po dlaždicích pryč. Žoldák se svezl na zem a ztěžka lapal po dechu. Faquarl se napřímil, upravil si kravatu pana Hopkinse a vrátil se doprostřed místnosti.

Sledoval jsem ho s jistým neochotným uznáním. „Slušná práce. O tohle jsem se snažil roky."

Faquarl pokrčil rameny. „Trik je v tom, vyhnout se magii, Bartimae. Ten chlap má mimořádnou odolnost. Skoro to vypadá, jako by z nás čerpal energii. Docela se hodí být obklopený smrtelným tělem. A nemysli si, že *ty* se z toho vyvlíkneš. Hned na tebe dojde." Zamířil k tělu toho malého kulatého chlápka, který se teď převaloval po podlaze a podivně štěkavě křičel.

Možná je to marnivost, ale už mě unavovalo vypadat jako hromádka hlenu. S nesmírným úsilím jsem se proměnil v pyramidu

slizu. Výrazná změna k lepšímu? Ne. Ale byl jsem příliš vyčerpaný, abych se pokoušel o něco náročnějšího. Sliz se rozhlížel kolem po Mandrakovi. Jestli to se mnou bylo nahnuté, tak jeho situace taky nevypadala růžově.

Ke svému úžasu jsem ho uviděl stát u stolu s Kitty Jonesovou.*

Tak *tohle* mě zaskočilo. Vůbec mi do té rovnice nezapadala. A co víc, Mandrake se právě usilovně snažil rozvázat provazy, kterými měla spoutané ruce. Zvláštní! Bylo to ještě divnější než kombinace Faquarl/Hopkins, a to už je co říct. Ani jeden z nich nevypadal v nejlepší kondici, ale naléhavě si něco špitali a dívali se ke dveřím. Žoldákova nehoda jim neunikla – nepokoušeli se o žádné ukvapené pohyby.

Pomalu, jak už to sliz umí, jsem se začal sunout po podlaze k nim. Ale nedostal jsem se moc daleko, když se podlaha zatřásla, dlaždice popraskaly a sochy ve výklencích popadaly na zdi. Vypadalo to, jako by tu došlo k zemětřesení, nebo na střeše přistál pták Roch. Ve skutečnosti to však způsobil ten malý tlouštík, který pořád ležel na zemi. Podařilo se mu překulit se na bok, ale teď se pokoušel vstát pouze za pomoci nohou – čímž dosáhl jen toho, že se po podlaze zvolna otáčel po směru hodinových ručiček. To, co bylo uvnitř, začínalo ztrácet trpělivost. Jedna ruka trucovitě pleskala do dlaždic a s každým plesknutím se síň zachvěla.

Faquarl si k němu pospíšil a snažil se ho zvednout. „Přitiskněte chodidla celou plochou k podlaze, vznešený pane Noudo. Tak! Opřete se o mě. To je ono. Hlavně pomalu. Teď se můžete zvednout. Výborně! Už stojíme!“

Nouda… Pyramida slizu trochu naklonila špičku. Slyšela správně? To snad ne. Ani ten nejpitomější mág by přece nemohl být tak ješitný, tak pošetilý, tak dokonale *slabomyslný*, aby do sebe pozval bytost, jako je Nouda. Jeho činy přece musí znát *každý*.†

---

* Ohromilo mě to, že tam stál s Kitty Jonesovou. Ne že stál u stolu. Ačkoli ten byl moc pěkně vyleštěný.

† Aha. No dobře. Takže asi takhle. Jak jsem se možná jednou nebo dvakrát zmínil, existuje pět základních kategorií duchů: šotci (kasička), folioti (zanedbatelní), džinové (fascinující třída, s několika jedinci, kteří jsou prakticky dokonalí), ifríti (obecně přeceňovaní) a máridi (příšerně namyšlení). Nad těmito kategoriemi stojí mocnější bytosti, jejichž podstata není zcela jasná, a ty bývají povolávány či třeba

Zdálo se, že ne. Faquarl postrkoval to škubající se tělo dopředu jako mrzáka a konejšivě k němu promlouval. „Ještě kousíček, můj pane Noudo. Čeká tu křeslo. Pokuste se hýbat nohama, ne rukama. To je ono – vedete si skvěle.“

Ze svěšených úst toho muže hlasitě zadunělo: „Kdo ke mně hovoří?“

„To jsem já, Faquarl.“

„Ach, Faquarle!“ zahřměl ten hlas. „Nelhal jsi! Je to přesně, jak jsi říkal! Taková radost! Žádná bolest! Žádná pouta! Cítím lidský svět a všechna ta šťavnatá těla, která v něm čekají. Och, ale ovládá se to špatně. Na *to* jsi mě nepřipravil.“

„To potrvá jen chvilku, malou chvilku,“ vrkal Faquarl. „Brzy si zvyknete.“

„Taková spousta podivných svalů – nedokážu poznat, k čemu slouží! Jsou tu klouby, které se otočí jen do jistého bodu a dál ne, všemi směry se tu táhnou šlachy! Cítím otupující šum krve – jak podivné, že je moje vlastní! Mám chuť roztrhat to tělo na kusy a vypít ji.“

„To bych nedoporučoval, pane,“ řekl Faquarl odměřeně. „Možná zjistíte, že to tělo budete ještě potřebovat. Ale nemějte strach, je tu spousta dalších těl, která můžete ochutnat. Tak, posaďte se na ten trůn. Odpočiňte si trochu.“ Ucouvl. Makepeaceovo krátké zavalité tělo se svezlo do zlatého křesla. Hlava se mu zvrátila ke straně, údy sebou zaškubaly. Kitty a Mandrake na druhé straně stolu se stáhli o kousek dál.

„Kde jsou mé legie, drahý Faquarle?“ zaduněl zase ten hlas. „Kde je armáda, kterou jsi mi slíbil?“

Faquarl si odkašlal. „Přímo v této místnosti, pane. Ti duchové se stejně jako vy právě… vyrovnávají se svým změněným stavem.“ Ohlédl se přes rameno. Tři z pěti mágů pořád ještě leželi na zemi, jeden si zrovna sedal a šklebil se přitom od ucha k uchu, zatímco pátému se podařilo vstát a teď se bezcílně kymácel po místnosti. Ruce mu přitom vířily jako lopatky větrného mlýna a nohama zakopával o koberce.

---

jen definovány jen zřídka. Nouda k nim patřil a při svých zřídkavých návštěvách na Zemi za sebou zanechával stopu krve a zkázy.

„Vypadá to dobře," prohodil jsem. „Jednoho dne se jim možná povede dobýt tuhle místnost."

Faquarl se ke mně pomalu, rozvážně otočil. „Ach ano. Na tebe jsem málem zapomněl."

Nevidoucí oči ve svěšené kulaté hlavě se protočily v důlcích. „S kým to mluvíš, Faquarle?"

„S jedním džinem. Nevšímejte si ho. Nezůstane s námi dlouho."

„Co je to za džina? Podporuje náš plán?"

„Jmenuje se Bartimaeus. Je to skeptik."

Jedna ruka se zvedla a křečovitě sebou trhla, což měl být zřejmě pokus o pokynutí. Ten nesmírný hlas zaduněl: „Pojď sem, džine."

Pyramida slizu zaváhala, ale nedalo se nic dělat. Neměl jsem dost síly, abych vzdoroval či uprchl. S veškerým elánem zraněného slimáka jsem odčvachtal ke zlatému trůnu a zanechal za sebou ohavnou stopu. Uklonil jsem se, jak nejlépe jsem dokázal.

„Je mi ctí seznámit se s tak mocným a proslulým duchem," řekl jsem. „Jsem pouhý věchýtek ve větru, nicméně má síla je vaše."[*]

Ochablá hlava sebou trhla; oči sebou divoce zakroutily a zaostřily na mě. „Velcí či malí, všichni jsme dětmi Onoho světa. Nechť tvoje esence vzkvétá."

Faquarl popošel vpřed. „No, tak daleko bych nezacházel," prohodil. „Bartimaeus je přelétavý jako měsíční paprsek a jankovitý jako hříbě. A ještě k tomu drzý. Právě jsem se ho chystal –"

Veliká entita mávla rukou v něčem, co mělo být patrně smířlivé gesto. Divoce se rozmáchla a rozpoltila stůl. „Buď shovívavý, Faquarle! Po staletích otroctví se *všechny* naše osobnosti trochu pokřivily."

„Já nevím," řekla Faquarl pochybovačně. „Ten je pokřivený až moc."

„I tak. Nebojujeme mezi sebou navzájem."

Pyramida slizu dychtivě přikývla. „To je pravda. Slyšíš to, Faquarle? Poslouchej a uč se."

---

[*] Povšimněte si nápadné nepřítomnosti jakýchkoli vtípků, pošklebků či jedovatých komentářů v těchto větách. Navzdory své momentální indispozici mě Nouda mohl nepochybně jediným pohledem rozdrtit na prach. Měl jsem pocit, že lepší bude chovat se zdvořile.

„Zejména," hřměl ten hlas dál, „když jde o džina tak ubohého jako tento. Jen se na něj podívej. Říhnutí nemluvněte by rozptýlilo jeho esenci. Zacházeli s tebou zle, Bartimae. Společně nalezneme tvého utlačovatele a pohltíme jeho maso."

Nenápadně jsem pohlédl na svého pána, který pomalu, ale jistě couval ke dveřím a Kitty táhl s sebou.* „To je velkorysá nabídka, pane Noudo."

Faquarl se tvářil trochu otráveně. „Problém," řekl, „je v tom, že Bartimaeus s naším plánem nesouhlasí. Už označil fakt, že jsem obsadil toto tělo," – ukázal na Hopkinsův hrudník a dramaticky se odmlčel –, „za ‚nechutný'."

„No, jen se na sebe *podívej*," štěkl jsem. „Uvězněný v hnusném –," zarazil jsem se, protože jsem si opět připomněl Noudovu děsivou auru. „Upřímně řečeno, pane Noudo, nejsem si tak úplně jistý tím, jaký vlastně váš *plán je.* Faquarl mi ho příliš podrobně nevysvětlil."

„To lze lehko napravit, malý džine." Zdálo se, že Nouda už pochopil, že svaly na čelisti nějak souvisejí s mluvením. Když mluvil, jeho ústa se náhodně otvírala a zavírala, někdy dokořán, jindy jen napůl, ale každopádně vůbec nebyla synchronizovaná s jeho slovy. „Celá století jsme zakoušeli bolest z lidských rukou. Nyní přišla řada na nás, abychom jim způsobili bolest. Díky Faquarlovi a tomu hloupému mágovi, jehož tělo nyní nosím, přišla naše příležitost. Vstoupili jsme do jejich světa za podmínek, které určujeme my – a na nás je rozhodnout, co s ním uděláme." Zuby mu dvakrát zacvakaly, což působilo trochu hladově. *Tenhle* záškub se mi zdál dost záměrný.

„Ale při vší úctě," odvážil jsem se namítnout, „je vás jen sedm a –"

„To nejobtížnější máme za sebou, Bartimae." Faquarl si přihladil klopy. „Složitou část jsem zařídil *já.* Trvalo léta, než jsem přivedl Makepeace k jeho zkáze. Vždycky trpěl nezdravou ctižádostí, ale teprve když se objevil Honorius v Gladstoneových kostech, přišel jsem na to, jak ji nejlépe využít. Makepeaceovou největší slabinou

* To, jak s ní zacházel, mi přišlo… No, řekněme to takhle: dalo se těžko poznat, v jakém ohledu je jeho počínání sobecké. Bezpochyby měl ale spoustu postranních motivů, stačilo vědět, kde je hledaj.

byla odjakživa jeho domýšlivá touha po novotách, vášeň pro nezkrocený, divoce odvážný tvůrčí akt. Po Honoriovi se on a Hopkins začali zajímat o možnost povolání ducha do živého těla. Jemnými narážkami jsem je v tom povzbuzoval. Po čase se Hopkins nabídl jako dobrovolník pro ten experiment a já byl džinem, kterého povolal. Pak už všechno běželo hladce. Zničil jsem Hopkinsovu mysl, ale před Makepeacem jsem to zatajil. A on nyní obětoval sebe a několik svých přátel.“

„Teď je nás sedm,“ pravil Nouda, „ale brzy získáme posily. Jediné, co potřebujeme, jsou další lidské nádoby.“

„A díky Makepeaceovi jich máme spoustu,“ dodal Faquarl.

To velkou bytost zjevně zaskočilo. „Jak to?“

„Celá vláda leží v nedaleké místnosti, svázaná, s roubíky v ústech, připravená. Rozdrtil jste zřejmě mágovu paměť, můj pane Noudo. Proto si nevzpomínáte.“

Nouda se zasmál tak zvučně, že převrátil nejbližší židli. „Pravda – nemá smysl sdílet tyhle mozky… Takže – všechno jde dobře! Naše esence jsou chráněné! Nesvírají nás žádná pouta! Brzy se nás stovky budou prohánět po světě a krmit se, krmit a krmit jeho obyvateli!“

Jasně, nečekal jsem, že jim půjde jenom o turistiku. Sledoval jsem Mandraka a Kitty; už byli skoro u dveří. „Mám jednu otázku,“ prohlásil jsem. „Až budete s tím zabíjením hotoví, jak se dostanete zpátky?“

„Zpátky?“ opakoval Nouda.

Faquarl se ozval hned po něm. „Jak to myslíš, *zpátky*?“

„No…“ Pyramida slizu se pokusila pokrčit rameny, s minimálním úspěchem. „Zpátky na Onen svět. Až vás to tady přestane bavit.“

„To není součástí plánu, malý džine.“ Noudova hlava sebou znenadání trhla směrem ke mně. „Tenhle svět je veliký. Je různorodý. A teď je náš.“

„Ale –“

„Naše nenávist narůstala tak dlouho, že ji nelze vyléčit ani na Onom světě. Vzpomeň si na svoje zážitky. I ty to tak určitě cítíš.“ Najednou se ozvalo zaječení. Nouda sebou na trůně zmateně trhl, až prorazil středovou desku opěradla. „Co je to za rozruch?“

Faquarl se ušklíbl. „Mám dojem, že to se ozývá Bartimaeův pán.“

Výkřiky, jekot… A pochopitelně, s neschopností, která pro něj byla typická, se Mandrake ke dveřím nedostal. Místo toho se nechali s Kitty lapnout Jenkinsovým tělem, které se už pohybovalo s větší jistotou. Duch uvnitř se podle všeho učil slušným fofrem.

V Noudově hlase zazněl zájem. „Přiveďte ho sem.“

Chvilku to trvalo, protože Jenkinsovy nohy se pořád ještě neohýbaly v kolenou. Ale nakonec se dva hodně neupravení lidé ocitli před zlatým trůnem a Jenkins je držel za krk. Mandrake i Kitty vypadali uštvaně a poraženě. Ramena měli nachýlená, šaty roztrhané. Kittyin kabát byl na jedné straně propálený skrz. Pyramida slizu si velmi nenápadně krátce povzdechla.

Nouda se pokusil o přízračný polovičatý úsměv; vzrušeně se na místě zachvěl a zasvíjel. „Maso! Cítím maso! Jaká opojná vůně.“

Mandrakovi vzdorně blýsklo v očích. „Bartimae,“ zachraptěl. „Jsem pořád tvůj pán. Nařizuji ti, abys nám teď pomohl.“

Tomu se Faquarl s Noudou srdečně zasmáli. Já ne. „Ten čas už minul,“ řekl jsem. „Prospělo by ti být zticha.“

„*Nařizuji* ti –“

Z Jenkinsových úst zazněl ženský hlas. „To jsi *ty*, Bartimae?“

Sliz sebou trhnul. „Naeryan? Neviděl jsem tě od Konstantinopole!“

„Poslouchej mě! Nařizuju ti –“

„Co to má být s tím slizem, Bartimae? Nevypadáš dvakrát dobře.“

„Jo, už se mi vedlo i líp. Ale co ty? Zrzavý vlasy, brýle, jenom dvě nohy… To je taky změna k horšímu, ne?“[*]

„Nařizuji ti, abys… abys…“ Mandrake svěsil hlavu. Už nic nedodal.

[*] To byla pravda: Naeryanina normální podoba zahrnovala inkoustově černomodré tělo, tři pronikavé oči rozmístěné v náhodných intervalech a množství pavoučích končetin. Fajn, asi by to nesedlo každému vkusu, ale rozhodně to bylo daleko důstojnější než *Jenkins.*

„Vyplatí se to, Bartimae," řekla Naeryan. „Nedokážeš si představit ten pocit. Jasně, to tělo je děs, ale poskytuje mi takovou svobodu! Přidáš se k nám?"

„Ano!" vložil se do toho Nouda svým mocným hlasem. „Připoj se! Najdeme ti vhodného mága. Přinutíme ho, aby tě ihned povolal."

Sliz se napřímil, jak nejlépe mohl. „Mnohokrát vám oběma děkuju. Vaše nabídka je velkorysá a laskavá. Ale bohužel musím odmítnout. Už mám tohoto světa a všeho, co zahrnuje, plné zuby. Bolí mě celá esence; jediným mým přáním je vrátit se co nejrychleji do klidu a míru Onoho světa."

Zdálo se, že Noudy se to trochu dotklo. „Velmi podivné rozhodnutí."

Faquarl si dychtivě přisadil: „Jak jsem říkal – Bartimaeus je přelétavý a zároveň zvrhlý! Měl bych ho zničit Konvulzí!"

Z Makepeaceova hrdla se vydral hluboký řev. Vzduch se zachvěl žárem. Na Faquarlově těle vzplálo oblečení. Nouda ten vzduch zase vdechl a plameny zhasly. Makepeaceovy oči se zaleskly.* „Střež se, Faquarle," zaburácel ten mocný hlas, „aby se tvoje dobré rady nestaly přehnaně vlezlými. Ten džin může jít."

Sliz se uklonil. „Máte mou nehynoucí vděčnost, pane Noudo. Pokud se vám zlíbí věnovat mi ještě zlomek svého času, měl bych k vám poslední prosbu."

„Za tohoto skvělého dne," řekl Nouda, „kdy začíná má pozemská vláda, jsem ochoten vyslyšet prosby i toho nejslabšího, nejbezvýznamnějšího z mých kolegů duchů. A tím jsi bez nejmenší pochyby ty. Slibuju, že splním tvou žádost, je-li to v mé moci. Mluv."

Sliz se uklonil ještě hlouběji. „Ušetřete životy těchto dvou lidí, pane Noudo. Svět, jak říkáte, je velký. Je tu mnoho dalších, které můžete pohltit. Ušetřete tyhle."

To vyvolalo docela slušný poprask. Faquarl si znechuceně odfrkl, Naeryan překvapeně zamlaskala. Pokud jde o Noudu, ten zaťal zuby tak silně, že z jeho křesla spadlo pár cherubínků. Jeho oči

* Někde hluboko v těch očích jsem spatřil děsivé energie Onoho světa, svíjející se a vířící. Nedokázal jsem se ubránit myšlence, jak dlouho asi lidské tělo unese takového nájemníka.

metaly blesky, jeho prsty projížděly deskou stolu jako máslem. Nevypadalo to, že by z toho byl bez sebe nadšením. „Dal jsem své slovo, džine, a nemůžu je porušit," zavrčel ten hlas. „Ale nelíbí se mi to. Potřebuju dostat něco do břicha. Těšil jsem se na ty dva, hlavně na tu holku. Kluk vypadá kysele a šlachovitě – hádám, že jeho maso by chutnalo jako svíčkový vosk –, ale ona je určitě báječně jedlá. A ty po mně chceš, abych je ušetřil! Zdá se, že Faquarl měl pravdu. *Jsi* zvrhlík."

Od někoho, kdo se úmyslně uvěznil v lidském světě, to fakt sedělo, ale nehádal jsem se. Jenom jsem ještě prohloubil svou úklonu.

„Pcha!" Nouda se propracovával do záchvatu spravedlivého rozhořčení. S náhlou přibližnou koordinací pohybů se Makepeace napůl zvedl ze sedadla. „Cítit pouto k člověku… Ach, jsi odporná anomálie! Zrádce! Toužím tě zničit… Ale ne, nemůžu porušit slib. Zmiz odsud! Ztrať se mi z očí!"

Nedal jsem najevo hněv. „Mezi námi *je* jisté pouto," řekl jsem tiše, „ale až dosud má svoje hranice. Proto se loučím." Pyramida slizu se otočila, aby byla přední stranou k Mandrakovi, který to celé poslouchal, bledý ve tváři. „Propusť mě."

Několik vteřin mu trvalo, než zareagoval, a to jen proto, že ho Kitty ostře dloubla loktem. Když promluvil, třikrát v propouštěcím zaklínadle zaškobrtl a musel začít znovu. Celou dobu mluvil šeptem. Mým směrem se nepodíval. Na druhé straně – když jsem se zvedal, mihotal, bledl a vytrácel se – Kitty ze mě nespouštěla oči.

# # #

Když jsem je viděl naposledy, tiskli se k sobě, dvě přikrčené, křehké postavy obklopené džiny. Co jsem cítil? Nic. Udělal jsem pro ně, co se dalo. Nouda byl vázán svým slovem; ušetří jejich životy. Co s nimi bude dál, nebyl můj problém. Já odtamtud mizel a už byl nejvyšší čas. Mohl jsem si gratulovat, že jsem naživu.

Ano, udělal jsem, co šlo. Už jsem na to nemusel myslet. Byl jsem volný.

Svobodný.

Podívejte, i v plné síle bych byl ve srovnání s Noudou pořád bezvýznamná nicka. Co jiného jsem mohl dělat?

Kitty

25

Kitty byly chvíle po Bartimaeově zmizení ty nejtemnější a nejhorší. Poslední paprsek naděje zhasl, a když se Bartimaeus rozplynul, zájem jejích věznitelů se okamžitě přesunul k nim. Hopkinsova hlava se otočila, Makepeaceovy skelné oči zakroužily v důlcích a zaostřily na ni. Cítila hlad v pohledech démonů, chladnou inteligenci za tvářemi, které vypadaly jako z vosku. Takhle nějak si musí připadat kus masa na řeznickém špalku.

Zdálo se, že největší démon postupně získává vládu nad svým lidským tělem – už sebou tolik neškubal a netřásl se, ale bezvládně spočíval v křesle. Všude jinde v síni se těla spiklenců stejně pomalu a opatrně zvedala a trhavými pohyby zkusmo poskakovala po místnosti. Démoni mávali rukama, skákali, krčili se, vířili na místě. Ústa měli otevřená; kolem to zvučelo směsí jazyků, triumfálního smíchu a zvířecích skřeků. Kitty se otřásla; byla to parodie na všechno lidské i na důstojnost, kterou předtím vypozorovala u duchů – třeba těch nejgrotesknějiších.

Za jejími zády promluvil démon v Jenkinsově těle. Slovům nerozuměla. Hopkins přikývl, odpověděl a obrátil se k velkému démonovi na trůnu. Následoval dlouhý rozhovor. Kitty a Mandrake nehybně stáli a čekali.

Pak se Hopkinsovo tělo pohnulo a Kitty sebou škubla úlekem. Otočilo se k nim a pokynulo jim. Prkenně, se ztuhlými údy ho následovali na druhou stranu síně, mezi skotačícími démony, kolem vousatého muže zhrouceného v rohu a dveřmi ven. Zahnuli doleva, chodbou plnou zatáček a odboček prošli nad širokým kamenným

schodištěm vedoucím do sklepení a skončili v místě, odkud vedlo mnoho dveří. Kitty se zdálo, že za prvními, které minuli, zaslechla sténání. Démon šel pořád dál, ale nakonec se zastavil, rozrazil jedny dveře dokořán a vybídl je, aby vstoupili. Ocitli se v prázdné komoře bez oken, osvětlené jedinou elektrickou žárovkou.

Démonův hlas zněl drsně. „Vzhledem k neporušitelné přísaze pána Noudy jsme nuceni být milosrdní. Ty," – kývl na Kitty – „nepatříš k mágům, takže z tebe bude obyčejná služebná. Nicméně *tebe*," – to bylo určeno Mandrakovi – „čeká větší pocta. Do svítání se z tebe stane hostitel jednoho z našich druhů. Netvař se tak sklesle. Pomysli na všechny duchy, které jsi zotročil! Tento rozsudek je příjemně odpovídající odplata. Do té doby zůstaneš zde. Nesluší se, abys nás viděl ve stavu, v jakém se zatím nacházíme." Dveře se zavřely, cvakl zámek. Po chvíli na chodbě dozněly kroky.

Kitty cítila, jak se po celém těle třese opožděným šokem a hrůzou. Kousla se do rtu a s námahou třas potlačila. Panikařit není k ničemu – nemají na to čas. Podívala se na Mandraka a ke svému překvapení postřehla, že se mu v koutcích očí lesknou slzy. Nejspíš ho to téměř přemohlo, stejně jako ji. Tiše něco říkal, jako by jen pro sebe: „Démoni pronikli do světa… bez pout. To je katastrofa…"

Ne. Na tohle nemají *čas*. „Katastrofa?" opáčila Kitty. „Zvláštní, z *mého* úhlu pohledu jde o obrat k lepšímu."

„Jak můžeš něco –?"

„Démoni ze mě chtějí udělat otrokyni. Připouštím, že to není moc dobré. Ale tvůj přítel mág se sotva před půlhodinou chystal nechat mě *zabít*. Moje situace se tudíž podle všeho opravdu zlepšila."

John Mandrake prudce vyfoukl vzduch. „Makepeace *nebyl* můj přítel. Byl to nepříčetný, ztřeštěný, nadutý hlupák. A moc velkému optimismu bych na tvém místě nepropadal," pokračoval temně. „*Nouda* sice slíbil, že tě nezabije, ale to neznamená, že to neudělá někdo z ostatních. Překvapilo mě, že si téhle možnosti nikdo z nich nevšiml. Přesně po takových nepřesnostech za normálních okolností jdou. Ano, dřív nebo později tě sežerou, dej na moje slova."

Kitty se zmocnila ledová zuřivost. Udělala krok dopředu a vlepila Mandrakovi políček. Leknutím uskočil a chytil se za tvář. „A tohle bylo *za co?*"

„Za co?“ rozkřikla se Kitty. „Za všechno. Za to, že jsi mě unesl a dostal mě do tohohle průšvihu! Za to, že patříš k tý pitomý vládě! Za válku! Za to, že jsi mág! Za to, žes zotročoval démony a vyprovokoval je k tomu, aby přepadli náš svět! Za to, že jsi dokonalý a naprostý pitomec!“ Zhluboka se nadechla. „A za to, co jsi právě řekl. Za tu poraženeckou náladu. Hlavně za tu. Já se *nechystám* umřít.“

Zarazila se, ale pořád si ho měřila pronikavým pohledem. Zamrkal, pročísl si prsty krátké vlasy, odvrátil se, znovu se na ni podíval. Neuhnula očima.

„Dobře,“ řekl. „Omlouvám se. Omlouvám se za to, co jsem ti udělal – tenkrát i teď. Měl jsem tě nechat na pokoji. Mrzí mě, že jsem tě do toho zatáhl. Ale jaký má smysl o tom mluvit? Na ničem z toho už nezáleží. Démoni se hrnou na svět a není v našich silách je zastavit, takže to, jestli jsi tady, nebo v té hospodě, nemá z dlouhodobého hlediska žádný význam.“

Kitty zavrtěla hlavou. „Omyl. Tvoje omluva má smysl, a jestli to nechápeš, jsi hlupák. Jsem ráda, že jsi zabránil Makepeaceovi, aby mě nechal zabít. A teď přestaň fňukat a zkus vymyslet něco, co bychom mohli udělat.“

Podíval se na ni. „Počkej – neschovávalo se v té hromadě urážek náhodou poděkování?“

Našpulila rty. „Jestli jo, tak hodně malé. A teď – jsi přece mág. To nemáš k ruce žádné otroky? Dokonce ani šotky?“

„Ne. Všichni moji otroci jsou mrtví. Až na Bartimaea. A *ten* nás opustil.“

„Zachránil nám život.“

Mandrake si povzdechl. „Ano.“ Pronikavě se na Kitty zahleděl. „A pochybuju, že to udělal kvůli *mně.* Proč –?“ Znenadání se zarazil. „Počkej, mám aspoň *tohle*.“ Zalovil v kapse saka a vytáhl kovový disk. „Možná si na to vzpomínáš.“

Kittyino srdce, které poskočilo nadějí, zase ztěžka dopadlo zpět. „Och. Tvoje jasnovidecké zrcátko.“

„Ano. Šotek uvnitř může pozorovat, co se děje jinde, a mluvit s osobami, které se tam nacházejí, ale nemůže nic udělat. Nemůže osvobodit nás ani ostatní mágy –“ Zamyšleně se odmlčel.

„Pozorování by se mohlo hodit…“

Kitty nedokázala zastřít pochyby. „Za předpokladu, že můžeš věřit tomu, co říká. Je to otrok. Proč by měl mluvit pravdu po takovém zacházení, jakému byl vystaven?“

„Ve srovnání s většinou mágů jsem laskavý a citlivý pán. Nikdy jsem –“ Netrpělivě si odfrkl. „Tohle je směšné. Handrkování nám nepomůže. Radši se podíváme, co provádějí démoni.“

Zvedl disk a zamával rukou nad jeho povrchem. Kitty se naklonila blíž, proti své vůli zaujatá. Na vyleštěné bronzové ploše se něco nepatrně zavlnilo. Objevil se na ní kulatý tvar, rozmazaný a vzdálený, jako by byl hluboko pod hladinou. Zvětšil se, přiblížil se, proměnil se ve sladkou nemluvnědí tvářičku staženou do výrazu nejhlubšího utrpení.

„Už ne, pane!“ zanaříkalo nemluvně. „Úpěnlivě tě prosím! Netrestej mě zas krutými Svorkami nebo Pekelnými uhlíky! Budu se snažit ze všech sil, přísahám! Ach, proč jen se musím podřídit tvé tvrdé spravedlnosti, tvým přísným trestům. Žel, nemám na vybranou…“ Tiráda skončila žalostným dlouhým popotáhnutím.

Mandrake zatěkal pohledem ke Kitty. „Aha…,“ ozvala se zachmuřeně. „Laskavý a citlivý pán…“

„Ach! Ale ne! On hrozně přehání! Vyžívá se v melodramatických scénách!“

„To nebohé nevinné děťátko –“

„Nenech se zmást. Je to zákeřný, podlý – Ale, škoda slov. Šotku! V nedaleké síni nalezneš několik mocných bytostí, usazených v tělech mužů a žen. Co dělají? Sleduj je, ale neotálej tam zbytečně, jinak tě polapí a opečou si tě na pánvi. Potom, rovněž v této budově, najdi mágy z vlády. Jsou živí, či mrtví? V jakém jsou stavu? Dá se s nimi komunikovat? A nakonec ověř situaci na ulicích Whitehallu. Jsou někde v dohledu vládní jednotky? To bude všechno. Do práce.“

Naříkavý výkřik. Plocha opět zmatněla. Kitty znechuceně zavrtěla hlavou. „Jak si můžeš osobovat nějakou morální autoritu, když vězníš takovou věc? To je čiročiré pokrytectví.“

Mandrake se zamračil. „Zapomeň na to na chvíli. Chtělas, abych jednal. Tak jednám.“ Najednou se probral k životu a začal rázovat po místnosti. „Ti démoni jsou silní, obzvlášť Nouda… je to márid nebo

něco ještě většího. Jakmile se naučí ovládat nové tělo, jeho moc bude nepředstavitelná. Jak mu můžeme čelit? Kdyby byli mágové volní, mohli bychom povolat dost džinů, aby ho zničili. Ale vláda je uvězněná. Takže co ještě zbývá?“ Pohlédl na jasnovidecké zrcátko. Uvnitř se stále nic nehýbalo. „*Existuje* jedna možnost,“ pronesl po chvíli, „ale šance na úspěch je minimální.“

„O co jde?“

„V téhle budově je uložena Gladstoneova hůl. Ta se Noudově síle vyrovná. Je ovšem pod magickou ochranou – musel bych najít způsob, jak se k ní dostat.“

„A ještě předtím uniknout Noudovi,“ doplnila Kitty.

„A pak je tu ta drobná otázka, jestli mám dost sil, abych ji ovládl.“

„Ano. Posledně jsi je neměl.“

„Hele, já *vím.* A *jsem* silnější než tenkrát. Jenže jsem taky unavený.“ Znovu zvedl zrcátko. „Kde ten šotek vězí?“

„Nejspíš někde v příkopu umřel na následky toho krutého zacházení. Mandraku,“ oslovila ho Kitty, „*víš* něco o mágovi jménem Ptolemaios?“

Zamračil se. „Ovšem. Ale jak jsi –?“

„A znáš jeho *Apokryfy?* Slyšel jsi o nich?“

„Ano, ano, mám je v knihovně. Ale –“

„Co je to Ptolemaiova brána?“

Nechápavě na ni civěl. „Ptolemaiova brána? Kitty, to je otázka pro učence a mágy, ne pro plebejce. Proč se ptáš?“

„Jednoduchá odpověď,“ odsekla. „Protože neumím číst ve starořečtině.“ Zastrčila ruku do vnitřní kapsy potrhaného kabátu a vytáhla knihu pana Buttona. „Kdybych uměla, zjistila bych si to sama. Ty, jak předpokládám, se vším svým vzděláním, řecky číst umíš a četl jsi to. Co ta Brána je? Jak se člověk dostane na Onen svět? A přestaň klást otázky mně. Nemáme na ně čas.“

Mandrake od ní převzal malý útlý svazek, na deskách trochu ožehlý Infernem. Předal jí prázdný bronzový kotouč, opatrně knihu otevřel, namátkou zalistoval stránkami, očima klouzal po textu. Pak pokrčil rameny. „Naprostá fikce; v některých pasážích půvabně idealistická, ovšem pomýlená. Část těch tvrzení… No, Ptolemaiova

brána je údajně metoda, při níž se zvrátí běžný průběh povolávání a mág či nějaká jeho část, duch či vědomí, na čas pronikne do té zvláštní odlehlé říše, v níž dlí démoni. Autor – podle tradice jím byl Alexandrijec Ptolemaios – tu cestu údajně podnikl sám, ačkoli *proč* by podstupoval takové utrpení, mi zdaleka není jasné. Stačí ti to? Ach, promiň – to byla otázka.“

„Ne, nestačí. Jaký je přesný postup? Uvádí ho tam?“

Mandrake se rozčileně pleskl do čela. „Kitty! Copak ti úplně přeskočilo? Máme na práci důležitější věci než –“

„Prostě mi to *pověz*!“ Vyrazila k němu s rukama zaťatýma v pěst.

Mandrake ucouvl a právě v tu chvíli jasnovidecké zrcátko v Kittyiných rukou zapulzovalo a zavrnělo. Miminkovská tvářička se vrátila, zděšená a zadýchaná. Chvilku se nezmohla na slovo, jen strašně sípala a funěla. Kitty lítostivě potřásla hlavou. „Tvůj otrok se vrátil. A je skoro mrtvý vyčerpáním, chudáček.“

Nemluvně si hlasitě odkrklo a pak se velmi slyšitelným šepotem zeptalo: „Co je to za běhnu?“

S okázalou dvorností jí Mandrake vzal zrcátko z rukou. „Prostě nám jen řekni, co jsi viděl.“

„Nebyl to pěknej pohled, šéfiku.“ Nemluvně se začalo rozrušením vrtat prstem v nose. „Domnívám se správně, že tohle bude poslední úkol, co jsi mi kdy dal? Vzhledem ke skutečnosti, že jsi zamčený v cele a obklopený zuřivými démony, kteří se chystají vykonat pomstu, po níž toužili tisíce let? Jen jsem se zeptal.“

Kitty netrpělivě zaskřípala zuby. Mandrake na ni pohlédl. „Co navrhuješ? Pekelné uhlíky?“

„Cokoli.“

Nemluvně úzkostlivě vypísklo a rychle vychrlilo: „Držel jsem se tvých pokynů do písmene; nemáš si na co stěžovat. Tak nejdřív ti velcí duchové. Ach – jsou nesmírně mocní. Roviny se křiví, když jimi procházejí. Je jich sedm. Všichni na sobě mají skutečná lidská těla, která halí jejich pravé podoby. V jejich středu sedí Nouda a vydává příkaz za příkazem. Ostatní se můžou přerazit, aby mu vyhověli. V okolních místnostech leží mrtvoly whitehallských úředníků jako popadané kuželky. Z jednoho předpokoje –“

Mandrake přerušil ten příval slov. „Počkej. Jak se démoni pohybují? Cítí se v hostitelských tělech pohodlně?“

„Většina z nich ne. Hýbají se, jako by měli polámané kosti. Ale přesto zpívají radostí ze svobody. Kdybych se k nim tak mohl připojit,“ dodalo nemluvně toužebně. „Položil bych si tvoje kosti na kovový talíř a použil je jako paličky na bubny. Chceš slyšet ještě něco?“

„Informace. Plané výhrůžky si nech od cesty.“

„Z jednoho předpokoje přichází plynulý proud otrhaných lidí. Ruce mají svázané, ústa ucpaná voskem a plátnem. Velcí duchové je před sebou ženou jako ovce do propasti. Jeden po druhém předstupují před pána Noudu, ústa jsou jim uvolněna a obdrží ultimátum.“

„Ti lidé,“ řekl Mandrake. „Popiš mi je.“

Dítě si odfrklo. „To se lehko řekne… Ty bys snad dokázal rozlišovat mezi jednotlivými členy králičího klanu?“ Zamyslelo se. „Některým chyběla brada, zatímco jíní jich měli hned několik.“

Kitty a Mandrake si vyměnili pohled. „Vláda.“

„Nouda dává každému z nich na vybranou. Pomocí jistého zaklínadla do sebe musejí pojmout ducha. Vedle Noudova křesla stojí džin Faquarl s objemným svazkem v ruce: sděluje jim jména, která mají zavolat. Pokud souhlasí, povolání proběhne okamžitě. Pokud ne, čeká je smrt.“

Mandrake se kousl do rtu. „A jaká je obecná nálada?“

„Zatím každý z politiků svolil k tomu, že se vzdá své mysli. Raději přijmou to nejodpornější pokoření, než by se odhodlali k čestnějšímu odchodu.“

Kitty kopla do zdi. „Nouda neztrácí čas. Začal budovat svou armádu.“

„A zároveň se tak zbaví jediných lidí, kteří jsou schopní se mu postavit,“ doplnil Mandrake. „Šotku, jaká je situace jinde?“

Nemluvně pokrčilo ramínky. „Záleží na úhlu pohledu. Jak se na to dívám já, všechno je na nejlepší cestě. V týhle budově zůstalo naživu jen pár lidí. A ve středu Londýna se shromažďují davy plebejců, osmělených tím, že vláda na demonstrace nezareagovala.

Ve Whitehallu dva pluky vlkodlaků chabě hájí oblast Parlamentu. Několik mágů se zoufale a marně pokouší spojit se svými vůdci.“

„Aha! Pár mágů je pořád v akci!“ Mandrake dychtivě přikývl. „Nižší úředníci do divadla nešli. Možná by nám mohli pomoct… Jaké démony mají k dispozici?“

„Hrstku foliotů, kteří se schovávají za popelnicemi, zatímco plebejci pochodují kolem.“

Mandrake zasténal. „Beznadějné. Šotku, tvoje zprávy nejsou dobré, ale úkol jsi splnil.“ Blahosklonně mávl rukou. „Pokud přežiju, propustím tě.“

„Tak to tady zůstanu po zbytek věčnosti.“ Disk opět zmatněl.

„Pomoci zvenčí se tedy nedočkáme,“ řekl mág pomalu. „Jedinou nadějí je hůl, pokud se k ní dostanu. Jestli ji zprovozním…“

Kitty se dotkla jeho paže. „Povídal jsi mi o Ptolemaiově bráně. Jaká je přesná metoda? Dá se to provést snadno?“

Ucukl a podíval se na ni rozhněvanýma, zmatenýma očima. „*Proč* tě to tak zajímá?“

„Ptolemaios tu bránu použil, aby přešel za džinem – bylo to gesto smíření, dobré vůle. Musíme to udělat, a rychle, jestli si máme opatřit nějakou pomoc.“

„Opatřit nějakou –? Ach bože.“ Mandrake se k ní obrátil, jako by promlouval k opožděnému dítěti. „Kitty, démoni jsou naši *nepřátelé*. Jsou jimi už tisíce let. Jistě, jejich schopnosti jsou užitečné, ale jinak jsou zkažení, prohnaní a ublíží nám, když jim dáme příležitost. Což tenhle večer nade vší pochybnost dokazuje! Jen dostali šanci, už na nás útočí!“

„*Někteří* démoni útočí,“ upřesnila Kitty. „Ale ne všichni. Bartimaeus tu odmítl zůstat.“

„No a? Bartimaeus nic neznamená! Je to jen džin střední úrovně, vyždímaný do sucha, protože jsem ho tu držel příliš dlouho.“

„Ale přesto je nám věrný. Alespoň tedy mně. Možná dokonce i tobě.“

Mág zavrtěl hlavou. „Nesmysl. Jeho věrnost se mění s každým povoláním. Zrovna před několika dny sloužil jinému pánu, nepochybně některému z mých nepřátel. Ale o to nejde. Abychom získali hůl –“

„Povolala jsem ho já.“

„– nejdřív se odsud musím dostat. Musíš odvrátit pozornost – Moment. Cože?“

„Povolala jsem ho já.“

Mandrake se na ni díval nechápavým, skelným pohledem. Trochu zavrávoral. Vydával divné pukavé zvuky, jako ryba na suchu. „Ale… ale ty jsi –“

„Ano,“ houkla Kitty. „Jsem plebejka. Výborný postřeh. Ale to teď už nic neznamená, ne? Podívej se kolem sebe. Všechno se obrací vzhůru nohama: mágové zničili vládu, démoni se ochotně nechávají povolávat svými druhy, plebejci ovládají ulice. Staré jistoty přestávají platit, Mandraku, a jenom ti, kteří se situaci přizpůsobí, přežijí. A já se chystám být mezi nimi. Co ty?“ Kývla ke dveřím. „Každou chvíli se sem vrátí Faquarl a předvede tě před Noudu. Chceš se se mnou mezitím jenom dohadovat? Ano, naučila jsem se něco málo z vašeho umění. Povolala jsem Bartimaea. Chtěla jsem s ním uzavřít dohodu, ale on ji odmítl, protože jsem mu nedokázala důvěřovat. Nemá o nás valné mínění, víš? Jen jediný člověk z jeho minulosti k němu choval absolutní důvěru, a to byl Ptolemaios.“

Mandrake vytřeštil oči. „Cože? Snad ne ten Ptolemaios, který –“

„Ten a žádný jiný. Použil Bránu, udělal to gesto. Proč si myslíš, že Bartimaeus na sebe pořád bere jeho podobu? Ach, tobě to nedošlo? Tolik let výcviku, a nevidíš ani to, co máš přímo před nosem.“ Smutně zavrtěla hlavou. „Když jsem ho povolala,“ pokračovala dál, „Bartimaeus mi řekl, že pro Ptolemaia by udělal cokoli kvůli tomu gestu důvěry. *Naše pouto nemělo hranic.* Tak to řekl. A slyšel jsi, co říkal před chvílí, když odcházel?“

V mágově tváři se vystřídal tucet emocí, a nakonec zůstala prázdná, zahanbená. Mandrake zavrtěl hlavou. „Neslyšel.“

„Říkal, že mezi námi je také pouto, ale má ještě ‚hranice‘. Tak to pověděl Noudovi. A když odcházel, díval se na mě. Copak to nechápeš? Kdybych se mohla vydat za ním…“ Dívala se teď někam za Mandraka a oči jí zářily. „Vím, že součástí zaklínadla je, že musím třikrát zavolat Bartimaeovo jméno, ale jinak nemám tušení, jak to funguje. Dokud mi nepovíš, co stojí v té knize.“ Usmála se na něj.

Mág se pomalu, zhluboka nadechl. Pak otevřel knihu a nalistoval v ní jednu stranu. Chvilku mlčky četl. Když konečně promluvil, jeho hlas zněl hluše. „Ta metoda je naprosto jednoduchá. Mág spočívá v pentagramu – musí sedět nebo ležet, protože jeho tělo se ve chvíli přechodu zhroutí. Nepotřebuje žádné svíčky nebo přesně dané runy; tyto bariéry vlastně musí být omezeny na minimum, aby se usnadnil mágův návrat do těla. Ptolemaios doporučuje symbolicky kruh narušit, aby se proces zrychlil… Také doporučuje držet v ruce něco kovového – například ankh – aby se odvrátily nepříznivé vlivy. Místo kovu ale postačí i některá z běžných bylinek, třeba rozmarýna. Takže mág zavře oči a uzavře svou mysl všem vnějším vlivům. A pak obrátí základní povolávací formuli. Démonovo jméno nahradí svým vlastním pravým jménem a otočí všechny pokyny: ‚odejít' místo ‚přijít' a tak dále. Nakonec je nutné třikrát zavolat jméno ‚přátelského' démona – Ptolemaios mu říká ‚patron'. Pozornost takového démona je nutná, aby se umožnil průnik. Když jde všechno dobře, Brána se otevře a mág jí projde. Ptolemaios neupřesňuje kam." Zvedl hlavu. „Spokojená?"

Kitty si odfrkla. „Líbí se mi, jak automaticky předpokládáš, že dotyčný mág musí být muž."

„Hele, popsal jsem ti tu metodu. Poslouchej, Kitty," – Mandrake si odkašlal – „tvoje iniciativa a statečnost na mě zapůsobila, opravdu, ale tohle je prostě nemožné. Proč si myslíš, že se nikdo nepokusil jít v Ptolemaiových šlépějích? Onen svět je nepřátelské a děsivé místo, říše, kde běžné fyzikální zákony neplatí. Pobyt tam by ti uškodil, mohl by ti přivodit smrt. A Bartimaeus – i kdybys přežila průchod, i kdybys ho našla, i kdyby slíbil, že ti nějakým způsobem pomůže – je pořád jenom džin. Jeho moc je ve srovnání s Noudovou zanedbatelná. Tvoje úmysly jsou vznešené, ale šance na úspěch máš absolutně minimální." Odkašlal si, odvrátil se. „Je mi líto."

„To nevadí." Kitty se zamyslela. „Tvůj plán – ta hůl. Jaké šance na úspěch jsou podle tebe tady?"

„No, řekl bych, že jsou…" Zachytil její pohled, zaváhal. „Absolutně minimální."

Ušklíbla se. „Přesně. A kromě toho se nám nejspíš vůbec nepovede uniknout Noudovi. Ale jestli ano…"

„Oba uděláme, co bude v našich silách.“ V tu chvíli se na ni poprvé usmál. „No, jestli se o to pokusíš, přeju ti štěstí.“

„Vám taky, pane Mandraku.“

V zámku cvakl klíč, zaskřípal kov: někdo odsouval závoru na druhé straně dveří.

„Nemusíš mi tak říkat,“ zamumlal.

„Jmenuješ se tak.“

„Ne. Jmenuju se Nathaniel.“

Dveře se za okamžik rozletěly. Kitty i mág ucouvli. Dovnitř prošla vyrovnaným krokem postava v černém plášti. Žoldák se na ně studeně usmál.

„Jste na řadě,“ oznámil.

Nathaniel

26

První pocit, který se Nathaniela při tom pohledu zmocnil, byla kupodivu úleva. Zabiják je aspoň člověk. Rychle se k němu obrátil. „Jste sám?“

Vousatý muž stál ve dveřích a vyrovnaně si ho měřil bledýma modrýma očima. Neodpověděl. Nathaniel to považoval za souhlas. „Dobře,“ řekl. „Pak máme naději. Musíme zapomenout na naše rozpory a společně uniknout.“

Žoldák pořád nic neříkal. Nathaniel mluvil dál. „Démoni jsou pořád ještě pomalí a neobratní. Podaří se nám vyklouznout ven a zorganizovat obranu. Jsem význačný mág, někde nedaleko leží svázaní další ministři – jestli se nám je podaří osvobodit, budeme se moct vetřelcům postavit. Vaše, chmm, schopnosti budou v nadcházejících bitvách nedocenitelné. Vraždy a další zvěrstva v minulosti se dají nepochybně za takových okolností přehlédnout. Dokonce možná za své služby získáte odměnu. No tak – co vy na to?“

Zabiják se pousmál. Nathaniel se rozzářil. „Pán Nouda,“ pravil žoldák, „na vás čeká. Nebude se mu líbit, když se opozdíme.“ Vstoupil do místnosti, popadl Nathaniela i Kitty za lokty a zamířil s nimi ke dveřím.

„Zbláznil jste se?“ vykřikla Kitty. „Démoni jsou hrozbou pro nás všechny, a vy jim *dobrovolně* sloužíte?“

Žoldák se ve dveřích zarazil. „Dobrovolně ne,“ pronesl svým hlubokým, sametovým hlasem. „Ale musím uvažovat realisticky.

Moc démonů sílí každým okamžikem. Do svítání bude Londýn v plamenech a všichni, kdo se jim postaví, zahynou. *Já* chci přežít.“

Nathaniel se v ocelovém sevření zavrtěl. „Naše postavení není dobré, ale *můžeme* zvítězit. Rozmyslete si to, než bude příliš pozdě!“

Vousatý obličej se k němu naklonil blíž. Zabiják vycenil zuby. „Vy jste neviděli to, co já. Tělo Quentina Makepeace sedí na zlatém trůně, ruce sepjaté na objemném břiše. Jeho tvář se zářivě usmívá. Členové vaší vzácné vlády jsou jeden po druhém přiváděni před něj. Některé nechá projít – odcházejí do pentagramu, aby do sebe přijali démona. Jiní se mu zalíbí. Pokývne jim, aby přišli blíž. Přijdou k jeho trůnu, bezmocní jako králíci; on se předkloní…“ Žoldák hlasitě sklapl čelisti. Kitty i Nathaniel sebou trhli. „Pak si uhladí vestu a zase se s úsměvem posadí. A démoni kolem něj vyjí jako vlci.“

Nathaniel polkl. „To není příjemná představa. Ale i tak, s těmi svými botami byste mohl –“

„Vidím všech sedm rovin,“ řekl zabiják. „Vidím moc v tom sále. Byla by sebevražda pokoušet se jí vzdorovat. Kromě toho, s mocí přichází zisk. Démoni potřebují lidské pomocníky; existuje spousta věcí, které nechápou. Nabídli mi bohatství, pokud jim budu sloužit. To děvče má tu možnost taky. Kdo ví, ze spolupráce s pánem Noudou můžeme mít oba prospěch…“ Natáhl ruku v rukavici a pohladil Kitty po krku. S nadávkou před ním ucukla. V Nathanielovi se vzedmul oslepující hněv, ale potlačil ho.

Žoldák už nic nedodal. Ruce v rukavicích je popadly za límce, pevně, ale bez zbytečného násilí, a muž je vyvedl do chodby. Z dálky k nim doléhal mohutný hlahol a ryk, kakofonie křiku a nářku – blížící se zvuky pandemonia.

Nathaniel byl téměř klidný. Jeho osud vypadal tak černě, že mu strach přišel zbytečný. Došlo na nejhorší, smrt se zdála nevyhnutelná, ale čelil té představě bez úzkosti. Poslední rozhovor s Kitty v něm zažehl oheň – připadalo mu, že v něm spálila všechnu slabost a poraženectví. Hlava se mu pořád točila z informací o Bartimaeově minulosti, ale když se přiblížila krize, Kitty ho inspirovala především vlastním příkladem. Málo záleželo na tom, že upínala své naděje k Ptolemaiově bráně – přeludu, fantazii, pohádce, kterou všichni rozumní mágové dávno zavrhli – fascinoval ho lesk v

jejích očích, když o tom mluvila. Zářily vzrušením, úžasem a vírou – a tyhle pocity Nathaniel už dávno skoro zapomněl. Teď mu je konečně připomněla a on za to byl vděčný. Připadal si očištěný a na to, co mělo přijít, se skoro těšil. Otočil se k ní. Obličej měla bledý, ale odhodlaný. Jenom doufal, že před ní neprojeví slabost.

Cestou těkal pohledem ze strany na stranu – procházeli důvěrně známými chodbami Westminsterského paláce, lemovanými olejomalbami a sádrovými bustami ve výklencích, se stěnami obloženými dřevem a osvětlenými šotčími lampičkami. Minuli schodiště vedoucí do sklepení, v jehož hlubinách se skrývala Gladstoneova hůl. Nathaniel se k němu instinktivně natočil a žoldák sevřel jeho límec pevněji. Zašli za poslední roh.

„Podívejte," zašeptal žoldák. „Ať vás ten pohled připraví o poslední naději."

# # #

V jejich nepřítomnosti démoni nezaháleli. Síň soch, která byla stovku let poklidnou zasedací místností Rady, proměnili její noví vládci k nepoznání. Vřela pohybem, hlukem, zmatkem a chaosem. Chvíli trvalo, než tomu Nathanielovy smysly přivykly.

Kulatý stůl se židlemi byl odsunutý z prostředku místnosti. Teď se opíral o zadní stěnu a na jeho desce se tyčil zlatý trůn. V něm spočíval mocný démon Nouda a jeho poloha naznačovala, že je dočasně nasycen. Jednu nohu měl přehozenou přes opěrku křesla, druhou nataženou před sebe. Makepeaceovu košili si vytáhl z kalhot a volně mu visela přes nadmuté břicho. Oči se skelně leskly a ústa byla nepřirozeně roztažená do unaveného úsměvu někoho, kdo právě spořádal opulentní hostinu. Na stole kolem něj se povalovalo pár podivných cárů a kusů oblečení.

Pod stolem stál na židli z červeného dřeva démon Faquarl v těle pana Hopkinse. Všechno řídil: držel v rukou otevřenou knihu a spolku pod sebou udílel rozkaz za rozkazem.

Těla pěti původních spiklenců – Nathaniel rozeznal Limea, Jenkinse a vyzáblého Witherse – už jejich démoni ovládali docela dobře. Pravda, pořád často klopýtali a zakopávali, ale už nepadali ani nevráželi do zdí. Umožnilo jim to pustit se z místnosti ven a – jak

nahlásil šotek z jasnovideckého zrcátka – vyvést z cel vybrané členy vlády. Skupinka za skupinkou, mocní i bezvýznamní, byli mágové jeden po druhém proměňováni.

Na levé straně Lime s Withersem pečlivě hlídali chumel čekajících zajatců. Bylo jich zhruba dvacet a pořád měli svázané ruce. Nedaleko od nich, v pentagramu poblíž Noudova trůnu, už jednu ze zajatých čarodějek rozvázali; stála tam teď volně a roztřeseným hlasem pronášela osudovou povolávací formuli. Nathaniel ji neznal, nejspíš byla z jiného ministerstva. Sledoval, jak dokončila zaříkávání, ztuhla a zachvěla se. Vzduch kolem ní se rozvlnil, když do ní povolaný démon pronikl. Faquarl mávl rukou a démonka Naeryan v Jenkinsově těle ženu něžně odvedla do nejzazšího kouta síně, kde už byli –

Nathanielovi se zježily vlasy. Bylo tam už skoro třicet mágů ze všech úrovní vládního aparátu: váleli se po zemi, škubali sebou, smáli se a padali, jak jejich noví pánové zkoumali možnosti fyzických těl. Občas do zdi narazil výbuch magické energie. Vzduchem se neslo mumlání v cizích jazycích, podivné výkřiky radosti a bolesti. A mezi nimi škubal hlavou a zvedal a opět spouštěl ruce jako loutka, zarudlý obličej celý lesklý a naprosto prázdný… Nathaniel sebou trhl znechucením.

Rupert Devereaux, předseda vlády…

Navzdory všemu, co se stalo, navzdory tomu, že se začal děsit všeho, čím ten muž byl a co představoval, Nathaniel ucítil v očích slzy. Na okamžik mu bylo zase dvanáct let, stál v přecpaném Westminsterském sále a poprvé zahlédl Devereauxe – oslnivého, okouzlujícího, představujícího všechno, čím se on sám toužil stát…

Devereauxovo tělo zadupalo, vrazilo do jiného těla a obě se skulila na jednu hromadu. Nathanielovi se zděšením zvedl žaludek. Kolena se mu podlomila. „Hni sebou!“ Žoldák ho lhostejně postrčil. „Postav se do řady.“

„Počkat!“ Nathaniel se pootočil. „Kitty –“

„Tu čeká jiný osud než tebe, tak jí to přej.“

Nathaniel se zahleděl na Kitty a ta mu pohled na okamžik oplatila, než ho zabiják prudce postrčil k hloučku vězňů. Limeovo tělo se otočilo, zahlédlo ho; za očima spatřil žhnout zelená světla. Z

ochablých úst se ozval skřehotavý hlas, jako když praskají větve: „Faquarle! Je tady ten Bartimaeův kamarád! Chceš ho jako dalšího?“

„Samozřejmě, Gaspare. Má nárok na přednostní zacházení. Pošli ho *po téhle* zakyslé postavě. Pane Noudo, předpokládám správně, že tu ochutnat nechcete?“

Z výšky zahřměl dunivý hlas. „Lepší maso jsem viděl i na faraonově mumii. Když se obrátí bokem, prakticky zmizí. Zpracujte ji a pryč s ní.“

Nathaniel upíral pohled na postavu v pentagramu. K trůnu vzhlížela, hubená jako tyčka, bílé vlasy rozcuchané, jeho bývalá učitelka Jessica Whitwellová. Démon ve Withersově těle jí právě sundal pouta; ruce měla zaťaté v pěst.

„Tak dobrá.“ Faquarl zamžoural do knihy. „Číslo dvacet osm. Podíváme se na to. Vybral jsem pro tebe ifríta Mormela. Měla bys být poctěna. Je to vznešený duch.“

Paní Whitwellová se podívala na postavu na trůně. „Co s námi zamýšlíte?“

„Neopovažuj se oslovovat vznešeného Noudu!“ houkl na ni Faquarl. „Ty a tobě podobní jste nás zotročovali po staletí, nelítostně a bezohledně. Co si myslíš, že s vámi uděláme? Pomstu plánujeme už pět tisíc let! Žádný kousek tohoto světa před námi nezůstane v bezpečí.“

Paní Whitwellová se pohrdavě zasmála. „Myslím, že si děláš příliš velké naděje. Jen se na sebe podívejte, jste uvěznění v nepohodlných tělech a ani nedokážete chodit rovně.“

„Naše potíže jsou jen dočasné,“ odsekl Faquarl. „Tvoje budou trvalé. Začni s povoláváním.“

Jessica Whitwellová tiše namítla: „Všem ostatním jsi dal na vybranou. Mě ses na rozhodnutí nezeptal.“

Faquarl sklopil knihu, oči přimhouřené. „Předpokládal jsem, že stejně jako ti ostatní ubožáci dáš přednost životu před smrtí, i když to bude život prostřednictvím někoho jiného.“

„Předpokládal jsi špatně.“

Paní Whitwellová zvedla ruce a provedla složité gesto; vykřikla dvě slova. Zášleh žlutého světla, závan síry – nad hlavou se jí zjevil její ifrít v podobě grizzlyho, který vypadal, že se necítí moc dobře.

Whitwellová zaječela povel; kolem jejího těla se zvedl mihotavý modrý Štít. Ifrít poslal na zaskočeného Faquarla detonaci. Zasáhla ho čelně, smetla ho ze židle a napůl ho zarazila do zdi.

Démoni v tělech spiklenců zahájili protiútok. Naeryan zvedla prst: z Jenkinsovy ruky vyletělo proti Whitwellové kopí smaragdového světla. Štít ho vstřebal. Whitwellová se už obracela a rozběhla se k východu. Démon Gaspar v Limeově těle se vymrštil, aby ji zadržel. Nathaniel mu nastavil nohu; démon zakopl, nepodařilo se mu získat zpět rovnováhu a zřítil se na zem.

Nathaniel se také rozběhl; nad jeho hlavou medvědí ifrít vysílal směrem ke zlatému trůnu jednu Detonaci za druhou.

Kde je Kitty? Tamhle! Ale zabiják ji pevně držel. Vzpírala se mu, kopala, ale nedokázala se mu vytrhnout.

Nathaniel k ní vyrazil –

Podlaha se zachvěla; klopýtl, upadl – a na okamžik se ohlédl.

Tělo na zlatém trůně se pohnulo. Obklopila ho svatozář bledého ohně. Z prstů mu zapraskala energie, oči vypadaly v potemnělém obličeji jako stříbrné štěrbiny. Jednu ruku měl nataženou. Moc, která z ní sálala – vyšlehla v pěti obloucích, jeden z každého prstu – působila, že pukaly pokácené sochy a ze stropu padala omítka. Ohnivé šípy se náhodně rozletěly do všech stran: dva se neškodně zabořily do podlahy; jeden se prohnal hloučkem čerstvě povolaných démonů a zničil pár lidských těl. Čtvrtý zasáhl Štít Whitwellové, rozbil ho na kusy, zabodl se jí doprostřed zad a na místě ji zabil. Medvědí ifrít zmizel. Žena se uprostřed kroku zhroutila obličejem na dlaždice.

Pátý šíp proťal podlahu u žoldákových nohou: jeho to srazilo na jednu stranu, Kitty Jonesovou na druhou. Nathaniel vyskočil. „Kitty!“

Jeho hlas přehlušilo vytí, řev, mečení a houkání démonů v síni. Zmatení a zpanikaření posouvali svá nová lidská těla všemi směry, divně škubali nohama, kolena zvedali příliš vysoko a lokty jim trčely do stran. Sráželi se jeden s druhým a vystřelovali nazdařbůh Detonace a Inferna. Mezi nimi se potácelo pár mágů, kteří ještě nebyli zpracováni, s rukama svázanýma, ústy ucpanými a

vytřeštěnýma očima. Místnost se plnila kouřem, záblesky světla a pohyblivými stíny.

Ve všem tom zmatku Nathaniel dorazil na místo, kam dopadla Kitty Jonesová. Nikde ji neviděl. Cukl sebou, když mu nad hlavou přeletěl magický výboj, a naposledy se rozhlédl kolem. Ne, byla pryč.

Bez dalšího otálení proběhl mezi dvěma popletenými démony a hnal se k dvoukřídlým dveřím. Když vybíhal ze Síně soch, slyšel, jak se nad vřavou rozléhá Faquarlův hlas. „Přátelé, uklidněte se! Uklidněte se! Krize je zažehnána. Musíme se vrátit k povolávání. Uklidněte se…“

# # #

Nathanielovi trvalo necelou minutu, než se propletl bludištěm chodeb ke schodišti do whitehallských sklepení. Zapomněl na opatrnost, přeskočil zábradlí, a když se řítil dolů, bral schody po dvou. Níž, níž… vzduch se ochladil, všechny zvuky shora dozněly. Nathaniel neslyšel nic kromě vlastního sípavého dechu.

Na konci třetího ramene schodiště ústilo do předsíně sklepení. Přede dvěma dny – nebo to už byly tři? – sem přišel jako ministr informací a nechal si od nadutého hlídače ukázat komoru s poklady. Připadalo mu to jako v jiném životě. Nyní u hlídačova stolu nikdo neseděl. Zdálo se, že místo bylo opuštěno ve spěchu – na stolní desce se válely rozházené papíry, na podlaze ležela propiska.

Z první síně vedla jedna chodba níž, hlouběji do země. Pruh červených dlaždic označoval začátek bezpečnostní zóny. Nathaniel k nim popošel. Když zvedl nohu, aby linii překročil, zaklel, na místě se zarazil a hmátl do kapsy. Pozor! Málem spustil past. Za tuhle čáru nesmí nic magického! Odložil jasnovidecké zrcátko na stůl, přihladil si vlasy a překročil červený pruh.

Kdyby se jen dala tak snadno obejít Morová rána, která střeží hůl. Neměl tušení, jak to –

Za sebou zaslechl tiché cinknutí kovu.

Nathaniel se zastavil, ohlédl se… Na druhé straně rozlehlé předsíně, na úpatí schodiště, stál zabiják. V ruce se mu leskla zakřivená šavle.

Kitty

27

Kitty zavřela dveře.

Halas ze Síně soch jí ozvěnou zvučel v uších. Slyšela ho přes tlustou dřevěnou výplň až na druhý konec chodby. Chvilku nehybně stála, ucho tiskla ke dveřím. Víc než čehokoli jiného se bála, že ji bude pronásledovat ten hrozný vousatý člověk. Něco na něm jí nahánělo větší hrůzu než hordy démonů.

Naslouchala… Pokud mohla soudit, venku na chodbě se nic nehýbalo.

Vedle své ruky uviděla ze zámku trčet velký tepaný klíč. S jistou námahou a s plným vědomím toho, jak chabou ochranu jí to skýtá, za sebou zamkla. Pak se otočila do místnosti.

Vypadala přesně tak, jak si ji pamatovala ze svého neúspěšného pokusu o útěk: spoře zařízená kancelář. U jedné stěny stála knihovna. Naproti psací stůl, na němž se vršily papíry. A co bylo nejdůležitější, v nejbližším rohu, odřené a opálené mnoha lety byrokratického používání, se nacházely dva povolávací kruhy, dva pentagramy.

Kitty potřebovala jen jeden.

Šlo o pentagram jednoduchého typu, jaký často kreslila s panem Buttonem: základní hvězda, zdvojený kruh, běžné latinské pojistky. Namalovaný byl na zvýšeném pódiu a vzhledem k rozměrům místnosti nebyl moc velký. Rychle se po kanceláři rozhlédla a za chvilku objevila běžné magické pomůcky, naházené v zásuvkách stolu. Křídy, pera, papíry, oharky svíček, zapalovače, nádobky s nejrůznějšími bylinkami. Právě to poslední hledala. S klidem a jistotou je vytáhla a rozestavěla kolem vnějšího kruhu.

Někde docela blízko se ozval hlasitý výbuch. Kitty sebou polekaně trhla, srdce se jí v hrudi rozbušilo. Zadívala se ke dveřím…

Soustřeď se. Co se musí udělat?

Mandrakovo – ne, *Nathanielovo* shrnutí pokynů v *Apokryfech* bylo sice stručné a hodně hutné, ale za léta strávená s panem Buttonem si už na takové věci zvykla. Paměť měla vycvičenou dostatečně.

Tak… běžný pentagram. Žádné svíčky nejsou třeba. Jo, tohle bude stačit.

Ale její tělo by mělo být chráněno – a to znamenalo byliny a železo. Vysypala rozmarýnu, třezalku a větvičky jeřabiny, smíchala je a výsledek rozdělila na několik hromádek, které rozmístila v pravidelných rozestupech uvnitř pentagramu. Pokud jde o železo, *to* už bylo horší. Chvíli se bezradně rozhlížela po místnosti. Možná se bude muset obejít bez něj…

Ten klíč. Je ze železa? Kitty si nebyla jistá. Pokud ano, mohl by ji ochránit. Pokud ne, rozhodně jí neuškodí. Vytáhla ho ze dveří.

Co ještě? Ano… Nathaniel říkal něco o tom, že kruh musí porušit, že je to symbolické gesto, které mágovi umožní vrátit se zpět do těla. Tak fajn, to se dá zařídit. Sehnula se a hrotem klíče udělala do nakresleného pentagramu rýhu. Teď byl pro běžné povolávání nepoužitelný. Ale to Kitty stejně neplánovala.

Zase se narovnala. Hotovo. Žádné další fyzické přípravy nejsou nutné.

Až na… drobnou otázku jejího pohodlí. Na židli za stolem objevila špinavý starý podsedák, odřený a rozdrbaný užíváním, a položila si ho do pentagramu jako polštář.

Na stěně za stolem viselo zrcadlo; když se vracela ode dveří, nakrátko v něm zahlédla svůj odraz. Teprve v tu chvíli se Kitty zarazila.

Už dávno svou tvář neviděla; ani si nevzpomínala, kdy se naposledy podívala do zrcadla. A teď měla svůj odraz před sebou: husté tmavé vlasy, tmavé oči (doplněné nápadnými tmavými kruhy), živé rty, slušivá fialová modřina nad jedním okem. Nebylo pochyb, vypadala trochu uštvaně. Ale pořád byla mladá, pořád zdravá.

A jestli se jí podaří to, co plánuje? Mágům, kteří se pokusili jít v Ptolemaiových stopách, se staly hrozné věci. Pan Button neuváděl konkrétní podrobnosti, ale pronášel temné narážky na šílenství a znetvoření. Pokud jde o Ptolemaia samotného, věděla, že potom, co navrhl svou Bránu, už žil jen krátce. A Bartimaeus říkal, že se změnil –

Kitty vztekle zaklela a odstoupila od zrcadla. Po pravdě řečeno, ať už měla podstoupit jakékoli riziko, ve srovnání s tím, co se dělo v okolí, se nezdálo tak hrozné. Rozhodla se to zkusit, tak konec váhání. Nic víc udělat nemohla. Začít nad sebou fňukat ničemu neprospěje.

Zbývalo jenom si lehnout do pentagramu.

# # #

Podlaha byla sice tvrdá, ale polštář ji pod hlavou příjemně hřál. Do nosu jí stoupala vůně bylinek. Sáhla po klíči a sevřela ho v dlani. Hluboký nádech –

Náhle ji ještě něco napadlo. Zvedla hlavu, podívala se na své tělo a ke svému podráždění si uvědomila jistou nepříjemnou skutečnost. Byla na pentagram moc dlouhá – nohy jí čouhaly z vnitřního kruhu ven. Možná na tom nezáleželo, ale možná ano. Kitty se překulila na bok, přitáhla si kolena k hrudníku a stočila se do klubíčka, jako by ležela v posteli. Rychle omrkla situaci – fajn, teď to vypadalo dobře. Byla připravená.

Ale připravená na co? Najednou ji zachvátila hluboká skepse. Je to jen další z jejích snů, jedna z těch bláhových představ, kterým se Bartimaeus tak posmíval. Bylo vrcholem arogance domnívat se, že může uspět tam, kde se to za poslední dva tisíce nebo ještě víc let nikomu nepodařilo. Co si vůbec myslí? Není žádný mág.

Ale to je možná výhoda. Bartimaeus ji pobízel, aby to zkusila. *Věděla*, že ji k tomu vyzýval. Jeho poslední slova, když od nich odcházel, byla ozvěnou jeho popisu Ptolemaia: „Je mezi námi pouto…, ale dosud má své hranice.“ *Dosud…* Co to bylo jiného, než tajná pozvánka pro ni a jenom pro ni? Ptolemaios neznal hranice: pronikl na Onen svět tím, že odmítl všechna zavedená pravidla magie – postavil je na hlavu. A nepotřebovali jste víc než základní povědomost o povolávacím procesu, abyste dokázali to, co udělal on

– instrukce v *Apokryfech* byly celkem jednoznačné. Hlavně jste museli na konci zavolat démona. Tohle všechno Kitty zvládne. Otázkou zůstávalo: bude to fungovat?

Existoval jen jeden způsob, jak to zjistit.

Zavřela oči a pokusila se uvolnit svaly. V místnosti vládlo ticho – dveřmi dovnitř nedoléhal žádný zvuk. Má začít s povoláváním? Ne, něco pořád nebylo správně… Ale co? Po chvilce si uvědomila, že klíč tiskne v pěsti tak pevně, že se jí zarývá do kůže. Byl symbolem jejího strachu. Chvilku se soustředila, povolila prsty… Teď svírala kov jen zlehka. Tak je to lepší…

Do hlavy jí pronikly zapamatované útržky, slova, která si staří mágové zapsali o Onom světě: *říše chaosu, vír nekonečných odporností, žumpa šílenství…* Nic z toho neznělo dvakrát povzbudivě. A pak tu byl skličující soud pana Buttona: *vydat se tam znamená riskovat tělo i duši.* Dobrý Bože, co se jí stane? Rozteče se, nebo ji to spálí na uhel? Uvidí nějaké –? Ano, ale ať už uvidí cokoli, stěží by to mohlo být horší nebo odpornější než Nouda a jeho zmrzačení křiženci – démoni odění lidským masem. A nikdo z autorů, z nichž pan Button čerpal informace, Onen svět nikdy nenavštívil! Všechno to jsou pouhé spekulace. Navíc, Ptolemaios se vrátil živý.

V duchu si zopakovala slova obráceného povolávání a pak – protože otálením by jenom posilovala své obavy – je pronesla nahlas. Pokud mohla soudit, zatím dělala všechno správně místo démonova jména použila své vlastní a změnila běžně užívaná slovesa v opak. Nakonec třikrát zavolala Bartimaeovo jméno. Hotovo.

Ležela v tiché místnosti.

Vteřiny plynuly. Kitty potlačovala sílící rozčarování. Nemá smysl podlehnout netrpělivosti. Při běžném povolávání taky chvíli trvá, než slova dolehnou na Onen svět. Kitty natahovala uši, ačkoli netušila, co chce vlastně slyšet. Oči nechala zavřené. Pod víčky neměla nic než tmu a mihotavé vzpomínky mozku na světlo.

Pořád nic. Očividně to nebude fungovat. Kittyina naděje odumřela. Připadala si prázdná a trochu smutná. Napadlo ji, že by mohla vstát, ale v místnosti bylo teplo, na polštáři se jí leželo pohodlně a po vší námaze, kterou měla za sebou, si ráda trochu

odpočinula. Myšlenky se jí o své vůli honily všemi směry: napadlo ji, co asi dělají rodiče a jak se jich dotknou tyto události; jak na to bude reagovat Jakub daleko v Evropě; jestli Nathaniel přežil tu šarvátku v síni. Uvědomila si, že v to opravdu doufá.

Dolehl k ní vzdálený zvuk, pronikavé vyzvánění zvonu. Asi démoni, nebo možná přeživší mágové, kteří se pokoušejí zburcovat město…

Nathaniel ji zachránil před zabijákovou šavlí. Líbilo se jí dohadovat se s ním, a cítila, že ho přiměla čelit pravdě o mnoha věcech, hlavně o Bartimaeovi. Přijal to překvapivě dobře. Pokud jde o Bartimaea… vzpomínala si, jak ho viděla naposledy, jako ubohou beztvarou hromádku slizu, unavenou a vyčerpanou světem. Udělala chybu, že se za ním vydala? Jako všichni ostatní, i džin si potřebuje odpočinout.

Zvonek vytrvale cinkal dál. Když se teď nad tím zamyslela, byl to zvláštní tón – vysoký a čistý, jako by ho někdo vyťukával na křišťál, ne hluboký a dunivý jako většina zvonů ve městě. A také to neznělo jako opakované cinkání, ale spíš jako jediná neustávající vibrace, která stále zůstávala nepatrně mimo doslech, na hranici jejího vnímání. Napínala uši, aby to slyšela…

Nejdřív se zvuk vytratil, pak zazněl hlasitěji – ale přestože byl okouzlující, nedalo se poznat, co ho vydává. Ztrácel se někde v šumu její krve, v jejím klidném dechu, v tichém šustění látky, když se jí zvedala a klesala hruď. Znovu napjala sluch, náhle zaujatá. Zdálo se jí, že zvonění se line odněkud shora, z velké dálky. Soustředěně poslouchala a zatoužila dostat se ke zdroji toho tónu blíž. Pokusila se všechny ostatní zvuky vytěsnit. Její úsilí se vyplatilo – pomalu, postupně a potom náhle a rychle se zvonění vyjasnilo, přestalo znít zdušeně. Zůstala s ním sama. Pokračovalo pořád dál a znělo jako něco vzácného, co se může každou chvíli rozbít. Připadalo jí, že se ozývá velmi blízko.

Mohla by ho i vidět? Kitty otevřela oči.

A spatřila mnoho věcí naráz. Všude kolem se táhl složitý labyrint zdiva. Stěny a podlahy se rozbíhaly do tří rozměrů, dělily se, spojovaly, klenuly se a končily. Mezi nimi se táhla schodiště, okna a otevřené dveře; Kitty jimi procházela velmi rychle a připadalo jí, že

jsou zároveň blízko a nesmírně daleko. Když sklopila pohled, v dálce spatřila schoulené dívčí tělo – připomínalo jí spící kočku. V těch kamenných mřížkách se nacházely další postavy, znehybnělé jako panenky – skupinky mužů a žen, z nichž mnozí leželi bez hnutí, jako by spali nebo byli mrtví. Kolem nich stály podivné rozmazané věci s nejasnými obrysy – nebyly úplně lidské ani úplně cizí. Nedokázala určit jejich podstatu – vypadaly, skoro jako by popíraly samy sebe. Pod tím vším, v nějaké odlehlé chodbě dole, spatřila mladíka strnulého v běhu, který se ohlížel přes rameno. Postavička za ním se kupodivu *hýbala* – byl to muž se zakřivenou šavlí, jehož nohy se pomalu pohybovaly, překonávaly vzdálenost. A kolem nich obou různé stíny, vzdálené a neurčité…

Kitty to všechno pozorovala s jistou odtažitou zvědavostí, ale její skutečný zájem ležel jinde. Zvonění zesílilo a teď se ozývalo kdesi velice blízko. Soustředila se ještě víc a k jejímu překvapení se hezké krajkoví zdí a postaviček pokřivilo a zmizelo jí z dohledu, jako by je něco odtahovalo do čtyř směrů najednou. Nejdřív viděla to bludiště naprosto zřetelně, pak se slilo v jedinou šmouhu, a nakonec i ta zmizela.

Kitty cítila, jak všude kolem ní něco vysokou rychlostí ubíhá. Nebyl to fyzický vjem, protože jí nepřipadalo, že by měla tělo, ale něco, co cítila v mysli. Matně kolem sebe zahlédla čtyři bariéry: tyčily se nahoru, propadaly se dolů, po obou stranách se táhly donekonečna. Jedna byla tmavá a hmotná a hrozila, že ji rozdrtí nelítostnou vahou; další tvořila rozvířená tekutina, která bouřila a vzdouvala se, aby ji odnesla; třetí na ni útočila neviděným vírem hurikánu; čtvrtá byla neproniknutelná stěna neuhasitelného ohně. Všechny čtyři do ní bušily jen okamžik a poté ustoupily. Neochotně ji propustily a Kitty prošla Branou na druhou stranu.

28

Pro Kitty bylo jedině dobře, že to, co následovalo, prožívala s odstupem nezúčastněného pozorovatele, protože jinak by okamžitě zešílela. Ale takto nedostatek tělesných vjemů propůjčoval všemu, co viděla, jistou snovou kvalitu. Mezi jejími pocity převládala zvědavost.

Zjistila, že se nachází v… Totiž, že se tam *nachází*, nebylo přesné: připadala si jako *součást* nekonečného víření, které nekončilo ani nezačínalo a nic v něm nebylo pevné či nehybné. Byl to nekonečný oceán světel, barev a struktur, které se neustále utvářely, prohánělY se kolem a opět se rozpouštěly, ačkoli výsledek nebyl ani tak hustý a hmatatelný jako tekutina, ani tak nehmotný jako plyn. Pokud se to vůbec dalo srovnat, šlo o kombinaci obou a prchavé útržky toho proudu se donekonečna štěpily a slévaly.

Nešlo určit ani měřítko, ani směr, ani plynutí času – protože nic nezůstávalo nehybné a žádné vzorce se neopakovaly, sám pojem času se zdál prázdný a bezvýznamný. Na tom však Kitty moc nezáleželo, a teprve když se pokusila zjistit, kde se vyskytuje *ona sama*, a určit svou pozici vzhledem k prostředí, trochu zneklidněla. Neměla žádný pevný bod, žádnou individualitu. Vlastně se jí zdálo, že se chvílemi ocitá na několika místech zároveň a sleduje víry kolem sebe z mnoha různých úhlů. Působilo to dost znepokojivým dojmem.

Pokusila se zaměřit na jednu určitou barevnou skvrnu a sledovat ji, ale nepřipadalo jí to o nic snazší než pozorovat pohyb jediného listu na dalekém stromě zmítaném větrem. Každá skvrna, jakmile se utvořila, se okamžitě rozdělila, rozpustila a slila s ostatními; setřásla nutnost být sebou samou. Kitty se z toho pohledu točila hlava.

A co hůř, všimla si také něčeho jiného, co mihotalo sem a tam, objevovalo se to a zase mizelo ve všem tom víření náhodných obrazů, tak prchavých, že je nedokázala vnímat, jako fotografie přerušovaně osvětlované blikajícím elektrickým světlem. Pokusila se je rozluštit, ale hýbaly se příliš rychle. Rozčilovalo ji to. Cítila, že by jí mohly něco sdělit.

Po nějaké době, jejíž trvání nedokázala odhadnout, si Kitty připomněla, že sem přišla za jistým účelem, ačkoli se nedokázala rozpomenout za jakým. Nijak zvlášť se jí nechtělo něco *dělat*; její hlavní touhou bylo zůstat přesně tak, jak byla, tiše plout mezi poblikávajícími světélky… Přesto ji však ty věčné změny dráždily a zůstávala od hlavního proudu oddělená. Přála si vnutit mu nějaký řád, dodat svému okolí trochu pevnosti. Ale jak toho dosáhnout, když sama nemá žádnou podstatu?

Váhavě se odhodlala vyplout k jednomu oranžovohnědému pruhu, který se prohánět kousek od ní. K vlastnímu překvapení se skutečně pohnula, ale několika různými směry zároveň. Když se jí vyjasnil zrak, barevná šmouha nebyla o nic blíž než předtím. Zkusila to několikrát, stále s tímtéž výsledkem: pohybovala se zmateně a trhaně, nedokázala odhadnout, kam se posune.

Poprvé pocítila mírnou úzkost. Povšimla si několika útržků bublající temnoty, které se svíjely a rozvíjely mezi světly. Probouzely v ní ozvěnu starých, pozemských obav – z nicoty a samoty, z toho, že zůstane sama v nekonečnu.

Tohle nepůjde, pomyslela si Kitty. *Potřebuju tělo.*

Se sílícím neklidem zkoumala neúprosný pohyb a plynutí všude kolem, obrazy, které se míhaly hned tuhle, hned tamhle, prskání světla a nesmyslné shluky barev. Její pozornost upoutala jedna vesele roztančená modrozelená spirála.

Stůj KLIDNĚ! pomyslela si zuřivě.

Byla to jen její představa, nebo se nepatrný kousek té vířící spirály odpoutal od původního směru a na okamžik zpomalil? Proběhlo to tak rychle, že si nemohla být jistá.

Kitty zahlédla další kmitající útržek a pokusila se ho přimět, aby zůstal stát a podřídil se jí. Výsledek byl okamžitý a uspokojivý: rozměrný kus hmoty ztuhl v něco, co připomínalo svinutou špičku

kapradiny, bezbarvou, jako ze skla. Když se na něj přestala soustředit, stočená hmota se opět rozvinula a přidala se k všeobecnému víření.

Kitty se pokusila znovu a tentokrát se snažila vytvořit silnější, pevnější objekt. Opět se jí to podařilo, a když se soustředila ještě víc, zhotovila z té sklu podobné hmoty hrbolatou kostku. Jakmile přestala dávat pozor, kostka se opět rozplynula.

Tvárnost okolní substance Kitty připomínala něco, co už viděla. Co to jen bylo? S námahou odněkud vydolovala vzpomínku – na to, jak džin Bartimaeus měnil podobu. Když byl na Zemi, potřeboval na sebe vzít nějaký tvar, ale mohl si ho po libosti upravovat. Možná že teď, když se situace obrátila, by se mohla pokusit o totéž.

Mohla by si vytvořit tvar… A tohle jí konečně připomnělo důvod její návštěvy. Ano, přišla sem vyhledat Bartimaea.

Úzkost opadla a zaplavilo ji nadšení. Okamžitě se pustila do práce a snažila se zhotovit si tělo.

To se bohužel snáz vymyslelo, než udělalo. Když se znovu soustředila, nedělalo jí potíže vytvarovat kus těch plynoucích energií do něčeho, co se blížilo lidské postavě. Mělo to jakous takous baňatou hlavu, špalkovité tělo a čtyři nestejně dlouhé údy, všechno samozřejmě průhledné, takže se mihotavé barvy a světla za ním zdály pokřivené. Ale když se Kitty pokusila přetvořit hrubě uplácanou loutku v něco elegantnějšího a přesnějšího, zjistila, že nedokáže udržet pod kontrolou celou postavu najednou. Zatímco stavěla a vyrovnávala nohy, hlava se hroutila jako roztékající se hromádka másla. Když se to snažila napravit a přidala alespoň nějakou tvář, rozpouštěla se jí spodní část těla. A tak to šlo dál, dokud řadou uspěchaných úprav svoji figurínu úplně nezničila a neproměnila ji v postavu se špendlíkovou hlavičkou a obrovským zadkem. Nespokojeně si ji prohlížela.

Figurína se také dost špatně ovládala. Ačkoli Kitty byla schopná posouvat ji dopředu a dozadu – škubala sebou mezi vířícími energiemi jako pták v bouři –, zjistila, že nedokáže pohybovat jednotlivými údy. Když to zkusila, hmota, z níž bylo tělo utvořeno, odtékala z končetin jako vlákno odmotávané z vřetene. Po chvíli to znechuceně vzdala a nechala postavu, aby se rozpustila úplně.

Navzdory tomuto neúspěchu to v zásadě považovala za dobrý nápad a okamžitě se nanovo vrhla do práce. V rychlém sledu zhotovila řadu dalších náhradních těl a každé vyzkoušela z hlediska ovládání. To první byl tyčkovitý panák – takový, jaké kreslí malé děti –, který obsahoval méně hmoty než jeho předchůdce. Kitty dokázala zajistit, aby se nerozpadal, ale ukázalo se, že pod útokem nespoutaných okolních energií se hroutí a mačká jako tiplice. Druhá figura, která ze všeho nejvíc připomínala hadovitý párek s tenkým tykadlem vpředu, byla sice stabilnější, ale esteticky nepřijatelná. Třetí, obyčejná koule svíjející se hmoty, působila daleko bytelněji a snáze se udržovala. S tou Kitty pomalu proplouvala chaosem a urazila docela slušnou vzdálenost.

Klíčem je zapomenout na končetiny, pomyslela si Kitty. *Koule je dobrý tvar. Vnucuje chaosu řád.*

Každopádně to mělo jistý účinek na její okolí, protože Kitty zanedlouho postřehla změnu v hmotě, kterou její koule pronikala. Až do té chvíle byly ty barevné víry, mihotavá světla a těkavé obrazy zcela neutrální a lhostejné, líně si pluly, kam se jim zamanulo. Avšak nyní – možná kvůli té nové rozhodnosti, s níž kouli ovládala –, jako by si uvědomily její přítomnost. Vycítila to z pohybu vírků, které náhle začaly být důraznější, záměrné. Nepatrně změnily směr – blížily se ke kouli a pak se opět, jakoby nevěřícně, vzdalovaly. Opakovalo se to pořád dokola a spirály a záblesky sílily a jejich počet rostl. Zdálo se, že výhonky hmoty jsou jen zvědavé, ale byla to hrozivá pozornost, jako když se žraloci stahují kolem plavce, a Kitty se to nelíbilo. Zpomalila pohyby koule a opatrně – teď už v tom získávala jistotu – vnutila vířící hmotě svou vůli. Nehybnou kouli použila jako pevný bod, vyslala svou mysl ven a opřela se do nejbližších nebojácných spirál, které se vzápětí rozpustily a rozprchly.

Nevydrželo to však moc dlouho. Právě když si Kitty gratulovala k síle své vůle, z hlavní masy se náhle vymrštila jedna lesklá spirála jako panožka měňavky, zakousla se do Kittyiny koule a kus z ní vyrvala. Když se Kitty snažila škodu napravit, z druhé strany se rozvinulo jiné chapadlo a uškublo si další kus. Dívka spirály ze všech sil zaháněla. Hmota kolem ní pulzovala a chvěla se. Pronikavá světla

blikala v náhodných intervalech. Kitty poprvé dostala opravdu strach.

Bartimae, pomyslela si. *Kde jsi?*

To slovo zjevně vyvolalo u hmoty reakci. Náhle se v ní rozblikala série strnulých obrazů, zřetelnějších a trvalejších než předtím, a opět vybledla. Pár jich však zůstalo tak dlouho, aby Kitty stihla zaznamenat podrobnosti: postavy, tváře, náhodné pohledy na oblohu, jednou zcela určitě budova – střecha se sloupy. Postavy byly lidské, ale v nepovědomém oblečení. Prchavé obrázky připomněly Kitty situace, kdy se jí do hlavy bezděčně draly dlouho zapomenuté vzpomínky. Jenomže tohle nebyly *její* vzpomínky.

Jako v odpověď na tuto myšlenku vířící chaos znenadání vybuchl v záchvatu činorodosti zakončeném obrazem, který zůstal. Byl roztříštěný, jako by se na něj dívala objektivem rozbitého fotoaparátu, ale to, co ukazoval, bylo zcela jasné: její rodiče, stojící ruku v ruce vedle sebe. Kittyina matka po chvilce zvedla ruku a zamávala.

Kitty! Vrať se k nám.

Běžte pryč… Kitty reagovala nechápavým zmatkem. Byl to trik, nepochybně to byl trik, ale stejně to bolelo. Přestala se soustředit. Její vláda nad koulí a tím malým útočištěm řádu a rozumu, které si zbudovala, se otřásla. Koule se smrskla a propadla, ze všech stran se z ní začaly řinout provazce hmoty.

Kitty, máme tě rádi.

Ztraťte se! Přitáhla hmotu zpátky. Obraz rodičů zablikal a zmizel. Zachmuřeně, ale odhodlaně Kitty vrátila kouli do původního stavu. Byla na ní stále závislejší. Potřebovala ji, aby si udržela iluzi kontroly, aby pořád věděla, že je sama sebou. Nejvíc ze všeho ji děsilo, že by tu měla plynout bez ní.

Kolem se rozblikaly další obrazy, každý jiný, většina příliš rychlá a rozmazaná. Některé, i když je stěží rozeznávala, jí musely být povědomé – probouzely v ní neurčitý pocit rozrušení a žalu. Vír světel; další obraz, velmi vzdálený. Stařec opřený o hůl. Za ním se hnala temnota.

Kitty, pomoz mi! Jde si pro mě!

Pan Pennyfeather…

Neopouštěj mě! Stařec se ohlédl přes rameno, vykřikl hrůzou… Obraz se rozplynul. Téměř okamžitě ho vystřídal další – žena běžící mezi sloupy s něčím tmavým a hbitým v patách. Ve stínech se mihlo cosi bílého. Kitty soustředila svou energii na kouli. Nevšímej si toho. Jsou to jenom výplody tvojí fantazie. Nic neznamenají.

Bartimae! Znovu ho v duchu zavolala, tentokrát prosebně. Opět to vyvolalo mezi plujícími světly a plynoucími barevnými šmouhami rozruch. Přímo před ní se vynořil dokonale jasný obraz Jakuba Hyrneka se smutným úsměvem ve tváři.

Vždycky ses tolik snažila být nezávislá, Kitty. Kdy už to konečně vzdáš? Pojď, připoj se k nám. Na Zemi je lepší se nevracet. Nebude se ti tam líbit, když to uděláš.

Proč? Tu otázku nedokázala zadržet.

Ubohé dítě. Uvidíš. Nejsi už taková, jaká jsi byla.

Vedle se objevil další obraz, vysoký muž s tmavou pletí, stojící na travnatém kopci. Tvářil se zasmušile.

Proč jsi nás přišla týrat?

Žena s vysokým bílým čepcem, nabírající vodu ze studny. *Jsi hloupá, nemělas sem chodit. Nejsi tu vítána.*

Přišla jsem pro pomoc.

Nedostaneš ji. Žena se zamračila a rozplynula se. Muž s tmavou kůží se odvrátil a vydal se přes kopec pryč.

Proč nás mučíš? zeptal se znovu přes rameno. *Tvoje přítomnost nás zraňuje.* Zablikala světla a on se také rozplynul. Jakub Hyrnek se smutně usmál.

Vzdej to, mágu. Zapomeň na sebe. Domů se stejně vrátit nemůžeš.

Nejsem mág.

Pravda. Teď nejsi nic. Jakuba omotal tucet chapadel. Zapraskal a roztříštil se na množství vířících střípků, které odpluly do dáli.

Nic… Kitty pozorovala kouli, která během poslední chvilky nepozornosti roztála jako sníh. Z toho, co zbylo z jejího povrchu, odletovaly drobné vločky; jako hnané větrem poskakovaly a tančily, aby se připojily k nekonečnému víření kolem. No, vlastně to byla pravda – nebyla ničím. Stala se z ní bytost bez podstaty, bez pevné kotvy. Nemělo smysl předstírat, že tomu tak není.

A ty věci měly pravdu i v něčem jiném: netušila, jak se dostat domů.

Její vůle ochabla. Nechala kouli být; ta se roztočila jako káča a roztekla se do nicoty. Kitty začala uplývat…

Někde před ní, nedokázala odhadnout, jak daleko, ožil další obraz.

Ahoj, Kitty.

Ztrať se.

Vidíš, a já myslel, žes mě volala.

Nathaniel

29

Skoro třicet vteřin si Nathaniel a žoldák mlčky měřili přes podzemní místnost jeden druhého. Ani jeden z nich se nepohnul. Zabiják držel v jedné ruce šavli. Druhá se mu vznášela kousek od opasku. Nathaniel ho sledoval pozorně, ale bez naděje. Věděl, jak rychle se ty ruce dokážou hýbat. A on byl neozbrojený. Při předchozích setkáních měl vedle sebe Bartimaea.

Zabiják promluvil první. „Přišel jsem tě přivést zpět," řekl. „Démon tě chce živého."

Nathaniel neřekl nic. Nepohnul se. Pokoušel se vymyslet strategii, ale mozek měl ochromený strachem. Každá myšlenka si jím razila cestu pomalu a těžkopádně jako ledovec.

„Mám dojem, že několik vytipovaných hostitelů přišlo o život," pokračoval žoldák. „Nouda chce zachránit tolik mladých těl, kolik bude možné. Tak co ty na to? Nebo bys dal přednost čestné smrti? Rád vyhovím."

„Nemusíme," – Nathanielův hlas zněl chraptivě; zdálo se mu, že má jazyk příliš velký a nevejde se mu do úst –, „vůbec spolu nemusíme bojovat."

Dunivý smích. „*Bojovat?* To by naznačovalo aspoň přibližně vyrovnané síly."

„Pořád mi zbývá jeden otrok," zalhal Nathaniel. „Přemýšlejte rychle, než udeří. Ještě se můžeme spojit proti nepříteli. Je to i ve vašem zájmu, to přece musíte vidět. Dobře vám zaplatím ze státní pokladnice. Mohu vám dát tolik zlata, kolik si budete přát. Můžu vás povýšit do šlechtického stavu, nabídnout vám pozemky, dostanete

všechno, po čem vaše černé srdce zatouží. Jen musíte bojovat po mém boku. Tady – v těchto sklepeních – se nacházejí zbraně, které bychom mohli použít –“

Místo odpovědi si zabiják odplivl na podlahu. „Nestojím o pozemky ani o tituly! Moje sekta zakazuje světské statky. Zlato – to je jiná! Ale to mi dají démoni, budu-li jim sloužit. A – ne, mlč. Vím, co chceš říct! No a co? Tak ať Nouda zničí celý Londýn – nebo celou Evropu, když na to přijde. Pro mě za mě může sežehnout celý svět! Nestojím o impéria, ministry či krále. Jen ať zavládne chaos. Mně to jedině prospěje. Tak jakou máš pro mě odpověď? Chceš tady umřít?“

Nathaniel přimhouřil oči. „Moje odpověď se k tobě blíží zezadu po špičkách. Zabij ho, Belazaeli! Sraž ho!“

S tím výkřikem ukázal na schodiště. Žoldák se přikrčil, obrátil se na podpatku, připravený k boji, a zjistil, že schody jsou prázdné. Vztekle zaklel, znovu se otočil, tentokrát už se stříbrným kotoučem v dlani, a viděl, jak se Nathaniel rovněž obrací a řítí se chodbou směrem k Pokladnici. Jeho ruka se pohnula; kotouč zmizel –

Nathaniel se v jediném zoufalém manévru pokusil zároveň běžet a uskočit stranou. Ztratil rovnováhu, klopýtl o hranu jedné dlaždice, upadl –

Stříbrný kotouč proletěl vzduchem, narazil do zdi nad jeho klesající hlavou, odrazil se k protější stěně chodby a s cinknutím dopadl na podlahu.

Nathaniel přistál na všech čtyřech. Vyškrabal se na nohy, zvedl ten stříbrný kotouč a hnal se dál. Ohlédl se přes tameno.

V dálce zabiják rázoval přes vstupní síň směrem k chodbě a tvářil se nazlobeně. Nespěchal. Kolem bot mu mihotala světla a barevné skvrnky. Jeho první krok byl třikrát delší než krok obyčejného člověka; druhým se ocitl těsně za Nathanielem. Zvedl šavli. Nathaniel vykřikl, vrhl se ke straně –

Z kamenné podlahy se vynořil šedivý stín, tiše jako dým. Kolem zabijákova pasu se ovinulo chapadlo; hrdlo mu sevřela čísi paže. Zvedl šavli, máchl s ní. Stín zasténal, ale sevření nepovolil. Linula se z něj chorobná namodralá zář, která zabijáka za okamžik zahalila. Rozkašlal se a začal kolem sebe plivat. Ze stěn a z podlahy se nořily další a další stíny, ovíjely se mu kolem nohou a bot, věšely se na

rozevlátý plášť. Žoldák se rozháněl napravo nalevo. Poklepal podpatkem a sedmimílové boty se daly do pohybu. Jediným krokem se dostal pryč a zastavil se na vzdálené křižovatce chodeb. Ale modrý svit mu pořád zářil nad hlavou, přízraky se ho držely jako klíšťata a z kamenů se zvedaly další a další.

Nathaniel se opřel o zeď. Zřejmě to způsobily ty *boty:* jejich aura spustila past, jakmile žoldák vstoupil do chodby. Stíny se okamžitě vrhly na jejich majitele. Potíž byla v tom, že šlo o magický útok a – jak věděl z trpké zkušenosti – zabijákova odolnost vůči magii byla mimořádná.

Ale jejich zásah mu poskytl chvíli oddechu. Pokladnice se nacházela kdesi vpředu a cestou musel projít kolem místa, kde se zmítal a bojoval jeho protivník. Nebylo zbytí. Nathaniel opatrně sevřel v prstech stříbrný kotouč (měl hodně ostré okraje) a kradl se chodbou kolem nesčetných dveří a odboček blíž a blíž ke křižovatce.

Tou dobou už jeho nepřítele zasypalo tolik stínů, že ho pod nimi Nathaniel stěží rozeznával. Zmizel pod hromadou přízračných těl, jejich váha ho srazila na kolena. Čas od času se vynořil jeho obličej, za plnovousem a pod tou nezdravou září celý rudý. Vypadal napůl udušeně, ale pořád se kolem sebe rozháněl šavlí. Po podlaze se povalovaly rozpouštějící se svinuté odřezky esence, jako třísky.

Je taky stříbrná, pomyslel si Nathaniel. *Ta šavle – nemůžou jí vzdorovat. Dřív nebo později se osvobodí.*

To nepříjemné vědomí ho pohánělo dál. Dorazil ke křižovatce, s kotoučem v pohotovosti se přitiskl zády ke zdi a protáhl se kolem klubka rváčů, aniž z nich spustil oči. Před jeho zrakem se jeden ze stínů zhroutil, přeťatý vedví jediným máchnutím šavle. Nathaniel už neotálel. Nezbývalo mu mnoho času.

Hnal se chodbou dál, do hloubi země. Před sebou spatřil ocelové dveře s malou mřížkou – vchod do Pokladnice.

Nathaniel k nim doběhl. Ohlédl se přes rameno. Doléhal k němu vzdálený šramot, sípání, nezemské kvílení. *Na zabijáka teď zapomeň.* Co by měl udělat?

Prohlédl si dveře. Vypadaly úplně obyčejně: zamřížované okénko, jednoduchá klika, žádné další úpravy nebo pojistky. Můžou skrývat past? Bylo to možné, ale hlídač se o žádné nezmiňoval.

Nathaniel věděl, že poklady uvnitř chrání Morová rána, ale čím se spouští? Možná stačí prostě otevřít dveře…

Zaváhal s rukou nad klikou. Měl by to zkusit?

Znovu se ohlédl. Na otálení není čas, *musí se* zmocnit hole. Jinak zemře. Vzal za kliku, stiskl ji, zatáhl –

Nic se nestalo. Dveře zůstaly zavřené.

Nathaniel zaklel a pustil kliku. Je zamčeno… Zoufale uvažoval. Nikde nic, co by na první pohled vypadalo jako klíčová dírka. Nějaký magický zámek? Jestli ano, tak ho nikdy nenajde.

Najednou ho napadlo něco bláznivého. Znovu stiskl kliku, a tentokrát do dveří *zatlačil.*

Aha. Otevřely se. Nathaniel je pustil a zadržel dech…

Zevnitř se nevyřinula žádná Morová rána. Rozsvítila se automatická světla ve stropě, pravděpodobně ovládaná uvězněným šotkem. Všechno bylo přesně tak, jak to viděl přede dvěma dny: mramorový sokl uprostřed a poklady navršené na něm. Místnost jinak zcela holá a kolem podstavce široký pruh olivově zelených dlaždic, který se táhl skoro až ke dveřím.

Nathaniel si zamnul bradu. Kdyby šlápl na zelené dlaždice, s největší pravděpodobností by spustil Morovou ránu a během několika vteřin bídně zahynul. Ta představa se mu nezamlouvala. Ale jak se tomu vyhnout? Pás dlaždic byl příliš široký, aby se dal přeskočit, neměl nic, co by mu pomohlo přes ně přelézt, a létat neuměl…

Svírala ho nerozhodnost. Vrátit se nemohl – situace byla příliš zoufalá a Kitty na něj spoléhala. Ale vejít do místnosti by znamenalo smrt. Neměl nic, čím by se mohl ochránit: ani Štít, ani žádný amulet…

Zadíval se na předmět přímo uprostřed vzdáleného podstavce. Dřevěný věšáček a na něm na zlatém řetízku zavěšený kus nefritu v půvabném oválu z tepaného zlata. Amulet Samarkandu… Nathaniel dobře věděl, co ten šperk umí. Viděl, jak odrazil moc démona Ramuthry. S nějakou Morovou ranou by si hravě poradil. Co kdyby se rozběhl tak rychle, jak dokáže…?

Kousl se do rtu. Ne – podstavec byl příliš daleko. *Nikdy* by se k Amuletu nedostal dřív než –

Nevaroval ho *zvuk.* Chodba za jeho zády byla naprosto tichá. Ale instinkt, náhlá zlá předtucha, z níž ho zamrazilo v zádech, ho přiměla otočit se. Z toho, co uviděl na konci chodby, se mu sevřel žaludek a podlomila se mu kolena.

Šavlí a pěstmi se zabiják nakonec zbavil všech útočících stínů kromě jediného. Po zemi kolem se válely kusy ostatních a cukaly sebou v posledním tažení. Z okolních kamenů se zvedali další a další strážci – jeden z nich vypálil na žoldáka modrý blesk, který ho na okamžik srazil na stěnu, ale muž se vzápětí vzpamatoval. Nevšímal si démona na svých zádech, který se ho pokoušel uškrtit, sehnul se a odkopl nejdřív jednu a pak druhou botu. Dopadly na dlaždice a zůstaly ležet.

Žoldák od nich odstoupil a stíny o něj okamžitě ztratily zájem. Poletovaly okolo bot, očichávaly je a dloubaly do nich dlouhými prsty. Strážce na mužových zádech to rozptýlilo a povolil sevření. Stačilo pokrčit rameny a máchnout stříbrnou šavlí – co z něj zůstalo? Dva kusy, které po sobě na podlaze marně chňapaly.

Nathaniel sledoval, jak se zabiják vydává chodbou k němu. Kráčel bez zaváhání, ale pomalu. Plášť měl roztrhaný, nohy jenom v ponožkách. Zdálo se, že brutální útok stínů ho oslabil – obličej měl zšedivělý únavou, kulhal a při každém kroku kašlal.

Nathaniel stál ve dveřích, napůl uvnitř, napůl venku. Trhaně otáčel hlavou sem a tam, od zelených dlaždic k protivníkovi. Zmocnila se ho panika, neměl na vybranou nic než způsob smrti.

Pak se vzchopil. V jednom směru byla smrt nevyhnutelná. Ze žoldákova výrazu čišelo, že má v úmyslu způsobit mu bolest. Pokud jde o ten druhý směr…

Amulet se na podstavci chladně leskl, jako by ho k sobě lákal. Byl tak *daleko…* Ale Morová rána bude alespoň rychlá.

Nathaniel se rozhodl. Vyšel ze dveří a vykročil od Pokladnice vstříc blížícímu se zabijákovi.

Modré oči se na něj upřely. Muž se usmál. Zvedl šavli.

Nathaniel se otočil na podpatku a rozběhl se zpět ke dveřím. Nevšímal si vzteklého zavrčení za sebou, soustředil se jen na to, co bylo před ním. Hlavně musel nabrat rychlost, doskočit na zelené dlaždice s maximálním rozběhem…

Ramenem se mu rozlila bolest. Zařval jako zvíře, klopýtl, ale řítil se dál. Vletěl dveřmi do místnosti; před ním se táhly zelené dlaždice –

Těsně za sebou zaslechl kulhavé kroky a zdušené odkašlání.

Okraj dlaždic. Odrazil se, vyskočil, proletěl vzduchem, co nejdál to šlo –

Přistál. Běžel dál.

Všude kolem jako by se rozsyčelo tisíc hadů; z dlaždic stoupal žlutozelený kouř.

Před sebou měl podstavec. Poklady na něm se leskly. Gladstoneova hůl, rukavice zdobená drahokamy, prastaré housle potřísněné krví, poháry, meče, etue a tapiserie. Nathanielovy oči se upíraly na amulet Samarkandu, který se při každém jeho kroku zhoupl a zatřásl.

Zelená pára zahalila všechno nažloutlým oparem. Nathaniel cítil, jak ho svědí kůže – štípání sílilo a měnilo se v bolest. Ucítil spáleninu –

Za ním se někdo rozkašlal. Něco se mu otřelo o záda.

Podstavec. Natáhl ruku, škubl za řetízek, strhl ho z věšáčku. Vyskočil, pootočil se, dopadl na sokl, takže se šperky a magické předměty rozletěly všude kolem, překulil se na druhou stranu a dopadl na podlahu. Oči ho pálily. Pevně je zavřel.

Kůži měl v jednom ohni a zdálky uslyšel výkřik bolesti – svůj vlastní.

Po hmatu si přetáhl řetízek přes hlavu a ucítil, jak se mu amulet Samarkandu otřel o hruď –

Bolest zmizela. Kůže ho pořád pálila, ale byl to jen dozvuk štípání, ne stupňované utrpení, až na rameno, v němž mu pronikavě, úporně škubalo. Uslyšel sykot, otevřel jedno oko – pára se kolem něj svíjela, kroutila, snažila se proniknout mu k tělu, ale kus nefritu uprostřed amuletu ji neúprosně pohlcoval.

Nathaniel zvedl hlavu. Viděl strop, bok soklu, vedle nějž ležel, hustý dým, který vyplňoval celou místnost. Skrz něj nebylo nic vidět.

Kde –?

Zakašlání. Z druhé strany podstavce.

Nathaniel se pohnul. Ne moc rychle, ale rychleji to nedokázal. Kvůli bolesti v rameni se nemohl opřít o pravou ruku. Pomocí levé se zvedl do dřepu a pak se pomalu vyškrabal na nohy.

Na druhé straně podstavce stál zabiják obklopený rozvlněným oblakem žlutozelené páry. Pořád držel šavli a nespouštěl oči z Nathaniela. Ale ztěžka se opíral o desku podstavce a při každém nádechu kašlal.

Pomalu se narovnal. Pomalu vykročil kolem podstavce k Nathanielovi.

Nathaniel ucouvl.

Vousatý muž se pohyboval s nejvyšší opatrností, jako by ho každý pohyb bolel. Nevšímal si syčící Morové rány, která mu rozežírala plášť, zadírala se do jeho černého oblečení i do tlustých černých ponožek na kulhajících nohách. Poodešel od podstavce.

Nathaniel zády narazil do nejzazší zdi místnosti. Už nebylo kam ustoupit. Ruce měl prázdné. Při útěku někde ztratil ten stříbrný kotouč. Neměl se čím bránit.

Morová rána se svíjela kolem blížící se postavy stále temněji. Nathaniel postřehl, jak se zabijákův obličej stáhl do výrazu vyvolaného možná znepokojením, možná bolestí. Že by jeho odolnost na tohle nestačila? Už se musel vypořádat s prodlouženým útokem těch stínů, a teď se na něj vrhla Morová rána… Zdá se mu to, nebo mužova pleť změnila barvu? Není trochu nažloutlá, tak nějak skvrnitá…?

Kroky se neúprosně blížily. Do Nathaniela se zabodly ledově modré oči.

Mladík se přitiskl zády ke kamenné stěně. Instinktivně sevřel ruku kolem amuletu. Kov ho zastudil do dlaně.

Oblak Morové rány se náhle zavlnil a zahalil žoldáka jako plášť. Zdálo se, že konečně našel nějakou skulinu, slabé místo v brnění. Zavířil jako hejno sršňů, kteří se vrhají na vetřelce, bodají a bodají. Vousáč kráčel dál. Kůže v obličeji mu praskala jako starý papír. Maso pod ní se propadalo dovnitř, jako by závratnou rychlostí vysychalo. Z uhlově černého plnovousu se vytratila všechna barva. Ledově modré oči se dál upíraly na Nathaniela se stravující nenávistí.

Blíž, ještě blíž. Ruka držící šavli se seschla, změnila se ve shluk kostí pod slupkou z kůže. Vous zešedivěl, pak zbělel; lícní kosti pod ním trčely jako ostré hrany břidlice. Nathanielovi se zdálo, že se zabiják usmívá. Úsměv se rozšířil, odhalil neuvěřitelné množství zubů… Kůže na obličeji se rozpustila úplně a pod ní zůstala holá lesklá lebka s bílým vousem a ledovýma modrýma očima, které náhle jasně zazářily a vzápětí zhasly.

Kostlivec v černých šatech. Další krok se proměnil v nezadržitelný pád. Kostra klesla, rozpadla se, zhroutila se do sebe. U Nathanielových nohou se rozsypaly hadry a kosti.

# # #

Morová rána zeslábla. To, co z ní zbývalo, vstřebal amulet, když se Nathaniel belhal přes místnost zpátky. Zastavil se u podstavce. Když se na shromážděné předměty díval přes čočky, z jejich pronikavé kolektivní aury ho bolely oči. Nejjasněji ze všeho zářila hůl. Natáhl ruku (bezděky si přitom povšiml drobných ranek na kůži, které se skládaly do zajímavého vzoru) a zvedl ji. Okamžitě si připamatoval hladkost a lehkost starého dřeva v dlani.

Necítil se jako vítěz. Na to byl příliš vyčerpaný. Hůl měl sice v ruce, ale pouhá představa, že by ji měl aktivovat, ho děsila. Z bolesti v rameni se mu zvedal žaludek. Zahlédl zbraň, která mu ránu způsobila – zakrvácený stříbrný kotouč ležící na dlaždicích. Vedle něj se válel ještě jeden, ten, který při útěku upustil. S námahou se sklonil a zastrčil si ho do kapsy.

Hůl, amulet… Ještě něco? Zadíval se na hromádku předmětů na podstavci. Některé – ty, o kterých už slyšel – se nedaly okamžitě využít. Jiné byly děsivě tajuplné a bylo lepší nechat je na pokoji. Bez dalšího otálení odešel z Pokladnice.

Když se proplétal chodbou zpátky, hlídací stíny, přilákané pulzujícími aurami hole a amuletu, se ho pokusily zadržet. Mrazivou modrou zář amulet pohltil a ty ze stínů, které zaútočily, nefrit vzápětí vtáhl do sebe. Nathanielovi se nic nestalo. Cestou sebral sedmimílové boty, za pár minut překročil bezpečnostní linii a vyšel do předpokoje.

Jeho jasnovidecké zrcátko leželo na stole.

„Šotku, dám ti ještě tři úkoly. Pak budeš volný.“

„Si děláš srandu? Jeden z nich je nesplnitelný, co? Mám utkat provaz z písku? Postavit most na Onen svět? Jen do toho. Předveď mi, co umíš nejhoršího.“

Během šotkovy nepřítomnosti se mág vyčerpaně posadil na stolek a opřel se o hůl. V rameni mu cukalo. Kůže na obličeji a na rukou ho pořád pálila. Přerývaně lapal po dechu.

Šotek se vrátil. Obličej měl vydrhnutý do červena. Zjevně se nemohl dočkat, až zmizí. „První otázka. Velcí duchové právě v tuto chvíli opouštějí budovu. Sleduj.“ V hlubinách kovu se objevil obrázek: Nathaniel poznal starobylou vstupní halu Westminsterského sálu. Ve zdi zela díra a z ní se hnal rozverný dav – členové vlády poskakující neobratnými, nelidskými pohyby. Bouchaly Detonace, jiskřila Inferna, všude vyletovaly a zase zhasínaly náhodné zášlehy magie. Uprostřed toho všeho se pohybovala nevysoká, zavalitá postava Quentina Makepeace.

„Jdou ven,“ komentoval to šotek. „Je jich asi tak čtyřicet, hádám. Někteří se ještě pořád sotva drží na nohou, jako novorozená telata. Ale určitě si zvyknou.“

Nathaniel si povzdechl. „Výborně.“

„Druhá otázka, šéfiku. Sklad zbraní najdeš nad schodištěm, třetí dveře vlevo. A pokud jde o ten poslední úkol –“

„Ano? Kde je?“

„Nahoře se dej doprava, kolem vchodu do Síně soch. Jsou to ty dveře přímo před tebou. Hele, můžu ti to ukázat, jestli chceš.“ Objevil se obrázek: pracovna správce Whitehallu. Na podlaze ležela v pentagramu naprosto nehybně dívčí postava.

„Přibliž to,“ nařídil Nathaniel. „Můžeš se dostat blíž?“

„Jo. Ale není to hezký pohled. Hele, fakt je to *ta* holka. Nemysli si, že ne. *Tak.* Chápeš, co jsem tím chtěl říct? Nejdřív jsem si nebyl jistý, ale poznal jsem ty šaty…“

„Ach, *Kitty*,“ řekl Nathaniel.

Kitty

30

Dal sis načas, pomyslela si Kitty.
Co tím myslíš? Vždyť jsi právě dorazila.

Nesmysl! Už se tady vznáším celou věčnost. Jsou všude kolem mě, říkají mi, abych zmizela a že nejsem nic a neměla bych se namáhat s hledáním, a já už jim začala věřit, Bartimae. Už jsem to chtěla vzdát, když ses najednou objevil.

Vzdát? Jsi tady jenom pár vteřin. Teda pozemského času. Tady to nefunguje stejným způsobem. Čas se pohybuje spíš ve smyčkách. Rád bych se ti to pokusil vysvětlit, ale co – hlavní je, že jsi tady. Nevěřil jsem, že přijdeš.

Nebylo to tak těžké. Nejspíš proto, že jsi mi pomohl skrz.

Je to obtížnější, než si myslíš. Po Ptolemaiovi jsi první, komu se to podařilo. Vyžaduje to schopnost oddělit se od vlastního já, což mágové nedokážou, čistě proto, že jsou mágové. Ti, kterým se to nepodaří, zešílí.

To je teď můj problém, to oddělení. Že já nejsem já.

Tak proč si nezkusíš vyrobit nějaký tvar? Něco, na co by ses mohla soustředit? Třeba by ses pak cítila líp.

Už jsem si jich pár udělala! Jediné, co fungovalo, byla koule, a zdálo se, že to ty – že je to rozzlobilo.

My se nezlobíme. Připadá ti snad, že se zlobím?

Kitty zaostřila na vzdálený mihotavý obraz. Byla to sošná žena s tmavou pletí a dlouhým krkem, která měla na hlavě nějakou vysokou korunu a halilo ji dlouhé bílé roucho; seděla na mramorovém trůnu. Obličej měla krásný a poklidný.

Ne, pomyslela si, *vůbec. Jenže ty jsi jiný.*

Nemyslím ji. To nejsem já – to je vzpomínka. Já *jsem všude kolem tebe. Tady to není takové jako na tvé straně Brány. Mezi duchy tu neexistují rozdíly. Všichni jsme jedno. A to teď zahrnuje i tebe.*

Všude kolem zavířily spirály nejrůznějších odstínů a struktur, jako na potvrzení těch slov. Obraz ženy zmizel, vystřídaly ho jiné. Kitty každý z nich viděla tucetkrát, jako odražený v hmyzím oku, avšak věděla, že zmnožené nejsou ty obrazy, ale ona sama.

To se mi moc nelíbí, pomyslela si.

Ty obrazy jsou vzpomínky. Některé z nich dokonce můžou být tvoje. Je *trochu problém se s tím vším vyrovnat, já vím. Ptolemaiovi to taky dělalo potíže, ale rozveselil se, když si vyrobil tělo. Bylo to fakt umělecké dílo, podobu zachytil celkem věrně. Proč to nezkusíš ještě jednou?*

Umím kouli.

Nebudu se vybavovat s koulí. No tak, věř si trochu.

Kitty se obrnila a použila svou vůli na vířící hmotu. Stejně jako předtím se jí podařilo uplácat něco, co vzdáleně připomínalo lidskou postavu. Měla velkou viklavou hlavu, dlouhý tenký trup končící v trojúhelníkové hmotě, která mohla být sukně, se dvěma tyčkovitýma rukama a párem nohou jako sloupy. Vypadalo to dost neohrabaně.

Několik výběžků hmoty do toho zkoumavě dloublo.

Co *má být tenhle kousek?*

To je ruka.

Aha, jasně. To se mi ulevilo. Hmmm… Takhle se vidíš, Kitty? Jestli jo, tak máš fakt problém se sebehodnocením. Jedna rada: ve skutečnosti nemáš tak tlustý nohy. Aspoň ne kolem kotníků.

Smůla, odpověděla Kitty v myšlenkách. *Nic lepšího nesvedu.*

Tak si aspoň udělej obličej, a proboha, ať je pěkný.

Kitty napjala všechny síly a podařilo se jí stvořit dvě prasečí očka, dlouhý čarodějnický nos a ústa zkřivená v nejistém úsměvu.

No, do Leonarda máš daleko.

Poblíž se zamihotal krátký obraz – vousatý muž zamyšleně hledící do zdi.

Pomohlo by mi, pomyslela si Kitty vztekle, *kdybych se mohla dívat na něco jiného než na všechen tenhle ZMATEK.* S nesmírnou

námahou přiměla své náhradní tělo, aby máchlo rukou k vířící hmotě kolem.

Několik svinutých výběžků v předstírané hrůze ucuklo.

Vy *lidi nevíte, co chcete. Tvrdíte, že milujete stabilitu a řád, ale co jiného je Země než jeden velký zmatek? Chaos, násilí, rozkol a svár, kam se podíváš. Tady je daleko větší klid. Ale možná bych ti mohl pomoct. Trochu to usnadnit. Drž si kontrolu nad tím svým rozkošným tělem, jo? Nechtěl bych, aby ti upadly ty pacičky – porušilo by to jeho dokonalost.*

Kitty sledovala, jak plynoucí hmota v okolí prodělává změnu. Mihotavé světelné proužky se prodloužily, rozšířily a zpevnily do ploch. Víry a spirály se natáhly a narovnaly, rozvinuly se v pravých úhlech, napojily se na další a opět se rozdělily. Za okamžik figurínu obklopila imitace místnosti: lesklá podlaha, všude kolem hranaté sloupy, za nimi schody vedoucí k okraji, kolem nějž se rozprostírala nicota. Nahoře se nacházela jednoduchá plochá střecha, rovněž průhledná. Nad ní, mezi sloupy i pod podlahou pokračovalo nekonečné proudění Onoho světa s neztenčenou silou.

Iluze fyzického prostoru vyvolala v Kitty náhlou hrůzu z okolního prázdna; její figurína se přikrčila uprostřed místnosti, co nejdál od okrajů.

Jak se ti to líbí?

Je to… dobré. Ale co ty?

Jsem tady. Nemusíš mě vidět.

Ale byla bych radši.

No dobrá. Koneckonců jsem hostitel.

Zpoza sloupu na konci té malé síně vykročila postava – chlapec s bezvěkým obličejem. I na Zemi byl hezký, ale tady přímo oslňoval. Z jeho tváře sálala radost a klid, pleť mu zářila světlem a barvou. Tiše přešel místnost a zastavil se před Kittyinou tyčkovitou postavou s bramborovitou hlavou a tlustýma nohama.

Díky, pomyslela si Kitty trpce. *Hned se cítím daleko líp.*

Ve skutečnosti to nejsem já, stejně jako tohle nejsi ty. Vlastně jsi stejně součástí téhle podoby jako já. Na Onom světě neexistují žádné hranice.

Než jsi přišel, takhle jsem to nevnímala. Říkali, že mě tu nechtějí, říkali, že je týrám.

Jenom proto, že ses nám pokoušela vnutit řád – a řád představuje omezení. Sem nepatří žádná omezení: nic definitivního, nic definovaného. Ať už je to neohrabaná tyčkovitá postava, nebo plovoucí koule, nebo takovýhle ‚dům' – chlapec bezstarostně máchl rukou – *je to cizorodé a nemůže to vydržet dlouho.*

Odvrátil se od ní a zahleděl se na mihotající světla mezi dvěma pilíři. Kittyina figurína klopýtala za ním. *Bartimae* –

Jména, jména, jména! Ta jsou tím největším omezením. Představují naše nejhorší prokletí. Každé z nich je odsouzením k otroctví. Tady jsme všichni jedno – nemáme žádná jména. Ale co dělají mágové? Sápají se po nás svým povoláváním. Jejich slova nás odsud rvou, kousek po kousku. Když takový kousek projde branou, je definován: získá jméno a vlastní moc, ale oddělí se od celku. Co se stane potom? Jako cvičené opice předvádíme triky pro pobavení svých pánů, aby nezraňovali naše křehké esence. A i když se sem vrátíme, nikdy nejsme v bezpečí. Jakmile nám bylo jednou určeno jméno, lze je volat znovu a zase znovu, dokud se naše esence úplně nevyčerpá.

Otočil se a popleskal Kittyinu postavu po baňaté hlavě.

Zdejší propojení všech věcí tě znepokojuje natolik, že raději lpíš na něčem tak nechutném, jako je tahle obludnost – bez urážky, fakt – místo abys tu volně plula s námi. Pro nás je to na Zemi přesně opačně. Najednou jsme odříznutí od všeho toho plynutí, ocitáme se sami a zranitelní v krutě definovaném světě. Změnou podoby se nám dostává jisté úlevy, ale bolest to nikdy nezažene nadlouho. Není divu, že někteří z nás zatrpkli.

Kitty tomu monologu nevěnovala pozornost. Tolik se užírala ošklivostí svého výtvoru, že nyní nenápadně upravovala tvar hlavy, vtahovala další hmotu, aby vyplnila tenoučký trup. Taky maličko přitesala nos, narovnala ústa a zmenšila je. Ano… to bylo daleko lepší.

Kluk udělal obličej.

Přesně o tomhle mluvím! Nedokážeš se oprostit od představy, že tahle věc jsi nějakým způsobem ty. Je to jenom loutka. Nech ji být.

Kitty zanechala pokusů vypěstovat na hlavě svého stvoření nějaké vlasy. Plně se soustředila na zářivého chlapce, jehož tvář náhle zvážněla.

Proč jsi sem přišla, Kitty?

Protože to udělal Ptolemaios. Chtěla jsem ti dokázat, že ti důvěřuju. Říkals, že potom, co se mu to podařilo, jsi byl rád, že jsi jeho otrokem. Já sice nepotřebuju otroky, ale potřebuju pomoc. Proto jsem přišla.

Chlapcovy oči byly černé krystaly plné hvězd.

V jakém ohledu si přeješ mou pomoc?

To dobře víš. Ti dé– duchové, kteří se osvobodili. Mají v úmyslu vyplenit Londýn, pobít jeho obyvatele.

Oni to ještě neudělali? prohodil chlapec lhostejně. *Že jim to ale trvá.*

Nebuď krutý! Kittyina figurína rozrušeně máchla tyčkovitýma rukama nad hlavou a vrhla se přes místnost. Chlapec polekaně ucouvl. *Většina lidí v Londýně je nevinná. Nemají mágy o nic radši než ty. Žádám tě o to kvůli nim, Bartimae. Oni budou nejvíc trpět, až se Noudova armáda rozběhne po městě.*

Chlapec smutně přikývl.

Faquarl a Nouda jsou nemocní. To se některým z nás stane, když nás povolávají příliš často. Otroctví nás ničí. Naše osobnosti zdrsní, zesuroví, začnou být nudné a mstivé. A Faquarl, Nouda i ostatní se celí pokřivili k vašemu obrazu. Nyní je definuje jejich nenávist – je tak silná, že si ve skutečnosti přejí *oprostit se od zdejšího blahodárného víru, jen když se budou moct pomstít. Svým způsobem to představuje konečnou kapitulaci před hodnotami vašeho světa. Hele – už tu věc ovládáš daleko líp…*

Když teď byla Kitty chráněná před plnou silou energií Onoho světa, připadalo jí snazší loutkou pohybovat. Ta teď rázovala po síni sem a tam, máchala rukama a trhaně škubala hlavou ze strany na stranu, jako by vítala publikum. Chlapec pochvalně přikývl.

Víš, možná to dokonce znamená oproti tvému skutečnému já jistou změnu k lepšímu.

Kitty to nekomentovala. Loutka se zastavila vedle chlapce.

Udělala jsem to, co udělal Ptolemaios, řekla Kitty v myšlenkách. *Projevila jsem ti důvěru. A tys na moje volání odpověděl – přijal jsi je. Teď potřebuju tvoji pomoc, abychom učinili přítrž tomu, co podnikají dé– Nouda s Faquarlem.*

Chlapec se usmál.

Tvá oběť je skutečně velká a kvůli Ptolemaiově památce bych to gesto s potěšením oplatil. Brání mi v tom však dvě věci. Za prvé, musela bys mě povolat zpátky na Zemi, a to je nyní patrně nad tvoje síly.

Proč? zeptala se Kitty. Chlapec se na ni díval s vlídným, téměř laskavým výrazem. To ji vyděsilo. *Proč?* zeptala se znovu.

Druhý problém, pokračoval chlapec, *je moje žalostná slabost. Nejsem tu dost dlouho, abych stačil plně obnovit síly. Faquarl – o Noudovi nemluvě – má víc energie v palci u nohy než já momentálně v celém těle. Nechce se mi vstupovat do otroctví, které mi bude zaručeně osudné. Je mi líto, ale tak to je.*

Nebude to otroctví. Už jsem ti to říkala. Figurína váhavě natáhla k chlapci ruku.

Ale bude mi to osudné.

Kittyina figurína ruku zase svěsila. *Fajn. A co kdybychom měli hůl?*

Gladstoneovu? Jak? Kdo by ji použil? Ty to nedokážeš.

Nathaniel se ji právě snaží sehnat.

To je všechno moc pěkné, ale uměl by – Počkat! Chlapcovy zářivé rysy se zkřivily, částečně mu sklouzly z hlavy, jako by inteligence, která je ovládala, v údivu ucukla. Vzápětí se vrátily k předchozí dokonalosti. *Abych to správně pochopil. On ti řekl svoje jméno?*

Ano. Takže –

To se mi líbí… To se mi fakt *líbí! Mně dává celý roky kapky jenom proto, že bych to* mohl *někde vykecat, a najednou to vykládá každý babě, na kterou narazí, normálka zadarmiko. Kdo to ještě ví? Faquarl? Nouda? Nechal svoje jméno napsat na transparent a ukazuje ho po městě? To jsou mi věci. A* já *ho nikdy nikomu neprozradil.*

Nechal sis ho uklouznout, když jsem tě tehdy povolala.

No jo, kromě toho.

Ale mohl *jsi to prozradit jeho nepřátelům, ne, Bartimae? Našel by sis způsob, jak mu uškodit, kdybys opravdu chtěl. A myslím, že Nathaniel to ví taky. Mluvili jsme o tom spolu.*

Chlapec se zatvářil zamyšleně. *Hmmm. Ty tvoje rozhovory znám.*

Každopádně šel pro hůl a já šla hledat tebe. Společně –

Zkrátka a dobře, nikdo *z nás není schopen boje. Teď už ne. S tebou se pro začátek vůbec nedá počítat. Pokud jde o Mandraka, když se tu hůl pokusil použít posledně, omráčil sám sebe. Co tě vede k domněnce, že dneska bude mít sílu ji ovládnout? Když jsem ho viděl naposled, byl vysloveně na dně… A kromě toho, moje esence je tak vyždímaná, že bych si na Zemi neudržel ani tu nejjednodušší podobu, natož abych se na něco zmohl. Pravděpodobně bych nepřežil ani bolest, kterou s sebou nese zhmotnění. Faquarl měl v jedné věci pravdu. S bolestí si nemusí dělat hlavu. Ne, smiř se se situací, Kitty –* Odmlčel se. *Co? Co je?*

Loutka naklonila baňatou hlavu ke straně a pozorovala chlapce klidným, ale pronikavým pohledem. Ten se rozpačitě ošil.

Co? Co máš v –? Ach. Ne. Ani omylem.

Bartimae, ochránilo by to tvoji esenci. Necítil bys žádnou bolest.

Ummm. Ne.

A kdybys spojil svou sílu s jeho, možná byste tu hůl –

Ne.

Co by udělal Ptolemaios?

Chlapec se odvrátil. Přešel k nejbližšímu sloupu, posadil se na schod před ním a zahleděl se do vířící masy.

Ptolemaios mi ukázal, jak by to mohlo *být,* řekl nakonec. *Myslel si, že bude první z mnoha – ale za dva tisíce let jsi ty, Kitty, jediná, kdo ho následoval. Jediná. On a já jsme spolu dva roky diskutovali jako rovný s rovným. Čas od času jsem mu pomáhal; on mě na oplátku nechával trochu zkoumat váš svět. Putoval jsem až k oáze Ghardája a k sloupovým síním Axu. Vznášel jsem se nad bílými vrcholky pohoří Zagros a vyschlými kamennými roklemi pouští Hidžázu. Poletoval jsem se sokoly a beránkovými mraky vysoko, vysoko nad zemí a mořem, a když jsem se vrátil domů, nesl jsem si s sebou vzpomínky na ta místa.*

Když mluvil, za sloupy síně se roztančily drobné mihotavé obrázky. Kitty je nedokázala rozeznat, ale nepochybovala, že jsou to zlomky zázraků, které spatřil. Poslala svou figurínu, aby se posadila vedle něj na schod; nohy se jim houpaly nad nicotou.

Ta zkušenost, pokračoval chlapec, *byla opojná. Moje svoboda se podobala té, kterou jsem zažíval doma, ale to, co jsem viděl, probouzelo můj zájem. Bolest, kterou jsem cítil, se dala vydržet, protože jsem se mohl vrátit sem, kdykoli jsem si přál. Jak jsem tančil mezi světy! Ptolemaios mi dal veliký dar a já na to nikdy nezapomněl. Znal jsem ho dva roky. Potom umřel.*

Jak? zeptala se Kitty. *Jak umřel?*

Odpověď dlouho nepřicházela. Potom:

Ptolemaios měl bratrance, dědice egyptského trůnu. Obával se moci mého pána. Několikrát se ho pokusil zlikvidovat, ale my – ostatní džinové a já – jsme mu stáli v cestě. Mezi víry hmoty Kitty zahlédla vracející se obrazy, jasnější než obvykle: postavy přikrčené na okenním parapetu a držící dlouhé zahnuté šavle, démony poletující nocí ze střechy na střechu, vojáky u dveří. *Chtěl jsem ho odvézt z Alexandrie, hlavně po jeho výpravě sem, po níž byl zranitelnější. Ale nedal se přesvědčit. Odmítal odjet i poté, co do města přijeli římští mágové a jeho bratranec je ubytoval v palácové citadele.* Krátké záblesky v nicotě: trojúhelníkové plachty, lodě pod věží majáku. Šest bledých mužů v hrubých hnědých pláštích stojí na molu.

Mého pána těšilo, pokračoval chlapec, *nechat se ráno nosit po městě, aby si vychutnal vůně trhu – koření, květiny, pryskyřice, kůže a kožešiny. V Alexandrii se scházel celý svět a Ptolemaios to věděl. Nosil jsem ho se svými kolegy džiny v palankinu.* V tu chvíli Kitty zahlédla nosítka se závěsy, zavěšená na tyčích. Drželi je černí otroci. Za nimi se míhali lidé a stánky, pestré zboží, modré nebe.

Obrazy pohasly. Chlapec mlčky seděl na schodě.

Jednoho dne, ozval se po chvíli, *jsme ho odnesli na trh s kořením – jeho oblíbené místo, kde to nejopojněji vonělo. Bylo to od nás hloupé, protože uličky tam byly úzké a plné lidí. Postupovali jsme jen pomalu.* Kitty spatřila dlouhý nízký stánek plný dřevěných krabiček, z nichž každá přetékala barevným kořením. U jedněch dveří seděl v

tureckém sedu bednář a ohýbal výztuhy do kovových obručí sudu. Začaly se střídat další obrazy: bíle natřené domy, kozy proplétající se mezi lidmi, děti zmrazené v běhu, znovu nosítka se zataženými závěsy.

Uprostřed tržiště jsem zahlédl, jak se na jedné střeše před námi něco pohybuje. Předal jsem svou tyč Penrenutetovi, proměnil se v ptáka a vznesl se, abych to prověřil. Nad střechami jsem uviděl –

Odmlčel se. Hmota Onoho světa byla tmavá jako sirup. Hněvivě pomalu vířila, ozařovaná blesky. Jeden obraz přetrval – střechy táhnoucí se do dálky, vybělené jako kosti oslepujícím sluncem. Po obloze se blížily tmavé siluety – máchaly mohutnými křídly, natahovaly dlouhé ocasy. Tu a tam se paprsky slunce zaleskly na šupinách brnění. V tu chvíli Kitty spatřila nestvůry: hadí hlavu, vlčí mordu, obličej bez kůže, s vyceněnými zuby. Obraz zmizel.

Římští mágové povolali mnoho džinů. Také ifrítů. Vrhli se na nás ze všech stran. Byli jsme jen čtyři džinové. Co jsme mohli dělat? Stáli jsme a bojovali. Tam na ulici, mezi lidmi, jsme stáli a bojovali za něj. Závěrečná změť obrazů, rychle se střídajících a trochu rozostřených – dým, výbuchy, modrozelené výboje šlehající sem a tam úzkou uličkou. Lidský křik. Démon s obličejem bez kůže se řítí z nebe a drásá si díru uprostřed trupu. Viděla také další džiny – jeden měl hroší hlavu, druhý zobák ibise –, kteří stáli těsně u nosítek.

Affa zemřel první, vyprávěl chlapec dál. *Pak padli Penrenutet a Teti. Vztyčil jsem kolem sebe Štít a zvedl Ptolemaia. Proboural jsem se zdí, zabil ty, kdo mě pronásledovali, a prchal přes oblohu. Rozletěli se za námi jako hejno vos.*

Co se stalo pak? zeptala se Kitty. Chlapec už zase mlčel. Z nicoty se nevynořily žádné obrazy.

Zasáhla mě Detonace. Byl jsem raněný. Nemohl jsem letět. Vrazil jsem do jednoho malého chrámu a zabarikádoval nás uvnitř. Ptolemaios na tom byl zle – totiž ještě hůř než předtím. Myslím, že to způsobil ten kouř nebo tak něco. Nepřátelé chrám obklíčili. Nebyla cesta ven.

A pak?

Nemůžu o tom mluvit. Dal mi svůj poslední dar. To je jádro celé té věci.

Chlapec pokrčil rameny. Poprvé se obrátil čelem ke Kittyině figuríně.

Chudák Ptolemaios! Myslel si, že svým příkladem pomůže ke smíření našich rodů. Byl přesvědčený, že zprávu o jeho cestě budou mágové číst a řídit se jí po staletí, což nakonec povede ke spojení našich světů. Řekl mi to, přímo tady! A přes všechnu svou moudrost a jasnozřivost se totálně mýlil. Umřel a na jeho myšlenky se zapomnělo.

Kittyina loutka se zamračila. *Jak to můžeš říct, když já jsem tu taky? A Nathaniel četl jeho knihu a pan Button a –*

Apokryfy *jsou jenom fragmenty. Nežil tak dlouho, aby stihl napsat zbytek. Kromě toho, lidi jako Nathaniel sice čtou, ale nevěří.*

Já jsem uvěřila.

Ano. Ty ano.

Když se se mnou vrátíš a pomůžeš zachránit Londýn, budeš pokračovat v Ptolemaiově díle. Lidé a džinové budou spolupracovat. To si přece přál, ne?

Chlapec se zahleděl do prázdnoty. *Ptolemaios po mně nic nepožadoval.*

Já taky nic nepožaduju. Udělej, co uznáš za vhodné. Prosím tě o pomoc. Jestli mi ji nechceš poskytnout, tak dobře.

No… Chlapec natáhl tenké hnědé paže. *Je to sice vyloženě proti mému přesvědčení, ale bylo by fajn pomstít se Faquarlovi. Ovšem upozorňuju tě, že potřebujeme hůl. Bez hole nic nepořídíme. A nezdržím se dlouho, zvlášť jestli budu muset trčet v –*

Díky, Bartimae! V přílivu vděčnosti se Kittyina figurína naklonila a objala chlapce tyčkovitýma rukama kolem krku. Její baňatá hlava se na okamžik opřela o půvabný snědý obličej.

Dobře, dobře. Nemusíš být hned sentimentální. Ty jsi podstoupila oběť. Teď jsem asi na řadě já.

Pevně, ale opatrně se chlapec vymanil ze spleti údů a postavil se.

Měla by ses radši vrátit, vybídl ji. *Než bude příliš pozdě.* Figurína vzhlédla, hlavu nakloněnou ke straně, a pak hněvivě vyskočila na nohy.

Co přesně tím myslíš? Pořád to opakuješ. Jaká oběť?

Myslel jsem, že to víš. Je mi líto.

Co? Jestli mi to neřekneš, tak tě praštím.

Jak? Nemáš ruce.

Tak – tak tě shodím přes okraj. Prostě mi to pověz.

Pravdou je, Kitty, že Onen svět lidem nesvědčí. Stejně jako moje esence trpí na Zemi, tvoje trpí tady.

A to znamená?

To znamená, že ses úmyslně oddělila od svého těla. Ne na moc dlouho, což je pro tebe dobře. Ptolemaios tu zůstal mnohem déle a vyptával se, on se pořád vyptával. Zdržel se dvakrát tak dlouho. Ale…

Ale? No tak!

Figurína poskočila dopředu, vzpřáhla ruce, výhružně naklonila hlavu. Chlapec ustoupil na poslední schod a vratce balancoval nad prázdným prostorem dole.

Copak sis nevšimla, že tu věc ovládáš mnohem lépe než před chvílí? Ze začátku ti to vůbec nešlo. Už teď zapomínáš to, co tě váže k Zemi. Když se Ptolemaios vrátil domů, neuměl skoro nic. Nemohl chodit, skoro nehýbal rukama… Potřeboval veškerou svoji sílu, aby mě dokázal povolat zpět. A to není všechno. Zatímco jsi tady, tvoje tělo na Zemi umírá. Nemůžeš mu to mít za zlé, ne? Opustila jsi je. Radši se rychle vrať, Kitty. Radši se rychle vrať.

Ale jak? zašeptala. *Já nevím jak.*

Zaplavil ji strach; její loutka, její bytost s baňatou hlavou sklesle stála na schodě. Chlapec se usmál, popošel blíž a dal jí pusu na čelo.

To je hračka, řekl Bartimaeus. *Brána je pořád otevřená. Můžu tě propustit. Uklidni se. Práce je hotová. Udělala jsi, co jsi přišla udělat.*

Ustoupil dál. Figurína, chlapec i sloupová síň se rozprskli na tisíc pramínků a spirál. Kitty vystřelila přes divoký vír Onoho světa, mezi světly a jiskřícími barvami. Nechala se unášet pryč. Ze všech stran ji obklopovala lehkost smrti.

Pátá část

Bartimaeus
Alexandrie, 124 př. n. l.

Skok, zakulhání – vpadli jsme po schodech nahoru mezi sloupy. Před námi se tyčily bronzové dveře, zezelenalé věkem. Rozrazil jsem je a vrhl se dovnitř, do svatyně boha. Chladný vlhký vzduch, žádná okna. Přibouchl jsem dveře a pevně je zajistil prastarou závorou. Už v tu chvíli do nich zvenčí něco narazilo.

Aby to vypadalo úhledně, vložil jsem na dveře Pečeť a pak vyslal Plamínek, který se rozzářil, usadil se u stropu a tam s bzučením vydával narůžovělý svit. Z druhé strany místnosti si nás kovová socha nějakého vousatého týpka měřila s hlubokým nesouhlasem. Za dveřmi a všude kolem svatyně se ozývalo pleskání kožnatých křídel.

Položil jsem svého pána pod Plamínek a sklonil k němu tlamu. Dýchal přerývaně. Oblečením mu prosakovala krev. Jeho zpustošená tvář, zjizvená a vrásčitá jako scvrklé ovoce, byla úplně bílá.

Otevřel oči; zvedl se na loket. „Klid," řekl jsem mu. „Šetři si síly."

„To nemusím, Bartimae," oslovil mě mým pravým jménem. „Teď už ne."

Lev zavrčel. „Takhle nemluv," řekl jsem. „Tomuhle se říká taktizování. Odpočineme si. Za chvilku nás odsud dostanu."

Rozkašlal se. Na rtech se mu objevila krev. „Abych byl upřímný, nevím, zda bych další z tvých úniků přežil."

„Ale no tak. Teď, když mi zbylo jen jedno křídlo, to bude ještě zajímavější. Myslíš, že bys mohl máchat rukou?"

„Ne. Co se stalo?"

„To ta pitomá hříva! Nevšiml jsem si džina, který se plížil z boku. Přepadnul nás ze zálohy. Dostal mě Detonací! To bylo naposled, co jsem měl na sobě něco takhle rozježenýho.“

Na vrcholku hladké staré zdi něco zaškrabalo. Vyhouplo se na ni několik stínů, zřetelných ve světle zdola. Na střeše cosi ztěžka přistálo.

Ptolemaios tiše zaklel.

Lev se zamračil. „Co je?“

„Tam na tržišti jsem upustil pergamen. Svoje poznámky o Onom světě.“

Povzdechl jsem si. Cítil jsem všude kolem nás pohyb, slyšel cvakání drápů po kameni, tiché chrastění šupin na střešních dlaždicích, latinský šepot. Představil jsem si je, jak se drží každé volné plochy na budově jako obrovské mouchy. „To mě sice mrzí,“ prohlásil jsem, „ale zrovna teď to není naše hlavní starost.“

„Nedokončil jsem svou zprávu,“ zašeptal. „V mých pokojích zůstaly jen zlomky.“

„Ptolemaie, na tom nezáleží!“

„Ale ovšemže záleží! Ten spis měl změnit svět. Měl změnit způsob, jakým mágové pracují. Měl ukončit tvoje otroctví.“

Lev k němu sklopil pohled. „Mluvme upřímně,“ řekl jsem. „Moje otroctví – a můj život – skončí přibližně za… no, asi tak za dvě minuty.“

Zamračil se. „To ne, Bartimae.“

Zdi rezonovaly zdušenými údery. „Ale ano.“

„Já se odsud nedostanu, ale ty můžeš.“

„S tímhle křídlem? Copak ti – Aha… chápu.“ Lev zavrtěl hlavou. „Ani náhodou.“

„Technicky jsem tvůj pán, na to nezapomínej. Říkám, že můžeš jít. Říkám, že půjdeš.“

Místo odpovědi jsem vstal, postavil se doprostřed toho malého chrámu a bojovně zařval. Budova se zachvěla; několik následujících vteřin se nic nepohnulo. Pak se ti venku zase pilně pustili do práce.

Nehezky jsem zaskřípal zuby. „Za pár okamžiků,“ řekl jsem, „prorazí dovnitř, a až k tomu dojde, pocítí moc Bartimaea z Uruku. A navíc – kdo ví? Už jsem jednou porazil šest džinů naráz.“

„A kolik jich je tam venku?“

„Um, asi tak dvacet.“

„Ano. Takže je rozhodnuto.“ Chlapci se třásly ruce, ale podařilo se mu zvednout se do sedu. „Pomoz mi opřít se o tamhletu zeď. No tak! No tak! Chceš snad, abych umřel vleže?“

Lev příkaz splnil, pak se narovnal. Postavil jsem se čelem ke dveřím, které uprostřed rudě žhnuly, jak je zvenčí cosi intenzivně propalovalo, a začínaly se boulit dovnitř. „Už to znovu nežádej,“ řekl jsem. „Já se odsud nehnu.“

„Ale já se tě nechystám o nic *žádat*, Bartimae.“

Něco v jeho tónu mě přimělo, abych se prudce obrátil. Uviděl jsem, jak se na mě Ptolemaios trochu pokřiveně usmívá, s jednou rukou zdviženou.

Vykročil jsem k němu. „Ne –!“

Luskl prsty, pronesl Propouštěcí slova. Právě v tu chvíli se dveře rozletěly ve sprše roztaveného kovu a do místnosti vtrhly tři vysoké postavy. Ptolemaios mě gestem pozdravil, pak si opřel hlavu o zeď. Otočil jsem se k nepřátelům a zvedl jsem tlapu, abych je smetl, ale moje esence se už měnila v dým. Navzdory zoufalému úsilí jsem ji nedokázal udržet v pevném skupenství. Všechno světlo kolem se rozplynulo, ztratil jsem vědomí. Onen svět mě táhl pryč. Vztekle, proti své vůli, jsem přijal Ptolemaiův poslední dar.

Kitty

31

Nejdřív si uvědomila, že ji všechno strašlivě tísní. Když se tak náhle probrala, její nekonečné dimenze se rázem opět scvrkly v jediný bod. Byla zmáčknutá zpět do svého těla, propojená s jeho neohrabanou mrtvou váhou. Chvilku se dusila s odporným pocitem, že ji pohřbívají zaživa – pak si vzpomněla, jak se dýchá. Ležela v temnotě a naslouchala rytmům uvnitř sebe: oběhu krve, vdechům a výdechům, bublinkám, které se jí posouvaly a škrundaly v žaludku a ve střevech. Nikdy předtím si nevšimla, jak je její tělo *hlučné*, jak je těžké, jak kompaktní. Připadalo jí děsivě složité a zdálo se jí téměř nemožné je ovládat. Nedokázala si ani představit, že by se měla *pohnout.*

Zmatek postupně ustoupil a ona začala mlhavě vnímat obrysy svých končetin – kolena přitažená téměř k bradě, kotníky zlehka překřížené, ruce sepjaté u hrudi. V duchu si to představila a v tu chvíli ji zalila náklonnost k tomu tělu a vděčnost za to, že je zase má. Ten pocit ji zahřál, smysly se jí bystřily. Vnímala tvrdou zem, na níž ležela, i měkký polštář pod hlavou. Vzpomínala si na to, kde je – a kde byla předtím.

Otevřela oči. Všechno měla rozmazané. Rozplizlé linie světla a stínu ji na okamžik zmátly, připadalo jí, že ji to unáší zpátky na Onen svět… Pak se uklidnila, soustředila se a čáry se pomalu, neochotně zadrhly, zastavily se a složily v obraz člověka sedícího v křesle.

Spočíval v něm v pozici extrémního vyčerpání. Hlavu měl zvrácenou k rameni, nohy rozhozené do stran. Slyšela jeho sípavý dech. Oči měl zavřené.

Na krku mu visel dlouhý řetěz, na němž byl navlečený zlatý ovál s černozeleným kamenem uprostřed. Zvedal se a klesal s pohyby jeho hrudníku. Mezi koleny mu ve výrazně šikmém úhlu spočívala dlouhá dřevěná hůl. Jednou rukou ji zlehka přidržoval, druhá mu bezvládně visela přes opěrku křesla.

Po chvilce se rozpomněla na jeho jméno. „Nathanieli?“

Hlas měla tak slabý, že si nemohla být jistá, zda vůbec vydala nějaký zvuk, nebo jí to slovo zaznělo pouze v hlavě. Každopádně se však zdálo, že to zabralo. Mág v křesle vyhekl, něco zamumlal – trhl rukama a nohama, jako by dostal elektrickou ránu. Hůl se skácela na zem a chlapec něčím, co bylo napůl skok a napůl pád, přistál vedle Kitty.

Pokusila se o úsměv. Šlo to ztěžka. Obličej ji bolel. „Ahoj,“ pozdravila.

Mág neodpověděl. Jenom se na ni díval.

„Takže jsi tu hůl sehnal,“ řekla a dodala: „Vyschlo mi v krku. Není tu nějaká voda?“

Pořád žádná odpověď. Postřehla, že mág má kůži rudou a ošlehanou, jako by se procházel venku ve vichřici. Díval se na ni soustředěně, ale přesto vůbec nebral na vědomí její slova. Kitty to podráždilo.

„Uhni mi z cesty,“ prskla. „Chci vstát.“

Napjala břišní svaly, pohnula paží, přitiskla prsty k podlaze, aby se podepřela. Z ruky jí vypadl nějaký předmět a tupě cinkl o podlahu. Zalila ji vlna nevolnosti. Svaly měla jako z vody.

Hlava jí spadla zpátky na polštář. Něco na té slabosti ji děsilo. „Nathanieli…,“ vypravila ze sebe. „Co se to…?“

Poprvé promluvil. „To bude dobré. Hlavně odpočívej.“

„Chci vstát.“

„Vážně si myslím, že bys to neměla dělat.“

„Pomoz mi vstát!“ Její vztek, pramenící z úzkosti, vykvetl v náhlou hrůzu. Ta slabost byla špatná. „Nebudu tu takhle ležet. Co je to? Co se mi stalo?“

„Vzpamatuješ se, když se nebudeš hýbat…“ Jeho tón nezněl přesvědčivě. Zkusila to znovu, trochu se nadzvedla a s hněvivým zaklením dopadla zpátky. Mág zaklel taky. „Fajn. No dobře. Podržím

tě zezadu. Nesnaž se nést svoji váhu. Jinak se ti nohy – Vidíš! Co jsem říkal? Mohla bys pro jednou udělat to, co se ti řekne?“ Chytil ji v podpaží, zvedl, otočil dokola a odtáhl ji ke křeslu. Nohy vlekla bezvládně za sebou, chodidla zaškrabala po liniích pentagramu. Mág ji bez velkých okolků složil do křesla, postavil se naproti ní a prudce oddechoval.

„Tak co, spokojená?“ zeptal se.

„Ani ne. Co se mi to stalo? Proč nemůžu chodit?“

„Na tyhle otázky nemám odpověď.“ Zadíval se na svoje boty – velké škrpály z odřené kůže – a pak na prázdný pentagram. „Když jsem se sem vlámal, Kitty,“ řekl, „byla místnost ledově chladná. Nemohl jsem ti najít pulz a nedýchala jsi, jenom jsi tam ležela. Myslel jsem, že jsi – myslel jsem, že tentokrát jsi opravdu mrtvá. Místo toho…“ Povytáhl obočí. „Tak. Pověz mi to. Opravdu jsi –?“

Chvíli se na něj beze slova dívala.

Napětí v mágově tváři přešlo do výrazu nechápavého úžasu. Pomalu vydechl a napůl se opřel o stůl, napůl se na něj svezl. „Aha,“ řekl. „Aha.“

Kitty si odkašlala. „Za chvíli ti to vylíčím. Ale nejdřív mi prosím podej támhleto zrcadlo, ano?“

„Myslím, že bys ne –“

„Radši se podívám,“ odvětila suše, „než abych si to představovala. Tak sebou hoď. Máme práci.“ Nenechala si to vymluvit.

# # #

„Koneckonců,“ prohlásila po dlouhé chvíli, „se to moc neliší od toho, co udělal s Jakubem ten Černý buben… A *on* to překonal.“

„To je pravda.“ Mága už bolely ruce. Trochu zrcadlo posunul.

„Vlasy si můžu obarvit.“

„Ano.“

„A pokud jde o ten zbytek – dá se na to zvyknout.“

„Ano.“

„Asi tak za padesát let.“

„Jsou to jen vrásky, Kitty. Jenom vrásky. Má je spousta lidí. Kromě toho můžou vyblednout.“

„Myslíš?“

„Ano. Už teď vypadáš daleko líp, než když jsem přišel.“

„Fakt?“

„Rozhodně. A navíc se koukni na mě. Vidíš ty puchýře?“

„Chtěla jsem se na ně zeptat.“

„To udělala Morová rána. Když jsem si bral hůl.“

„Aha… Ale nejvíc mě děsí ta *slabost*, Nathanieli. Co když se nikdy –?“

„Ale jasně že se uzdravíš. Jen se podívej, jak mácháš rukama. To jsi před pěti minutami nedokázala.“

„Vážně ne? Hmm. No dobře. Teď, když ses o tom zmínil, se vlastně opravdu cítím trochu silnější.“

„Tak vidíš.“

„Ale je hrozně těžké,“ dodala, „podívat se do zrcadla a uvidět tam… cizí obličej. Vidět, že se všechno *změnilo*.“

„Všechno ne,“ řekl.

„Ne?“

„Ne. Tvoje oči. Ty se vůbec nezměnily.“

„Aha.“ Pochybovačně zamžourala do zrcadla. „Myslíš?“

„Byly v pohodě, než jsi začala mžourat. To mi můžeš věřit.“ Ruka se zrcadlem mu klesla a on ho odložil na stůl. „Kitty,“ obrátil se k ní, „musím ti něco říct. Démoni vyrazili do města. Když jsem tě našel, pokusil jsem se zprovoznit Gladstoneovu hůl, ale,“ – povzdechl si – „nedokázal jsem to. Nejde o zaklínadla. Mám vědomosti, které jsem tenkrát neměl. Je to jen… Chybí mi fyzická síla, abych holi vnutil svou vůli. A bez hole se Noudovi postavit nemůžeme.“

„Nathanieli –“

„Někteří mágové možná zůstali naživu, neposedlí démony. Ještě jsem je nezačal hledat. Ale i kdybychom shromáždili pár spojenců a dostali na svou stranu jejich džiny, Nouda je příliš silný. Hůl byla naše jediná naděje.“

„To není pravda.“ Kitty se v křesle předklonila. (Jeho předpověď se potvrdila – teď už se skutečně pohybovala o něco lehčeji. Ze začátku jí celé tělo připadalo nepohodlné, špatně jí padlo, jako by se svými kostmi a šlachami nedokázala sladit rytmus.) „Nevypravila

jsem se na Onen svět pro zábavu,“ řekla upjatě. „Ty máš hůl, já našla Bartimaea. Teď jen stačí dát je dohromady.“ Zazubila se na něj.

Mág zmateně zavrtěl hlavou. „A to znamená co?“

„No… Tahle část se ti nebude líbit.“

Bartimaeus

32

Oblak síry se proměnil v ochablý sloup dýmu, který se převaloval uprostřed pentagramu. Vybublával ke stropu s ohromující silou vody tryskající z pítka. V kouři se zhmotnily dvě ustrašené žluté oči. Úzkostně pomrkávaly.

Najednou se mi do toho vůbec nechtělo.

Tmavovlasý mladík stál v protějším pentagramu a ztěžka se opíral o hůl. Tu jsem poznal na první pohled. Těžko ji nepoznat: aura talismanu bušila do mého kruhu s pronikavostí sluneční erupce. Moje esence se z té blízkosti celá chvěla.

To není dobré. Jsem moc slabý. Nikdy jsem s tím neměl souhlasit.

Ovšem mág to podle všeho cítil podobně. Jeho obličej nabral rozkošnou barvu zkyslého mléka.

Napřímil se, jak nejlépe dokázal, a snažil se působit impozantně. „Bartimae."

„Nathanieli."[*]

Odkašlal si, zadíval se na podlahu, podrbal se na hlavě, něco si zabroukal…, vlastně dělal všechno, aby se mi nemusel podívat přímo do očí. Ne že bych já na tom byl o *moc* líp. Místo aby se sloup dýmu hrozivě vzdouval, vypadal, jako by se rozhodl zaplést své kmitající výběžky do hezkých copánků. Kdybychom zůstali v klidu, nejspíš

[*] Oba jsme se snažili, aby to znělo úsečně, rázně, chraplavě. Ani jeden z nás úplně neuspěl. Jeho hlas měl výšku, jaká bývá obvykle vyhrazená jen pro netopýry a píšťalky na psy, zatímco mně se hlásek klepal jako staropanenské tetičce, která si objednává k svačině sendvič s okurkou.

bych z toho uštrikoval celý svetr nebo tak něco, ale po několika vteřinách okolkování nejvyšší kvality jsme byli hrubě vyrušeni. „Hněte s tím trochu!“

Tak uhodnout, kdo je *tohle*, byla hračka. Mág i dým se ve svých pentagramech zachvěli, odkašlali si a něco zamumlali. Oba nasadili dotčený, ukřivděný výraz.

„Já vím, já vím,“ řekla *Kitty*. „Nezávidím to ani jednomu z vás. Prostě to *udělejte*. Nesmíme marnit čas.“

Musím říct, že vypadala daleko čiperněji, než jsem očekával. Jasně, působila trochu křehce a měla šedivé vlasy a kůži vrásčitou a zestárlou, ale ani *zdaleka* to nebylo tak zlé jako u Ptolemaia. Oči měla jasné jako pták: zářilo z nich světlo toho, co viděly. Sledoval jsem ji se směsí úcty a soucitu.

„Tak se hned nečil,“ řekl jsem. „Už se k tomu dostáváme.“

„Správně,“ přidal se Nathaniel. „Taková věc se nedá uspěchat.“

„Jako byste o tom něco věděli,“ prskla. „Co vám brání?“

„Víš,“ začal, „je to jen –“

„Pokud jde o *mě*,“ pronesl jsem tónem plným klidné důstojnosti, „souhlasil jsem s tím za předpokladu, že můj hostitel bude mít aspoň minimální fyzické kvality. Když jsem se teď na něj podíval, začínám mít pochybnosti.“

Mág se na mě rozhořčeně podíval. „A to má znamenat co?“

„No, ty bys taky nekoupil koně, kterýho sis neprohlídnul, ne? Mám nárok omrknout si zboží. Ukaž zuby.“

„Nech toho!“

„Je mi líto,“ řekl jsem. „Je to herka. Sotva se drží na nohou. Kůži má spálenou Morovou ránou. A krvácí mu rameno. Vsadím se, že má taky roupy.“

Holka se zamračila. „Co má s ramenem? Kde?“

Nathaniel odmítavě mávl rukou a škubl sebou bolestí. „To nic není. Žádný problém.“

„Proč jsi mi o tom neřekl?“

„*Protože*,“ zavrčel, „jak pořád opakuješ, nemáme čas.“

„To je fakt,“ připojil jsem se.

„A vlastně si taky nejsem jistý, jestli se mi do toho chce,“ doplnil mág a odměnil mě ošklivým pohledem. „Nevěřím, že by to mohlo

fungovat. Je moc slabý, aby mi mohl s holí nějak pomoct, a navíc je v tisíci ohledech naprosto zkažený a zlovolný. Je to jako pozvat si do ložnice houf divokých prasat.“

„Vážně? Hele, *já* taky nejsem bez sebe nadšením, že se mám nechat zavřít do tvýho pozemskýho humusu,“ rozkřikl jsem se. „Tam uvnitř je na můj vkus až moc nechutných rozbředlých věcí. Všechen ten hlen a zasychající maz a –“

„Buďte zticha!“ houkla Kitty. Musím uznat, že jejím plicím ta výprava nijak neuškodila. „Zmlkněte – oba! Tam venku se moje město právě obrací v trosky a potřebujeme zprovoznit hůl. Jediný způsob, jak to udělat, je spojit *tvoje* vědomosti, Nathanieli, s *tvojí* energií, Bartimae. Jasně, pro oba to bude představovat drobné nepohodlí, ale –“

Podíval jsem se na Nathaniela. „Slyšels ji? Prý *drobné*.“

S hlubokým znechucením zavrtěl hlavou. „Mně to povídej.“

„– ale nepotrvá to dlouho. Maximálně pár hodin. A pak, Nathanieli, můžeš Bartimaea propustit nadobro.“

„Počkat,“ řekl mág, „chci záruku, že se tohle stvoření nepokusí zničit mi mozek. Bylo by mu to podobné.“

„Jo, *jasně*,“ odsekl jsem, „abych tak spálil jedinou jízdenku, na kterou se odsud můžu dostat? Nemíním strávit věčnost v tvojí hlavě, kámo. Nedělej si starosti. Budu potřebovat tvoje Propuštění. Ničeho se nedotknu.“

„To bych ti taky radil.“

Chvíli jsme si jeden druhého namíchnuté měřili.

Kitty tleskla. „Fajn. Vytahování už skončilo? Nezničila jsem si zdraví proto, abych tu seděla a dívala se, jak se vy dva pitomci hádáte. Mohli bychom s tím *prosím* pohnout?“

Mág si odfrkl. „No dobrá.“

Kouř trucovitě zavířil ke stropu. „No dobrá.“

„Tak se mi to líbí.“

# # #

Nebýt té holky, nikdy bych to neudělal. Ale předtím na Onom světě trefila do černého, když na mě naléhala Ptolemaiovým jménem. Jak okamžitě vycítila, tohle bylo moje slabé místo, moje otevřená

rána. Ani dva tisíce let nahromaděného cynismu ji nezacelily, a to jsem se snažil ze všech sil. Po celou tu dlouhou, únavnou dobu jsem s sebou nosil vzpomínku na jeho naději – naději, že džinové a lidé budou jednoho dne pracovat bok po boku, bez krutosti, bez proradnosti, bez zabíjení. Přiznejme si to, byla to pitomá myšlenka a ani na vteřinu jsem jí neuvěřil – viděl jsem kolem sebe příliš mnoho důkazů svědčících o opaku. Ale *Ptolemaios* jí věřil, a to mi stačilo. Pouhá ozvěna jeho přesvědčení byla natolik mocná, aby mě zlomila, když Kitty zopakovala jeho velkorysé gesto a přišla za mnou.

Obnovila pouto. A jakmile se stalo *tohle*, můj osud byl zpečetěn. Přestože zdravý rozum nad tím úpěl a nadával, kvůli Ptolemaiovi bych se vrhl do jámy lvové, a totéž teď platilo pro Kitty.

I když… jáma lvová? Sud s kyselinou? Lůžko pobité hřeby? Čemukoli z toho bych dal přednost před tím, co jsem se chystal udělat.

V jednom pentagramu se mág duševně připravoval. Opakoval si slova, chystal zaklínadlo. V druhém se sloupec dýmu pohupoval sem a tam, jako když přechází tygr v kleci. Všiml jsem si, že oba pentagramy mají ve vnějším kruhu vyškrabané dírky, které mi umožňovaly okamžitý přechod z jedné strany na druhou. Teda, ti byli důvěřiví… Mohl jsem odtamtud vyrazit jako střela, na místě je oba zhltnout a s veselou písničkou na rtech zmizet v dáli. Upřímně řečeno mě to skoro lákalo, jen abych viděl výraz ve tváři svého bývalého pána. Už celou *věčnost* jsem nesežral mága.[*] Neplánované hltání mágů bohužel nebylo na Kittyině programu. S lítostí jsem pokušení odolal.

Taky v tom hrála roli jistá maličkost ohledně mých sil. Dělalo mi potíže udržet i tak prostou podobu, jako je dým. Potřeboval jsem ochranu, a potřeboval jsem ji rychle.

[*] Přesně řečeno pár set let. Jeden z mých českých pánů měl sklony k baculatosti. Často jsem ho kritizoval za jeho mizernou kondici, takže v něm postupně narůstalo podráždění a vzdor. Jednou večer jsem se s ním vsadil, že si v pentagramu nedosáhne na špičky prstů u nohou. S velkou námahou se mu to podařilo, ovšem nedopatřením přitom vystrčil zadek přes okraj a moje pouta se tím uvolnila. Jistě, byl trochu tučnější, ale stejně chutnal výborně.

„Kdyby to mohlo být ještě dneska," prohodil jsem. „Teda jestli ti to nevadí."

Mág si nervózně prohrábl vlasy a obrátil se ke Kitty. „Jediná jedovatá poznámka, až bude uvnitř, a na místě ho propustím, hůl nehůl. Pověz mu to."

Poklepala nohou o podlahu. „Já *čekám*, Nathanieli."

Zaklel, zamnul si obličej a pustil se do toho. Zdálo se mi, že to zaklínadlo je nějak improvizované – chyběla mu elegance a vybraný styl, na jaký jsem byl zvyklý. Větička „zajmi tohoto prokletého démona Bartimaea a smáčkni ho dovnitř s nelítostnou přesností" byla například trochu hrubá a s nebezpečím chybného výkladu. Ale podle všeho to zabralo. V jednu chvíli si sloup dýmu nevinně stoupal ve svém pentagramu, a vzápětí ho to vysálo ven, do výšky, přes otvor v mém kruhu, přes otvor v tom jeho a pak mě to začalo krouživě stahovat dolů, níž a ještě níž, k hlavě mého pána…

Obrnil jsem se. Zahlédl jsem, jak mág pevně zavřel oči.

Žbluňk.

# # #

Zmizela. Bolest zmizela. To byl můj první vjem. Na ničem jiném nezáleželo. Jako by někdo náhle rozhrnul závěs a tmu vystřídalo světlo. Bylo to jako ponořit se do ledové studánky. Bylo to *trochu* jako vrátit se po měsících otroctví na Onen svět – spleť jizev bolesti, které mi protínaly esenci, prostě odpadla jako strupy a já si náhle připadal zacelený. Bylo to jako osvěžit se, přetvořit se a znovuzrodit se, a to všechno zároveň.

Moje esence překypovala závratnou radostí, jakou jsem na Zemi nepocítil od svých prvních povolání ve starověkém Sumeru, v dobách, kdy jsem si myslel, že moje energie stačí na *všechno*.[*] Neuvědomil jsem si, kolik ze slabosti, která mě poslední dobou

[*] To mi samozřejmě dlouho nevydrželo. „Ach, Bartimae, mohl bys prosím zavlažit Úrodný půlměsíc?" „Nemohl bys odklonit vody Eufratu *tady* a *tady*?" „Jo, a když už v tom budeš, nevadilo by ti zasít v záplavové oblasti pár milionů zrnek pšenice? Díky." Ani mi k tomu nedal rozsévačku. Když jsem se dostal k Uru, už jsem žádnou radostí nepřekypoval, ani náhodou. Děsně mě brala záda.

zmáhala, šlo na vrub nahromaděné bolesti. Ve chvíli, kdy zmizela, jsem se cítil desetkrát silnější než předtím. Nebylo divu, že to Faquarl a spol. tak doporučovali.

Vítězně jsem vykřikl.

A ten výkřik zazněl dutě ozvěnou, jako bych byl zavřený v láhvi.*

O chviličku později se ozval *další* výkřik, podivně hlasitý, který se rozléhal všude kolem. Ohlušoval mě. Tohle rozptýlení mě přimělo začít se zajímat o místo svého pobytu. O to, co mě obklopovalo a chránilo před světem. Pojmenuju to prostě a jasně – bylo to lidské maso.

Přesně řečeno Nathanielovo.

Polévka ve Faquarlově míse mě tehdy *nepatrně* chránila před smrtícími účinky stříbra, ale Nathanielovo tělo odvádělo daleko lepší práci. Moje esence byla ponořená – do kostí a krve a takových tenkých vláknitých věcí, což možná byly šlachy. Nacházel jsem se v každém kousku jeho těla, od vlasů po palec u nohy. Slyšel jsem, jak mu bije srdce, jak se v žilách donekonečna přelévá krev, jak se mu sípavě roztahují a smršťují plíce. Viděl jsem nepatrné elektrické výboje probíhající mozkem sem a tam. Viděl jsem (méně zřetelně) myšlenky, které to představovalo. A na okamžik jsem nad tím užasl: bylo to jako vstoupit do nějaké velkolepé budovy – posvátné mešity nebo svatostánku – a spatřit její dokonalost; něco vzdušného, závratného, postaveného z obyčejné hlíny. Pak přišel další šok, že taková lepkavá, slizká věc dokáže vůbec fungovat, když je tak křehká, slabá a těžkopádná, tak připoutaná k Zemi.

Jak *snadné* by bylo převzít kontrolu, využít to tělo jen jako vozík či kočár – obyčejný dopravní prostředek, který mě doveze, kamkoli si budu přát! Zachvátilo mě slaboučké pokušení… Bez nejmenší námahy jsem se mohl vrhnout na ten mozek, uhasit všechny

* Věřte mi, o akustice lahví vím všechno. Většinu šestého století jsem strávil v malé lahvičce od sezamového oleje, zapečetěné voskem, která si plavala v Rudém moři. Můj křik nikdo neslyšel. Nakonec mě vylovil starý rybář, a tou dobou jsem už propadal takovému zoufalství, že jsem mu byl ochotný splnit pár přání. Vynořil jsem se v podobě obrovité kouřové postavy, odpálil pár blesků a sklonil se k němu, abych se zeptal, čeho si žádá. Chudáka starého trefil šlak a na místě bylo po něm. Nejspíš z toho plyne nějaké poučení, ale zaboha mě nenapadá jaké.

jiskřičky, které tam probíhaly, sám se ujmout řízení a udržovat mechanismus v provozu. Nouda, Faquarl, Naeryan a ostatní to nepochybně s velkým nadšením udělali. To byla jejich pomsta v mikroskopickém měřítku, jejich vítězství nad lidstvem přenesené na jednotlivce.

Ale to nebylo nic pro mě.

I když pokušení jsem cítil.

Nikdy jsem nebyl zrovna odvázaný z Nathanielova hlasu. Zdálky se dal ještě jakžtakž snést, ale teď jsem měl pocit, jako by mě přivázali do tlampače puštěného na plný výkon. Když promluvil, rezonovalo to kolem a trnula mi z toho esence.

„Kitty!“ zahřměl ten hlasitý dunivý sloní hlas. „Cítím takovou energii!“

Její hlas ke mně dolehl trochu zdušeně, zkreslený jeho ušima. „Tak co? Jaké to je?“

„Probíhá mi celým tělem. Připadám si tak lehký! Mohl bych vyskočit ke hvězdám!“[*] Zaváhal, jako by mu tohle pro mágy netypické nadšení bylo trapné. „Kitty,“ zeptal se, „změnil jsem se nějak?“

„Ne… Jenom jsi míň nahrbený. Můžeš otevřít oči?“

Otevřel je a já se poprvé podíval ven. Viděl jsem jakoby dvojmo. Na okamžik se mi všechno zdálo nejasné a rozmazané. Lidi nejspíš opravdu vidí tímhle způsobem – matně a nepřesně! Pak jsem víc zaměřil esenci a obraz se mi vyjasnil. Projel jsem všech sedm rovin a uslyšel jsem, jak Nathaniel zalapal po dechu.

„To je k neuvěření!“ zahulákal mi do ucha. „Kitty! Jako by najednou všechno získalo víc barev, víc rozměrů. A kolem tebe je taková *zář!*“

Mluvil o její auře. Vždycky ji měla nadprůměrně silnou, ale po návštěvě na Onom světě se rozzářila jako slunce za poledne. Přesně jako u Ptolemaia. Nikdy jsem neviděl podobnou lidskou auru. Nathanielovo tělo se zachvívalo ohromením. V mozku mu z toho blikalo. „Ty jsi tak *krásná!*“ vydechl.

[*] Z jeho hlediska to byl logický pocit. Koneckonců vstřebal *mě:* bytost vzduchu a ohně.

„Cože, teprve teď?“ Tak tady si fakt naběhnul. Zavařil si to tím tónem nevěřícného úžasu.*

„Ne! Jen jsem myslel –“

Usoudil jsem, že je nejvyšší čas, abych se do toho vložil. Ten chudák si sám neporadí. Převzal jsem vládu nad jeho hlasivkami. „Nevadilo by ti trochu ztlumit hlas?“ řekl jsem. „Neslyším tu vlastní myšlenky.“

Okamžitě zmlknul. Vlastně zmlkli oba. Cítil jsem, jak si zvedá ruku k ústům, jako by právě škytnul ve společnosti.

„Jo, správně,“ pokračoval jsem. „Jsem to já. Co, myslel sis snad, že se tu budu tiše krčit v koutku? Tak to jsi na omylu, hošku. V tomhle těle jsme teď dva. Sleduj.“

Na potvrzení svých slov jsem zvedl jeden z jeho prstů a metodicky se pošťoural v nose. Rozhořčeně zapištěl: „Nech toho!“

Svěsil jsem ruku. „A když se k tomu rozhodnu, můžu udělat ještě víc. Páni… tady uvnitř je ale divný malý svět… Jako kdyby mě hodili do čokoládového pudinku, akorát to nemá tak příjemnou příchuť. Některé z tvých myšlenek, Nathanieli… *No teda!* Kdyby Kitty věděla…“

Mág se opět zmocnil vlády nad svými ústy. „Dost! Tady to mám na povel já. Na tom jsme se shodli. Musíme táhnout za jeden provaz, nebo nás to zničí.“

Kitty z křesla podotkla: „Má pravdu, Bartimae. Už jsme promarnili příliš mnoho času. Musíte spolupracovat.“

„Jasně,“ řekl jsem, „ale on mě musí poslouchat. O Faquarlovi a Noudovi vím víc než on. Dokážu předvídat, co udělají. A hýbat tímhle tělem svedu taky. Sleduj tohle…“

Svaly na noze jsem už měl zmáknuté. Ohnul jsem je, natáhl a moje esence udělala zbytek. Bez rozběhu jsem přeskočil stůl a přistál na druhé straně místnosti.

„To není zlý, co?“ zasmál jsem se. „Pohodička.“ Zase jsem ohnul nohy, natáhl je… Přesně v tu chvíli se mág pokusil vykročit opačným směrem. Naše tělo se zakymácelo s jednou nohou ve

* Nic nového pod sluncem. Nefertiti tohle Achnatonovi dělala v jednom kuse: vždycky se k němu přitočila, zrovna když dával do pořádku soupisy obilí, aby se zeptala, jak jí sluší nová čelenka. Nikdy se nepoučil.

vzduchu a druhou vytočenou v asi tak stosedmdesátistupňovém úhlu. Zaškubali jsme sebou, oba najednou jsme harmonicky vykřikli mírným nepohodlím a zřítili se na koberec.

„Jo," řekla Kitty kousavě. „Pohodička."

Dovolil jsem Nathanielovi, aby zvednutí těla zařídil sám. „*Věděl* jsem, že k tomu dojde," zavrčel. „Tohle nemá cenu."

„Ty prostě neumíš poslouchat příkazy," osopil jsem se na něj. „Nelíbí se ti, že by to měl na povel tvůj otrok. Jednou mág, vždycky –"

„Ticho," houkla Kitty. Ať už to dělala její aura, nebo něco jiného, dneska se jí nedalo odporovat. Zmlkli jsme a nechali ji mluvit. „Kdybyste se na chvíli přestali štěkat," řekla, „uvědomili byste si, že společně fungujete daleko líp než Nouda a ten jeho spolek ve svých ukradených tělech. Faquarl byl sice v Hopkinsovi jako doma, jenomže ten měl praxi. Ostatní byli skoro bezmocní."

„Má pravdu…," připustil Nathaniel. „Nouda neuměl chodit."

Ovšem aby se dostal k jádru věci, potřeboval džina. „Jsou tu dva zásadní rozdíly," ozval jsem se. „*Já* jsem ti nezničil mozek. To by mělo pomoct. A taky znám tvoje rodné jméno. Vsadím se, že to mi umožňuje proniknout hloub než komukoli z ostatních duchů. No vidíš. Já *věděl*, že se to jednou bude hodit."

Mág se podrbal na bradě. „Možná…"

Z filozofických úvah nás vytrhl netrpělivý výkřik. „To je fuk," prohlásila Kitty. „Prostě jeden druhého informujte o tom, co se chystáte udělat, abyste jste si znovu hloupě nenatloukli zadek. Takže – co ta hůl?"

Co ta hůl? Celou dobu jsme ji drželi v ruce, a i přes Nathanielovy kosti a svaly, které mě od ní izolovaly, jsem vnímal její moc. Cítil jsem, jak se mocné bytosti uvězněné uvnitř neklidně svíjejí, slabě ke mně doléhaly jejich prosby o propuštění. Zámky a pečeti, kterými Gladstone dřevo uzavřel, byly stále stejně silné jako v den, kdy je vytvořil. Což bylo naše štěstí, protože kdyby se ty stlačené energie uvolnily naráz, srovnaly by se zemí celou ulici.[*]

[*] Použít takovýhle předmět je trochu jako odšroubovat víčko lahve kokakoly. Ne. Možná to je *nepatrně* větší síla: představte si, že jste s tou lahví nejdřív zatřásli… Hlavní je šroubovat tak opatrně, aby to zašumělo jen trochu. Potom mág může

Kitty nás pozorně sledovala. „Myslíte, že ji dokážete zprovoznit?“

„Ano,“ odpověděli jsme.

Nathaniel uchopil hůl oběma rukama. (Pro tu chvíli jsem ho nechal převzít vládu nad končetinami. Tohle byla jeho chvíle – potřebovali jsme *jeho* zaklínadlo, abychom ten proces zahájili, jeho vedení. Já sloužil jen jako přídavný zdroj energie, abych svou silou podpořil jeho vůli.) Stáli jsme s nohama trochu od sebe, přichystaní na otřes, který nás čeká. Začal zaklínat. Když se do toho obul, rozhlížel jsem se jeho očima po té malé kanceláři. Kitty seděla v křesle. Její aura se auře sálající z hole víc než vyrovnala. Za sebou měla dveře, násilně otevřené nějakým menším výbuchem. Na podlaze se kupila hromádka hůlek s Infernem a elementálních koulí. Přinesl je Nathaniel. Na zničení dveří použil detonační kostku. Měl o Kitty takový strach, že zapomněl na bolest v rameni, na okamžik z něj padla všechna únava…

Je to zvláštní, vnímat lidskou mysl v činnosti. Tápala jako rozespalý člověk ve tmě, zatímco jeho vědomé myšlenky se soustředily na zaklínání. Kolem mě se míhaly obličeje: Kitty, ještě další žena, jiné tváře, které jsem vůbec nepoznával. A pak (pořádný šok) – Ptolemaiův obličej, jasný jako den. Už to bylo tak dávno, co jsem ho viděl naposledy… dva tisíce let… Ale *tenhle* obraz byl samozřejmě jenom vzpomínkou na mě.

Musím se soustředit. Cítil jsem, jak se moje energie odčerpává – vtahovala ji Nathanielova slova a přetvářela ji v pevná pouta kolem hole. Zaklínání se chýlilo ke konci. Gladstoneova hůl se otřásala. Po celé její délce probíhaly bledé světelné proudy a slévaly se do vyřezávaného pentagramu na její hlavici. Cítili jsme, jak se bytosti uvnitř tlačí ke skulině ve svém vězení, kterou jsme vytvořili. Cítili jsme, jak se Gladstoneovy pojistky pokoušejí otvor uzavřít. Odolávali jsme oběma protikladným tlakům.

---

zaměřit energii tam, kam chce. Když šroubuje moc rychle nebo neopatrně, skončí celý ulepený. Obrazně řečeno. Mezi významné stavby zničené neuváženým použitím talismanů patří: Alexandrijská knihovna a maják na ostrově Faru, Visuté zahrady Semiramidiny, citadela Velkého Zimbabwe a podmořský palác z Kosu.

Nathaniel skončil se zaříkáváním. Hůl jedenkrát zatepala – na všech rovinách zalilo místnost zářivé bílé světlo. Zapotáceli jsme se na místě: Nathaniel zavřel oči. Pak světlo zhaslo. Dosáhli jsme rovnováhy. Všude bylo ticho. V místnosti se nic nehýbalo. Gladstoneova hůl nám tichounce, téměř neslyšně bzučela v ruce.

Jako jeden jsme se obrátili ke Kitty, která přihlížela z křesla.

„Hotovo," ohlásili jsme.

Nathaniel

33

Jenom na chvilku, když hůl ožila a jím proudila džinova energie, která krotila sílu artefaktu, si Nathaniel vzpomněl na zraněné rameno. Protivně ho v něm píchlo, trochu se mu zatočila hlava… a pak ho zalila nová síla a veškerá slabost přešla. Cítil se lépe než kdy dřív.

Tělem mu nepřestával rezonovat pocit, který ho zachvátil v té první chvíli, kdy se Bartimaeovy síly slily s jeho. Bylo to jako elektrická rána, výboj, který ho málem vymrštil do vzduchu a popřel zemskou přitažlivost – všechna tíha a únava z něj spadly. Překypoval životem. S náhlou jasnozřivostí (připadalo mu, že je bystřejší než dřív, jako by měl dobité baterky), pochopil džinovu povahu – věčnou touhu po pohybu, změně a transformaci. Uvědomil si, jak krutým osudem je pro takovou povahu být někde násilně uvězněna, být stlačena a zdušena mezi pevnými pozemskými věcmi. Zahlédl (zprvu jen nezřetelně) nekonečnou sérii obrazů, vzpomínek, vjemů, které se táhly zpět přes strašlivou propast času. Pocit, který z toho měl, se podobal závrati.

Všechny jeho smysly ožily. Pod prsty cítil každou rýhu a zrnko hole, ušima vnímal to slabounké bzučení. A nejlepší ze všeho bylo, že viděl a chápal všechny roviny – všech sedm. Místnost se koupala v barvách, které vydávaly aury – aura hole, jeho vlastní, a nejpozoruhodnější ze všech, Kittyina. Přes tu zář vypadal její obličej zase hladký a mladý, vlasy se jí blýskaly jako plameny. Mohl by se na ni dívat věčně –

Okamžitě těch nesmyslů nech, dělá se mi z toho zle.

– kdyby mu v hlavě nekveruloval protivný džin.

Já přece nic nedělám, pomyslel si.

No, to je fakt – moc jsi toho neudělal. Hůl je nahozená a jede. Musíme jít.

Jo. Nathaniel opatrně, pro případ, že by měl džin s jeho nohama jiné úmysly, popošel ke Kitty. „Ty bys měla zůstat tady.“

„Už se cítím silnější.“ K jeho zděšení se v křesle posunula dopředu, opřela se o roztřesené ruce a zvedla se na nohy. „Můžu chodit,“ řekla.

„S námi nepůjdeš.“

Cítil, jak se džin v jeho mysli pohnul a z úst mu zazněl Bartimaeův hlas. Stejně jako předtím ho to dost podráždilo. Taky to trochu šimralo. „Nathaniel má pravdu,“ podpořil ho džin. „Jsi moc slabá. Jestli se dá věřit téhle paměti, o čemž pochybuju, můžou být v téhle budově ještě vězni – pokud je Nouda všechny nezabil. Co kdybys je zkusila najít?“

Dívka přikývla. „Fajn. A co máte v plánu? Proč nepoužijete to jasnovidecké zrcátko, abyste zjistili, kam Nouda šel?“

Nathaniel se ošil. „Totiž –“

„Zničil ho,“ vysvětlil džin. „Propustil toho šotka. A to byla podle mě velká chyba.“

„*Já umím odpovídat sám,*“ zavrčel Nathaniel. Připadalo mu mimořádně otravné, že mu do řeči skáčou jeho vlastní hlasivky.

Kitty se na něj usmála. „To je dobře. Takže se uvidíme později.“

„Ano… Určitě to zvládneš?“

Ucítil džinův záchvěv netrpělivosti. V nohách mu škublo: toužil vyskočit, proletět vzduchem… „Zvládnu.“

„Počkej. Asi by sis měla vzít tohle.“ Sehnul hlavu, sundal si z krku amulet Samarkandu a podal jí ho. „Nos to,“ nařídil jí. „Ochrání tě to.“

„Ale jenom proti *magii,*“ upřesnil džin. „Ne proti fyzickému útoku, nebo klopýtnutí, nebo ráně do hlavy, nebo ukopnutému palci, nebo něčemu podobnému. Ale v těchhle přesně vymezených hranicích funguje docela dobře.“

Kitty zaváhala. „Mám určitou odolnost,“ upozornila. „Možná bych neměla –“

„Proti Noudovi ti stačit nebude,“ namítl Nathaniel. „Hlavně po tom, čím jsi prošla. Prosím…“

Přetáhla si řetěz přes hlavu. „Děkuju,“ zamumlala. „Hodně štěstí.“

„Tobě taky.“ Už nebylo co dodat. Nastala naše chvíle. Nathaniel zamířil ke dveřím, bradu zvednutou, oči tvrdé a odhodlané. Neohlédl se. Na podlaze se povalovaly trosky rozbitých dveří. Chystal se je opatrně překročit právě ve chvíli, kdy se džin pokusil přimět jeho nohy k výskoku. Zaškobrtl, zavrávoral, upadl, upustil hůl a saltem se přenesl přes trosky ven.

Velmi efektní, ocenil to Bartimaeus.

Nathaniel nepronesl žádnou slyšitelnou odpověď. Zvedl Gladstoneovu hůl a zamířil chodbou pryč.

# # #

V Síni soch ho uvítal obraz vynalézavé zkázy: mramorové hlavy všech bývalých předsedů vlády byly uražené a někdo s nimi zjevně hrál americké kuželky. Prasklý stůl Rady byl odsunutý ke zdi a kolem něj se na těch sedmi židlích nacházela těla různých mágů v komických pozicích, jako při nějaké schůzi duchů. Místnost nesla následky magických útoků všeho druhu, nesystematických a náhodných: části podlahy, stěn a stropu byly roztříštěné, probodané, spálené, roztavené a rozsekané. Kouřící cáry označovaly místa, kde dřív ležely koberečky. Všude se halabala povalovala mrtvá těla, opuštěná, polámaná, jako odhozené hračky. Na konci síně někdo prorazil ve zdi obrovskou díru, kterou se dovnitř řinul chladný vzduch.

„Podívej se na ty pentagramy,“ upozornil Nathaniel svého společníka znenadání.

Dívám se. Mám tvoje oči, ne? A souhlasím s tebou.

„Cože?“

S tím, co si myslíš. Systematicky je zničili. Chtějí to všem mágům, co přežili, maximálně ztížit.

Každý pentagram byl nějakým způsobem zohavený nebo poškozený: mozaikové kameny vytrhané a rozházené, pečlivě vyznačené linie sežehnuté a zčernalé ohněm. Připomínalo to výjevy z

římského fora ve chvíli, kdy barbaři zabušili na brány a občané povstali proti vládnoucím mágům. *Ti* taky začali ničit pentagramy…

Nathaniel zavrtěl hlavou. „Na tom nesejde," řekl. „Drž se toho, co musíme udělat."

Vždyť jo. Můžu já za to, že mi lezeš do vzpomínek?

Nathaniel neodpověděl. Mezi mrtvými zahlédl pár tváří, které znal. Pevně stiskl rty. „Půjdeme," řekl.

Co to má být za náhlý retrospektivní žal? Vždyť jsi je ani neměl rád.

„Musíme si pospíšit."

No dobře. Pohyb nech na mně.

Tohle byl ten nejpodivnější pocit ze všech: uvolnit svaly, úmyslně nad nimi ztratit vládu, ale přesto cítit, jak se napínají a smršťují, přesouvat se mocnými plynulými kroky a skoky, cítit, jak se do končetin vlévá nelidská lehkost. Nathaniel pevně svíral hůl. Jinak dal džinovi volné pole působnosti. Jediným skokem překonal halu a přistál na převráceném kamenném kvádru. Krátká přestávka; hlava se mu otočila doleva a doprava a rázem byl zase ve vzduchu – mocný krok, ještě jeden. Proletěl dírou ve stěně do další místnosti, tmavé, zpustošené, plné trosek. Nestihl si ji prohlédnout, protože měl co dělat se svým protestujícím žaludkem a chvěním energií, které se v něm probudily. Vzhůru do vzduchu a zase dolů – pak ven z pokoje a honem do jiného – kolem schodiště rozbitého na třísky, přes obrovskou hromadu zdiva. Do zejícího otvoru lemovaného popraskanými kameny –

Do ulic Whitehallu.

Přistáli s pokrčenými koleny, připravení k dalšímu výskoku. Nathaniel měl hlavu natočenou ke straně, rejdil očima sem a tam; viděl všechny roviny.

„Ach ne…," zašeptal.

Ach ANO, opravil ho džin.

# # #

Whitehall byl v plamenech. Nejnižší obláčky nad střechami růžově a oranžově žhnuly. Ohnivé světlo mezi nimi protékalo do propastí temnoty, tu a tam zdobených hvězdami. Velká vládní

ministerstva, kde se na správě impéria pracovalo bez přestání, byla tmavá a prázdná. Nikde nic nesvítilo, ani pouliční lampy ne. V jedné budově na severní straně – že by ministerstvo školství? Nathaniel si nebyl jistý – v nejvyšším patře hořelo. Z oken vyletovaly drobné červené mihotavé jiskřičky jako podzimní listí. Kouř stoupal k mrakům. Další plameny šlehaly z protějších domů. Všechno to vypadalo trochu neskutečně, jako iluze v nějaké Makepeaceově hře.

Ulice byla prázdná, až na trosky, vyvrácené lampy, povalené sochy a – ležící všude kolem, jako opaření mravenci – lidské mrtvoly. Tady něco prohodilo skleněným průčelím ministerstva dopravy vládní limuzínu; támhle leží povalená, rozbitá jedna z obrovských soch *(Úcta k autoritě)* – na podstavci zůstaly stát jen její gigantické nohy. Válečné památníky skončily podobně a ulice byla napůl zatarasená kusy žuly. Z druhého konce velkého oblouku Whitehallu, od Trafalgarského náměstí, k nim dolehl zdušený výbuch.

„Tudy," ukázal Nathaniel. Jeho nohy vyskočily, vyletěl vysoko, klesl hluboko. V nejvyšším bodě byl na úrovni druhého patra budov; pokaždé, když dopadl na zem, se jí dotkl jenom nepatrně a skákal dál. Boty se mu na nohách viklaly.

„Víš, že mám obuté sedmimílové boty?" zasípal. Ve větru se nemohl pořádně nadechnout.

Samozřejmě že vím. V tuhle chvíli jsem *tebou, ať se ti to líbí, nebo ne. Zatím je nepotřebujeme. Máš připravenou hůl? Tam vepředu se něco děje.*

Kolem válečných památníků, kolem opuštěných aut. Uprostřed silnice ležel mrtvý vlk spolu s útržky ostnatého drátu, varovnými cedulemi, zbytky policejních zátarasů. Před nimi se rozkládalo Trafalgarské náměstí. Do noci se tyčil Nelsonův pomník, zalitý hořčičně žlutým světlem. Pod ním se ozývaly menší exploze. Mezi stánky a pulty trhu pro turisty pobíhaly drobné stíny. Něco se jim hnalo v patách.

Nathaniel se zastavil na kraji náměstí. Kousl se do rtu. „Honí to lidi."

To jen tak ze sportu. Nejspíš si myslí, že je zpátky v Koloseu…[*] *Hele! Tamhleten chlap přežil Detonaci. Někteří z plebejců mají odolnost.*

Nathaniel si zakryl rukou oči. „Teď se ti myšlenky rozběhly několika směry najednou. Snaž se to zjednodušit. S tímhle nedokážu držet krok."

Tak fajn. Hůl je přichystaná? No dobrá, tak do to-ho-!

Než se Nathaniel vzpamatoval, jeho nohy se vymrštily. Ocitl se na druhé straně ulice mezi hořícími stánky. Vyrazil dýmem dál – kolem přikrčené ženy s malým dítětem. Hop a skok… Přímo před ním, u kašny, nahrbené jako zvíře, postávalo tělo Clivea Jenkinse. Oči mu bledě zeleně žhnuly, bradu měl svěšenou, ústa dokořán. Z rukou mu stoupala nažloutlá pára.

Nathaniel na něj vytřeštěně hleděl a jen s námahou se sebral. Zvedl hůl –

Jeho nohy se opět vymrštily a on si uvědomil, že letí vzduchem. Vzadu za ním něco vybuchlo. Ze strany ho do tváře uhodily kousky roztříštěného betonu. Přistál na hlavě žulového lva těsně pod pomníkem.

„Proč jsi s námi cuknul?" zakřičel. „Zrovna jsem se chystal –"

Ještě vteřinu, a roztrhalo by nás to na kusy. Musíš být rychlejší. Naeryan je ifrítka, ta neztrácí čas.[†]

„Nemohl bys toho nechat? Já se tu pokouším soustředit." Nathaniel zaměřil hůl, připravil se…

Tak sebou mrskni. Už se blíží. Kdybychom měli amulet, bylo by to v pohodě. Proč jsi ho vlastně dal Kitty?… Hmmm, no jo, já vím. To je fakt. Nepřipadá ti hrozně těžké s někým se pořádně pohádat, když mu můžeš číst myšlenky? A jéje. Blíží se Detonace. Budu skákat.

„Tak dělej."

Opravdu? Nemáš nic proti?

---

[*] Římané s oblibou vyzbrojovali otroky a válečné zajatce železnými noži a posílali je do téhle velké římské arény bojovat se zajatými džiny. Římská elita prostě milovala ty komické honičky a vynalézavé způsoby smrti, které byly vyloženě k popukání.

[†] Poprvé jsem se s Naeryan setkal v Africe během Scipionova tažení. Její oblíbenou podobou byla štíhlá břišní tanečnice, která sváděla –

„Prostě to udělej!“

Z dýmu se vynořila příšerně hopsající postava. Ifrítka v těle sice ovládla končetiny, ale místo běžné lidské chůze se rozhodla chodit po špičkách. Záblesk zlatého světla rozmetal lví sochu na kusy, ale Bartimaeus už napjal správné šlachy, zapojil svaly – Nathaniel zjistil, že saltem letí přímo přes hlavu nestvůry a přistává jí za zády.

Teď, zavelel Bartimaeus.

Nathaniel pronesl jediné slovo. Aktivoval hůl. Ze středu vyřezávaného pentagramu na její hlavici se vyřinul proud bílého světla, tvrdý jako diamant, široký jako dlaň. Země se zachvěla, Nathanielovi zacvakaly zuby. Výboj minul tělo Clivea Jenkinse dobře o půl metru, zasáhl Nelsonův pomník a čistě ho rozťal vedví. Bílé světlo zmizelo. Nathaniel zvedl hlavu. Ifrítka zvedla hlavu. V naprostém tichu se vysoký sloup zachvěl, posunul a pomalu, pomalu jako by rostl… Vzápětí už se na ně řítil se svistem, který zněl skoro jako křik, a Bartimaeus je strhl stranou, takže proletěli látkovým krytem hořícího stánku a ztěžka spadli na dlažbu, přímo na zraněné rameno, přesně ve chvíli, kdy sloup dopadl a rozdělil náměstí na dvě části.

Nathaniel ihned vyskočil. V klíční kosti mu tepalo bolestí. V hlavě mu ječel zuřivý hlas. *Musíš pořádně namířit. Příště to udělám já!*

„Ne, neuděláš. Kde je ta démonka?“

Nejspíš dávno v tahu. Tohle jsi opravdu podělal.

„Tak poslyš –“ Jeho pozornost upoutal nějaký pohyb o pár metrů dál. Vzhlížely k němu čtyři bledé obličeje – žena s dětmi, přikrčená mezi stánky. Nathaniel k ní natáhl ruku. „Už je dobře,“ řekl. „Jsem mág –“

Žena tlumeně vykřikla, děti sebou trhly a přitiskly se k ní pevněji. V hlavě mu zazněl jízlivý hlas. *No výborně. Velmi uklidňující. Proč jsi rovnou nenabídnul, že jim podřízneš krk, když už jsi v tom?*

Nathaniel v duchu zaklel. Navenek se pokusil o úsměv. „Jsem na vaší straně,“ řekl. „Zůstaňte tady. Já –“

Znenadání vzhlédl. Hlas v jeho hlavě upozornil: *Vidíš to?* Skrze hořící útržky stánku, mezi oblaky prachu, který stoupal z povaleného

sloupu, zahlédl zelený záblesk. Zaostřil znovu: na vyšších rovinách rozeznával přimhouřené oči, kradmé hopsavé pohyby v temnotě mnohem zřetelněji. Tělo Clivea Jenkinse se blížilo, po špičkách přebíhalo od stánku ke stánku. Démonka zjevně doufala, že je zaskočí nepřipravené.

Bartimaeus ho rychle informoval: *Tentokrát to bude Flux… Protože jsem džin… proto tyhle věci vím. Fluxy zasahují širokou oblast. Doufá, že tě tím odzbrojí. Můžu nás zakrýt Štítem, ale ten by odklonil i proud síly z hole.*

„Můžeš zabezpečit Štítem ty lidi?… Tak to udělej. My ho nebudeme potřebovat."

Nathanielova ruka se zvedla. Nataženými prsty mu protékala energie. Přikrčené plebejce zakryla modrá kupole. Otočil se zpátky k náměstí. Prach stoupal, z hořícího stánku odletovaly zčernalé útržky látky. Démonku na špičkách nebylo nikde vidět.

„Kde je?"

Jak to mám vědět? Copak máš oči vzadu? Já se můžu podívat jenom tam, co ty.

„Dobře, dobře, uklidni se."

Já jsem úplně klidný. To ty jsi nervózní. V systému ti koluje spousta divných chemikálií a hrozně tě nabuzujou. Není divu, že to lidem nemyslí jasně. Támhle! Ne – to se jenom vítr opřel do plátna. Aáách. Teď jsem se fakt leknul.

Nathaniel klouzal pohledem po náměstí. Hůl mu v ruce bzučela. Pokusil se vytěsnit neustálé džinovo brebentění, proud jeho vzpomínek, které ho chvílemi málem zahlcovaly. Kde se démonka schovává? Za rozbitou základnou sloupu? To těžko… je to moc daleko… Tak *kde?*

Já to nechápu, ozval se Bartimaeus. *Možná že utekla.*

Nathaniel zkusmo popošel o pár kroků dopředu. Naskočila mu husí kůže. Uvědomoval si bezprostřední nebezpečí. Daleko na druhé straně náměstí spatřil zábradlí a krátké schodiště vedoucí dolů, pod úroveň vozovky. Vchod do podzemky… Pod náměstím se rozbíhala spleť tunelů vedoucích k vlakům, jimiž se lidé pohybovali pod ulicemi. A všechny ty tunely ústily…

Na různých místech náměstí…

Otoč se! pokynul v duchu, uvolnil svaly a nechal džina, aby udělal zbytek. Při otočce pronesl slovo a namířil hůl. Vyšlehl z ní proud bílého světla, proťal vzduch a obrátil v prach tělo Clivea Jenkinse, které se k němu kradlo zezadu. V jednu chvíli tam démonka stála, vlhkou ruku nataženou, aby vyslala Flux, a vzápětí zmizela i s vchodem do podzemky za sebou. Na roztavený chodník dopadal odporně páchnoucí prach.

Správná úvaha, prohodil džin. *Nevzpomínám si, že by Naeryan bývala dřív tak prohnaná.*

Nathaniel se pomalu nadechl. Popošel k místu, kde se pod Štítem krčila skupinka plebejců, a mávl rukou. Bartimaeus kupoli odstranil. Žena rychle vstala a přitiskla děti k sobě. „Nejbezpečněji bude na Whitehallu," poradil jim Nathaniel. „Odtamtud už démoni myslím odešli. Běžte tamtudy a nebojte se, já –" Nedopověděl; žena se od něj odvrátila a s prázdným výrazem a chladným, odtažným pohledem začala děti popohánět mezi stánky pryč.

Cos čekal? vytrhl ho z myšlenek džinův hlas. *Tenhle malér vznikl hlavně kvůli tobě a té tvojí partě. Rozhodně ti nebude děkovat, ať uděláš cokoli. Ale nebuď smutný, Natoušku. Nejsi úplně sám. Pořád ještě máš mě.* V mysli se mu ozval veselý smích.

Nathaniel zůstal pár vteřin stát na místě, s hlavou nakloněnou trochu ke straně, a prohlížel si zpustošené náměstí. Pak narovnal ramena, sevřel hůl pevněji, klepl podpatkem boty o zem – a byl pryč.

Kitty

34

Zajatce Kitty našla rychleji, než čekala. Nejpomaleji to šlo ze začátku – než sebrala sílu opustit tu malou kancelář. Když se zvedla na nohy, každičký sval v jejím těle zuřivě protestoval. Třásla se, jako by stála venku na mrazu, motala se jí hlava. Ale nesložila se.

Prostě se to budu muset znovu učit, pomyslela si. Připomenout svému tělu, co všechno umí.

A opravdu, s každým šouravým krokem se jí vracela sebejistota. Dovlekla se ke sbírce zbraní u dveří. Když ohnula kolena a přidřepla, zašklebila se bolestí. Kymácela se na všechny strany a vztekle nadávala, ale když se hromadou přehrabovala, podařilo se jí neupadnout. Ochromující obušky, hůlky s Infernem, elementální koule… předměty, které důvěrně znala z časů v Odboji. Neměla kabelu, ale za opasek si strčila jeden obušek a jednu hůlku s Infernem. Dvě koule s námahou vpravila do potrhaných kapes bundy. (Předtím vytáhla Ptolemaiovy *Apokryfy* a s jistým respektem je odložila na podlahu. Svému účelu posloužily dobře.) Mezi magickými předměty ležel i hladký stříbrný kotouč s hranami ostrými jako břitva. S nepochopitelným odporem ho přidala ke své výzbroji. Pak se opřela o zeď a zvolna se vyškrabala zpět na nohy.

Opatrně, krůček po krůčku, vyšla z místnosti ven, přes kusy rozbitých dveří do chodby a kolem opuštěné, zdevastované Síně soch. Vedla ji vzpomínka na naříkavé zvuky, které se ozývaly z jedné místnosti nedaleko té, kde věznili ji a Nathaniela.

Cestou si Kitty uvědomovala, že je podivně vnitřně rozpolcená. Ještě nikdy se necítila tak děsivě slabá, tak chatrnými pouty spojená

se Zemí. Ale zároveň si nikdy nepřipadala tak dokonale sebevědomá jako v tuto chvíli. Z minulosti důvěrně znala ztřeštěnou sebedůvěru, radostnou sebejistotu mládí a síly. Tohle však bylo jiné. Byl to klidnější pocit, nenápadnější, který vůbec nesouvisel s fyzickým stavem a postrádal zbrklost, dychtivost, jakou mladická jistota často obsahuje. Šlo o určitou hlubokou vyrovnanost, která z ní sálala ven.

Když ten pocit podrobila první zkoušce, obstál se ctí. V místě, kde se chodba rozšiřovala, nedaleko jednoho schodiště, Kitty narazila na démona. Těla se zřejmě zmocnil jako poslední, protože je ještě příliš neovládal. Jeho hostitelem byl vysoký hubený muž se zplihlými světlými vlasy, v černých, očividně drahých šatech. Teď je měl roztrhané a zmuchlané, vlasy rozcuchané, oči matné jako mořské sklo. Šněroval chodbu od stěny ke stěně, paže kolem sebe slepě máchaly. Z hrdla se dralo vrčení dravé šelmy, tu a tam prokládané slovy v neznámém jazyce.

Hlava se otočila; démon zahlédl Kitty. Oči mu žlutě zasvítily. Kitty se zastavila a čekala. Démon svůj zájem projevil náhlým táhlým zakvílením, z nějž se roztříslo sklo ve vitrínách po celé délce chodby. Rozhodl se zaútočit, ale vypadalo to, že si není úplně jistý, *jak* zahájit magické bombardování. Nejdřív zvedl nohu, natáhl chodidlo a odpálil si vlastní botu. Pak to zkusil s loktem a výsledek byl podobný. Nakonec, váhavě a zjevně s bolestí zvedl ruku, rozklepaně natáhl prst a vypálil nafialovělý výboj, který vzápětí zasáhl amulet Samarkandu. Ten ho okamžitě pohltil.

Démon si dotčeně prohlížel vlastní prst. Kitty vytáhla zpoza opasku ochromující obušek, tiše vykročila vpřed a poslala mu do těla jiskřivě modrý proud energie. Démon se začal křečovitě otřásat a svíjet, zahalený černým dýmem, pak sebou náhle škubl dozadu, prorazil zábradlí a zřítil se na schody o čtyři metry níž. Kitty šla dál.

Za několik minut dorazila ke dveřím, které si pamatovala. Když se zaposlouchala, uslyšela zevnitř zdušené sténání. Vzala za kliku, zjistila, že je zamčeno, a tak dveře vyrazila jednou z elementálních koulí. Jakmile odumřel poslední závan větru, vstoupila dovnitř.

# # #

Místnost nebyla veliká a veškeré volné místo vyplňovala ležící těla. Zpočátku se Kitty obávala nejhoršího, pak si však všimla, že všichni jsou úhledně svázaní a ústa mají ucpaná roubíky, přesně tak, jak je Makepeaceovi šotci před mnoha hodinami zanechali. Většina jich byla spoutána jenom několika provazy, ale pár mágů démoni zamotali do látky nebo hustých černých sítí. V místnosti bylo dobře dvacet lidí, naskládaných jeden vedle druhého jako sardinky. Kitty ke své velké úlevě zjistila, že mnozí z nich sebou trhají a svíjejí se jako červi ve sklenici.

Několik párů očí na ni zaostřilo. Jejich majitelé se zmítali a prosebně sténali. Kitty zůstala chvilku stát, aby nabrala síly. Nohy se jí z té namáhavé cesty třásly. Pak promluvila co nejhlasitěji.

„Přišla jsem vám pomoct," řekla. „Čekejte tak trpělivě, jak můžete. Pokusím se vás osvobodit."

Po tom prohlášení sebou všude kolem začali bezmocní mágové škubat, hemžit se a naříkat. Nohy sebou cukaly, hlavy se zmítaly ze strany na stranu. Nejbližší těla Kitty málem podrazila nohy. „Jestli nezůstanete klidně ležet," varovala je přísně, „jdu pryč." Mágové rázem znehybněli. „Tak je to lepší. No dobrá…"

Neobratnými prsty vytáhla z kapsy stříbrný kotouč, držela ho opatrně, aby se nepořezala, a pustila se do nejbližších pout. Kotouč do provazů zajel jako horký nůž do másla. Nohy a ruce zachvácené křečí se opatrně rozhýbaly a jejich majitelka tiše zasténala bolestí. Kitty jí bez okolků vytáhla roubík z úst. „Až se budete moct postavit," řekla, „najděte si něco ostrého a pomozte mi rozvázat ostatní." Přešla k dalšímu mágovi.

Za deset minut byla místnost plná kulhajících, ztuhlých mužů a žen. Někteří seděli, jiní přenášeli váhu z nohy na nohu, aby se zbavili mravenčení ve strnulých, oteklých končetinách. Nikdo nemluvil. Těla už sice byla volná, ale ducha stále ochromoval šok a nevíra. Kitty tiše pracovala na předposledním mágovi, mohutném pánovi zamotaném v síti. Nehýbal se a látkou, kterou měl zakrytou hlavu, prosakovala krev. Vedle ní mladá žena s vlasy jako myší ocásky, kterou Kitty osvobodila jako první, zápolila s pouty poslední

zajatkyně. Ta, zamotaná v hrubé šedivé pokrývce, byla očividně naživu. Se zuřivou netrpělivostí kopala nohama.

Kitty natáhla ruku s kotoučem. „Tady.“

„Díky.“

Za okamžik už obě odhrnuly síť i pokrývku a odhalily poslední dva zajatce. Jedním z nich byla žena s dlouhými černými vlasy, které jí visely přes zarudlý oteklý obličej. Okamžitě vyskočila a zavyla bolestí, když jí nohy sevřela křeč. Ten druhý, mohutný starý muž s ošklivě potlučeným obličejem, ležel nehybně. Oči měl zavřené a přerývaně dýchal.

Tmavovláska se opřela o zeď a začala si masírovat nohu. Prskala bolestí a vztekem. „Kdo? Kdo je za tohle odpovědný? Zabiju ho. Přísahám, že ho zabiju.“

Kitty si jí nevšímala a obrátila se k ženě s myšími vlasy. „Tenhle je na tom zle. Někdo by ho měl dostat do nemocnice.“

„Zařídím to,“ slíbila žena. Rozhlédla se kolem a mávla na podobaného mladíka. „Georgi? Můžeš, prosím?“

„Jasně, slečno Piperová.“

„Počkejte,“ ozvala se Kitty. Unaveně se pokusila vstát, pak natáhla roztřesenou ruku. „Můžete mi pomoct, prosím? Děkuju.“ Narovnala se a pohlédla na ostatní. „Všichni byste měli nejdřív vědět, co se stalo. Situace venku může být… složitá. V Londýně řádí démoni.“

Mágové lapali po dechu a kleli. Obličeje shromážděných odrážely zmatek. Mladí i staří, všichni se na ni dívali, zranitelní a nechápaví. Po typické mágské sebejistotě nezůstalo ani stopy – teď to byli jenom vyděšení lidé, kteří přišli o vedení a zhroutil se jim svět. Kitty zvedla ruku. „Počkejte,“ řekla, „a já vám to povím.“

„Tak moment.“ Černovláska se natáhla a chytila Kitty za loket. „Za prvé, co jste sakra zač? Nepoznávám ani vaši tvář, ani vaše,“ – ohrnula rty – „špinavé laciné šaty. Myslím, že vůbec nepatříte k mágům.“

„Správně,“ odsekla Kitty. „Jsem plebejka. Ale měla byste radši zmlknout a vyslechnout mě, jestli se nechcete nechat zabít.“

Žena vykulila oči. „Jak se opovažujete –?“

„Jo, sklapni, Farrarová,“ ozval se nějaký muž.

Žena vypadala, jako když se dusí. Zděšeně se rozhlédla kolem, ale pustila Kittyinu ruku.

Až na tuhle jedinou výjimku se zdálo, že všichni v místnosti jsou ochotní, dokonce dychtiví vyslechnout, co má Kitty na srdci. Těžko říct, zda je umlčel opožděný šok, nebo v té šedovlasé dívce s vrásčitou a unavenou tváří rozpoznali něco, co si zasloužilo bezvýhradný respekt. Ale když jim Kitty líčila, co se stalo, poslouchali napjatě a soustředěně.

„Ale co ostatní?“ zeptal se nešťastně jeden starší pán. „V tom divadle nás byla nejmíň stovka. Všichni přece nemůžou být –“

„Nevím to jistě,“ řekla Kitty. „Možná tu jsou další místnosti s vězni, na které démoni zapomněli nebo si je nechali na později. Budete se muset podívat. Ale mnozí z vás jsou mrtví.“

„Co pan Devereaux?“ zašeptala jedna žena.

„Nebo Jessica Whitwellová nebo –?“

Kitty zvedla ruku. „Bohužel opravdu nevím. Myslím, že je pravděpodobné, že většina z nejvýše postavených mágů byla proměněna nebo zabita.“

„*Já* jsem ještě naživu,“ ozvala se prudce ta tmavovlasá žena. „Dokud je nenajdeme, jsem jediná zbývající členka Rady.

Takže teď přebírám velení. Musíme se dostat k pentagramům a povolat svoje otroky. Okamžitě se spojím se svými policejními vlky. Zdivočelí démoni budou nalezeni a zničeni.“

„Dvě věci,“ řekla Kitty tiše. „Ne, vlastně tři. Nejdřív se musíme postarat tady o toho muže. Může někdo zařídit jeho převoz?“

„Já.“ Podobaný mladík se sklonil nad bezvládným tělem. „Ale na tohle budeme muset být tři. Pane Johnsone, pane Voile, pomůžete mi ho odnést do limuzíny?“ Přistoupili k němu další dva mágové a za chvíli raněného vynesli ven.

Ozvalo se tlesknutí. Tmavovláska už stála u dveří. „K pentagramům!“ zavelela. „Nesmíme ztrácet čas!“

Nikdo se nepohnul. „Myslím, že tahle dáma nám chce říct ještě něco,“ podotkl jeden starší mág a kývl ke Kitty. „Měli bychom ji vyslechnout, nemyslíte, slečno Farrarová? Když nic jiného, alespoň ze zdvořilosti.“

Slečna Farrarová udělala obličej. „Ale vždyť je to jenom –“

„Chtěla jsem upozornit ještě na *dvě* věci,“ pokračovala Kitty. Cítila se teď nesmírně unavená, točila se jí hlava, potřebovala se posadit. Ne, vzchop se; tohle musíš dokončit. „Vůdce těch démonů, Nouda, je velmi mocná bytost. Byla by sebevražda napadnout ho čímkoli menším, než je ta nejmocnější zbraň, jaká je k dispozici. A o to už se někdo snaží.“ Rozhlédla se po ztichlé skupince. „Jeden mág, *další* přeživší člen Rady,“ – Kitty neodolala a úkosem pohlédla na slečnu Farrarovou – „se ho vydal hledat. Používá Gladstoneovu hůl.“

Tlumené ohromené výkřiky ji ani moc nepřekvapily. Zdálo se, že obzvlášť to rozrušilo slečnu Farrarovou. „Ale pan Devereaux to výslovně zakázal!“ vykřikla. „Kdo by se opovážil –?“

Kitty se usmála. „Nath– John Mandrake. Radši byste měli doufat, že uspěje.“

„*Mandrake!*“ Slečna Farrarová zbledla vzteky. „Ten na to nestačí!“

„Na závěr bych ráda řekla,“ nenechala se vyrušit Kitty, „že v dané situaci je pro nás – nebo bych spíš měla říct pro *vás*; vy jste mágové, vy máte moc – nejdůležitější zajistit lidem ochranu a vedení. Od chvíle, kdy vás Makepeace uvěznil, zemi nikdo neřídí, nikdo neorganizuje evakuaci oblastí, kde řádí démoni. Je ohroženo velké množství životů, počty obětí mohou být závratně vysoké. Jestli nic neuděláme, mnoho plebejců zemře.“

„To nám nikdy nevadilo,“ zamumlal jakýsi mladý muž vzadu, ale většina ostatních ten názor nesdílela.

„Potřebujeme křišťálovou kouli,“ prohlásila slečna Piperová. „Tak zjistíme, kde démoni přesně jsou.“

„Nebo jasnovideckou misku. Nevíte někdo, kde je v tomhle baráku ukládají?“

„Někde tu nějaká být musí. Jdeme.“

„Zkusíme najít pentagramy. Mohl bych povolat šotka a poslat ho na výzvědy.“

„Potřebujeme další auta. Umí někdo z vás řídit?“

„Já ne. Mám na to člověka.“

„Já taky ne –“

Ode dveří se ozvalo pronikavé nucené odkašlání. Obličej slečny Farrarové vypadal ztrhaně, vlasy měla zacuchané a neupravené, ústa

stažená do tenké čárky. Rozkročila se ve dveřích a rukama se zapřela o rám. Paže měla ohnuté v lokti, ramena trochu nakrčená a celým postojem trochu připomínala obráceného netopýra. Z očí jí čišel jed. „Nikdo z vás," sykla, „není nic lepšího než nižší úředník. Většinou nejste ani to – jen sekretářky, tajemníci a poskoci. Vaše znalosti magie jsou trapně omezené. Váš úsudek je, jak se zdá, ještě horší. Plebejci se o sebe postarají sami. Někteří si vypěstovali odolnost – pár Detonací jim jistě neuškodí. A kromě toho jich je hodně. Můžeme si dovolit jich pár ztratit. Ale *nemůžeme* si dovolit tady stát a váhat, zatímco probíhá útok na naše hlavní město. Copak to chcete nechat na Mandrakovi? Myslíte, že je tak skvělý mág? Já jdu pro svoje vlky. A jestli tu někomu zbyla aspoň trocha ctižádosti, půjde se mnou."

Odstrčila se ode dveří a bez ohlédnutí vyrazila chodbou pryč. Rozhostilo se rozpačité ticho. Po chvilce se tři mladší muži, zamračeně, se sklopenými hlavami, protáhli kolem Kitty a odešli. Několik dalších bylo zjevně na vážkách, ale zůstali.

Mladá žena s myšími vlasy pokrčila rameny a obrátila se ke Kitty. „Jdeme s vámi, slečno… ehm, promiňte, jak se vlastně jmenujete?"

Clara Bellová? Lizzie Templová? „Kitty Jonesová," řekla Kitty. A pak, slabším hláskem: „Mohli byste mi sehnat něco k pití?"

# # #

Zatímco Kitty odpočívala a popíjela vychlazenou minerálku ze zásob Rady, nižší mágové se pustili do práce. Někteří šli prohledat další místnosti Whitehallu: vrátili se bledí a roztřesení se zprávami o mrtvolách v předpokojích, poškozených pentagramech, o zkáze, jakou si nikdo z nich nedokázal představit. Takové masakry se v jejich světě obvykle odehrávaly někde daleko a umírali při nich nepřátelé impéria. Vyděsilo je, že nyní to mají z první ruky. Další mágové opatrně zamířili do přední části budovy, aby zjistili, jak to vypadá na Whitehallu. Na několika místech hořelo. Přímo na ulici ležely mrtvoly, ale nejvíc znepokojivá byla naprostá nepřítomnost lidí. Obvykle tudy v každou denní či noční dobu projížděly autobusy a taxíky přepravující zaměstnance ministerstev na noční směny,

hlídkovala tu policie a vojáci. Vládní soukolí, ochromené Makepeaceovou zradou a zaskočené zhmotněním Noudy, se pro tu chvíli úplně zastavilo.

Zničení povolávacích kruhů znamenalo nepříjemnou překážku, ale brzy se ukázalo, že zuřivost démonů je větší než jejich výkonnost, protože tu a tam nějaké pentagramy přehlédli a vynechali. Mágové vyslali na průzkum pár menších šotků; v mezičase byla v kanceláři nedaleko Síně soch objevena obrovská křišťálová koule, původně používaná Radou. Mágové ji dopravili do místnosti, kde seděla Kitty, a shromáždili se kolem, zamlklí a skleslí. Nejsilnější přítomný mág – vedoucí oddělení rybolovu z ministerstva zemědělství – bez velkých cirátů povolal džina uvězněného v kouli. Zvučným hlasem mu nařídil splnit úkol: určit, kde se nacházejí zdivočelí démoni.

Koule se zevnitř zakalila, potemněla… Všichni se nahnuli blíž.

V kouli se rozzářila světla! Červená a oranžová. Vyšlehly plameny.

Obraz se zaostřil. Scénu osvětlovaly požáry, daleko i blízko. Mezi tmavými stromy poblikávaly lampy. V dálce se objevila obrovská osvětlená kupole…

„Skleněný palác," řekl někdo. „To je v St. James's Parku."

„Tam demonstrovali plebejci."

„Podívejte!" V popředí se objevila stovka běžících postaviček, které kličkovaly a prchaly mezi stromy jako hejno ryb. „Proč neutečou?"

„Jsou obklíčení." Tu a tam se blýskala magie, která zděšené davy zaháněla zpátky do nitra parku. Na okrajích se cosi míhalo nepřirozenými pohyby – velkými kroky a skoky, náhlými záškuby. Poskakující, nakrucující se postavy, vzhledem lidské, nelidské svým škodolibým skotačením, se činily na všech stranách. Jedna skočila pod lampu, takže byla na okamžik jasně vidět. Hleděla na hlouček mužů a žen prchajících jejím směrem. Prohnula se v zádech, připravila se ke skoku –

Proud bílého světla – obrovský výbuch. Hopsající postava zmizela a zůstal po ní dýmající kráter. Pod lampou prošla z dohledu jiná postava, ráznou lidskou chůzí; v ruce držela hůl.

Kitty opatrně postavila láhev minerálky na podlahu. „Povolejte tolik démonů, kolik dokážete,“ řekla. „Jestli máme vůbec nějak pomoct, musíme jít tam.“

Bartimaeus

35

Musím přiznat, že spolupráce nám šla skvěle. Líp, než jsme oba čekali.

No dobře, tak možná chvilku trvalo, než jsme doladili systém – zažili jsme pár trapných chvilek, kdy naše tělo dělalo dvě věci zároveň, ale vždycky jsme to bleskově napravili, takže se nic hrozného nestalo.* A jakmile jsme vykročili v sedmimílových botách, fakt jsme se rozjeli a začali skutečně oceňovat výhody našeho neobvyklého stavu.

Především nás nadchl ten první úspěch proti chudince Naeryan: zjistili jsme, co dokážeme, a ověřili jsme si nejlepší postup. Přestali jsme se snažit v jednom kuse zpochybňovat rozhodnutí toho druhého a trochu jsme si *rozdělili pravomoci*.

Fungovalo to asi takhle: Nathaniel ovládal boty, a když jsme potřebovali urazit rovný dlouhý kus cesty, kroky dělal on. Jakmile jsme dorazili do cíle (asi tak do dvou vteřin, ty boty to fakt braly hopem), převzal jsem nohy, vlil jsem do nich něco svého pověstného elánu, a vzápětí jsme skákali jako antilopa dozadu, dopředu, nahoru, dolů, doleva, doprava, až byl jakýkoli nepřítel, a čas od času i já,

* No, aspoň teda *mně* ne, protože jsem byl bezpečně schovaný uvnitř. Nathaniel možná zbytečně přišel k pár modřinám, jako tehdy, když šel doprava, zatímco já mířil doleva, a Hůl ho bacila do nosu; nebo když vypálil z Hole uprostřed mimořádně dokonalého výskoku, takže nás to shodilo bokem do hlodášového křoví. Nebo při tom incidentu u jezírka, který ho tak namíchnul (a přitom jsme byli pod vodou sotva čtyři nebo pět vteřin, a uznejte, trocha vodních řas ještě nikomu neuškodila). Ale celkem vzato se nám podařilo vyhýbat se sebezohavení.

dokonale zmatený. Nathaniel zase plně ovládal svoje ruce a Gladstoneovu hůl. Pálil z ní, kdykoli jsme se ocitli na dostřel, a protože jsem dokázal předjímat jeho úmysly, obvykle jsem zůstal stát na místě dost dlouho, aby se trefil. Jedinou výjimkou (a podle mě oprávněnou) bylo, když jsem nás fofrem dostával z cesty Detonace, Fluxu nebo Spirálovitého rozčtvrcení. Jestli si chcete udržet rytmus,[*] je lepší se takovým věcem vyhnout.

Komunikovali jsme spolu pádnými, často jednoslabičnými myšlenkami, např.: *Běž, Skoč, Kam, Tam, Nad, Splav,* atd.[†] Nikdy jsme se vysloveně neuchýlili k něčemu jako *Hrumpf*, ale fakt jen o fous. Všechno to bylo hrozně chlapácké a mužné a nenacházelo se v tom mnoho prostoru pro sebezpytování či rozebírání citů, což se celkem hodilo ke skutečnosti, že jsme se pokoušeli zůstat naživu, a také k jisté skleslé odtažitosti, která nyní zaplavovala Nathanielovu mysl. Zpočátku, když jsme byli ještě s Kitty, nepůsobila tak nápadně (tehdy měl v hlavě plno daleko něžnějších citů – jen zpola utvořených, dychtivých, zaměřených ven), ale potom, co se od něj ta žena na Trafalgarském náměstí odvrátila se strachem a opovržením, ten pocit prudce zesílil a odřízl ho od všeho ostatního. Jeho něžnější city byly zbrusu nové, ještě nerozkoukané – a odmítnutí se jim nezamlouvalo. Tak je uzavřel uvnitř a nahradil je starými, dobře známými vlastnostmi: pýchou, odtažitostí a ocelovým odhodláním. Pořád se do svého úkolu vkládal naplno, ale přistupoval k tomu s neurčitým znechucením.

Asi to moc neprospívalo jeho duševnímu zdraví, ale pomáhalo mu to dobře bojovat. A boj byl naším úkolem číslo jedna.

Naeryan, která otálela na náměstí, byla z duchů nejloudavější. Ostatní se hnali vpřed, přitahovaní zvukem a pachem lidských těl. Prošli Churchillovým obloukem do rozlehlého, setmělého St. James's Parku. Kdyby se tam plebejci zrovna nesešli ve velkém počtu, Noudova armáda by se možná okamžitě rozptýlila po hlavním městě, takže by bylo těžší její jednotlivé členy vyhledat a

[*] O životně důležitých vnitřních orgánech nemluvě.

[†] To poslední byl postřeh, který jsem učinil na břehu jezírka: Nathaniel naneštěstí opominul první písmeno a pochopil to jako rozkaz, což vedlo k našemu dočasnému ponoření.

zlikvidovat. Ovšem během večera se v parku scházelo stále víc lidí, povzbuzených nečinností vlády. Pro lačné duchy představovaly hemžící se davy neodolatelné pokušení.

Když jsme dorazili, zábava už byla v plném proudu. Duchové se rozběhli po parku a prohánělі hloučky prchajících lidí, jak se jim zamanulo. Někteří útočili magickými prostředky, jiní dávali přednost pohybu – protahovali si údy, na které ještě nebyli zvyklí, a běhali kolem dokola, aby odřízli cestu prchající kořisti. Mnohé stromy v dálce hořely různobarevnými plameny a vzduch připomínal koláž záblesků, kouřových spirál, pronikavých skřeků a obecné paniky. Za tím vším velkolepý Skleněný palác ozařoval rušné trávníky a v pruzích světla, které se z něj linuly ven, běhali lidé, skákali duchové, padala těla a bezdechá honička pokračovala donekonečna.

Zastavili jsme se pod obloukem, který tvořil vstupní bránu parku, a zadívali se na to.

Chaos, pomyslel si Nathaniel. To *je CHAOS.*

Proti ‚opravdové' bitvě je tohle procházka růžovou zahradou, namítl jsem. *Měl jsi být u al-Ariše, kde se na dvou čtverečních mílích písek barvil rudě.* V duchu jsem mu ukázal obrázek.

Krása. Mockrát děkuju. Vidíš někde Noudu?

Ne. Kolik je tu démonů? Dost.[*] *Tak jdeme.*

Klepl podpatkem a boty se daly do pohybu. Vrhli jsme se do víru dění.

# # #

Především nám šlo o to, aby si naší přítomnosti duchové nevšimli *kolektivně.* Jednoho po druhém jsme je mohli odrovnat, ale postavit se jim všem naráz by bylo asi o chlup těžší. Proto jsme zvolili rychlopalné útoky a neustále jsme byli v pohybu. Naším prvním terčem se na trávníku opodál stal ifrít v těle postarší ženy; vřeštivě pokřikoval a vysílal do davu odrážené Křeče. Dvěma kroky jsme se ocitli za ním. Hůl zatepala. Ifrít se stal vzpomínkou vzdychající ve větru. Obrátili jsme se, udělali jsme krok… a ocitli

[*] Bylo jich asi tak čtyřicet. Ale když se moudrý válečník chystá do bitvy, bere nepřátele raději pěkně jednoho po druhém.

jsme se o velký kus dál, mezi pouťovými stánky, kde tři silní džinové v lidské kůži zručně povalili Sultánův palác. Nathaniel namířil hůl a zasáhl je všechny jediným spalujícím výbojem. Rozhlédli jsme se kolem: mezi stromy se jeden hybrid na vratkých nohách kradl za dítětem – třemi kroky jsme ho měli v dostřelu. Pohltil ho bílý oheň. Dítě uteklo do tmy.

Musíme pomoct, pomyslel si Nathaniel, *těm lidem. Běhají pořád v kruzích.*

To není naše – Jo, už je vidím. Běž.

Hop a skok – přistáli jsme na střeše hudebního pavilonku, zatočili se kolem středové tyče a odpálili hůl čtyřikrát. Tři kříženci zahynuli. Ten čtvrtý, varovaný smrtí svých kolegů, uhnul a uskočil. Všiml si nás a vyslal proti nám Křeč. Hudební pavilonek se rozletěl na třísky, ale to už jsme saltem vyletěli do vzduchu, sjeli po plátěné střeše stanu opodál, a než se naše boty dotkly země, proměnili jsme viníkovu esenci ve vír hasnoucích jiskřiček.

Bodnutí lítosti, oslabená touha útočit. Nathaniel zaváhal. *To… to byla Helen Malbindiová! Poznal jsem ji. Ona je…*

Dávno po smrti. Zabil jsi jejího vraha. Můžeš si gratulovat. Tamhle – u jezírka! Ty děti. Rychle – hoď sebou!

Nejlepší bude zůstávat v pohybu. Radši na to nemyslet. Bojovat dál.[*]

# # #

Uběhlo deset minut. Stáli jsme pod velkým dubem uprostřed parku. Na zemi stoupal kouř z ostatků dvou džinů.

Nevšiml sis na těch bytostech něčeho? pomyslel jsem si. *Teda na tom, co z nich vidíš?*

Myslíš ty oči? Občas v nich něco zasvítí.

Jo, ale taky aury. Připadají mi nějak větší.

A co to znamená?

[*] Kdyby tam ten kluk byl sám, bez mého pobízení a bdělé přítomnosti, útočil by tak rychle a nemilosrdně na těla svých bývalých kolegů? Navzdory jejich znetvoření, prázdným tvářím a podivně pokřiveným údům o tom dost pochybuju. Byl to člověk a lidi se vždycky, vždycky nechávají ovlivnit vnějším vzhledem.

Já nevím. Je to, jako by je lidská těla nedokázala pořádně udržet. Myslíš –?

Ti duchové, které Faquarl povolal, jsou silní. Tím, že se krmí, jejich síla možná vzrůstá. Jestli – Počkej. Tam u jezírka… A byli jsme pryč.

# # #

Skákali jsme po parku sem a tam, mezi altány a plácky s kolotoči, mezi besídkami a dlážděnými chodníčky, kdekoli jsme zahlédli kradmý pohyb dravce. Někdy si nás džinové všimli a bránili se. Většinou jsme je ale zaskočili a zabili na místě. Moci hole se nedalo vzdorovat a sedmimílové boty nás přenášely rychleji, než nepřítel vůbec stihl zaznamenat. Nathaniel byl chladný a odhodlaný, každou minutou ovládal hůl lépe. Co se mě týče, nevím, jestli to bylo tím adrenalinem, o který jsme se dělili, ale začal jsem se skvěle bavit. Pomalu se ve mně probouzela stará dobrá krvelačnost, divoká radost z boje, jakou jsem zažil v raných egyptských válkách, kdy z pouště pochodovali asyrští utukku a na obloze se hemžilo tolik supů, že zakrývali slunce. Miloval jsem ten pocit rychlosti a lstivosti, pocit, že vzdoruji smrti a rozsévám ji; že se dopouštím nových udatných činů, o nichž se bude vyprávět a zpívat kolem táborových ohňů, dokud slunce nevychladne. Miloval jsem tu energii a moc.

To byla část zkaženosti, jakou nás poznamenávala Země. Ptolemaiovi by se to nelíbilo.

Ale pořád to bylo mnohem lepší než pyramida slizu.

Něco jsem postřehl a v duchu jsem do Nathaniela dloubl. Ten se zastavil na místě, uprostřed trávníku, aby si to mohl lépe prohlédnout. Chvilku jsme stáli a zvažovali jsme to. Hůl jsme přitom drželi volně v prstech, namířenou před sebou. Jiskřila a praskala energií, z její špičky stoupal bílý dým. Země pod našima nohama byla zčernalá, spálená. Kolem se povalovaly mrtvoly a taky boty a kabáty a transparenty. Za nimi se tyčily hořící stromy a zela hluboká propast noci.

A naproti nám zářila světla Skleněného paláce. Zdálo se, že se uvnitř pohybují nějaké postavy – jejich stíny dopadaly ven na trávník. Byli jsme moc daleko, abychom rozeznali podrobnosti.

Nouda? Faquarl?

Možná…

Dávej pozor. Zleva se k nám něco blížilo. Zvedli jsme hůl. Čekali jsme. Ze tmy se vynořil muž – člověk, se zanedbatelnou aurou. Byl bez bot, košili měl roztrhanou. Slepě klopýtal na zkrvavených nohách. Ani se na nás nepodíval.

To *je katastrofa*, pomyslel si Nathaniel.

Nebuď na toho chudáka takový! Právě ho honilo čtyřicet démonů.

Já nemyslel jeho. Ale tohle. Všechno.

Aha. Jo. Jo, to máš recht.

Takže myslíš, že jich dohromady bylo čtyřicet?

To jsem neřekl. Moudrý bojovník –

Kolik jsme jich zabili?

Nevím. Nepočítal jsem to. Ale už jich tady tolik není.

Prostory uprostřed parku se prakticky vylidnily. Jako by se náhle protrhla nějaká stěna nebo bariéra a zpanikařené davy se vzniklým otvorem vyřinuly ven a rozptýlily se.

Nathaniel popotáhl a utřel si nos do rukávu. *Tak teď do Skleněného paláce. Tady jsme skončili.*

# # #

Krok a skok… přes trávníky a mezi ozdobné živé ploty, záhonky, jezírka a zurčící fontánky. Nathaniel zpomalil boty a porozhlédli jsme se po okolí.

Skleněný palác se rozvaloval uprostřed parku jako velryba vyplavená na břeh, dvě stě metrů dlouhý a sto metrů široký. Zbudovaný byl téměř výhradně ze skleněných panelů, zasazených do železné konstrukce. Hlavní stěny se lehce klenuly; tu a tam se zvedaly boční kupole, hřebeny, minarety a štíty. Vzato kolem a kolem to byl jen předimenzovaný skleník, ale místo aby obsahoval pár tyček se zahnívajícími rajčaty a pytel kompostu, chlubil se řadami vzrostlých palem, umělým potůčkem, ochozy pro návštěvníky, obchůdky se suvenýry a stánky s občerstvením,

nemluvě o trochu omšelých atrakcích všeho druhu.* Z nosníků visely tisíce elektrických světel, které osvětlovaly celou oblast dnem i nocí. Za normálních okolností sem plebejci rádi docházeli a marnili tu svoje životy.

V minulosti jsem se k paláci raději nepřibližoval, protože z jeho železné konstrukce se mi dělalo špatně od esence. Teď ale, bezpečně schovaný uvnitř Nathaniela, jsem žádné podobné obavy neměl. Vystoupali jsme po několika schodech k východnímu vchodu. Tam sklo zevnitř zakrývaly husté tropické kapradiny a palmy. Dalo se jen těžko rozeznat, co je za nimi.

Z budovy k nám doléhaly slabé zvuky. Bez zastavení jsme kráčeli k dřevěným dveřím. Zatlačili jsme do nich a dveře se otevřely. S holí namířenou před sebe jsme vešli dovnitř.

Obklopilo nás vlhké teplo. Oproti nočnímu chladu byl vzduch uvnitř vlahý. A taky jsme okamžitě ucítili pach magie – sirnaté výpary několika Detonací. Odkudsi zprava, zpoza hrstky stromů a suši baru v japonském stylu, k nám doléhal nářek.

Plebejci, pomyslel si Nathaniel. *Musíme se dostat blíž. Zjistit, kdo je vězní.*

Zkusíme ochoz?

Nalevo od nás se zvedalo točité železné schodiště a ve spirále vedlo na lávku vysoko pod střechou. Vyvýšené pozorovací stanoviště by mohlo znamenat výhodu. Rychle jsme tam přeběhli a nehlučně vyrazili nahoru. Vystoupali jsme nad vějířovité listy palem podél křivky té masivní skleněné stěny a vyšli na úzký ochoz, který se jako železné vlákno táhl na druhou stranu. Nathaniel se přikrčil a hůl držel vodorovně nízko nad podlahou. Pomalu a opatrně jsme se šinuli přes propast dole.

Netrvalo dlouho, a mezi stromy se nám otevřel pohled na střed paláce, přímo pod nejvyššími skleněnými kupolemi. Tam, ve volném

* Ty zahrnovaly autodrom, bruslařské okruhy, kolotoče typu „svez se na šotkovi“, Stan mystických proroctví madame Húrí, síň s pokřivenými zrcadly, Jeskyni vycpaných zvířat medvěda Bumpa a ústřední výstavu „Jeden svět“ – sérii dost trapných stánků předvádějících „kulturní bohatství“ každé země impéria (což byly převážně morkové kosti, sladké brambory a kýčovitě pomalované dřevěné lžíce). Poutače venku označovaly palác za „Desátý div světa“, což někomu, kdo se podílel na budování pěti z těch ostatních devíti, znělo jako nehorázná drzost.

prostoru mezi křiklavě pomalovaným kolotočem a pláckem s piknikovými stolky, jsme spatřili dav lidí, mohla jich být dobře stovka, schoulených k sobě jako tučňáci v zimní bouři. Hlídalo je sedm nebo osm Noudových duchů, rozestavěných po všech stranách. Rozeznal jsem mezi nimi tělo Rufuse Limea a také – což jsem poznal ze záchvěvu v Nathanielově mysli – tělo předsedy vlády Ruperta Devereauxe. Z toho, jak jistě se pohybovali, se dalo soudit, že si duchové ve svých nových schránách už zvykli. Jejich aury zdaleka přesahovaly hranice jejich těl. Ale naši pozornost upoutalo něco jiného.

Podívej se na Noudu, pomyslel si Nathaniel. *Co se mu stalo?*

Na to jsem neměl odpověď. Nahoře na střeše kolotoče, tak dvacet metrů před a dvacet metrů pod námi, stálo bývalé tělo Quentina Makepeace. Když jsme ho viděli naposledy, Noudovi dělalo jisté potíže vyrovnat se s omezeními svého hostitele. Nyní se zdálo, že se konečně přizpůsobil. Nohy měl pevně rozkročené, ruce volně založené na hrudi, bradu zvednutou – přesný postoj úspěšného generála uprostřed tažení.

A taky měl rohy.

Přesně řečeno tři černé rohy, které mu v nepravidelných úhlech trčely z čela. Jeden byl dlouhý, ty druhé dva pouhé výrůstky. Zadní část košile mu roztrhl nějaký druh hřbetních ostnů; z levé paže trčely šedozelené šupiny. Obličej měl voskový a pokřivený, napuchlý vnitřním tlakem. Oči vypadaly jako živé plameny.

To je nečekané, pomyslel jsem si.

Esence se vylévá z těla. Ve své schopnosti konstatovat zcela zjevná fakta byl Nathaniel rozkošně lidský.

Před našima očima se rohy, ostny i šupiny zatáhly zpět do kůže, jako by je k tomu přiměla soustředěná vůle. Postava se zachvěla, škubla sebou: vzápětí výrůstky vyhřezly znovu, větší než předtím. Z otevřených úst mocným hlasem zahřmělo: „Aáááá! To bolí! Cítím ten starý žár! Faquarle! Kde je Faquarl?“

Nelíbí se mu to, pomyslel si Nathaniel. *Jeho moc zřejmě vzrostla až příliš. Tkáň jeho hostitele se trhá a on přišel o její ochranu.*

Asi mu neprospělo, že od chvíle, co dorazil, bez přestání žere lidi. Jeho esence tím zřejmě nakynula… Rozhlédl jsem se po

plebejcích, kteří se krčili před Noudou. *A jak to vypadá, pořád má hlad.*

To teď skončí. Všechen Nathanielův smutek a nespokojenost se přetavily v chladnou, tvrdou zuřivost. Mysl měl jako kus křemene. *Myslíš, že ho můžeme sejmout odsud?*

Ano. Mír přesně. Dostaneme jen jednu šanci. Tak ať je dobrá.

Kdopak teď konstatuje zjevná fakta?

Pořád jsme se krčili a koukali dolů mezi tyčemi zábradlí z tepaného železa, které lemovalo ochoz. Když se Nathaniel chystal zvednout, vztyčil jsem kolem nás pro všechny případy Štít. Až udeříme, ostatní duchové se budou chtít nepochybně pomstít. Omrkl jsem možnosti… Nejdřív únikový skok stranou, buď na palmu, nebo pozadu na střechu suši baru. Pak dolů na podlahu. Pak –

Tak to by jako plánování budoucnosti stačilo.

Nathaniel se zvedl. Namířili jsme hůl na Noudu a odříkali slova –

Strašlivá rána, jak se dalo čekat.

Nejen kolem Noudy, ale všude kolem *nás.* Můj Štít to taktak vydržel. Přesto nás to odhodilo stranou, takže jsme proletěli po ochozu na druhou stranu, prorazili skleněnou stěnu paláce, v sprše křišťálových střepů zavířili nad schodištěm u vchodu a snesli se daleko do ozdobných zahrad. Dopadli jsme ztěžka a Štít nás zbrzdil jen částečně. Hůl, která nám přitom vyletěla z ruky, zarachotila na cestičce o kus dál.

Naše zdvojené vědomí se tím nárazem rozdělilo. Pár vteřin jsme vibrovali každý zvlášť v jediné hlavě. A zatímco jsme tam leželi a nezávisle na sobě sténali, z otvoru proraženého nahoře ve skle vyskočilo Hopkinsovo tělo. Sneslo se dolů na schody a vyrazilo k nám volným vycházkovým krokem.

„Mandrake, že?“ řekl Faquarl konverzačním tónem. „Musím přiznat, že jste opravdu vytrvalý chlapík. Kdybyste měl trochu rozumu, touhle dobou byste už byl sto kilometrů odsud. Co to do vás pro všechno na světě vjelo?“

Kdyby jenom věděl. Leželi jsme na zemi a usilovně se snažili soustředit. Pomalu jsme přestávali vidět dvojitě a naše inteligence se opět spojily.

„Pán Nouda," pokračoval Faquarl, „je momentálně trochu podrážděný a je třeba k němu přistupovat opatrně. Kdybyste do něj dloubnul tou svou hračkou, náladu by mu to dvakrát nevylepšilo."

„Dloubnul?" zachroptěl Nathaniel. „Ta hůl ho smete ze světa."

„Tomu skutečně věříte?" Hlas zněl unaveně a pobaveně. „Nouda je mocnější, než si dokážete představit. Hladoví po energii, nasává ji jako houba. Jen se podívejte, jak už vyrostl. Váš útok by jen přivítal a přiživil se na něm. Moc *rád* bych vás nechal, abyste to zkusil, ale zbytečné vyrušování mě už unavuje. A kromě toho za okamžik převezmu hůl do vlastní péče." Líně zvedl ruku. „Takže sbohem."

Nathaniel otevřel ústa k výkřiku. Zmocnil jsem se jich a využil je vhodněji. „Čau, Faquarle."

Ruka sebou trhla, hrozivé energie zůstaly nevypuštěny. Za Hopkinsovýma očima se dva body ostře modrého světla rozzářily v nechápavém zmatku. „Bartimaeus…?"

„Moje maličkost osobně."

„Jak – jak…?" To teda bylo něco. Poprvé za tři tucty staletí můj příchod otřásl Faquarlovou neprůstřelnou sebejistotou. S námahou hledal slova. „Jak je to možné? To bude nějaký trik… hlasová projekce… iluze…?"

„Houby. Jsem tady vevnitř."

„Vyloučeno."

„Kdo jiný ještě zná pravdu o smrti Čingischána? Ty malé otrávené hrozny, které jsme mu podstrčili do stanu jeho džinům před nosem…?"[*]

Faquarl zamrkal. Zaváhal. „Takže… jsi to opravdu ty."

„Teď je s překvápky řada na mně, kámo. A možná bych měl podotknout, že zatímco jste si s Noudou tak hezky hráli tam uvnitř, většina vaší armády byla zlikvidována. Mojí rukou."

Při těch slovech jsem ucítil, jak se Nathaniel vrtí. Nelíbilo se mu ležet bezmocně na zemi – přirozený pud sebezáchovy ho zoufale nutil, aby se zvedl. Znehybnil jsem ho jedinou myšlenkou: *Počkej*.

„Ach, ty zrádče…" Faquarl už pobýval v Hopkinsově těle příliš dlouho. Olízl si rty přesně tak, jak to dělávají lidé. „Na té ztrátě mi nesejde – svět je plný lidí a máme dost duchů, aby je naplnili

[*] Nebudu to rozebírat. Byla to jen taková menší facha v Asii, už hrozně dávno.

všechny. Ale pokud jde o tebe… Vraždit vlastní druhy, bránit staré utlačovatele… Ne, už jen při té představě se mi dělá zle od esence!“ Zaťal pěsti, zuřivě zvýšil hlas. „Bojovali jsme proti sobě už mnohokrát, Bartimae, ale vždycky šlo o dílo náhody, rozmar našich pánů. A teď, když jsme konečně *pány* my a měli bychom společně oslavovat, ty se rozhodneš pro takovou odpornou zradu! *Ty,* Sakhr al-Džinni osobně! Jak chceš ospravedlnit svoje jednání?“

„*Já,* a zrádce?“ Zpočátku jsem se jenom snažil udržet rozhovor, dokud se nám po pádu nevrátí síly, ale teď jsem byl příliš rozzuřený, aby mi to myslelo jasně. Můj hlas se proměnil ve starý řev windiga, který kdysi zněl borovými lesy a indiáni před ním v hrůze prchali do svých týpí. „To *ty* ses navždy obrátil zády k Onomu světu! Copak můžeš být větší zrádce? Opustil jsi svůj domov a přesvědčil další duchy, aby na něj zapomněli a místo toho se usadili v těchhle pytlích kostí. A proč? Co máš z téhle prokleté pustiny?“

„Pomstu,“ zašeptal Faquarl. „Pomsta je tu naším pánem. Udržuje nás na tomto světě. Dává nám účel.“

„‚Účel’ je *lidská* představa,“ namítl jsem tiše. „Nikdy dřív jsme ho nepotřebovali. Tohle tvoje tělo už není jenom převlek, že? Není to jen ochrana proti bolesti. Je to něco, čím se rychle sám stáváš.“

Oheň za těma očima dotčeně vyšlehl, pak se zamihotal a zmatněl. „Možná, Bartimae, možná…“ Hlas zněl měkce a teskně, ruce popleskaly předek pomačkaného obleku. „Mezi námi, připouštím, že v tomto těle cítím jisté *nepohodlí,* s nímž jsem nepočítal. Není to jako ta stará pronikavá bolest, kterou jsme zakoušeli tak dlouho. Spíš jde o tupé svědění, které mě dráždí, vnitřní prázdnotu, které mě nedokázalo zbavit sebevětší zabíjení. Alespoň *prozatím*.“ Nevesele se usmál. „Hodlám to zkoušet dál.“

„Ta prázdnota,“ řekl jsem. „To je to, co jsi ztratil. Pouto k Onomu světu.“

Faquarl se na mě upřeně díval. Chvíli mlčel. „Jestli je to pravda,“ vyslovil pak ztěžka, „ty jsi ho ztratil taky. Jsi stejný vetřelec jako já, Bartimae, schovaný v tom svém mladém mágovi. Proč jsi to udělal, když se ti ta představa tak hnusí, jak říkáš?“

„Protože já si nechal cestu ven,“ opáčil jsem. „Já jsem za sebou mosty nespálil.“

Planoucí oči se zmateně přimhouřily. „Jak to?“

„Mág mě do sebe povolal. Mág mě může propustit.“

„Ale jeho mozek –“

„Je naprosto v pořádku. Dělím se s ním o něj. Přiznávám, že je to dost obtížné. Není se moc čeho chytit.“

V tu chvíli se ozval Nathaniel: „Je to pravda. Spolupracujeme.“

Jestli byl Faquarl překvapený, když jsem poprvé promluvil, teď už nechápal vůbec nic. Tahle možnost ho prostě nenapadla.

„Ten člověk si uchoval svou inteligenci?“ zamumlal. „Kdo je potom pán? Kdo z vás má velení?“

„Nikdo,“ odpověděl jsem.

Nathaniel přitakal: „Jsme si rovni.“

Faquarl téměř obdivně zavrtěl hlavou. „Pozoruhodné,“ pravil. „Jako zvrhlost je to jedinečné. Nebo skoro jedinečné: ten spratek z Alexandrie, co jsi o něm pořád vykládal, Bartimae, ten by s tím asi souhlasil, co?“ Trochu ohrnul ret. „Pověz mi, nepřipadáš si pošpiněný tak *důvěrným* stykem?“

„Ani ne,“ odvětil jsem. „Není o nic důvěrnější než ten tvůj a daleko méně trvalý. Já se vrátím domů.“

„Ale božíčku. A co tě k tomu přesvědčení vede?“ Faquarl máchl rukou, ale já byl připravený. Dlouhá diskuse nám umožnila zotavit se z pádu. Vrátila se nám síla. Nathanielovy prsty už mířily Faquarlovým směrem. Šedozelená Křeč zasáhla střed démonova Štítu; nezranila ho sice, ale otočila ho na druhou stranu a jeho Detonace šla úplně mimo. V mezičase jsem trochu protáhl naše údy. Vymrštili jsme se z trávníku, až se kolem rozletěly drny, vznesli jsme se nad cestičku a přistáli těsně vedle hole. Nathaniel ji popadl a pak jsme se obrátili, střelhbitě jako útočící had.

Faquarl stál na cestičce opodál, ruku napůl zvednutou. Jeho tvář protínal pruh světla ze Skleněného paláce, zbytek se rozpouštěl ve stínech. Byli jsme rychlí, ale on byl rychlejší. Občas mě napadá, jestli nás nemohl dostat zezadu, když jsme se shýbali pro hůl, než jsme ji uchopili do ruky. Ale možná s ním naše Křeč otřásla, vyvedla ho z míry. Těžko říct. Chvilku jsme se na sebe dívali.

„Tvůj objev je pozoruhodný,“ prohodil, „ale pro mě přichází příliš pozdě.“

Jeho lidské tělo se pohnulo. Nevzpomínám si, co přesně udělal. Já neudělal nic, ale ucítil jsem, jak chlapec začal jednat.

Zášleh čistě bílého světla – vybledlo, rozplynulo se, sežehlo Faquarla na prach.

Na cestičce před palácem jsme zůstali sami.

Pohni kostrou, pomyslel si kluk. *Ženou se sem lidi a nás čeká poslední kus práce.*

Kitty

36

i

Kitty měla štěstí, že většina mágů z její skupinky zastávala ve vládě ty nejnižší funkce, protože to znamenalo, že někteří z nich uměli řídit. V podzemních garážích pod Westminsterským sálem objevili limuzíny a v jídelně pro řidiče visela sbírka klíčů. V době, kdy šest vozů vyjelo na opuštěnou ulici, Kitty s ostatními už posbírali všechny zbraně, které našli, povolali řadu šotků a čekali u dveří. Bez otálení se po čtyřech naskládali do vozů, démoni se vznášeli za nimi a celá kolona se rozjela pryč.

Daleko se nedostali. V půlce Whitehallu ulici přehrazovaly trosky povaleného válečného památníku. Tudy to nešlo. Konvoj se s námahou otočil, vrátil se na Parlamentní náměstí a zahnul doprava k St. James's Parku.

Pokud byl Whitehall liduprázdný, o ulicích jižně od parku se to říct nedalo. Kdesi dost blízko před nimi se rozléhaly výbuchy, míhala se světla a vyli vlci. Ještě blíž, jako by se protrhla nějaká lidská přehrada, se z bočních uliček hrnuly stovky lidí, zaplavovaly hlavní dopravní tepnu a hnaly se k limuzínám.

Kitty seděla v prvním voze vedle řidiče. Najednou ji zachvátil strach. „Vystupte!" vykřikla. „Není to bezpečné!" Řidič si také uvědomil hrozbu, vypnul motor, zašmátral po dveřích. Jako jeden muž mágové vyskákali z aut a rozběhli se pryč. O pár vteřin později dav obklopil limuzíny – všichni jeho členové měli zdivočelé oči a tváře strnulé ve výrazu hrůzy a zoufalství. Mnozí bez zastávky

proběhli kolem; jiní, kteří v těch štíhlých dlouhých vozech viděli symboly nadvlády mágů, na ně s křikem zaútočili. Odněkud se vynořila cihla, jedno přední sklo se vysypalo. V davu to zahučelo.

Slečna Piperová podpírala Kitty, která se námahou z rychlého úprku celá třásla. „Plebejci…," zašeptala čarodějka. „Zešíleli…"

„Jsou vyděšení a mají vztek." Kitty se snažila vzchopit. „Podívejte se na jejich zranění. Utekli z parku. Takže jsme všichni?" Když se zadívala na rozptýlený hlouček mágů, náhle ji něco napadlo. „Vy, co máte šotky, schovejte je pod kabáty!" sykla. „Jestli si jich všimne někdo, kdo má odolnost vůči magii, roztrhají vás na kusy! Připraveni? Dobrá – tak pojďte, nemáme času nazbyt."

Bez otálení vyrazili pěšky ulicí k parku a drželi se při okraji lidského proudu, který se hnal kolem. Několik prvních vedlejších uliček bylo ucpáno poplašenými lidmi a nedalo se jimi projít. Postupně se však blížili k místu, odkud se ozývaly zvuky zápasu.

Ve tmě se zablýsklo. Na jedné budově se rýsovala lidská silueta. Kolem ní hořely zelené ohně. Světlo zhaslo. Na ulici dole se sbíhala nepočetná smečka vlků. K mágům dolehl vysoký hlas vykřikující povely, zahlédli tmavovlasou ženu –

„To je Farrarová," ozval se jeden z nich. „Takže nakonec dala dohromady pár vlků. Ale co… co je to za postavu?"

„Jeden z démonů…" Kitty se unaveně opírala o zeď a pohled upírala do jednoho úzkého průchodu. „Tahle cesta je volná. Dostaneme se tudy do parku."

„Ale neměli bychom –?"

„Ne. Tohle tady je jen vedlejší atrakce. A kromě toho si myslím, že milá slečna Farrarová o naši pomoc nestojí, nezdá se vám?"

Křivolakou uličkou se dostali na tichou cestu vedoucí po okraji parku. Když ji přešli, z malé vyvýšeniny se zadívali na tmavý prostor před sebou. Tu a tam hořely ohně – mezi stromy, v altáncích, v pagodě u jezírka – ale nikde neviděli žádný větší ruch. Na Kittyin návrh vyslali na průzkum několik šotků. Ti se za okamžik vrátili.

„Odehrála se tam hrozná bitva," spustil první z nich a rozčileně si zamnul ruce s plovacími blánami. „Místy je země ztvrdlá a spálená. Magické výpary se vznášejí nad trávníky jako mlha. Ale boje už všude ustaly, až na jedno místo."

„Mnoho lidí zahynulo,“ ozval se druhý šotek s očima na stopkách. „Jejich těla leží kolem jako popadané listí. Někteří jsou zranění a volají o pomoc. Několik dalších se bezcílně potácí kolem. Ale většina utekla. V parku už nejsou žádné davy, až na jedno místo.“

„Velcí duchové také zahynuli,“ řekl třetí a máchl průsvitnými křídly. „Jejich rozlitá esence visí mezi ozvěnami jejich nářku. Několik z těch, co přežili, uteklo do města. Ale v parku nezůstal žádný, až na jedno místo.“

„A co,“ zeptala se Kitty a zlehka poklepala špičkou nohy o zem, „je to za místo?“

Všichni tři šotci se beze slova obrátili a ukázali na světla velkolepého Skleněného paláce.

Kitty přikývla. „Proč jste to neřekli hned? Fajn, tak jdeme.“

Dlouhých, těžkých deset minut mlčky šlapali po zčernalé zemi. Kitty šla pomalu a násilím se nutila dokončit každý krok navzdory protestům unaveného těla. Během hodin, které uplynuly od jejího návratu, se jí síla po kapkách vracela. Přesto toužila po odpočinku. Věděla, že k bodu naprostého vyčerpání už nemá daleko.

Zprávy šotků byly stručné, ale zcela jasné, a odpovídaly tomu, co viděli v křišťálové kouli. Byli tu Nathaniel s Bartimaem: to oni vyčistili park a umožnili tolika lidem uniknout. Možná – její naděje s každým krokem sílila – možná to brzy dokončí. Možná jí vyjdou vítězně vstříc s hloučkem vděčných plebejců v patách. S pomocí hole to přece musí být jen otázka času…

Ale dokud existovala sebemenší pochybnost, nemohla se držet stranou. Nemohla je opustit. Amulet Samarkandu se jí na krku houpal s každým klopýtavým krokem.

Uběhlo pět minut. Kitty těžkla víčka. Najednou však prudce zamrkala.

„Co to bylo?“

„Magický výboj,“ zašeptala slečna Piperová. „U východního vchodu.“ Šli dál.

O čtyři minuty později vstoupili do okrasných zahrad kolem paláce. V tu chvíli se země zachvěla a na cestičce před budovou se

bíle zablesklo. Příchozí se na místě zastavili, čekali. Záblesk se neopakoval, ale mezi mágy praskala nervozita jako elektřina.

Kitty napínala oči do tmy. Ve světle z paláce působila noc ještě temněji. Nemohla si být jistá… Ale – ano – tam na cestičce stála postava. Po chvilce se pohnula a od skla za ní se zřetelně odrazila její silueta.

Kitty na okamžik zaváhala. Pak vrávoravě vyrazila vpřed a vykřikla.

ii
Nathaniel

Při zvuku toho hlasu se Nathaniel na místě zastavil. Málem ho přeslechl, neboť v uších mu hučelo ozvěnou stovky Detonací a vibracemi žíznivé hole, která mu bzučela v ruce, ale tiché volání dokázalo to, co se nepodařilo démonům z celého parku: rozbušilo se mu z něj srdce.

Během celé bitvy se pohyboval s démonickou rychlostí a přesností, bez velké námahy se vyhýbal smrti a vypouštěl, prostřednictvím hole, ničivé energie větší než síla mnohých džinů. Po takovém zážitku toužilo během staletí mnoho mágů, i sám Nathaniel o tom občas líně snil. Byl to pocit dokonalé nadřazenosti, opojení mocí nedoprovázené ohrožením. Tančil pod temným nočním nebem a drtil nepřátele. A přesto, navzdory hbitosti a lstivosti, navzdory všemu tomu adrenalinu, který mu proudil v žilách, hluboko uvnitř byl podivně netečný. Cítil odstup, jistou lhostejnost a nesmírnou osamělost. Jeho nenávist k démonům, které zabil, byla sice tupá a téměř věcná, ale stejný byl i jeho soucit s lidmi, které zachránil. Ta žena na Trafalgarském náměstí mu ukázala, co od nich může čekat. Pohlížejí na něj se strachem a odporem, a po právu. Je mág. To kvůli němu a jemu podobným je nyní Londýn v plamenech.

Pýcha ho poháněla dál – pýcha a džin, který mu mluvil v hlavě. Ano, udělá přítrž tomu ničení. Ale potom… Činy byly jedna věc, očekávání jiná. Neměl tušení, co bude dělat dál. A pak, na cestičce

před úchvatným Skleněným palácem – Hlavou se mu mihla džinova myšlenka: *Hele, to je Kittyin hlas.*

Já vím. To si myslíš, že ho nepoznám?

Já jen, že jsi najednou takový bezvládný a těžký. Jako mokrá lepenka. Myslel jsem, že tě leknutím ranila mrtvice.

Já jsem se nepolekal.

Když říkáš. Srdce ti jede jako řehtačka. Fuj, a taky ses začal trochu potit. Víš určitě, že nemáš horečku?

Naprosto určitě. Sklapneš už konečně?

Nathaniel se díval, jak se dívka pomalu blíží zahradou. Na sedmi rovinách osvětlovala její aura zemi jako denní světlo. Těsně za ní se vlekla skupinka lidí.

„Kitty."

„Nathanieli."

Dívali se jeden na druhého. Pak se jeho ústa otevřela s nechutným zvukem připomínajícím krknutí. „A co já? Nezapomínej na mě!" Nathaniel zaklel a pevně zavřel ústa.

Kitty se usmála. „Ahoj, Bartimae."

V Nathanielovi se náhle vzedmul naprosto nesouvisející hněv. Zamračil se na ni. „Myslím, že jsem ti říkal, abys za námi nechodila. Jsi příliš slabá. Je to moc nebezpečné."

„Copak jsem tě někdy poslechla? Jak vypadá situace?"

Nathanielova ústa se sama od sebe otevřela; promluvil Bartimaeus: „Zničili jsme většinu Noudovy armády, ale on sám je pořád volný. Usadil se tamhle," – Nathaniel ukázal palcem přes rameno za sebe – „se sedmi dalšími duchy a zhruba stovkou plebejců. A –"

„– právě se ho chystáme vyřídit," dokončil Nathaniel.

„– jsme v pěkným průšvihu," řekl džin.

Kitty zamrkala. „Promiňte, co z toho…?"

Nathaniel si nadhodil hůl. Ruku mu obtékaly pulzující a praskající energetické výboje. Pocítil závan radostné netrpělivosti – zničí Noudu, zachrání plebejce a vrátí se ke Kitty. Všechno ostatní mohlo počkat.

Ale džin přerušil jeho myšlenky a naléhavě se obrátil k dívce. „Noudova síla každým okamžikem roste. Nereaguje stejně jako

ostatní. Hůl proti němu možná nebude účinkovat tak, jak jsme si mysleli.“

Nathaniel ho rozhněvaně přerušil: „Co tím myslíš? Půjde to hladce.“

„Faquarl říkal něco jinýho.“

„Jo, a tys mu věřil.“

„Faquarl obvykle nelhal. To nebyl jeho styl.“

„Ne, jeho styl byl snažit se nás zabít –“ Nathaniel se zarazil. Zahlédl tichý kroužek posluchačů, kteří užasle sledovali, jak se hádá sám se sebou. Mezi několika mágy, které znal, byla i jeho osobní asistentka.

Odkašlal si. „Zdravím, Piperová.“

„Dobrý den, pane.“

Kitty zvedla ruku. „Bartimae – tam uvnitř je spousta zajatců a máme málo času. Existuje jiná možnost než použít hůl?“

„Ne. Teda jestli tahle parta nejsou všechno mágové třináctý úrovně.“

„Dobrá. Takže to musíme risknout, ať to dopadne jakkoli. Nathanieli,“ řekla Kitty, „udělej, co budeš moct. Jestli si vezmeš na starost démony, my odvedeme plebejce. Kde jsou?“

„Kousek odsud. Uprostřed paláce.“ V minulosti ho její přítomnost vyváděla z míry, nyní ho naplňovala novou rozhodností a sebedůvěrou. Promluvil rázně, se svou starou autoritou. „Piperová, až se dostanete dovnitř, uvidíte průchod přímo mezi palmami. Vede na otevřené prostranství za kolotočem. Tam jsou démoni se svými zajatci. Když počkáte v úkrytu na cestičce, napadnu démony z opačné strany. Jakmile upoutám jejich pozornost, pokuste se odvést zajatce ven, co nejdál to půjde. Jestli máte někdo šotky, využijte je, aby vám pomohli. Všechno jasné?“

„Ano, pane.“

„Dobrá. Kitty – ty bys měla počkat venku.“

„Měla, ale nepočkám. Mám přece amulet, vzpomínáš?“

Nathaniel chápal, že nemá smysl se s ní dohadovat. Obrátil se ke vchodu do paláce. „Uvnitř ať jsou všichni naprosto zticha. Dám vám minutu náskok, abyste se dostali na pozice.“

Přidržel jim dveře. Jeden po druhém, s vytřeštěnýma očima a bledými, napjatými obličeji, prošli mágové kolem něj dovnitř a zmizeli na cestičce. Několik z nich doprovázeli šotci, kteří se tvářili podobně vylekaně. Poslední šla Kitty. Na okamžik na prahu zaváhala.

„Dobrá práce," zašeptala a máchla rukou k prázdnému parku. „Poradili jste si s tím skvěle, ty i Bartimaeus."

Nathaniel se na ni usmál. Zmítala jím netrpělivost. Hůl zpívala. „Už je skoro po všem," řekl tiše. „*Běž.*"

„Až po tobě."

Dveře se za nimi tiše zavřely.

iii
Bartimaeus

Jsou chvíle, kdy i téměř všemocný džin ví, že má být zticha, a tohle byla jedna z nich. Stejně bych se zbytečně namáhal.

Potíž byla v tom, že ani jeden z nich neměl náladu poslouchat moje pochybnosti. Tak za prvé, příliš je opájela vidina úspěchu: on držel ledabyle v ruce hůl, ji hřál na prsou amulet.

Z takových tretek pramení sebedůvěra. A kromě toho, už toho dokázali až příliš, aby si uměli představit nějaké potíže.

Ale hlavním problémem bylo, jak na sebe vzájemně působili. Stručně řečeno, přítomnost toho druhého je rozněcovala. Jelikož jsem byl lapený v Nathanielovi, měl jsem z první ruky, jak ho ta holka nabuzuje.[*] S Kitty jsem si možná nemohl být tolik jistý, ale podle mých rozsáhlých zkušeností to silné osobnosti jejich typu zákonitě přitahuje k sobě. Hraje v tom jistou roli hrdost a taky další emoce. Oba se brání neúspěchu; oba zvyšují úsilí, aby udělali dojem. Tak dokážou spoustu věcí – ale nejsou to vždycky ty správné věci

[*] A fakt to stálo za to. Bylo to, jako kdyby zapnula nějakou vnitřní kapelu o jedné osobě: houkačky, zvony a píšťalky a divoce bouchající činely mezi koleny. Ten randál byl ohlušující.

nebo ty, které byste čekali.[*] A nemůžete udělat nic moc pro to, abyste to zastavili.

Musím ale přiznat, že za daných okolností jsme *opravdu* neměli žádnou realistickou alternativu k Nathanielovu plánu. Nouda byl příliš mocný, aby ho dokázaly zničit ty (dost ubohé) pozůstatky vlády. Hůl představovala jedinou možnost. Ale nepříjemně ve mně hlodala Faquarlova slova: *váš útok by jen přivítal a přižívil se na něm.* Klidně si říkejte, že jsem pesimista, ale tohle mi připadalo trošku zlověstné.[†]

Jenomže už bylo pozdě dělat si s tím teď starosti. Hůl srovnala se zemí celá města. Když budeme mít štěstí, poslouží nám dobře.

Kitty a její banda otrhanců zamířili jedním směrem mezi palmy, Nathaniel a já jsme se vydali na opačnou stranu. Odkudsi zprava k nám doléhal řev a nářek. Takže všechno bylo v pořádku: Nouda nikam neodešel.

Jaký je plán? Moje myšlenka proběhla Nathanielovou myslí.

Než zaútočíme, potřebujeme Noudu odlákat, dostat ho dál od těch plebejců. Jak na to?

Doporučuju urážky. Urážky obvykle zabírají.

Tak to nechám na tobě.

Budeme muset vyřídit i ostatní duchy, pomyslel jsem si. *Předtím, nebo potom?*

Předtím. Jinak plebejce pozabíjejí.

Ty budeš ovládat hůl. Já s námi budu hýbat. Ale varuju tě, abychom zvládli tohle, musí to být fofr.

Pohrdavě máchl rukou. *Pár kroků a skoků vydržím. Takže připravený?*

---

[*] Takhle to samozřejmě bylo s Nefertiti a Achnatonem. V jednu chvíli samé toužebné pohledy a tajné schůzky u ohrady s krokodýly, a za okamžik změna státního náboženství a šup s hlavním městem Egypta o šedesát mil dál do pouště. Jedno prostě vedlo k druhému.

[†] Faquarl nebyl kluzký úhoř, co mluví v hádankách jako Cue; byl pyšný na svou jasnou, věcnou mluvu. Ovšem měl trochu sklon k vychloubačnosti. Kdybyste věřili všem jeho historkám, mysleli byste si, že samojediný zbudoval většinu významnějších světových pamětihodností, nemluvě o tom, že byl poradcem a důvěrníkem všech význačnějších mágů. To je, jak jsem kdysi řekl Šalamounovi, naprosto směšná představa.

Ostatní už budou na místě. Ano, tak – áááá –

Až doteďka jsem se ani nepokusil lítat, protože na to se spotřebovala spousta energie, ale teď šlo o všechno a vyžadovalo to plné nasazení. A Faquarl to podle všeho zvládal bez problémů. Takže jsem nás bez dalšího okolkování zvedl z cestičky do výše. Na jednu ošklivou chvilku jsem dostal strach, že kluk upustí hůl. Na ještě ošklivější chvilku jsem dostal strach, že se mu udělá špatně. Ale udržel jak hůl, tak obsah žaludku.

Co to s tebou je?

Ještě… ještě nikdy jsem neletěl.

Tohle nic není. Měl bys zkusit vzdušný přemety na koberci. Z toho bys teprve zezelenal.[*] *Fajn, nepřítel na dohled. Hůl do pohotovostní polohy…*

Vznesli jsme se nad palmy. Shora na nás zářila elektrická světla. Kolem se ze všech stran klenula ta velká skleněná kupole; za ní venku se klenula ještě větší kupole noci. A přímo před sebou jsme měli otevřený prostor, kde se krčili zajatci hlídaní duchy stejně jako předtím. Možná bylo zajatců o něco *míň*; těžko říct. Ale jinak se změnilo překvapivě málo. Což mělo důvod, a ten se svíjel na střeše kolotoče.

Chudáku Noudovi dělal jeho hostitel hrozné potíže. Makepeacovo tělo mu prostě nestačilo. Z téměř každé jeho plochy se usilovně dral ven nějaký výčnělek a trhal oblečení na cáry. Všude se ježily rohy, hroty, bodce, křídla, chapadla a tykadla v tuctu odstínů. Další vypoukliny zůstávaly pod kůží a deformovaly ji ve vzdouvající se vrcholy a údolíčka, takže postava prakticky úplně ztratila lidský tvar. K původním nohám se připojily tři další v různých fázích vývoje. Jedna paže podle všeho získala druhý loket a kývala se sem a tam složitými trhanými pohyby. Obličej byl zmačkaný jako tlama ježíka. Z tváří vyrůstaly drobné ostny. Oči zmizely v plamenech.

[*] Je podivnou historickou skutečností, že britští mágové nikdy nejevili zájem o magické létání a dávali přednost (podotýkám, že celkem rozumně) mechanickým prostředkům. Ale jiné kultury celkem bez zábran poutaly džiny k neživým předmětům: Peršani se vyžívali v kobercích, zatímco omezení venkované z jistých končin Evropy volili spíš díže a palice. Podnikaví Číňané se dokonce pokoušeli jezdit na *mracích.*

Ústa, která se nyní táhla od ucha k uchu, vydávala žalostné skřeky. „Ta bolest! Ze všech stran cítím sevření železa! Přiveďte mi Faquarla! Přiveďte ho přede mě. Jeho rada byla nanejvýš – ach! – nanejvýš neuspokojivá. Přeji si ho pokárat.“

Zdola ustrašeně promluvil duch v těle Ruperta Devereauxe. „Nevíme, kde Faquarl je, můj pane Noudo. Zdá se, že zmizel.“

„Ale já jsem mu přísně nakázal, aby – ach! – mi byl nápomocen, až se budu krmit! Och – cítím v břiše takovou bolest – prázdnotu, kterou musím zaplnit. Bolibe, Gaspare – přiveďte mi další párek lidí, ať se trochu rozptýlím.“

Právě v tu chvíli jsme se s Nathanielem snesli dolů: vzduch se do nás opíral, plášť za námi vlál a jednou ranou jsme zlikvidovali tři duchy. Udělali jsme to tak rychle a přesně, že si lidé třesoucí se opodál stěží povšimli, že jsou jejich věznitelé pryč.

Ostatní kříženci vzhlédli. Oslnila je stropní světla: střely, kterými opětovali útok, nás zdaleka minuly a proletěly širokým obloukem pod klenbou. Snesli jsme se níž. Hůl vypálila jednou, dvakrát – další dva hybridi zmizeli. Otočka – tak prudká, že Nathaniel chvilku visel ve vzduchu vodorovně. Bleskurychle jsme se o kus propadli a nad hlavou nám proletělo Rozčtvrcení. Další výstřel – a tentokrát jsme minuli. Gaspar, duch, který měl tu smůlu, že na něj vyšlo tělo Rufuse Limea, se rovněž vznesl do vzduchu. Stoupal směrem k nám a pálil jednu Detonaci za druhou. Naklonili jsme se ke straně, zaletěli za hlouček stromů, a když jsme se vynořili nad nimi, jejich koruny vybuchly v plamenech. Lidi pod námi náhle zachvátila panika a rozutíkali se všemi směry. Koutkem oka jsme zahlédli, jak z úkrytu vybíhá Kitty s mágy.

Nouda se na střeše kolotoče kymácel ze strany na stranu se zjevným podrážděním. „Co je to za rozruch? Kdo nás napadl?“

Drze jsme proletěli těsně kolem něj. „Já, Bartimaeus!“ zavolal jsem. „Vzpomínáš si na mě?“

Vystřelili jsme směrem ke kupoli. Tělo Ruperta Devereauxe vyrazilo proti nám a z rukou mu šlehaly modré plameny. Ucítil jsem Nathanielovu myšlenku: *To mělo být tvoje popichování? ‚Vzpomínáš si na mě?‘ I já bych to uměl líp.*

Nemůžu pořádně popichovat, když… se soustředím na něco jinýho. Vznesli jsme se skoro až ke stropu. Daleko venku se pokojně mihotaly hvězdy. Pak jsem nás prudce spustil dolů, volným pádem, jako kámen. Devereauxova Křeč roztříštila střešní tabuli a vyletěla obloukem do noci. Nathaniel vypálil z hole, zasáhl Devereauxe zlehka do nohou a zapálil mu je. S máchajícíma rukama se Devereaux zřítil do Mystického stanu proroctví se sloupcem dýmu za sebou a vybuchl v oblaku oslepujícího světla.

Kde je Lime? pomyslel si Nathaniel. *Nevidím ho.*

Nevím. Mrkni na Noudu. To je teď náš problém.

Ať už ho přiměl k činu můj pronikavý ostrovtip, nebo prostě podráždění nad likvidací zbytku jeho armády, Nouda zčistajasna ožil. Ze zad mu vypučela mocná zelená křídla. Zprvu pomalu, znevýhodněný svou groteskní asymetrií, se došoural na okraj střechy kolotoče, zaváhal jako ptáče při prvním pokusu o let a seskočil. Mohutná křídla jednou máchla – příliš pozdě. Mezitím se už rozmázl jak široký, tak dlouhý na zemi. *Tref ho,* zavelel jsem. *Tref ho TEĎ.*

Klesali jsme, co nejrychleji to šlo, a Nathanielovi z toho sešupu až cvakaly zuby. Když jsme se řítili dolů, trochu povolil pouta svírající bytosti hole a otevřel ji, co nejvíc se odvážil. Jejich energie vybuchly a v ohňostroji jisker se zabodly do svíjejícího se těla na zemi.

Nepřestávej, pobízel jsem ho. *Drž to. Nesmíš nechat nic náhodě.*

Já vím. Vždyť to dělám.

Náš sestup se zvolna zpomaloval. Zůstali jsme viset ve vzduchu. Pod námi zuřilo mléčně bílé peklo: Nouda a kolotoč byli v jeho středu. Žár se přeléval sem a tam, až z něj praskaly nejbližší skleněné tabule; vzduch kolem žhnul. Vztyčil jsem malý Štít, abych nás ochránil před nejhorším. Vibrace hole zesílily, brněla nás z nich ruka a rezonovaly nám v lebce.

Co myslíš? pomyslel si kluk. *Je to dost?*

Musí být… Ne, hraj na jistotu. Ještě chvíli.

Už to moc dlouho neudr– Ach!

Viděl jsem ten stín stoupat, vycítil jsem ve vzduchu pohyb a hodil nás stranou. Ale Detonace nás zasáhla, rozbila můj Štít napadrť, a když jsme vířili pryč, zranila nás na boku. Kluk vykřikl a

já s ním – poprvé a naposledy jsem sdílel lidskou bolest. Něco na tom – možná to byla tupá nehybnost masa, které trpně, nehnutě přijalo ránu – mi sevřelo esenci panikou. Chlapcova mysl se chviličku potácela na pokraji bezvědomí. Sevření prstů na holi ochablo, její energie se stáhla. Chytil jsem ji pevněji, otočil a poslal bílý žár pod kupoli, přímo středem těla Rufuse Limea, které nás pronásledovalo. Obě jeho části dopadly na zem, každá zvlášť. Uzavřel jsem hůl. Neohrabaně jsme přistáli mezi několika palmami a kapradinami v květináčích.

Kluk měl plné ruce práce s omdléváním. Naše oči se zavíraly. Donutil jsem je, aby se otevřely, a nechal jsem svou esenci mravenčit jeho organismem. PROBER SE.

Zavrtěl se. „Můj bok…“

Nedívej se tam. Nic se nám nestalo.

A Nouda?

No… to není moc dobrý. Na druhé straně volného prostranství, za několika rozházenými piknikovými stolky a odpadkovými koši, byla země popraskaná, zjizvená. V místě, kde se kdysi děcka vozila na kolotoči, zel dýmající kráter. A v tom kouři se zmítalo něco velkého a beztvarého, zvedlo se to a zařvalo moje jméno.

„Bartimae! Přikazuji ti, pojď sem! Musím tě potrestat za tvou opovážlivost!“

Už to ani moc nevypadalo jako člověk.

„Dívej se, jak moje síla roste, Bartimae, navzdory mé bolesti! Pohleď, jak jsem setřásl ten směšný obal masa!“

Bartimae… můj bok… necítím ho.

Nic s ním nemáš. Nemysli na to.

Ty mi něco tajíš… Ta myšlenka – co to bylo?

Nic. Říkal jsem si, že se musíme zvednout a vypadnout.

„Kde jsi, Bartimae?“ zahřměl ten mocný hlas. „Udělám z tebe svou součást. Bude to pro tebe čest!“

Vůbec ten bok necítím… Nemůžu –

Uklidni se. Pokusím se odsud odletět.

Ne, počkej. Co ten… Nouda?

Už je to velký kluk, odletí sám, když bude chtít. Takže –

Nemůžeme jen tak zmizet, Bartimae. Ne, jestli on je pořád –

On nám vydrží. Vypadneme.

NE.

Pokusil jsem se sebrat energii ke vzletu, ale kluk mi kladl aktivní odpor – napjal svaly, jeho vůle zápolila s mou. Napůl jsme se zvedli, zřítili se zpátky do kapradí a skončili opření o strom. Mělo to jednu výhodu: zamaskovalo nás to před Noudovýma nesčetnýma očima. Ten byl teď jen hroudou temnoty usazenou na okraji kráteru.

Ty jsi pitomec, Nathanieli. Pusť mě k tomu.

Nemá to smysl.

Co tím chceš –?

Nebo snad jo? Přečetl jsem si tvoje myšlenky. Zrovna teď.

Och… tohle. Hele, já nejsem doktor. Zapomeň na to. Třeba se pletu.

Ale nepleteš, že ne? Zkus mi říct pro změnu pravdu.

Za námi zašustilo listí. Otočil jsem nám hlavu, vděčný za příležitost změnit téma. „Tohle nás rozveselí," řekl jsem bodře. „Přišla Kitty."

iv
Nathaniel

Vlasy měla slepené a rozcuchané a půlku obličeje poškrábanou. Ale Nathanielovi se ulevilo, když zjistil, že jinak vypadá nezraněná. Jeho úleva se opět projevila jako hněv. „Proč jsi zase tady?" sykl. „Uteč."

Odpovědělo mu jen zamračení. „Dostali jsme plebejce pryč," zašeptala. „A nebylo to lehký. Podívej, co mi jedna z těch ženských udělala." Ukázala na škrábanec. „Pěkný poděkování. Každopádně jsem se musela vrátit, abych se podívala, jak si… vedete…" Sklopila pohled k Nathanielovu boku a vykulila oči. „Co to sakra je?"

„Podle Bartimaea," odpověděl Nathaniel zpříma, „nic, s čím bych si měl dělat starosti."

Sklonila se blíž. „Panebože. Můžeš chodit? Musíme tě odsud dostat."

„Ještě ne.“ Prvotní bolest odeznívala a rychle ji střídala strnulost. Trochu se mu točila hlava, ale dokud se nehýbal a opíral se o strom, cítil jen minimální nepohodlí. Mysl měl jasnou, nebo by ji aspoň měl jasnou, kdyby si džin nepohrával s jeho myšlenkami, nesnažil se zamaskovat informaci o rozsahu zranění, ovlivňovat jeho rozhodnutí. Rychle promluvil. „Kitty – útok holí se nepodařil. Ta věc je příliš mocná. Uvolnil jsem maximální sílu, kterou jsem ještě dokázal ovládat, ale nestačilo to. Nouda tu energii vstřebal.“

„No dobře.“ Kousla se do rtu. „Dostaneme tě odsud. A pak to zkusíme vyřešit.“

„Bartimae,“ ozval se Nathaniel. „Co se stane, když teď Noudu opustíme? Mluv upřímně.“

Džin neodpověděl hned, protože kdesi za nimi se rozlehl strašlivý praskot a skřípání. „Za čas,“ promluvil nakonec Bartimaeus Nathanielovými ústy, „začnou roztodivné zázraky výstavy ‚Jeden svět‘ Noudu nudit. Obrátí pozornost ke zbytku Londýna. Bude se živit jeho obyvateli a nabývat na velikosti i moci. Ten růst bude na oplátku zvyšovat jeho hlad, dokud se město buď nevylidní, nebo on nepraskne. Bylo to pro vás dost upřímný?“

„Kitty,“ vyhrkl Nathaniel. „Musím ho zastavit hned.“

„Nedokážeš to. Právě jsi to řekl. Ani když použiješ maximální sílu hole, nic proti němu nezmůže.“

„Říkal jsem maximální sílu, kterou dokážu *ovládat*. Existuje jeden způsob, jak z ní vyždímat větší výkon – když odstraním Gladstoneovy pojistky, ta kouzla, která hůl poutají. Všechna – ne, počkej, nech mě domluvit – *všechna* její síla by se pak uvolnila v jediném výboji.“ Usmál se na ní. „Myslím, že *to* by Noudu zarazit mohlo.“

Kitty zavrtěla hlavou. „To neberu. Kdo ti zaručí, že ho to zase jenom neposílí? Takže, Bartimae, nemohl bys –?“

„Existuje ještě *jeden* faktor, který musíme vzít v úvahu,“ řekl Nathaniel. S jistou námahou zvedl hůl a ukázal s ní ke střeše. „Z čeho je tahle budova postavená?“

„Ze skla.“

„A…“

„Aha,“ přerušil ho džinův hlas. „Víš, ačkoli to přiznávám nerad, na tom, co říká, by mohlo něco být.“

„Ze železa,“ řekl Nathaniel. „Ze železa. Nouda je duch a už proti němu není chráněný. Když rozbiju hůl, a navíc se na něj zřítí celá ta stavba… Co myslíš, Bartimae?“

„Mohlo by to vyjít. Ale ten plán má jednu drobnou vadu.“

Kitty udělala obličej. „Přesně. Copak dokážeš rozbít hůl tak, aby ti to neublížilo? A přežít pád té střechy?“

Nathaniel se protáhl, krk měl chladný a ztuhlý. „Nechte to na mně. Dobře to dopadne.“

Podívala se na něj. „No… tak fajn. Jdu do toho s vámi.“

„Ne, v žádném případě. Bartimaeovy ochranné Štíty by nedokázaly zahrnout i tebe. Nebo snad *ano*, Bartimae?“

„No… ne.“

„Dopadne to dobře,“ opakoval Nathaniel. Myšlenky se mu trochu roztěkaly; ucítil, jak ho džin pobízí. „Hele,“ dodal, „mám na nohách sedmimílové boty. Doženeme tě. Hlavně teď prosím vypadni a utíkej pryč, co nejrychleji to půjde.“

„Nathanieli…“

„Tak už běž, Kitty. Nouda za chvíli opustí palác a my o tu šanci přijdeme.“

Kitty si dupla. „Ani náhodou. Tohle nedovolím.“

Její protesty ho zahřály u srdce. Ušklíbl se na ni. „Poslouchej – já jsem mág. Ty jsi plebejka. Já jsem ten, kdo ti říká, co máš dělat, vzpomínáš?“

Zamračila se. „Víš určitě, že budeš moct ty boty použít?“

„Jasně. Bez problému.“

„Takže vás oba uvidím venku? Slibujete?“

„Ano.“

„Ano. Tak – *běž*.“

Pomalu, neochotně se obrátila. Pak se prudce otočila zpátky a sáhla si na krk. „Ten amulet! Ochrání vás!“ Natáhla k němu ruku, amulet se na řetízku zahoupal. Nefrit uprostřed zeleně blýskl.

Nathaniela přepadla nesmírná únava. „Ne. Mně by k ničemu nebyl.“

V koutcích očí se jí cosi zalesklo. „Proč – proč ne?“

„Protože,“ vložil se do toho Bartimaeus, „je to příliš mocný předmět. Mohl by pohltit velkou část síly hole a umožnit tak Noudovi, aby unikl. Nejlepší, co můžeš udělat, je dát si ho na krk, nechat si ho na sobě a fofrem zmizet.“ V Nathanielově hlavě tiše zaznělo: *Tak co? Jaký jsem byl?*

Ušlo to.

Podíval se na Kitty. Zarazila se s amuletem v natažené ruce, pohledem pátrala v Nathanielově tváři. Viděl, jak její aura září kolem nich a osvětluje všechno do nejmenších, nejčistších podrobností – kůru stromu, žilkování na listech, kamení a trávu pod jejich nohama. Cítil, jak zalévá i jeho. Únava zmizela.

Opřel se o strom, zvedl se a klepl holí o zem. Hůl ožila. „Uvidíme se potom, Kitty,“ slíbil.

Znovu si pověsila amulet na krk a usmála se. „Tak jo. S tebou taky, Bartimae.“

„Sbohem.“

Pak odešla mezi stromy směrem k východnímu vchodu. Nathaniel se od ní odvrátil, podpíraný džinovou energií, a zahleděl se přes velké prostranství k místu, kde se osaměle šourala ta obludnost, bourala a kácela všechno, co jí stálo v cestě, a volala po potravě.

Co říkáš, Bartimae? pomyslel si. *Jdeme do toho?*

Asi bychom měli. Stejně nemáme nic lepšího na práci.

Moje řeč.

V
Kitty

Kitty už byla skoro venku, když za sebou zaslechla zvýšený hlas, v němž zněla autorita a rozkaz. Démon zařval v odpověď, až se z toho roztřásl štěrk na cestičce a skleněné tabule v kupoli zavibrovaly. Pak rozrazila dveře a vykulila se ven, na chladný noční vzduch.

Nohy se jí třásly únavou, paže měla slabé a ochablé, jako by spala a tohle všechno se jí jenom zdálo. Seběhla ze schodů do okrasné zahrady, klopýtala zkypřenou půdou, prudce zatáčela kolem

kulatých nízkých živých plotů a zanedlouho se dostala na rozlehlé trávníky.

Světlo ze Skleněného paláce se jí opíralo do zad; viděla, jak před ni na osvětlenou trávu dopadá její stín. Dál, dál… Až se dostane mimo dosah těch světel, do tmy, možná si trochu odpočine. Nutila se postupovat dál, ale šla stále pomaleji, jak byl její dech mělčí a pohyb svalů obtížnější, až se nakonec navzdory zuřivosti a zoufalství belhavě zastavila.

Přesně v tu chvíli uslyšela zvuk, zdušené, uzavřené dunění, které jako by pohlcovalo samo sebe – rozeznělo se a vzápětí utichlo. Trávník, na němž stála, se zvedl a klesl, když jím proběhlo slabé zachvění a rozplynulo se ve tmě. Kitty se obrátila ke Skleněnému paláci a svezla se na kolena. Udělala to právě včas, aby viděla, jak jeho oranžovou zář zevnitř pohlcuje oslnivě bílý výboj, který se zvedl vzhůru, rozšířil se ven, mimo kupoli, roztříštil přitom každičkou skleněnou tabuli a střepy se rozletěly do noci. Celý palác zahalil bílý jas; rozstříkl se po parku, pohltil zbývající vzdálenost, zalil Kitty a svou silou ji povalil na záda. Amulet Samarkandu ji uhodil do tváře. Matně si uvědomovala, jak září a vstřebává uvolněnou energii. Všude kolem to zběsile hučelo. Všude kolem hořela tráva.

Pak, stejně náhle, jako to začalo, všechno utichlo, vzduch ztěžkl a znehybněl.

Kitty otevřela oči a s jistými obtížemi se vzepřela na loket.

Byla hluboká tma. Někde, nedalo se přesně odhadnout, jak daleko, zuřil velký požár, šlehaly rudooranžové plameny. Proti ohni se rýsovala složitě spletená síť ze zohýbaných zkřivených kovových tyčí, křehká jako drátěné pletivo. Před jejíma očima se ta konstrukce zhroutila, roztavila a opět ztuhla. Nakonec se s tichounkým vzdechem propadla do plamenů, které jí vyrazily vstříc, divoce vyšlehly k obloze a zvolna opadly.

Kitty ležela a dívala se. Postupně se z oblohy začaly tiše sypat drobounké skleněné vločky. Během několika minut země v okolí jiskřila jako pokrytá jinovatkou.

Kitty
37

V devět hodin třicet minut ráno, přesně dva dny a pět hodin po výbuchu v St. James's Parku, se Prozatímní rada britské vlády sešla na krizovém jednání. Její členové obsadili pohodlnou zasedací místnost na ministerstvu zaměstnanosti, které požáry ve Whitehallu z větší části minuly. Okny se dovnitř řinulo bledé sluneční světlo. Na stolech stály dostatečné zásoby čaje, kávy a sladkých sušenek. Slečna Rebecca Piperová, která Radě předsedala, vedla jednání věcně a výkonně. Některé věci byly zajištěny okamžitě: uvolnění financí na léčbu raněných a péči o ně a urychlené zbudování dvou vojenských polních nemocnic za stejným účelem. Poté byl ustaven podvýbor s přímým přístupem ke státním financím, který měl za úkol zahájit rekonstrukci centra města.

Pak přišla na přetřes otázka Bezpečnosti. Jeden z mladších úředníků podal hlášení. Pokud bylo známo, zbývalo zlikvidovat čtyři démonické křížence; všichni byli vypuzeni do řidčeji obydlených oblastí za městem. Jejich postup sledovali šotci a v nutných případech zajišťovali evakuaci obyvatel. Brzy budou vyslány expediční jednotky, které se o ně postarají. Vyslání těchto jednotek komplikoval fakt, že Noční policie byla prakticky beze zbytku rozprášena a její velitelka, slečna Farrarová, byla zatím nezvěstná a s největší pravděpodobností mrtvá. Úředník podávající hlášení vyjádřil naději, že bude co nevidět vytvořena nová, plně lidská policie, a požádal o povolení začít najímat její členy, v ideálním případě mezi plebejci.

V tu chvíli diskusi přerušili zástupci plebejců se žádostí o rozhodnutí ve stejně důležité otázce – návratu armády z Ameriky. Na podporu svého postoje uváděli velkou pravděpodobnost povstání v okupovaných evropských zemích a možnost nových útoků na Londýn. Naznačovali, že pokud jejich žádosti nebude vyhověno, mohlo by to vést k rozsáhlým stávkám a výtržnostem, což by Prozatímní radě značně uškodilo. Jejich zasmušilá umíněnost rozvášnila několik mágů, které bylo třeba fyzicky uklidnit. Slečna Piperová opakovaně bouchala kladívkem do stolu, ale pořádek se jí podařilo obnovit teprve s pomocí výkonného náměstka předsedkyně vlády, pana Harolda Buttona. Ten připojil svůj hlas k pozici plebejců a obšírně pohovořil o několika případech z minulosti, kdy otřásající se říše zachránily jejich věrné jednotky.

Po vášnivé diskusi dala slečna Piperová o otázce hlasovat. Těsnou většinou bylo rozhodnuto o stažení jednotek z Ameriky. Zástupci plebejců poté požádali o přestávku, aby mohli dobrou zprávu oznámit lidem čekajícím v ulicích venku. Přestávka byla vyhlášena, Prozatímní rada se rozešla a pan Button si objednal další čaj.

Kitty, která to celé sledovala z křesla u okna, se zvedla a vyklouzla na chodbu. Ze žáru těch různorodých názorů ji rozbolela hlava.

# # #

Předchozí ráno odmítla nabídku slečny Piperové, aby se stala členkou Rady. Nemluvě o tom, jak zvláštní jí připadala představa, že by měla sedět mezi mágy jako rovná s rovnými, věděla, že se jí prostě nedostává energie, jakou by ta pozice vyžadovala. Dalo-li se soudit podle nekonečných debat, jejichž svědkem byla v hostinci U Žáby, každý, kdo se bude chtít podílet na současném otevřenějším systému vlády, bude potřebovat nesmírné zásoby trpělivosti a výdrže. Kitty zatím pořádně neměla ani jedno z toho. Ale navrhla pana Buttona jako jednoho z hrstky přeživších mágů, který neměl tak úzkoprsé názory jako většina. Díky svým kontaktům od Žáby mohla také doporučit několik význačnějších plebejců, jejichž přítomnost

propůjčila Prozatímní radě větší legitimitu. Poté požádala o soukromý pokoj a uložila se ke spánku.

Probudila se na sklonku odpoledne a vydala se zpátky do St. James's Parku. Protáhla se kolem zátarasů a vstoupila do mrtvé zóny, kde fialová vlákna zbytkové magie visela nad širokým kruhem tvrdé černé země, spečené jako spálený koberec. Pod nohama jí křupalo sklo. Vzduch odporně páchl. Jenom když pevně svírala v dlani amulet, cítila se úplně bezpečná.

Uprostřed zóny se v podzimním slunci krčily propletené temné trosky paláce. Tu a tam z nich trčelo několik kovových tyčí, ale většina z nich se roztavila do složitého tkaniva, které ze všeho nejvíc připomínalo obrovské trní, husté a neproniknutelné. Nízko nad troskami se vznášely magické výpary, bez pohnutí, jakoby připečené k zemi. Jejich kyselý zápach nutil Kitty ke kašli.

Chvilku tam tiše stála.

„To jsou ty vaše sliby," řekla nakonec.

Z trosek se neozvala žádná odpověď. Nic se nepohnulo. Kitty už neotálela a pomalou chůzí se vrátila do světa živých.

# # #

V jednu hodinu, když si Rada udělala pauzu na oběd, se slečna Piperová vydala Kitty hledat. Našla ji sedět samotnou v knihovně ministerstva, kde střídavě listovala atlasem a hleděla do prázdna.

Čarodějka se s usouženým výrazem zhroutila na protější sedadlo. „Ti delegáti jsou naprosto *nemožní*," povzdechla si. „Nemožní! Nestačí jim, že si prosadili stažení jednotek z Ameriky způsobem, který hraničil s vydíráním, ale právě mě informovali, že mají výhrady vůči používání šotků pro dozor v přístavech. A přitom to je zcela zjevně ve státním zájmu! Podle nich to však ‚porušuje práva přístavních dělníků', ať už to znamená cokoli." Zatvářila se trucovitě. „Jenom komplikují situaci. Pan Button po nich před chvílí hodil vdolek."

Kitty pokrčila rameny. „Bezpečnost je důležitá, ale důvěra lidí taky. Špehové, pátrací koule – to všechno se musí změnit. A pokud jde o přístavy, prostě se s nimi budete muset domluvit na nějakém kompromisu."

„Vážně se nenecháte přesvědčit, abyste se zapojila?“ zeptala se slečna Piperová. „Byla byste dokonalým prostředníkem mezi námi a… radikálnějšími frakcemi.“

„Je mi líto,“ odmítla Kitty. „Jsem unavená. Jenom bych ztratila nervy. Do večera byste mě poslali do Toweru.“

„To těžko!“ Slečna Piperová se náhle zamyslela. „Ačkoli někteří z těch delegátů… Ta myšlenka je lákavá…“ Zavrtěla hlavou. „Co to říkám? Takže, slečno Jonesová, vidím, že jste si vytáhla atlas. Souvisí to nějak s vašimi dalšími plány?“

„Já nevím,“ odpověděla Kitty pomalu. „Možná, až se to v Evropě trochu uklidní, odjedu na nějakou dobu do ciziny. Mám přítele v Bruggách a potom bych ráda trochu cestovala, poznala svět. Doufám, že mi to pomůže se zotavit.“ Našpulila rty a zahleděla se k oknu. „Možná pojedu do Egypta. Hodně jsem o něm slyšela. Ještě nevím. Podle situace.“

„Nechystáte se pokračovat ve studiu magie? Pan Button se o vašich schopnostech vyjadřoval velmi pochvalně a ve vládě nám zoufale chybějí talenty. Mohli bychom vám doporučit nějaké učitele.“

Kitty zaklapla atlas. Zvedly se z něj spirálky prachu a zavířily ve slunečním světle. „Jste velmi laskavá, ale tyto dveře už jsou pro mě uzavřené. Studovala jsem pouze za účelem povolání jednoho určitého…“ Odmlčela se. „S jedním konkrétním cílem. A toho přede dvěma dny Nathaniel dosáhl za mě. Pokud mám mluvit zcela upřímně, nevěděla bych, jak na to navázat.“

V knihovně se rozhostilo ticho. Znenadání slečna Piperová pohlédla na hodinky a tiše vykřikla: „Přestávka už skoro skončila! Musím jít. Nebesa vědí, jestli dneska odpoledne dosáhneme nějakého pokroku.“ Když vstávala, ztěžka si povzdechla. „Slečno Jonesová, po jediném dopoledni mám sto chutí zaškrtit celou delegaci plebejců. Po jediném dopoledni!

A to jsme sotva začali. Naše vyhlídky by stěží mohly být horší. Vážně nevím, jestli vůbec budeme schopní nějak spolupracovat.“

Kitty se s úsměvem v křesílku opřela. „Zkoušejte to dál,“ poradila jí. „Je to možné. Neříkám, že snadné, ale možné ano. Budete překvapená, co všechno dokážete.“

Bartimaeus

38

Umřít bylo snadné. Naším hlavním problémem bylo upoutat Noudovu pozornost.

Stáli jsme, my dva v jediném těle, přímo pod prostřední kupolí. Právě sem jsme ho potřebovali vlákat, do epicentra, do místa, kde bylo nejvíc železa. Ale Nouda byl příliš velký, příliš hlučný, příliš zmatený a nešťastný, aby se dal přilákat snadno. Pohupoval se sem a tam na změti končetin, dusal po stáncích a dětských atrakcích, vyvracel celé stromy a halabala si je cpal do zející tlamy. Tuhle vážnou práci podnikal s obdivuhodným soustředěním a žádné z jeho očí nebylo obrácené naším směrem.

Na lítání jsme teď nemohli ani pomyslet. Problém by znamenal dokonce i větší skok. Většinu zbylé energie jsem potřeboval na to, abych kluka vůbec udržel ve vzpřímené poloze. Kdybych to nechal na něm, zhroutil by se na zem.

A tak jsme zůstali stát a místo pohybu začali hulákat. Teda *já* jsem začal, a byl to povyk, jaký dokáže spustit tibetské laviny.[*] „Noudo! To jsem já, Bartimaeus, Sakhr al-Džinni, N'Gorso Mocný a Had se stříbrným peřím! Bojoval jsem v tisíci bitev a ve všech jsem zvítězil! Zničil jsem mnohem silnější bytosti, než jsi ty. Ramuthra prchl v hrůze před mou velkolepostí. Cue se krčil strachy v puklině v zemi. Hoepo Hromový Had spolkl vlastní ocas a raději pohltil sám sebe, než by čelil mému hněvu! Vyzývám tě. Postav se mi čelem!"

[*] Když povykujete v *Nepálu*. Tak hlasité to bylo.

Žádná odpověď. Nouda usilovně přežvykoval nějaké exponáty z Jeskyně vycpaných zvířat. Kluk si váhavě pomyslel: *Dá se to počítat jako popichování? Mně to teda připadalo jako normální vytahování.*

Hele, popichování je cokoli, co nepřítele vyprovokuje nebo rozdráždí a – víš co, stejně to nezabralo. Dochází nám čas. Ještě pár kroků, a bude venku.

Tak to zkusím já. Kluk si odkašlal. „Prokletý démone! Nadchází tvůj konec! Čeká tě Svrašťující oheň! Rozmažu tvoji hnusnou esenci po tomto sále jako… no, jako margarín, velmi tlustou vrstvu margarínu…“ Bezradně zmlknul.

Hmmm-hmm… Nejsem si jistý, že to přirovnání ocení. Ale to neva, pokračuj.

„Prokletý démone – pohlédni na mě!“ Smůla byla, že kluk měl slabý hlásek, který každým okamžikem ještě slábnul. Stěží jsem ho slyšel *já*, natož Nouda. Ale uzavřel to velmi účinným krokem, totiž výbojem z hole, který Noudu pořádně dloubnul do zadku. Mocný duch odpověděl řevem. Napřímil se, končetiny mu škubaly, vypoulené oči se pátravě rozhlížely. Jakmile nás uviděl, vyslal spršku magických střel. Mušku měl mizernou. Nejbližších pár výbojů skončilo několik metrů od nás, ale zachovali jsme klid. Ani jsme se nehnuli.

Dunivý hlas: „Bartimae! Vidím tě…“

Kluk cosi zašeptal v odpověď, příliš tiše, aby to bylo slyšet. Ale četl jsem mu myšlenky, a tak jsem ta slova pronesl za něj. „Ne! Já jsem Nathaniel! Jsem tvůj pán! Jsem tvoje smrt!“

Do Noudovy esence se zabodl další výboj bílé energie. Duch odhodil stranou vycpaného medvídka a v hněvu se obrátil. Začal se plazit směrem k nám – obrovský stín, který nepatřil do tohoto světa, byl odříznutý od svého a clonil světlo.

Tomuhle já říkám pořádně někoho popíchnout, pomyslel si Nathaniel.

Jo, nebylo to špatný. Fajn, počkáme, až se dostane těsně k nám, a pak zlomíme hůl. Čím dýl to bude trvat, tím líp. Kitty – Dostane se pryč, neboj.

Kluka valem opouštěly síly, ale nikoli rozhodnost. Cítil jsem, jak sbírá zbytky energie. Klidně, rozvážně, s tichým mumláním

uvolňoval pouta svazující Gladstoneovu hůl, všechna najednou. V bytostech uvnitř to vzbudilo naději. Tlačily se, tísnily, opíraly se do zbylých magických obručí v zoufalé touze po svobodě. Bez mé pomoci by je Nathaniel neudržel – okamžitě by vyrazily ven. Ale Nouda se ještě nedohrabal tam, kde jsme ho chtěli mít. Držel jsem hůl ve správné poloze. Nezbývalo nám než čekat.

Podle některých[*] je hrdinská smrt obdivuhodná. Tenhle argument mi nikdy nepřipadal moc přesvědčivý, hlavně proto, že můžete být sebevíc smělí, styloví, vyrovnaní, neotřesitelní, mužní a udatní, ale nedá se odkecat, že až to celé skončí, budete taky mrtví. Což je na můj vkus trochu moc definitivní. Svou dlouhou a úspěšnou kariéru jsem založil na tom, že jsem v rozhodujícím okamžiku vždycky utekl, a když se k nám teď Nouda šinul v té závratně vysoké hrobce ze skla a železa, s nemalou lítostí jsem si uvědomil, že teď tuhle možnost nemám. Byl jsem ke klukovi připoutaný, esence k masu. Skončíme tu oba.

Nejblíž k podobné situaci nadcházejícího neodvratného konce jsem se dostal tenkrát s Ptolemaiem – vlastně tomu zabránil on, svým posledním zásahem. Řekl bych, že kdyby mě teď můj bývalý pán viděl, nejspíš by mě pochválil. Tohle bylo přesně podle jeho gusta – člověk a džin v jednotě, pracující společně jako jedno tělo, jedna duše, a tak dále, a tak dále. Potíž byla v tom, že jsme to vzali trochu moc doslova.

Bartimae… Ta myšlenka byla velice slaboučká.

Ano?

Byl jsi dobrý sluha…

Co se dá na něco takového říct? Myslím ve chvíli, kdy se k vám blíží smrt a pět tisíc let nesrovnatelně úspěšné kariéry půjde co nevidět do kytek? Upřímně řečeno, jedinou přijatelnou reakcí by bylo nějaké hrubé gesto následované hodně vulgárním zvukem, ale zase jsem byl namydlený – jelikož jsem vězel v *jeho* těle, provádělo by se to tak složitě, že to nestálo za námahu.[†] Takže jsem jen

[*] Obvykle podle těch, kdo ji nemusejí podstupovat. Namátkou mě napadají politici a spisovatelé.

[†] No jen si zkuste udělat sprostý posunek sami na sebe. Prostě to není ono, nemyslíte?

unaveně zatoužil, aby nám to podbarvovala nějaká tklivá melodie, a hrál jsem s ním. *No jo, ty jsi taky docela ušel.*

Neříkám, že jsi byl dokonalý…

Cože?

To ani náhodou. Uznej to, většinu věcí se ti podařilo zvorat.

COŽE? Taková drzost! Urážky, a v takovouhle chvíli! Když se k nám blíží smrt a tak dále. Prosím vás. V duchu jsem si vyhrnul rukávy. *No, jestli jsme se rozhodli být k sobě upřímní, tak já ti teda povím, kámo –*

A proto tě teď propouštím.

Hé? Ale ne, slyšel jsem dobře. To mi bylo jasné. Mohl jsem mu číst myšlenky.

Nevykládej si to špatně… Jeho myšlenky byly roztříštěné, prchavé, ale ústa už šeptala propouštěcí zaklínadlo. *Já jen… musíme hůl rozbít v pravou chvíli. Ty ji udržuješ v celku. Ale když jde o něco tak důležitého, nemůžu na tebe spoléhat. Určitě bys to zase nějak pokazil. Nejlepší bude… nejlepší bude tě propustit. To hůl automaticky uvolní. Pak budu vědět, že se to udělá správně.* Myšlenka se vytratila. Dělalo mu teď potíže udržet se při vědomí – ze zraněného boku mu postupně odtékala veškerá síla – ale v maximálním vypětí vůle se přiměl pronést poslední nutná slova.

Nathanieli –

Pozdravuj ode mě Kitty.

Vtom se Nouda ocitl u nás. Tlamy se otevřely, chapadla se spustila dolů. Nathaniel dokončil propouštěcí zaklínadlo. Vyklouzl jsem. Hůl se rozbila.

# # #

Typický mág. Až do konce mi nedal šanci říct k tomu třeba jen slovíčko. Což byla docela škoda, protože v tu poslední chvíli bych mu byl rád pověděl, co si o něm myslím. Ale vzhledem k tomu, že v tom zlomku vteřiny jsme byli doslova a do písmene jedna bytost, si jsem celkem jistý, že to stejně věděl.

Poděkování

Rád bych poděkoval Lauře Cecilové, Delii Huddyové, Alessandře Balzerové a Jonathanu Burnhamovi, zesnulému Rodu Hallovi a všem z Random House, Hyperionu a Miramaxu. A nejvíc ze všeho Gině.

Jonathan Stroud
PTOLEMAIOVA BRÁNA

Z anglického originálu Ptolemy's Gate
vydaného nakladatelstvím Doubleday – Random House
v Londýně v roce 2005,
přeložila Petra Diestlerová
Redigovala Jana Jasová
Obálku navrhl Miloslav Disman
Vydala Euromedia Group, k. s. – Knižní klub
v Praze roku 2006 jako svou 3544. publikaci
Odpovědná redaktorka Alena Peisertová
Technický redaktor David Dvořák
Počet stran 464
Sazbu zhotovil SF SOFT, Praha
Tisk Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica
Vydání první
Pro čtenáře od 10 let
www.euromedia.cz
www.knizniweb.cz